JOHN LE CARRÉ

GENUL NOSTRU DE TRĂDĂTOR

Puține romane se pot lăuda cu un dialog atât de viu
și cu personaje atât de bine imaginate ca
Genul nostru de trădător.

THE SUNDAY TIMES

biblioteca rao

JOHN le CARRÉ

GENUL NOSTRU DE TRĂDĂTOR

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LE CARRÉ, JOHN
Genul nostru de trădător / John le Carré; trad.: Gabriel Stoian. - Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-098-8

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN le CARRÉ
Our Kind of Traitor

2011

ISBN 978-606-609-098-8

În amintirea lui Simon Chaning Williams,
regizor, magician, om de onoare.

Prinţii, în acest caz,
Urăsc pe trădător, deşi iubesc trădarea.

Samuel Daniel[1]

[1] Samuel Daniel (1562-1619), poet şi istoric englez (n. tr.)

1

La ora şapte, pe insula Antigua, într-o dimineaţă tipică pentru Caraibe, un anume Peregrine Makepiece, cunoscut şi sub numele de Perry, atlet amator polivalent, cu un aer distins, care fusese până de curând profesor îndrumător de literatură engleză la un renumit colegiu de la Oxford, a jucat trei seturi de tenis cu un bărbat de origine rusă, cu ochi căprui, chel, musculos şi cu spatele ţeapăn, având o ţinută cât se poate de demnă şi trecut de cincizeci şi cinci de ani, pe nume Dima. Desfăşurarea acestei partide a devenit imediat subiect de examinare amănunţită pentru agenţii britanici decişi să contracareze orice zburdălnicie a destinului. Cu toate acestea, evenimentele care conduseseră la respectivul meci de tenis nu aruncau nici o umbră asupra reputaţiei lui Perry.

A treizecea aniversare, care avusese loc în urmă cu trei luni, declanşase în sinea lui un fenomen transformator care, de un an sau mai bine, se pregătea fără ca el să-şi dea seama de asta. Aşezat şi ţinându-şi capul între mâini la ora opt dimineaţa, în apartamentul său modest din Oxford, după o alergare de unsprezece kilometri care nu reuşise nicidecum să-i alunge sentimentul de nenorocire, el îşi cercetase sufletul ca să afle ce-i adusese prima treime a vieţii lui naturale, în afară de o scuză ca să nu se avânte în lumea ce se găsea dincolo de turlele visătoare ale bisericilor oraşului.

De ce?

Pentru orice persoană din afară, viaţa lui de până atunci constituise o exemplificare a succesului universitar. Fiu al unor profesori de şcoală secundară, frecventează învăţământul de stat, după care soseşte la Oxford de la London University, încărcat de onoruri universitare, şi ocupă timp de trei ani un post pe care i-l acordă un colegiu extrem de vechi, bogat, unde realizările contează. Numele lui de botez, în mod tradiţional un apanaj al claselor avute din Anglia, provine de la un pastor metodist care a înflăcărat masele din secolul al XIX-lea, pe numele său Arthur Peregrine din Huddersfield.

În perioadele dintre semestre, când nu predă, se face remarcat ca alergător de cros şi ca sportiv. În serile libere, dă o mână de ajutor la un club de tineret. În vacanţe, cucereşte vârfuri dificile, incluse în lista celor mai periculoase ascensiuni. Însă când colegiul îi oferă un post de titular - ori, potrivit modului său acrit de a gândi, temniţa pe viaţă -, el se sustrage.

Din nou: de ce?

În ultimul semestru ţinuse o serie de prelegeri despre George Orwell sub titlul: „O Mare Britanie sufocată?”, iar retorica proprie îl alarmase. Orwell ar fi crezut oare că era posibil ca aceleaşi voci ghiftuite care îl hăituiseră în anii 1930 ai secolului trecut, aceeaşi incompetenţă paralizantă, dependenţa de războaiele desfăşurate pe tărâmuri străine şi dorinţele secrete de a face noi cuceriri să-şi mai găsească locul în 2009?

Neprimind nici un răspuns de la studenţii care-l priveau cu feţe lipsite de expresie, îl dăduse chiar el, pentru sine: *nu,* Orwell cu siguranţă *nu* ar fi crezut aşa ceva. Ori, dacă ar fi nutrit o asemenea convingere, ar fi ieşit în stradă. Ar fi spart o sumedenie de ferestre.

Era un subiect pe care îl dezbătuse necruţător cu Gail, prietena lui de multă vreme, atunci când stăteau întinşi în patul ei după ce-i sărbătoriseră ziua de naştere cu o cină în apartamentul din Primrose Hill pe care îl moştenise parţial de la tatăl ei, altfel sărac lipit.

— Nu-mi plac profesorii gomoşi şi nu vreau să devin şi eu unul. Nu-mi place viaţa universitară, şi dacă nu aş mai fi silit să port roba aceea nesuferită m-aş simţi din nou un om liber, spusese el cu năduf spre părul blond-castaniu care i se revărsase frumos pe umăr.

La care nu primise alt răspuns decât un tors înţelegător.

— Să tot vorbeşti la nesfârşit despre Byron, Keats şi Wordsworth unei adunături de studenţi a căror ambiţie supremă este să ia diploma, să se culce cu cineva şi să se îmbogăţească? Am făcut-o. Am trecut prin asta. Ducă-se naibii.

Şi, ridicând miza:

— Cred că singurul lucru care m-ar ţine cu adevărat în ţara asta ar fi o revoluţie.

Iar Gail, o sclipitoare avocată în ascensiune, binecuvântată cu frumuseţe şi cu o limbă ascuţită - câteodată prea tăioasă pentru a-i aduce vreun avantaj, lucru valabil şi pentru Perry, îl asigurase că nici o revoluţie nu ar fi fost perfectă fără participarea lui.

De facto, amândoi erau orfani. Dacă regretaţii părinţi ai lui Perry animaseră elevata mişcare de abstinenţă socialistă creştină, ai lui Gail erau exact contrariul. Tatăl ei, un actor simpatic şi nu prea talentat, murise prematur din cauza consumului de alcool, a celor şaizeci de ţigarete fumate zilnic şi a unei patimi nepotrivite pentru soţia lui plină de toane. Mama ei, actriţă, dar mai puţin simpatică, dispăruse din casa părintească atunci când Gail avea treisprezece ani şi se spunea că ducea o viaţă simplă pe Costa Brava

împreună cu un cameraman secund.

Reacţia iniţială a lui Perry la propria-i decizie crucială de a-şi scutura praful vieţii academice de pe tălpi - irevocabilă, la fel ca toate deciziile sale cruciale - a fost să revină la rădăcinile sale primare. Unicul fiu al lui Alfred şi al Dorei avea să facă în aşa fel încât să urmeze, pas cu pas, traseul lor uman. Avea să pornească în cariera de profesor exact din punctul unde ei fuseseră siliţi să şi-o abandoneze pe a lor.

Avea să renunţe la rolul intelectualului celebru, urmând să se înscrie la un curs temeinic de instruire pedagogică, conform imaginii pe care şi-o formase despre părinţi, şi să devină profesor de şcoală secundară într-una dintre cele mai defavorizate zone ale ţării.

Avea să predea materiile prevăzute de programă, şi orice sport i s-ar fi încredinţat, unor copii care aveau nevoie de el ca de un colac de salvare, iar asta mai curând pentru împlinirea de sine decât ca o modalitate de a atinge bunăstarea unuia din clasa mijlocie.

Pe Gail nu o alarma atât această perspectivă, cât planurile care o priveau pe ea. În ciuda hotărârii lui Perry de a se afla *în nucleul dur al vieţii,* subzistau nişte versiuni dizarmonice ale personalităţii lui, iar Gail le cunoştea bine pe mai toate:

Da, era acel Perry auster care, pasionat de T.E. Lawrence, în vremea studenţiei de la London University, când îl cunoscuse ea, plecase cu bicicleta spre Franţa în vacanţă şi pedalase până se prăbuşise la pământ de epuizare.

Era şi Perry aventurierul alpinist, acel Perry care, dacă nu-l mâna dorinţa arzătoare de victorie, nu era în stare să alerge în vreo cursă ori să ia parte la vreun joc, începând cu rugby în şapte şi terminând cu pasarea pachetului de la

unul la altul, hârjoană practicată împreună cu nepoţii şi nepoatele lui la vremea Crăciunului.

Mai era însă şi Perry răsfăţatul, care manifesta propensiuni imprevizibile către lux, după care se refugia degrabă în foişorul lui secret. Tocmai această versiune a lui Perry stătea pe terenul de tenis cel mai bun din staţiunea cea mai bună deşi lovită de recesiune, din Antigua, în acea dimineaţă de mai, înainte ca soarele să urce prea sus pe cer pentru o partidă, când rusul Dima se afla de o parte a fileului, şi Perry de cealaltă, iar Gail purta costum de baie, o pălărie moale cu borurile late şi o rochiţă lejeră care nu reuşea să o acopere prea mult, în mijlocul unui grup ciudat de spectatori cu ochi inexpresivi, unii îmbrăcaţi în negru, care păreau să fi făcut un jurământ colectiv să nu zâmbească, să nu vorbească şi să nu manifeste nici un interes faţă de meciul la care erau siliţi să asiste.

Fusese o şansă extraordinară, în opinia lui Gail, că planificaseră acea aventură în Caraibe înainte ca Perry să fi luat decizia impulsivă de a-şi schimba total viaţa. Naşterea acelei decizii îşi avea originea într-un noiembrie întunecat când tatăl lui căzuse victimă aceluiaşi cancer care-i ucisese mama în urmă cu doi ani, lăsându-l pe tânărul universitar într-o situaţie de prosperitate modestă. Cum nu ţinea la averea moştenită şi nefiind hotărât dacă era cazul să dea totul săracilor, Perry ezitase îndelung, dar, după o campanie de uzură declanşată şi întreţinută de Gail, amândoi conveniseră să facă o vacanţă ieşită din comun, să plece undeva la soare, unde să joace tenis.

Şi, după cum s-a dovedit, nici nu se putea să fi planificat mai bine o vacanţă, pentru că la data când au început-o, se confruntau cu nişte decizii mult mai mari:

Ce trebuia Perry să facă din viaţa lui, şi era cazul să pornească pe acest nou drum împreună?

Trebuia ca Gail să renunţe la avocatură şi să păşească orbeşte pe tărâmul de dincolo de azur cu el, sau să-şi continue cariera meteorică la Londra?

Ori era momentul să admită că nu avea o carieră mai meteorică decât majoritatea avocaţilor tineri, şi, prin urmare, era bine să rămână însărcinată, lucru asupra căruia Perry insista mereu?

Iar dacă Gail, fie din răutate, fie din dorinţa de autoapărare, avea obiceiul de a transforma întrebările importante în altele mai mărunte, nu încăpea nici o îndoială că amândoi, separat şi împreună, se găseau la o răspântie a vieţii, când trebuiau să se gândească foarte serios; de aceea, petrecerea unei vacanţe în Antigua părea să le pună la dispoziţie decorul ideal în care să reflecteze.

Zborul lor întârziase, iar urmarea a fost că nu s-au cazat la hotel decât după miezul nopţii. Ambrose, majordomul ubicuu al staţiunii, i-a condus la bungalow-ul lor. S-au trezit târziu, şi până au terminat micul dejun soarele era prea fierbinte pentru a juca tenis. Au înotat în dreptul unei plaje pe trei sferturi goale, au prânzit în doi la marginea piscinei, au făcut languros dragoste după-amiază, iar la şase seara s-au prezentat la complexul de tenis, odihniţi, fericiţi şi dornici de o partidă.

Văzută de departe, staţiunea nu era decât o mână de căsuţe albe, împrăştiate de-a lungul unei plaje de forma unei potcoave lungi de aproximativ doi kilometri şi presărate cu nisip alb ca talcul. Două promontorii stâncoase, acoperite cu vegetaţie scundă şi deasă, îi marcau extremităţile. Între ele se aflau un recif de corali şi un şir de balize fluorescente care să ţină departe iahturile cu motor ale eventualilor curioşi. Pe terasele săpate în versantul unui deal, se găseau terenurile de tenis întreţinute la standard de campionat. Nişte trepte chinuite

din piatră şerpuiau printre tufişurile înflorite până la poarta de intrare în complexul de tenis profesionist. Imediat ce treceai de acea poartă, pătrundeai în raiul sportului alb, motiv pentru care Perry şi Gail aleseseră acel loc.

Existau cinci terenuri secundare şi unul central. Mingile de competiţie se păstrau în nişte frigidere verzi. Cupele de concurs în casete de sticlă purtau numele campionilor de mai an, iar Mark, proprietarul australian supraponderal, era unul dintre ei.

— Aşadar, la ce nivel vă încadraţi, dacă-mi permiteţi să vă întreb? li se adresase el cu o amabilitate greoaie, observând fără nici un comentariu calitatea rachetelor încercate în luptă pe care le avea Perry, şosetele lui groase de culoare albă şi pantofii de tenis uzaţi, dar încă folosibili, precum şi decolteul lui Gail.

Pentru doi oameni trecuţi de prima tinereţe, dar încă aflaţi în floarea vârstei, Perry şi Gail alcătuiau o pereche surprinzător de atrăgătoare. Natura o înzestrase pe Gail cu picioare şi braţe lungi şi frumos dăltuite, sâni mici şi fermi, un trup suplu, piele de englezoaică, părul blond şi fin şi un zâmbet capabil să lumineze şi cele mai sumbre unghere ale vieţii. Perry se prezenta ca un alt soi de englez, fiind înalt şi uscăţiv şi, la prima vedere, deşirat, cu gâtul lung şi cu mărul lui Adam proeminent. Mersul îi era stângaci, lăsând impresia că e gata în orice clipă să cadă în nas, şi avea urechile depărtate de cap. La şcoala de stat la care învăţase i se acordase porecla de Girafa, asta până când celor îndeajuns de imprudenţi ca s-o folosească li se dăduse câte o lecţie. Odată cu maturizarea însă, el dobândise - fără să-şi dea seama, lucru ce reuşea să impresioneze şi mai mult - o graţie precară, dar imposibil de tăgăduit. Avea un smoc de bucle castanii, fruntea lată, plină de pistrui, şi ochi mari care, din spatele ochelarilor, îi confereau un aer de uimire angelică.

Cum nu avea încredere că Perry îşi va prezenta palmaresul, şi purtându-se protector faţă de el ca întotdeauna, Gail a preferat să-şi asume sarcina de a răspunde la întrebările profesionistului.

— Perry joacă în grupele de calificare pentru Cupa Reginei şi a ajuns o dată chiar la baraj, nu-i aşa? De fapt, ai ajuns până la Masters' Cup. Şi asta a fost după ce şi-a rupt un picior la schi şi nu jucase timp de şase luni, a adăugat ea cu mândrie.

— Iar dumneavoastră, doamnă, dacă nu îndrăznesc prea mult? întrebă profesionistul Mark pe un ton mieros, apăsând pe „doamnă" ceva mai mult decât i-ar fi plăcut lui Gail.

— Eu sunt iepurele lui, răspunse ea cu răceală, la care Perry interveni:

— Asta-i de-a dreptul o prostie.

Australianul scoase un sunet de iritare printre dinţi, îşi clătină capul masiv şi greu, neştiind ce să mai creadă, şi răsfoi paginile murdare ale registrului.

— Mda, am aici o pereche care s-ar putea să vi se potrivească. Sunt de departe prea buni pentru ceilalţi turişti, vă spun asta din capul locului. Cinstit să fiu, nici nu am prea multe perechi din care să aleg. Poate că voi patru o să vă daţi ceva de furcă unii altora.

Adversarii lor s-au dovedit a fi o pereche de indieni din Mumbai, aflaţi în luna de miere. Terenul central era ocupat, însă arena numărul unu era liberă. Curând, o mână de gură-cască şi jucători de pe alte terenuri s-au apropiat pentru a urmări cvartetul la încălzire: lovituri cursive de pe fund returnate cu eleganţă, passing shot-uri după care nu alerga nimeni, câte un smash de la fileu rămas fără replică. Perry şi Gail au câştigat tragerea la sorţi. Bărbatul i-a oferit primul serviciu partenerei sale, care a făcut dublă greşeală, şi au pierdut ghemul. A urmat la serviciu mireasa indiană. Jocul a

rămas calm.

Abia când a început să servească s-a văzut calitatea jocului prestat de Perry. Prima lovitură a avut înălţime şi forţă, iar când mingea a căzut, nimeni nu a mai putut face mare lucru. A servit patru aşi la rând. Mulţimea s-a îndesit, jucătorii erau tineri şi atrăgători, băieţii de mingi au descoperit în ei noi puteri, nebănuite. Spre sfârşitul primului set, profesionistul Mark a apărut ca să arunce şi el o privire, a rămas preţ de trei ghemuri, apoi, gânditor şi încruntat, s-a întors la biroul lui.

După un al doilea set mai lung, scorul era de unu la unu la seturi, în cel de-al treilea s-a ajuns la 4-3, Perry şi Gail având avantaj. Dar dacă acum Gail prefera să stea retrasă, Perry era în plin avânt, şi meciul a luat sfârşit fără ca perechea de indieni să mai câştige vreun ghem.

Mulţimea s-a dispersat. Cei patru au mai zăbovit ca să schimbe complimente, să stabilească o revanşă, şi s-a lansat şi o invitaţie la un pahar pentru acea seară. Care a fost acceptată. Indienii au plecat, lăsându-i pe Perry şi pe Gail să-şi strângă rachetele de rezervă şi puloverele.

În timp ce făceau asta, australianul a apărut la teren, aducând cu sine un bărbat complet chel, cu pieptul uriaş, semeţ ca statură şi musculos, care avea la încheietură un Rolex de aur cu diamante şi purta pantaloni de trening gri, susţinuţi de o un şnur legat cu fundă în talie.

E uşor de explicat de ce Perry a observat întâi de toate funda din talie şi restul amănuntelor după aceea. Tocmai îşi schimba pantofii de tenis vechi şi ponosiţi, dar confortabili, cu o pereche de încălţări de plajă cu talpa din sfoară, şi când şi-a auzit rostit numele era încă aplecat. Drept urmare, şi-a ridicat încet gâtul lung, aşa cum fac oamenii înalţi şi supli, şi a văzut mai întâi o pereche de espadrile de piele pe nişte picioare mici, aproape feminine, ţinute

depărtate, într-o postură tipică piraţilor, apoi două pulpe groase, acoperite de pantalonii gri; şi, tot urcând, funda şiretului care ţinea pantalonii, legată dublu, aşa cum se cuvine să fie o asemenea fundă, având în vedere răspunderea considerabilă pe care o poartă.

Deasupra fundei, o bluză din bumbacul cel mai fin acoperea un tors masiv care părea să nu facă deosebirea între stomac şi piept, terminându-se cu un guler de model răsăritean care, dacă ar fi fost încheiat, ar fi reprezentat o versiune redusă a unui guler clerical, doar că era de neconceput să poată cuprinde gâtul musculos.

Iar deasupra gulerului, înclinată într-o parte, parcă într-o chemare, cu sprâncenele ridicate în semn de invitaţie, faţa netedă a unui bărbat de cincizeci şi ceva de ani, cu ochi căprui şi plini de suflet, strălucind prietenos, ca un zâmbet de delfin. Absenţa ridurilor nu sugera lipsa de experienţă, ci mai curând din contră. Era un chip care pentru Perry, iubitorul de aventuri în aer liber, părea turnat pe viaţă: chipul unui om format, i-a spus ulterior lui Gail, o altă etichetă la care aspira chiar el, dar, în ciuda strădaniilor lui bărbăteşti, nu reuşise încă să o dobândească.

— Perry, îngăduie-mi să ţi-l prezint pe bunul meu prieten şi finanţator, domnul Dima din Rusia, rosti Mark, strecurând o undă de ceremonie în glasul lui onctuos. Dima consideră că ai făcut un meci grozav azi, n-am dreptate, domnule? Ca fin cunoscător al jocului de tenis, te-a urmărit şi te-a apreciat în mod deosebit, cred că nu greşesc, Dima.

— Vrei să faci joc? întrebă Dima fără să-şi dezlipească ochii căprui, parcă rugători, de la Perry, care izbutise să se ridice cu stângăcie, ajungând la înălţimea lui deplină.

— Bună, zise Perry gâfâind uşor, şi îi întinse mâna asudată lui Dima. Era mâna unui meşteşugar care s-a mai îngrăşat, tatuată cu o mică stea sau un asterisc pe a doua falangă a degetului mare. Iar ea este Gail Perkins,

complicea mea la crimă, adăugă el, simţind că trebuia să mai slăbească puţin ritmul.

Însă înainte ca Dima să poată răspunde, Mark scoase un fornăit de protest linguşitor.

— Crimă, Perry? obiectă el. Gail, să nu-l crezi pe acest om! Ai făcut o treabă pe cinste pe teren, şi ăsta-i adevărul curat. Două dintre passing shot-urile date cu reverul au fost dumnezeieşti, nu-i aşa, Dima? Chiar tu ai spus asta. Noi ne uitam din biroul meu. Pe reţeaua de televiziune cu circuit închis.

— Mark zice că tu joci în Cupa Reginei, i se adresă Dima continuând să arboreze acelaşi zâmbet de delfin, rostind cuvintele cu glas gutural şi profund şi cu un accent vag american.

— Ei, asta a fost acum câţiva ani, confirmă Perry cu modestie, încă străduindu-se să câştige timp.

— Dima a cumpărat recent domeniul Trei Hornuri, adevărat, Dima? îl informă Mark, de parcă această ştire făcea mai obligatorie propunerea de a juca o partidă. Cel mai bun loc de pe partea asta a insulei, corect, Dima? Ai planuri mari în legătură cu el, aşa am auzit. Iar voi doi staţi la Căpitanul Cook, aşa cred, unul dintre bungalow-urile de top din staţiune, după părerea mea.

Era adevărat.

— Ei, asta e. Sunteţi vecini, adevărat, Dima? Trei Hornuri e cocoţată exact pe vârful peninsulei, peste golf faţă de voi. E ultima proprietate nemodernizată de pe insulă, dar Dima o să îndrepte lucrurile, adevărat, domnule? Se vorbeşte de o emisiune de acţiuni preferenţiale acordate locuitorilor, ceea ce mi se pare o idee inteligentă. Până atunci însă, te bucuri de puţin camping mai aproape de natură, din câte-am auzit, şi găzduieşti câţiva prieteni şi membri de familie care-ţi împărtăşesc ideile. Admir asta. Şi toţi ceilalţi, nu doar eu. Pentru o persoană cu darea ta de mână, asta e o

adevărată tărie de caracter, aşa zicem noi.

— Vrei să joci?

— Dublu? sugeră Perry, smulgându-se de sub intensitatea privirii lui Dima ca să se uite întrebător la Gail.

Dar Mark, după ce reuşise să creeze capul de pod, încercă să se folosească de acel avantaj.

— Mersi, Perry, Dima nu joacă la dublu, îmi pare rău, interveni el pe un ton vioi. Prietenul nostru joacă doar partide la simplu, corect, domnule? Eşti un bărbat care se bizuie numai pe sine. Îţi place să răspunzi pentru propriile tale greşeli, aşa mi-ai mărturisit cândva. Astea au fost exact vorbele pe care mi le-ai spus nu de mult, şi le-am pus la inimă.

Văzând că Perry ezita, Gail sări în sprijinul lui:

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, Perry. Dacă vrei să joci la simplu, te rog, nu mă supăr deloc.

— Perry, nu cred că ar trebui să ai rezerve faţă de o partidă cu acest domn, insistă Mark, ca să fie sigur că fusese înţeles pe deplin de cei doi. Dacă aş fi parior, sincer n-aş şti pe care din voi să pun banii, şi ăsta-i adevărul gol-goluţ.

Să i se fi părut că Dima s-a îndepărtat *şchiopătând* uşor? Acea mişcare de târâre a piciorului stâng? Ori era numai efortul de a duce acel tors uriaş de colo-colo, toată ziua?

Oare tot atunci i-a observat Perry pentru prima oară pe cei doi bărbaţi albi care ardeau gazul la poarta ce dădea spre teren şi nu aveau nimic de făcut? Unul, cu mâinile împreunate lejer la spate, celălalt, cu braţele încrucişate la piept? Amândoi purtând pantofi de sport? Unul blond şi cu o faţă de bebeluş, celălalt, cu părul negru şi apatic?

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci îi percepuse doar în subconştient, le declară el cu ranchiună în glas bărbatului care îşi zicea Luke şi femeii care îşi spunea Yvonne, zece

zile mai târziu, când toţi patru stăteau la o masă ovală în subsolul unei case frumoase din Bloomsbury.

Un taxi negru îi dusese acolo de la apartamentul lui Gail din Primrose Hill, la volan aflându-se un bărbat masiv, amabil, cu o beretă pe cap şi cercel în ureche, care s-a prezentat drept Ollie. Luke le deschisese uşa, Yvonne stătea aşteptând în spatele acestuia. Într-un hol cu mochetă groasă, care mirosea a vopsea proaspătă, Perry şi Gail au dat mâna cu gazdele, li s-a mulţumit curtenitor pentru că veniseră şi au fost conduşi jos în acel subsol transformat unde se găseau o masă, şase scaune şi o chicinetă. Ferestrele vitrate, de forma unor semiluni şi plasate sus pe peretele ce dădea spre exterior, licăreau după cum se perindau umbrele pietonilor pe trotuarul de deasupra.

Apoi li s-au luat telefoanele mobile şi au fost invitaţi să semneze o declaraţie în baza Legii Păstrării Secretelor de Stat. Gail avocata citi textul şi se revoltă.

— Nici moartă, exclamă ea, în vreme ce Perry - murmurând „Ce importanţă are?” - semnă, abia aşteptând să scape.

După ce făcu o serie de ştersături şi completă textul cu formulări proprii, Gail semnă dedesubt. Iluminatul subsolului era asigurat de o singură lampă slabă care atârna deasupra mesei. Pereţii din cărămidă degajau un miros delicat de porto vechi.

Luke era curtenitor, proaspăt ras, trecut bine de patruzeci de ani şi, după aprecierea lui Gail, prea scund. Spionii, îşi zise ea cu o falsă veselie născută din nelinişte, ar trebui să aibă o statură mai impresionantă. Cu postura lui dreaptă, costumul gri şi precis croit şi cornițele de păr încărunţit ridicate deasupra urechilor, bărbatul îi amintea mai curând de un jocheu în înfăţişarea lui cea mai favorabilă.

Pe de altă parte, Yvonne nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Gail. În primele clipe, Gail o percepuse ca fiind o fandosită, dar frumoasă prin educaţie. Cu taiorul ei comun în lumea afacerilor, cu părul negru strâns în coc şi fără machiaj, arăta mai vârstnică decât era nevoie şi, pentru o femeie-spion, după judecata frivolă a lui Gail, cu mult mai serioasă decât ar fi fost cazul.

— Deci, nu i-aţi recunoscut de fapt ca fiind gărzi de corp, sugeră Luke, cu privirea fixată între cei doi, aflaţi de cealaltă parte a mesei. Când aţi rămas singuri nu v-aţi spus unul altuia, de exemplu: „Hei, a fost cam bizar tipul ăsta, Dima, oricine ar fi, pare să fie atent protejat”, ce ziceţi?

„Chiar aşa ne vorbim unul altuia, eu şi Perry? se miră Gail. Nu ştiam asta.”

— I-am văzut pe bărbaţi, evident, recunoscu Perry. Dar la întrebarea dacă mi-au dat de bănuit, răspunsul este nu. Probabil, doi oameni care vor să joace o partidă, m-am gândit, dacă m-am gândit la ceva - şi se trase de sprâncene cu degetele lui lungi -, altfel spus, nu te gândeşti imediat la gărzi de corp, nu? A, oameni ca dumneavoastră, poate. Asta e lumea în care trăiţi, presupun. Dar dacă eşti un cetăţean de rând, nu-ţi trece aşa ceva prin minte.

— Dar dumneata, Gail? întrebă Luke, cu o solicitudine vioaie. Dumneata te afli toată ziua în tribunale. Vezi lumea rea în strălucirea ei cumplită. Dumneata ai avut vreo bănuială în ceea ce îi privea pe bărbaţi?

— Dacă i-am băgat cât de cât în seamă, probabil c-am crezut că erau doi bărbaţi care se holbau la mine, de aceea i-am ignorat, replică Gail.

Însă această explicaţie nu o satisfăcu pe Yvonne, căţeluşul profesorului.

— Dar în seara aceea, gândindu-te la cele petrecute în cursul zilei... Era Yvonne cumva scoţiancă? Tot ce se putea, îşi zise Gail, care se mândrea cu urechea ei de pasăre

mynah[1] în ce privea accentele - chiar nu te-a mirat prezenţa acelor doi bărbaţi care stăteau în apropiere?

— Era prima noastră seară adevărată la hotel, se răsti Gail, cuprinsă de un val de exasperare iritată. Perry comandase o cină la lumina lumânărilor pe Puntea Căpitanului, înţelegeţi? Erau stele, lună plină şi broscoi doritori de împerechere care orăcăiau de zor, şi o fâşie de lumină care venea practic din cer până la masa noastră. Credeţi sincer că ne-am petrecut seara privindu-ne unul pe altul în ochi şi discutând despre paznicii lui Dima? Cum să zic, ia mai lăsaţi-ne în pace - apoi, temându-se că vorbele ei sunaseră mai brutal decât voise - de acord, în câteva cuvinte, am stat de vorbă despre Dima. Este un om care îţi rămâne întipărit pe retină. Dacă în primul minut am constatat că era primul oligarh pe care îl cunoşteam, în următorul Perry a fost cuprins de regrete pentru că fusese de acord să facă un meci de simplu cu el şi a vrut să-i telefoneze australianului ca să-i ceară anularea partidei. I-am spus că dansasem cu bărbaţi ca Dima şi că aceştia aveau tehnica cea mai uimitoare. Asta ţi-a închis gura, nu-i aşa, dragul meu Perry?

Despărţiţi unul de celălalt printr-un spaţiu la fel de lat ca Oceanul Atlantic, pe care îl traversaseră recent, însă recunoscători că se puteau despovăra în faţa unor ascultători de profesie, Perry şi Gail şi-au depănat povestea până la capăt.

A doua zi dimineaţă, la şapte şi un sfert, Mark îi aştepta în capul treptelor de piatră, îmbrăcat cu ce avea mai bun în materie de haine de culoare albă şi având în mâini două cutii de mingi de tenis scoase de la frigider şi un pahar de carton cu cafea.

---

[1] Pasăre originară din Ceylon, capabilă să imite foarte bine sunete şi să înveţe cuvinte. (n. tr.)

— M-am temut de moarte că veţi dormi până mai târziu, le spuse el emoţionat. Ascultaţi, totul e în regulă, nici o problemă. Gail, cum te simţi azi? Foarte proaspătă, dacă-mi pot permite. După tine, Perry. E plăcerea mea. Ce zi, nu? Ce zi!

Perry porni în frunte, urcând al doilea rând de trepte până la locul unde poteca făcea la stânga. Când coti, ajunse faţă în faţă cu aceiaşi bărbaţi pe care îi văzuse plimbându-se fără ţintă în noaptea precedentă, acum purtând jachete de piele, ca acelea pentru piloţi. Erau postaţi de o parte şi de alta a unei arcade înflorite care ducea, ca un culoar de flori pentru miri, până la poarta terenului central. Acesta era o lume în sine, închis pe patru laturi de prelate de pânză şi garduri înalte de şase metri alcătuite din tufe de hibiscus.

Văzându-i pe cei trei apropiindu-se, bărbatul blond cu faţa ca de copilaş făcu jumătate de pas înainte şi, cu un zâmbet lipsit de veselie, îşi desfăcu palmele în gestul clasic al celui care se pregăteşte să percheziţioneze corporal pe cineva. Nedumerit, Perry se opri, deocamdată fără să se afle la distanţa la care putea fi atins, ci la aproape doi metri, având-o pe Gail alături de el. Când bărbatul mai înaintă un pas, Perry se retrase unul, trăgând-o şi pe Gail după el şi exclamând: „Ce dracu' înseamnă asta?” - către Mark, practic, pentru că nici omul cu faţa de copil, nici tovarăşul lui cu păr negru nu dădeau semne că auziseră întrebarea lui, iar de înţeles, aparent nu se punea problema.

— Măsuri de securitate, Perry, îi explică Mark, trecând pe lângă Gail ca să murmure liniştitor la urechea englezului. Chestie de rutină.

Perry rămase pe loc, aplecându-şi gâtul înainte şi spre lateral în vreme ce analiza explicaţia.

— A cui securitate, mai precis? Nu am nevoie. Ai tu

nevoie de aşa ceva? se întoarse spre Gail.

— Nici eu, îl aprobă ea.

— Securitatea lui Dima, Perry. La a cui securitate te gândeai? E o persoană care lucrează cu sume mari. De talie internaţională. Băieţii ăştia nu fac decât să respecte ordinele.

— Ale tale, Mark? se interesă Perry, măsurându-l acuzator prin lentilele ochelarilor.

— Ale lui Dima, nu ale mele, Perry, nu fi ridicol. Sunt băieţii lui Dima. Merg cu el peste tot.

Perry îşi întoarse privirea spre bărbatul blond.

— Domnilor, vorbiţi cumva engleza? rosti el. Iar când cel cu faţă de copilaş refuză să reacţioneze, Perry atacă mai dur: Se pare că nu vorbeşte engleza. Şi nici n-o aude, evident.

— Pentru Dumnezeu, Perry, spuse Mark pe un ton împăciuitor, în vreme ce tenul lui tipic pentru băutorii de bere căpăta o nuanţă ceva mai închisă, spre stacojiu. Doar o privire în geantă, şi gata. Nu o lua personal. E chestie de rutină, cum îţi ziceam. Ca pe orice aeroport.

Perry apelă la Gail:

— Ai vreo părere despre asta?

— Sigur că am.

Perry îşi înclină capul în cealaltă parte.

— Mark, vreau să înţeleg cât se poate de limpede, pricepi? insistă el, afirmându-şi astfel autoritatea pedagogică. Dima, partenerul de tenis propus de tine, vrea să se asigure că nu am de gând să arunc o bombă în el. Asta vor să-mi sugereze aceşti oameni?

— Există multe pericole pe lumea asta, Perry. Poate nu ai auzit despre asta, dar noi ceilalţi, da, şi ne străduim să trăim cu ideea. Cu tot respectul, te sfătuiesc să te laşi purtat de curent.

— Ca alternativă, s-ar putea să-l retez cu Kalaşnikov-ul

meu, continuă Perry, ridicând geanta de tenis câţiva centimetri ca să arate unde îşi ţinea arma; moment în care cel de-al doilea bărbat se ivi din umbra tufişurilor şi se postă alături de primul, fără să se observe însă vreun schimb de grimase inteligibile între ei.

— Domnule Makepiece, faci din ţânţar armăsar, dacă nu te supără exprimarea mea, protestă Mark, a cărui purtare curtenitoare, deprinsă cu greu în timp, începea să cedeze din cauza încordării. Ne aşteaptă un mare meci de tenis. Băieţii ăştia îşi fac datoria şi, după mine, procedează foarte politicos şi profesionist. Sincer, nu înţeleg care e problema, domnule.

— Aha. Problema, murmură Perry, preluând cuvântul ca pe un punct de pornire folositor pentru o discuţie de grup cu studenţii lui. Atunci îngăduie-mi să-ţi explic problema mea. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, am mai multe probleme. Prima este că nimeni nu mi se uită în geanta de tenis fără permisiunea mea, iar în cazul de faţă, nu acord această permisiune. Şi nimeni nu se va uita în geanta doamnei. Se aplică aceleaşi reguli - şi arătă spre Gail.

— Cât se poate de corect, confirmă ea.

— A doua problemă. Dacă prietenul tău Dima crede că vreau să-l asasinez, de ce mă invită să joc tenis cu el? După ce lăsă timp din belşug pentru un răspuns şi nu primi nici unul, în afara unui sunet produs de sugerea măselelor, Perry continuă. Şi a treia problemă a mea este următoarea: propunerea, aşa cum a sunat, este unilaterală. Am cerut eu să mă uit în geanta lui Dima? Nu. Nici nu doresc asta. Poate îi explici când îi vei transmite scuzele mele. Gail! Ce-ar fi să mâncăm ceva din bufetul acela de mic dejun pe care l-am plătit?

— Bună idee, aprobă Gail cu însufleţire în glas. Nici nu mi-am dat seama până acum ce foame îmi era.

Se răsuciră pe călcâie şi, ignorând rugăminţile

australianului, începură să coboare treptele, când poarta terenului se deschise exploziv şi vocea de bas a lui Dima îi făcu să se oprească.

— Nu fugi, domnule Perry Makepiece. Dacă vrei să-mi zbori creierii, foloseşte naibii racheta de tenis.

— Şi ce vârstă crezi că avea, Gail, după părerea ta? întrebă Yvonne cea educată, făcând un semn delicat pe blocnotesul din faţa ei.

— Cel cu chip de copilaş? Maximum douăzeci şi cinci de ani, răspunse ea, dorindu-şi încă o dată să găsească în sine o cale de mijloc între impertinenţă şi melancolie.

— Perry? Ce vârstă?

— Treizeci.

— Înălţime?

— Sub medie.

„Dacă tu ai un metru optzeci şi cinci, dragul meu Perry, atunci *toţi* suntem sub medie”, gândi Gail.

— Unu şaptezeci şi cinci, estimă ea.

Şi părul blond tuns foarte scurt, se puseră amândoi de acord.

— Şi purta o brăţară de aur cu zale, îşi aduse ea aminte, rămânând uimită de acest lucru. Am avut odată un client care purta una aproape la fel. Dacă dădea de vreun necaz, rupea zalele şi îşi plătea scăparea cu ele, una câte una.

Cu degetele ale căror unghii sunt nelăcuite, dar bine îngrijite, Yvonne împinge spre ei un teanc de fotografii de presă peste tăblia ovală a mesei. În prim-plan, şase bărbaţi tineri şi voinici se felicită după victoria într-o cursă de cai, ţinând paharele de şampanie sus, pentru a fi surprinse de aparatul de fotografiat. În fundal, panouri publicitare în rusă şi engleză. Şi, departe în stânga, cu braţele încrucişate la piept, garda de corp cu faţă de copil, având ţeasta blondă

aproape rasă. Spre deosebire de cei trei camarazi ai lui, nu poartă ochelari negri. Însă la încheietura mâinii stângi are o brăţară de aur cu zale.

Perry arată oarecum satisfăcut. Gail simte o uşoară greaţă.

2

Lui Gail nu-i era limpede de ce avea partea leului din acea discuţie. În timp ce vorbea, îşi asculta vocea ricoşând din zidurile de cărămidă ale camerei de la subsol, aşa cum făcea în sălile tribunalului specializat în divorţuri, unde îşi desfăşura activitatea profesională în acea perioadă: „Acum îmi exprim indignarea îndreptăţită, acum uimirea muşcătoare, acum glasul îmi sună ca al mamei mele absente după cel de-al doilea pahar de gin tonic”.

Iar în seara asta, în ciuda eforturilor făcute pentru a se stăpâni, constatase din când în când că vocea îi atingea un tremur de spaimă ce nu era în scenariu. Dacă auditoriul de vizavi nu auzise asta, ei nu-i scăpase. Şi, dacă nu se înşela, şi Perry detectase acest lucru, pentru că din când în când îşi înclinase capul spre ea fără nici un alt motiv decât de a o privi cu o tandreţe neliniştită, în ciuda distanţei de trei mii de kilometri dintre ei. În unele momente mergea atât de departe, încât o strângea în treacăt de mână pe sub masă, după care prelua firul relatării crezând, în mod greşit şi de neiertat, că astfel oferea câteva momente de uşurare simţămintelor ei, în vreme ce simţămintele ei nu făceau decât să se retragă în adâncime, pentru a se regrupa şi ieşi la luptă şi mai hotărâte în momentul în care avea să li se ofere prilejul.

Chiar dacă Perry şi Gail nu şi-au târşâit picioarele până la terenul central, nu s-au grăbit deloc. A urmat defilarea lentă

pe aleea plină de flori, cu cele două gorile pe post de gărzi de onoare, iar Gail şi-a ţinut pălăria de soare cu boruri late şi a făcut fusta străvezie să tresalte.

— Am cam fluturat-o niţel în vânt, recunoscu ea.

— Mie-mi spui, întări Perry, replică primită cu zâmbete reţinute de către cei de la masă.

S-a produs puţină agitaţie la intrarea pe teren, când Perry a lăsat impresia că se răzgândeşte, până când s-a dovedit că el se trăsese înapoi ca să o lase pe Gail să intre înaintea lui, lucru pe care ea l-a făcut în mod deliberat cu mişcări de mare doamnă, asta ca să sugereze că, deşi probabil jignirea planificată nu se produsese, nici nu fusese dată uitării cu totul. Iar după Perry a intrat Mark.

Dima stătea în mijlocul terenului cu faţa spre ei, având braţele deschise larg în semn de bun venit. Purta o bluză pufoasă de culoare albastră, rotunjită la gât şi cu mâneci lungi, iar şortul negru îi ajungea până mai jos de genunchi. Un cozoroc amintind de un cioc verde părea să-i iasă din capul chel, care deja strălucea de sudoare în razele încă slabe ale soarelui. Perry se întrebase dacă nu cumva Dima se dăduse cu vreo unsoare pe creştet. Ca să înlocuiască Rolex-ul cu diamante, acum purta la gât un lanţ de aur cu unele vagi conotaţii mistice: alte sclipiri, alte amănunte care să abată atenţia.

Însă, spre surprinderea lui Gail, în momentul intrării ei, nu Dima era principala atracţie, povesti ea. În spatele lui, pe băncile spectatorilor, se vedea o mulţime amestecată - şi, în opinia ei, bizară - alcătuită din copii şi adulţi.

— Ca o adunătură de figuri de ceară sinistre, afirmă ea. Nu era vorba doar de aspectul lor, căci erau nişte oameni îmbrăcaţi prea elegant la ora şapte dimineaţa, nefiresc de matinală. Mă refer la muţenia totală şi la aerul lor mohorât. M-am aşezat pe o bancă din şirul cel mai de jos şi am gândit: „Isuse, ce înseamnă asta? Un tribunal al poporului,

o procesiune religioasă, ori ce?”

Până şi copiii păreau înstrăinaţi unul de altul. Aceştia i s-au uitat imediat în ochi. Copiii. A numărat patru.

— Două fetiţe care sugerau idioţenia, una în jur de cinci ani şi cealaltă de şapte, cu rochiţe de culoare închisă şi pălării de soare, strivite alături de o negresă corpolentă, care, din câte se părea, era un fel de dădacă, spuse ea, decisă să nu îngăduie sentimentelor să o ia prematur înaintea raţiunii. Şi doi băieţi la vârsta adolescenţei, cu părul ca inul, pistruiaţi şi având echipament şi rachete de tenis. Şi toţi arătau atât de mohorâţi, încât îţi venea să crezi că fuseseră daţi cu forţa jos din pat şi târâţi până acolo drept pedeapsă.

În ce-i privea pe adulţi, ei erau atât de *ciudaţi,* atât de masivi şi de *altfel,* încât păreau să fi descins dintr-un desen animat de Charles Addams, continuă ea. Şi nu era vorba doar de hainele lor de stradă sau de pieptănăturile din anii ’70. Şi nici de faptul că, în ciuda arşiţei, femeile erau îmbrăcate ca pentru miezul iernii. Totul ţinea de expresiile lor lugubre.

— De ce nu vorbeşte nimeni? îi şoptise ea lui Mark, după ce acesta a apărut neinvitat pe scaunul de alături.

Mark ridicase din umeri.

— Ruşi.

— Dar ruşii vorbesc tot timpul!

— Ruşii ăştia nu, replicase Mark.

Majoritatea sosiseră în ultimele zile şi încă nu se obişnuiseră cu gândul că se aflau în Caraibe.

— S-a întâmplat ceva acolo, spusese el, făcând semn din cap către partea cealaltă a golfului. Din câte se zvoneşte, se desfăşoară nu ştiu ce mare consfătuire de familie, şi nu toate discuţiile sunt amicale. Nu ştiu cum se descurcă în privinţa igienei personale. Jumătate din sistemul de aprovizionare cu apă de acolo e terminat.

Lui Gail îi căzuseră ochii pe doi bărbaţi graşi, unul care murmura ceva într-un telefon mobil, purtând o pălărie cu boruri întoarse, celălalt, o bască scoţiană cu moţ roşu.

— Veri cu Dima, îi explicase Mark. Fiecare e vărul cuiva pe acolo. Perm, de acolo vin toţi.

— Perm?

— Perm, în Rusia. Nu mă refeream la părul făcut permanent, draga mea. E un oraş.

Mai ridicase privirea cu un nivel, iar acolo se aflau băieţii cu părul bălai, mestecând gumă ca şi cum asta le-ar fi displăcut profund. Fiii lui Dima, gemeni, precizase Mark. Şi da, acum, când Gail se uitase mai atent la ei, descoperise o asemănare: piepturi bombate, spatele drept şi ochi căprui şi căzuţi, care se îndreptau deja acaparator către ea.

Inspiră iute şi tăcut, apoi îşi goli plămânii de aer. Se apropia de ceea ce, în cadrul unei pledoarii în instanţă, ar fi fost o întrebare gen glonţ-de-argint, aceea care trebuie să îl facă fărâme pe martor. Aşadar, avea de gând acum să se distrugă pe sine? Însă când reîncepu să vorbească, remarcă mulţumită că nu percepea nici o tonalitate ciudată în glasul ce se reflecta din pereţii de cărămidă şi nici vreo şovăială sau altă schimbare care să dea de bănuit:

— Şi, stând modestă, departe de toţi ceilalţi - izolată în mod demonstrativ, aşa s-ar fi putut crede - am văzut o fată absolut năucitoare, de cincisprezece sau şaisprezece ani, cu părul negru ca pana corbului, lung până la umeri, şi purtând o bluză de şcolăriţă şi o fustă bleumarin de uniformă care îi venea până peste genunchi. Nu părea să fie legată de nimeni, astfel că l-am întrebat pe Mark cine era. Normal.

Foarte normal, decise ea cu o senzaţie de uşurare, după ce se auzise vorbind. Nimeni dintre cei aflaţi în jurul mesei nu ridică din sprâncene. Bravo, Gail.

— O cheamă Nataşa, m-a informat Mark. O floare care

aşteaptă să fie culeasă, dacă ar fi să-i iert vulgaritatea. Fiica lui Dima, dar nu şi a Tamarei. Lumina ochilor lui.

Şi ce făcea frumoasa Nataşa, fiica lui Dima, la ora şapte dimineaţa, când trebuia să-l urmărească pe tatăl ei jucând tenis? îşi întrebă Gail publicul. Citea dintr-un tom legat în piele, pe care îl ţinea în poală ca pe scutul virtuţii.

— Era absolut ucigător de frumoasă, insistă Gail. Şi, ca adăugire: Vreau să spun frumoasă la modul serios.

Apoi gândi: „Vai, Doamne, am început să vorbesc la fel ca o lesbiană, când eu nu vreau decât să par detaşată”.

Însă nici de această dată, nici Perry, nici inchizitorii ei nu lăsară impresia că detectaseră vreo notă falsă.

— Şi unde o găsesc pe acea Tamara care nu e mama Nataşei? îl întrebase ea pe Mark cu severitate, profitând de prilej ca să se îndepărteze puţin de el.

— La două rânduri mai sus, în stânga. O doamnă foarte pioasă. Cunoscută pe plan local sub numele de Măicuţa.

Se rotise cu nonşalanţă şi depistase o femeie cu înfăţişare spectrală, îmbrăcată din cap până în călcâie în negru. Părul ei, de asemenea negru, era presărat cu fire albe şi legat într-un coc. Gura strânsă, cu buzele descriind o curbă coborâtoare spre colţuri, părea să nu se fi destins niciodată într-un zâmbet. Purta o eşarfă mov din şifon.

— Iar pe piept, o cruce de aur, ca de episcop ortodox, dar având o bară în plus, îşi încheie Gail descrierea. De aici îi venea numele de Măicuţă, probabil. Şi, aducându-şi aminte: Dar, mamă, ce prezenţă avea femeia aceea. O prezenţă scenică răpitoare - acestea fiind nuanţe moştenite de la părinţii ei actori -, era imposibil să nu-i simţi forţa. Până şi Perry a simţit-o.

— Mai târziu a fost asta, o preveni el, evitând să o privească în ochi. Domnii nu vor să ne dăm înţelepţi în retrospectivă.

„Ei, bine, nu mi se dă voie să fiu înţeleaptă nici înainte,

nu?” se simţi ea ispitită să-i răspundă, dar după uşurarea pe care i-o adusese depăşirea cu succes a obstacolului numit Nataşa, lăsă de la ea.

Ceva din aspectul micuţului şi imaculatului Luke îi distrăgea atenţia cu totul: modul în care îi surprindea ochii fără să vrea; modul în care el făcea acelaşi lucru. La început, se întrebase dacă nu cumva era homosexual, până când îl surprinsese aruncându-şi privirea spre decolteul bluzei ei, la care se desfăcuse nasturele de sus. Era vorba de galanteria celui care pierde, socoti ea. De atitudinea celui care luptă până la ultimul om, dar acel ultim om să fie el. În anii cât îl aşteptase pe Perry se culcase cu destui bărbaţi, şi existau unul sau doi cărora le cedase din amabilitate, pur şi simplu ca să le dea dovada că erau mai buni decât credeau. Luke îi amintea de aceştia.

Prin contrast, în timp ce-şi făcea încălzirea pentru meciul cu Dima, Perry nu manifestase interes mai deloc faţă de spectatori, susţinu el, adresându-se propriilor sale mâini, lipite cu palmele de tăblia mesei. Ştia că acei oameni se aflau acolo, doar le făcuse un semn de salut cu racheta, şi nu primise nici un răspuns. În primul rând, fusese prea ocupat să-şi pună bine lentilele de contact, să-şi strângă şireturile, să se dea cu cremă contra arsurilor de soare, făcându-şi griji pentru faptul că Mark o sâcâia pe Gail şi, în general, întrebându-se cât de repede putea să câştige pentru a pleca de acolo. Pe de altă parte, era luat la întrebări de adversar, care stătea la un metru şi ceva depărtare de el.

— Te deranjează? se interesase Dima cu glas scăzut şi grijuliu. Clubul suporterilor mei, de ei zic. Vrei să le spun să se ducă acasă?

— Sigur că nu, răspunsese Perry, încă iritat după confruntarea cu gărzile de corp. Presupun că-ţi sunt prieteni.

— Tu eşti britanic?
— Da.
— Englez? Velş? Scoţian?
— Simplu englez.
Alegându-şi banca, Perry îşi trântise pe ea geanta de tenis, cea pe care nu voise ca paznicii lui Dima să o verifice, şi trăsese fermoarul. Dinăuntru scosese două benzi absorbante, una pentru frunte, alta pentru încheietura mâinii.
— Eşti preot? întrebase Dima, cu aceeaşi înflăcărare.
— De ce? Ai nevoie de aşa ceva?
— Doctor? Medic de ceva?
— Îmi pare rău, nici doctor.
— Avocat?
— Doar joc tenis.
— Bancher?
— Doamne păzeşte, bombănise Perry iritat, apoi îşi făcuse de lucru cu o pălărie de soare destul de jerpelită, pe care apoi a vârât-o înapoi în geantă.
În realitate, se simţea mai mult decât iritat. Fusese „făcut” şi nu-i plăcea asta. Întâi îl făcuse australianul, şi l-ar fi făcut şi gărzile de corp, dacă le-ar fi permis asta. De acord, nu le permisese, dar prezenţa lor pe teren - se instalaseră deja ca arbitri de linie la fiecare capăt - era de ajuns ca să-i alimenteze furia. Mai precis, fusese „făcut” şi de Dima, iar faptul că acesta adusese cu forţa nişte oameni de strânsură la ora şapte dimineaţa ca să îl urmărească învingând nu făcea decât să sporească jignirea.
Dima vârâse o mână în buzunarul şortului lung şi scosese o monedă de argint de o jumătate de dolar pe care se afla efigia lui John F. Kennedy.
— Ştii ceva? Copiii mei îmi spun că am lângă mine un

hoţoman care „înţeapă”[1] mingea în locul meu, şi de acea câştig, se confesase rusul, indicând cu o mişcare din capul chel către cei doi băieţi pistruiaţi din tribună. Eu câştig tragerea la sorţi a terenului, şi copiii mei cred că am „înţepat” şi moneda asta. Ai copii?

— Nu.

— Vrei să ai?

— Eventual.

„Vezi-ţi de treaba ta”, cu alte cuvinte.

— Vrei să dăm cu banul?

„Înţepare”, repetase Perry în gând. De unde ştia acest om, care vorbea o engleză stâlcită şi avea un accent căpătat parcă în Bronx, un cuvânt ca „a înţepa”? Alesese pajura, pierduse, şi auzise hohote de râs batjocoritoare, primul semn de interes pe care vreunul dintre spectatorii din tribună catadicsise să îl manifeste faţă de el. Ochii lui de profesor se aţintiseră asupra celor doi fii ai lui Dima, care chicoteau pe după mâinile duse la gură. Dima se uitase către soare şi alesese terenul al cărui capăt era încă în umbră.

— Ce rachetă ai acolo? se arătase el curios, clipind din ochii căprui şi sufletişti. Pare că nu-i după regulament. N-are importanţă, oricum te bat. Şi, în timp ce pornea spre terenul lui: Ai o fată grozavă. Face cât o turmă de cămile. Fă bine şi însoară-te repede cu ea.

„De unde dracu ştie omul ăsta că nu suntem căsătoriţi?” se întrebase Perry, spumegând.

Perry a servit patru aşi la rând, aşa cum a reuşit şi în jocul împotriva perechii de indieni, însă loveşte mai tare decât ar trebui, ştie asta, dar nu-i păsa. Răspunzând la serviciile lui Dima, face ceea ce nu ar visa să facă decât

---

[1] În original, *spike it*, folosit în volei pentru o lovitură imparabilă de la fileu sau în fotbalul american pentru aruncarea mingii de pământ după un touch-down. (n. tr.)

dacă ar fi la conducere şi ar juca împotriva unui adversar mult mai slab: adoptă o poziţie avansată, cu vârfurile degetelor practic pe linia de serviciu, lovind mingea din semivoleu, făcând-o să se ducă pieziş în terenul advers ori trimiţând-o foarte aproape de linia laterală, înspre bodyguardul cu faţă de copil care stă cu braţele încrucişate. Însă doar pentru primele câteva serve, pentru că Dima se prinde repede de această tactică şi îl împinge înapoi spre linia de fund, acolo unde îi este locul.

— Şi atunci am început să mă mai potolesc puţin, recunoscu Perry, zâmbind trist spre interlocutori şi trecându-şi în acelaşi timp dosul mâinii peste gură.

— Perry a fost o brută desăvârşită, îl corectă Gail. Iar Dima e un talent înnăscut. Pentru greutatea, statura şi vârsta lui, s-a comportat uimitor. Nu-i aşa, Perry? Chiar tu ai spus-o. Ai zis că sfidează legile atracţiei gravitaţionale. Şi chiar a jonglat cu ele. A fost dulce.

— Nu sărea la minge. Levita, admise Perry. Şi, adevărat, s-a purtat sportiv, nu mă pot plânge. Am crezut că o să ajungem să ne certăm şi că o să contestăm deciziile privind mingile care muşcau tuşa. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Mi-a făcut o plăcere reală să joc cu el. Şi a fost şiret cât cuprinde. Şi-a păstrat cele mai bune lovituri până în ultima clipă.

— Şi şchiopăta uşor, interveni Gail emoţionată. A jucat puţin oblic, pentru a-şi feri piciorul drept, nu-i aşa, Perry? Şi era rigid ca un băţ. Avea şi un bandaj la genunchi. Şi totuşi levita!

— Da, bine, a trebuit să mă mai domolesc o idee, recunoscu Perry, ducând mâna stângaci la frunte. Sincer să fiu, icnetele lui au devenit tot mai apăsate pe măsură ce jucam.

În ciuda icnetelor şi a gâfâielilor, interogatoriul luat de Dima lui Perry între ghemuri continuase neabătut:

— Eşti vreun mare om de ştiinţă? O să arunci lumea în aer, aşa cum serveşti? întrebase el, luând o înghiţitură de apă de la gheaţă.

— Sigur că nu.

— Funcţionar de stat?

Jocul de-a ghicitul durase destul.

— De fapt, predau, spusese Perry, în timp ce decojea o banană.

— Predai, adică înveţi elevi? Ca profesor, predai?

— Corect. Predau studenţilor. Dar nu sunt profesor.

— Unde?

— În prezent, la Oxford.

— Oxford University?

— Exact.

— Ce predai?

— Literatură engleză, răspunsese Perry, fără să dorească în mod deosebit, în acel moment, să-i explice unui străin că încă nu se hotărâse asupra carierei ulterioare.

Însă bucuria lui Dima nu cunoştea margini.

— Ascultă. Îl ştii pe Jack London? Scriitorul englez numărul unu?

— Nu personal.

Asta fusese o glumă, dar Dima nu o gustase.

— Îţi place tipul?

— Îl admir.

— Charlotte Brontë? Îţi place şi ea?

— Foarte mult.

— Somerset Maugham?

— Regret, dar mai puţin.

— Am cărţi ale tuturor acestor oameni! Cu sutele! În ruseşte! Rafturi întregi!

— Bravo.

— Ai citit Dostoievski? Lermontov? Tolstoi?

— Desigur.

— Îi am pe toţi. Toţi cei care sunt numărul unu. Am şi Pasternak. Ştii ceva? Pasternak a scris despre oraşul meu natal. L-a numit Iuriatin. Ăsta e Perm. Al naibii nenorocit, i-a zis Iuriatin. Aşa fac scriitorii ăştia. O vezi pe fiica mea acolo sus, la tribună? Ea e Nataşa, nu dă doi bani pe tenis, ea iubeşte cărţile. Hei, Nataşa! Spune-i bună ziua Profesorului!

După o întârziere menită a demonstra că era deranjată, cu un aer distras, Nataşa ridicase capul şi îşi trăsese părul de pe faţă doar cât să-i îngăduie lui Perry să fie uimit de frumuseţea ei, după care se întorsese la lectura din volumul legat în piele.

— E sfioasă, explicase Dima. Nu vrea să mă audă strigând la ea. Ştii ce carte citeşte? Turgheniev. Un rus clasa întâi. Eu i-am cumpărat-o. Dacă vrea cărţi, cărţi îi cumpăr. În regulă, Profesore. Tu eşti la serviciu.

— Din acel moment, am devenit Profesorul. I-am repetat mereu că nu eram profesor, dar nu voia să mă asculte, de aceea, am renunţat. După două zile, jumătate din hotel mă ştia de Profesor. Ceea ce e al naibii de ciudat după ce te hotărăşti că nu vrei să mai ai de-a face cu ierarhia universitară.

Schimbând terenul la 5-2 în favoarea lui, Perry se consolează să observe că Gail s-a descotorosit de nedoritul Mark şi s-a instalat pe rândul cel mai de sus, între două fetiţe.

Partida căpăta un ritm decent, îşi continuă Perry relatarea. Nu era cel mai grozav meci jucat de el vreodată - atâta timp cât o lăsa mai moale -, dar era plăcut şi antrenant de urmărit, presupunând că în tribune se afla cineva dornic să admire spectacolul, ceea ce rămânea de discutat, întrucât, cu excepţia gemenilor, publicul ar fi putut participa şi la o întrunire evanghelică. Prin a o lăsa mai moale înţelegea încetinirea ritmului şi reluarea câte unei

mingi care se ducea probabil afară, în lateral, ori returnarea câte unei lovituri fără să se uite prea atent unde avea să cadă. Însă, având în vedere că diferenţa dintre ei - ca vârstă, pricepere şi mobilitate, dacă Perry era să fie cinstit - sărea în ochi, principala lui preocupare era să facă jocul frumos până la capăt, să nu-i ştirbească demnitatea lui Dima şi să se bucure, alături de Gail, de un dejun târziu, servit pe Puntea Căpitanului: cel puţin aşa credea până când, în momentul când schimbau terenul, Dima îl prinsese de braţ şi i se adresase cu un mârâit furios:

— Mă cocoloşeşti, Profesore.

— Ce-am făcut?

— Mingea aia lungă era afară. Ai văzut că ieşea, dar ai jucat-o. Crezi că sunt vreun grăsan nenorocit care o să cadă mort dacă nu te porţi frumos cu el?

— Era pe linie dacă n-o returnam.

— Eu joc cinstit, Profesore. Dacă vreau ceva, atunci iau. Nu am nevoie de mila nimănui, înţelegi? Vrei să jucăm pe o mie de dolari? Ca să facem meciul mai interesant?

— Nu, mulţumesc.

— Pe cinci mii?

Perry râsese şi clătinase din cap.

— N-ai curaj, aşa e? N-ai curaj, de aceea nu pariezi cu mine.

— Cred că de aceea, îl aprobase Perry, încă simţind strânsoarea degetelor lui Dima pe braţul stâng.

— Avantaj Marea Britanie!

Strigătul răsună în arenă şi se stinge. Gemenii izbucnesc într-un râs nervos, aşteptând consecinţele. Până acum, Dima a tolerat răbufnirile lor întâmplătoare de veselie debordantă. Acum însă, nu. Lăsându-şi racheta pe bancă, urcă neauzit treptele tribunei şi, ajungând la cei doi băieţi, le atinge vârful nasului cu arătătorul.

— Vreţi să-mi scot cureaua şi să vă bat de să vă meargă fulgii? întreabă el în engleză, probabil ca să fie auzit de Perry şi de Gail; din ce alt motiv nu li s-ar adresa în rusă?

La care unul din băieţi răspunde într-o engleză mai bună decât a tatălui său:

— Tată, dar nu porţi curea.

Asta pune capac. Dima îl plesneşte atât de tare peste faţă pe cel mai apropiat, încât acesta descrie o jumătate de rotaţie, şi doar picioarele îl împiedică să nu cadă. Prima lovitură este urmată de o a doua, la fel de răsunătoare, administrată celuilalt fiu, cu aceeaşi mână, amintindu-i lui Gail de zilele când ieşea cu fratele ei, ambiţios să urce pe scara socială, la vânătoare de fazani împreună cu prietenii lui bogaţi, o activitate pe care ea o detestă, iar fratele marca simultan o stângă şi o dreaptă, cum se exprima el, ceea ce înseamnă că dobora câte un fazan cu glonţul de pe fiecare ţeavă a puştii.

— Ce m-a şocat a fost că ei nici măcar nu au întors capetele să se ferească. Au stat locului şi au încasat-o, spuse Perry, fiu de profesori.

Însă cel mai straniu lucru, insistă Gail, a fost modul amical în care s-a reluat discuţia:

— Vreţi să jucaţi tenis cu Mark după aceea? Ori vreţi să mergeţi acasă ca să luaţi lecţii de religie de la mama?

— Tenis, tată, te rog, şoptise unul din băieţi.

— Atunci terminaţi cu hăhăiala, altfel nu căpătaţi nici carne de vită Kobe deseară. Vreţi carne Kobe ori nu?

— Sigur că da, tată.

— Şi tu, Viktor?

— Sigur, tată.

— Dacă vreţi să aplaudaţi, atunci aplaudaţi-l pe Profesor, nu pe tatăl vostru neisprăvit. Veniţi încoace.

Urmase câte o îmbrăţişare de urs pentru fiecare băiat, apoi meciul continuase până la sfârşitul inevitabil fără nici

un alt episod neplăcut.

Înfrânt fiind, Dima se comportă de-a dreptul jenant. Nu e doar politicos, ci şi mişcat până la lacrimi de admiraţie şi recunoştinţă, întâi trebuie să îl strângă pe Perry la pieptul lui masiv, despre care Perry poate jura că este făcut din corn, dar de trei ori, pentru că aşa e obiceiul la ruşi. Între timp, lacrimile i se rostogolesc pe obraji, şi, drept urmare, pe gâtul lui Perry.

— Eşti un englez care ştie ce e acela fairplay, mă auzi, Profesore? Eşti un gentleman englez cum scrie în cărţi. Te iubesc, auzi? Gail, vino încoace. În privinţa lui Gail, îmbrăţişarea este mai reţinută şi precaută, lucru pentru care ea îi rămâne recunoscătoare. Să ai grijă de băiatul ăsta ridicol, m-auzi? Nu e bun de nimic la tenis, dar jur pe Dumnezeul meu că e un gentleman dat naibii. E profesor de fairplay, auzi? şi repetă mantra asta de parcă tocmai a inventat-o.

Apoi se îndepărtează brusc şi se răsteşte nervos în microfonul unui telefon mobil pe care i-l întinde bodyguardul cu faţă de copilaş.

Spectatorii ies de pe teren încet, unul după altul. Fetiţele trebuie îmbrăţişate de Gail. Gail este fericită să le facă pe plac. Unul din fiii lui Dima spune: „Tare joc, domnule”, în engleza americană, când trece pe lângă Perry în drum spre lecţia de tenis, având obrazul încă stacojiu după lovitura primită. Frumoasa Nataşa se alătură procesiunii, ţinând în mână tomul legat în piele. Degetul mare a rămas ca semn acolo unde lectura i-a fost tulburată. Ultimii din şir sunt Tamara şi Dima, la braţ, iar crucea ei ortodoxă, demnă de un episcop, sclipeşte în soare. După meci, şchiopătatul lui Dima e mai pronunţat. Când calcă, se apleacă puţin pe spate, cu bărbia împinsă în faţă, iar umerii îi sunt înălţaţi ca

să înfrunte inamicul. Gărzile de corp îndrumă grupul în josul potecii de piatră. Trei vehicule cu ferestre întunecate aşteaptă în curtea hotelului ca să îi ducă acasă. Mark, profesorul, pleacă ultimul.

— Un joc grozav, domnule! exclamă el şi îl loveşte cu palma pe Perry peste umăr. O pricepere clasa întâi. Puţin cam nesigur pe lovitura de rever, dacă mi se permite îndrăzneala. Poate mai lucrăm un pic la chestiile astea, ce zici?

Alături, Gail şi Perry urmăresc fără o vorbă cortegiul de maşini hurducăindu-se pe drumul plin de gropi şi dispărând printre cedrii care adăpostesc casa numită Trei Hornuri, ferită de ochii curioşilor.

Luke ridică ochii de la notiţele pe care le-a luat până acum. Ca la un ordin, Yvonne face acelaşi lucru. Amândoi zâmbesc. Gail încearcă să evite privirea lui Luke, dar acesta se uită drept la ea, astfel că nu reuşeşte.

— Aşa, Gail, spune el, brusc înviorat. Ţi-a venit din nou rândul, dacă-mi dai voie. Mark a fost o pacoste. Cu toate acestea, pare să fi reprezentat o adevărată mină de informaţii. Ce amănunte suplimentare ne mai poţi oferi despre familia Dima? şi apoi face un semn scurt din ambele mâini, simultan, ca şi cum şi-ar îndemna calul spre realizări mai mari.

Gail aruncă o privire spre Perry, nedându-şi seama exact de ce. Perry nu-i întoarce ocheada.

— A fost atât de... şerpesc, se plânge ea, folosindu-l pe Mark, în locul lui Luke, drept obiect al respingerii ei, şi se strâmbă ca să demonstreze că încă mai păstrează gustul neplăcut.

Mark nici nu i se aşezase bine în coastă pe banca cea mai de jos, începu ea, că se şi apucase să o bată la cap,

spunându-i ce milionar important era prietenul lui rus Dima. Potrivit celor zise de Mark, Trei Hornuri era doar una dintre numeroasele lui proprietăţi. Mai avea una în Madeira, alta la Soci, pe malul Mării Negre.

— Şi o casă în apropiere de Berna, continuă Gail, unde îşi are sediul de afaceri. Însă e un tip peripatetic. O parte din an stă la Paris, o parte la Roma, sau la Moscova, după cum spunea Mark - şi o urmări pe Yvonne notând din nou. Însă căminul, în ceea ce-i priveşte pe copii, este în Elveţia, iar educaţia lor se desfăşoară la o scoală cu internat pentru milionari, situată undeva în munţi. Cât despre companie, Mark presupune că el este proprietarul. Ar mai fi una înmatriculată în Cipru. Şi bănci. Câteva la număr. Chestia cu băncile e marea afacere. În primul rând, asta l-a adus pe insulă. Antigua se laudă în prezent cu patru bănci ruseşti, după numărătoarea lui Mark, plus una ucraineană. Băncile astea înseamnă doar nişte plăcuţe de alamă în centre comerciale şi un telefon pe biroul vreunui avocat. Dima apare pe una dintre plăcuţele astea. Când a cumpărat Trei Hornuri, a plătit în numerar. Nu cu bani aduşi în valize, ci, semnificativ, în coşuri de rufe împrumutate de la hotel, după cum povesteşte Mark. Şi a plătit cu bancnote de douăzeci, nu de cincizeci. Cele de cincizeci ar fi bătut la ochi. A cumpărat casa, o fabrică părăginită de zahăr şi peninsula pe care se află acestea.

— Mark a menţionat vreo cifră? interveni Luke, revenit la treabă.

— Şase milioane de dolari. Şi de tenis nu s-a apucat din pură plăcere. Ori nu a fost plăcere de la început, explică Gail, surprinsă cât de multe îşi amintea din monologul îngrozitor al lui Mark. În Rusia, tenisul este un simbol deosebit de important al statutului social. Dacă un rus îţi spune că joacă tenis, îţi spune în acelaşi timp că e putred de bogat. Graţie lecţiilor sclipitoare ale lui Mark, Dima s-a

întors la Moscova şi a câştigat o cupă, lăsând pe toată lumea cu gura căscată, însă Mark nu are voie să povestească asta, pentru că Dima se mândreşte că este un om care s-a ridicat prin propriile forţe. Mark s-a simţit în stare să facă o excepţie doar pentru că a avut deplină încredere în mine. Şi dacă mi-ar fi venit cheful să mai trec pe la biroul lui cândva, avea o cămăruţă plăcută la etaj, unde să ne putem continua discuţia.

Luke şi Yvonne îi zâmbiră cu un aer înţelegător. Perry se abţinu să zâmbească.

— Şi Tamara? vru Luke să ştie.

— Sărutată de Dumnezeu, aşa se zice despre ea. Şi nebună de legat din cauza asta, potrivit insularilor. Nu înoată, nu merge la plajă, nu joacă tenis, nu vorbeşte cu copiii ei decât despre Dumnezeu, o ignoră cu desăvârşire pe Nataşa, abia dacă vorbeşte cu alţi băştinaşi în afară de Elspeth, soţia lui Ambrose, administratorul. Elspeth lucrează la o agenţie de turism, dar dacă familia e pe insulă, ea lasă orice la o parte şi vine să dea o mână de ajutor. Se pare că nu cu mult timp în urmă, una dintre cameriste a împrumutat câteva din bijuteriile Tamarei ca să se ducă la o petrecere. Tamara a prins-o înainte ca ea să apuce să le pună la loc şi a muşcat-o de mână atât de rău, încât a fost nevoie de douăsprezece copci pentru sutură. Mark a spus că dacă ar fi fost el muşcat, ar fi cerut să i se facă şi o injecţie antirabică.

— Şi acum, Gail, povesteşte-ne te rog despre fetiţele care au venit să stea alături de tine, sugeră Luke.

Yvonne susţinea cauza acuzării, Luke juca rolul procurorului asistent, iar Gail se găsea în boxă, încercând să-şi păstreze cumpătul, ceea ce le cerea şi martorilor ei, sub ameninţarea excluderii.

— Spune, Gail, fetele erau deja acolo, sus, ori au venit

ţopăind la tine în momentul când au văzut-o pe frumoasa doamnă singură? întrebă Yvonne ducând pixul la gură, în timp ce-şi studia notiţele.

— Au urcat treptele şi s-au aşezat de o parte şi de alta. Şi n-au ţopăit. Au mers încet.

— Zâmbind? Râzând? Au fost obraznice?

— Nu au zâmbit deloc. Nici vorbă de aşa ceva.

— După părerea ta, fuseseră trimise de persoana care le avea în grijă?

— Au venit din proprie iniţiativă, cred eu.

— Eşti sigură de asta? - devenea tot mai scoţiancă şi mai sâcâitoare.

— Am văzut cum s-a petrecut totul. Mark se dăduse la mine şi nu aveam nevoie de asta, de aceea am urcat pe rândul de sus ca să stau cât mai departe posibil de el. Pe rândul acela nu eram decât eu.

— Şi unde erau aşezate fetişoarele în acel moment? Dedesubtul tău? Pe acelaşi rând cu tine? Unde, te rog?

Gail inspiră adânc pentru a se calma, apoi rosti apăsat:

— Fetişoarele stăteau pe rândul al doilea, cu Elspeth. Cea mai mare s-a întors şi s-a uitat la mine, apoi a vorbit cu Elspeth. Şi nu, nu am auzit ce a spus. Elspeth s-a răsucit, mi-a aruncat o privire şi a dat aprobator din cap către fata mai mare. Cele două fetiţe s-au consultat, s-au ridicat şi au venit păşind pe trepte. Încet.

— Nu o mai sâcâiţi atât, interveni Perry.

*

Mărturia lui Gail începea să devină evazivă. Ori aşa suna pentru urechea ei de avocat, şi fără îndoială şi pentru Yvonne. Da, fetele au sosit în faţa ei. Cea mare a făcut o reverenţă pe care probabil că o învăţase la orele de dans şi a întrebat într-o engleză foarte corectă, având doar un uşor

accent străin: „Putem sta cu dumneavoastră, domnişoară?” Iar Gail a râs şi a zis: „Poţi, domnişoară”, şi ele i s-au aşezat de o parte şi de alta, tot fără să zâmbească.

— Am întrebat-o pe cea mare cum o chema. Vorbeam în şoaptă, pentru că toată lumea păstra liniştea. Mi-a zis: „Katia”, iar eu am întrebat-o apoi: „Cum o cheamă pe sora ta?” şi ea a spus: „Irina”. Iar Irina s-a întors şi s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost - da! - o intrusă, nu am reuşit să înţeleg acea ostilitate. Am continuat: „Sunt mami şi tati aici?” Katia a scuturat de-a dreptul vehement din cap. Irina nu a deschis gura. Am stat tăcute o vreme. Multă vreme, când e vorba de copii. Şi m-am gândit: poate li s-a spus că nu au voie să vorbească la meciurile de tenis. Ori nu au voie să stea de vorbă cu necunoscuţi. Ori atâta engleză ştiu, ori sunt autiste, ori au vreun handicap.

Face o pauză, sperând să primească încurajări ori să fie întrebată ceva, dar vede doar patru ochi în aşteptare şi pe Perry, alături de ea, cu capul înclinat spre peretele de cărămidă care miroase ca băuturile pe care le consuma tatăl ei. Respiră adânc, doar mintal, şi reia firul povestirii:

— Era o pauză pentru schimbarea terenului. De aceea, am încercat încă o dată: „Katia, unde mergi la şcoală?” Katia a clătinat din cap, Irina a făcut la fel. „Nu mergeţi la şcoală? Ori doar în perioada aceasta?” Evident, nu mergeau în acea perioadă. Urmaseră British International School la Roma, dar n-o mai frecventau. Nu mi-au spus motivul, şi nici nu am întrebat. Nu voiam să fiu insistentă, dar am trăit un sentiment neplăcut pe care nu am reuşit să-l desluşesc. Deci, locuiau la Roma? Nu mai era cazul. Katia din nou. „Deci, la Roma ai învăţat să vorbeşti engleza atât de bine?” Da. La International School puteau alege engleza sau italiana. Au preferat engleza. Am arătat către cei doi băieţi ai lui Dima. „Aceia sunt fraţii voştri?” Alte clătinări din cap. „Veri?” Da, cam aşa ceva. „De departe?” Da. „Şi ei merg la

International School?” Da, dar în Elveţia, nu la Roma. „Şi fata frumoasă care trăieşte între filele cărţii, am zis eu, ea vă este verişoară?” Răspuns din partea Katiei, stors de la ea ca o confesiune: „Nataşa este verişoara noastră, oarecum” - din nou. Şi tot nu am văzut nici un zâmbet pe feţele lor. Dar Katia îmi mângâia îmbrăcămintea de mătase. Ca şi cum nu ar mai fi văzut mătase până atunci.

Gail inspiră adânc. „Asta încă nu e nimic, îşi spune ea. Ăsta e doar aperitivul. Aşteaptă până a doua zi pentru povestea completă, cu cinci feluri de groază. Aşteaptă până când mi se îngăduie să fiu înţeleaptă după evenimente.”

— Iar după ce a mângâiat mătasea îndeajuns, şi-a lăsat capul pe braţul meu, l-a ţinut acolo şi a închis ochii. Acesta a fost sfârşitul relaţiei noastre sociale nu mai lungi de cinci minute, doar că Irina, aflată în cealaltă parte, luase exemplul Katiei şi pusese stăpânire pe mâna mea. Avea unghii mici şi ascuţite, ca nişte cleşti de crab, şi s-a prins strâns de mine. Apoi şi-a apăsat mâna mea peste frunte şi şi-a ridicat capul spre mine ca şi cum ar fi vrut să-i iau temperatura, numai că avea obrajii umezi şi mi-am dat seama că plângea. Apoi mi-a restituit mâna, iar Katia a zis: „Câteodată plânge. E normal”. Moment în care meciul s-a terminat, şi Elspeth a urcat iute treptele ca să le recupereze. În acele momente mi-a venit să o învelesc pe Irina în sarongul meu şi să o iau cu mine acasă, de preferat împreună cu sora ei, dar nu puteam face nimic. Şi nu aveam habar de ce era supărată, şi nu le cunoşteam câtuşi de puţin - ei, aici se încheie povestea.

Dar nu acesta este sfârşitul poveştii: cel puţin în Antigua. Povestea se derulează frumos. Perry Makepiece şi Gail Perkins se bucură de vacanţa cea mai fericită din viaţa lor, aşa cum îşi promiseseră în noiembrie. Ca să-şi reamintească acele clipe, Gail derulează versiunea

necenzurată pentru sine:

Ora 10 dim., aproximativ, după tenis, întoarcerea la cabană pentru ca Perry să facă duş.

Facem dragoste, frumos ca întotdeauna, încă suntem capabili de asta. Perry nu e niciodată în stare să facă ceva pe jumătate. Toată puterea lui de concentrare trebuie să se îndrepte asupra unui singur lucru.

Amiază sau mai târziu. Pierdut bufetul de dimineaţă din motive operaţionale (vezi mai sus), înot în ocean, prânz la marginea piscinei, revenire pe plajă, pentru că Perry ţine să mă bată la shuffle-board.

Aproximativ patru d.a. Revenire la cabană cu Perry victorios - de ce n-o fi lăsând o fată să câştige măcar o dată? - moţăit, lectură, amor, iar moţăit, pierdut sentimentul timpului. Golit sticla de Chardonnay din minibar cât stăm pe şezlonguri de pe balcon, îmbrăcaţi în halate.

Aproximativ opt seara. Decidem că e prea târziu ca să ne mai îmbrăcăm, comandăm cina în cameră.

Vacanţa noastră, unică în viaţă, continuă. Suntem încă în rai, mestecând din măr.

Soseşte cina, adusă pe cărucior, nu de vreun chelner bătrân de la room-service, ci chiar de venerabilul Ambrose, care, în afara sticlei de vin californian ieftin pe care am comandat-o, ne aduce o sticlă de şampanie Krug ţinută la gheaţă, figurând pe lista de preţuri la 380 de dolari, plus taxe, pe care o aşază atent, împreună cu două pahare reci, un platou cu prăjiturele foarte apetisante şi două şervete din damasc. Are o cuvântare pregătită dinainte, pe care o rosteşte la volum maxim, cu pieptul împins în faţă şi cu mâinile apăsate de coapse, ca un poliţist de la tribunal.

— Această sticlă de şampanie fină vă este oferită, oameni buni, prin amabilitatea unicului domn Dima în persoană, care vă transmite mulţumiri pentru - şi aici scoate un bilet din buzunarul cămăşii, precum şi o pereche

de ochelari de citit - cum spune el, şi eu citez: „*Profesore, îţi mulţumesc din inimă pentru frumoasa lecţie de tenis jucat cu fairplay şi pentru că eşti un gentleman englez. Îţi mulţumesc, de asemenea, că m-ai făcut să economisesc cei cinci mii de dolari pe care doream să pariez*”. Plus complimente pentru frumoasa domnişoară Gail, şi acesta e mesajul lui.

Bem câteva pahare de Krug şi convenim să terminăm restul în pat.

*

— Ce e carnea de vită Kobe, se interesează Perry la un moment dat, în timpul nopţii presărate de evenimente.

— Ai mângâiat vreodată burta unei fete? îl întreb.

— Nici în vis, spune Perry, făcând exact asta.

— Vaci virgine, îi explic. Crescute cu saké şi cea mai bună bere. Vacilor din Kobe li se masează burţile în fiecare seară până când sunt gata pentru sacrificare. Plus că reprezintă o proprietate intelectuală de prim rang, adaug eu, ceea ce este, de asemenea, adevărat, dar nu am convingerea că el mă mai ascultă. Asociaţia noastră de avocaţi a intentat un proces în numele lor şi a câştigat fără probleme.

După ce adorm, am un vis profetic în care mă aflu în Rusia şi copiilor mici li se întâmplă lucruri rele, în alb şi negru.

3

Cerul lui Gail se întunecă, şi la fel se întâmplă cu încăperea de la subsol. Pe măsură ce lumina zilei se stinge, lampa slabă atârnată de tavan pare să ardă mai posomorât deasupra mesei, iar pereţii din cărămidă au căpătat nuanţe negre. Deasupra lor, pe stradă, huruitul traficului a devenit sporadic. La fel şi umbrele de picioare care trec prin dreptul ferestrelor vitrate sub formă de semiluni. Masivul şi amabilul Ollie, cu cercel, dar fără beretă, a venit grăbit cu patru ceşti de ceai şi un platou de biscuiţi digestivi şi a dispărut.

Deşi este acelaşi Ollie care i-a luat la începutul acestei seri de la apartamentul lui Gail cu un taxi negru, acum se confirmă că omul nu este *chiar* şofer de taxi, în ciuda ecusonului cu numărul de licenţă pe care îl etalează pe pieptul lat. Potrivit lui Luke, Ollie „ne ţine pe toţi pe calea cea dreaptă", dar Gail nu înghite chestia asta. O calvinistă scoţiană educată nu are nevoie de îndrumare morală, iar pentru un domn care face pe jocheul, care îşi aruncă ochii unde nu se cuvine şi emană farmecul specific celor din clasa de sus, este mult prea târziu.

Pe de altă parte, în opinia lui Gail, ochii lui Ollie dezvăluie prea multe faţă de rolul său de servitor. O mai miră cercelul din ureche şi se întreabă dacă reprezintă un semnal sexual ori e doar un moft. O mai nedumereşte vocea lui. Când l-a auzit la interfonul casei din Primrose Hill, vorbea un cockney impecabil. În timp ce flecărea cu ei prin geamul

despărţitor al taxiului despre vremea deprimantă pentru luna mai - după acel frumos aprilie, şi, vai de mine, cum îşi vor mai reveni florile după potopul din noaptea trecută? - ea a depistat inflexiuni străine, iar gramatica lui a început să se destrame. Aşadar, care e limba lui maternă? Greaca? Turca? Ebraica? Ori glasul lui, ca acel singur cercel, e doar un rol pe care îl joacă pentru a-i prosti pe fraieri?

Regretă că a semnat acea Declaraţie nenorocită. Regretă că a făcut-o şi Perry. Perry nu a semnat doar acel formular, ci şi *înrolarea*.

— Vineri a fost ultima zi de vacanţă a cuplului de indieni în luna de miere, spune Perry. În semn de adio, conveniseră să facă un meci de cinci seturi în locul celui obişnuit, cu trei, şi, drept urmare, iar pierduseră micul dejun. De aceea, am ales să înotăm în mare, şi poate să luăm prânzul ceva mai devreme dacă ne era foame. Am ales capătul aglomerat al plajei. Nu era porţiunea pe care ne duceam de obicei, dar puseserăm ochii pe Barul Epavei.

Tonul lui eficient, recunoaşte Gail. Perry, îndrumătorul englez. Faptele, exprimate în propoziţii scurte. Fără concepte abstracte. Permite poveştii să se depene singură.

— Şi-au ales o umbrelă, continuă el. Şi-au întins lucrurile. Se îndreptau spre apă când o minifurgonetă cu geamurile întunecate s-a oprit în zona în care parcarea era interzisă. Din el au coborât întâi garda de corp cu faţă de copil, apoi cel cu şapca ecosez pe care îl văzuseră la meciul de tenis, acum purtând şort şi o vestă galbenă din piele de căprioară, dar cu şapca rămasă neclintită *in situ.* Apoi Elspeth, soţia lui Ambrose, iar după aceea, un crocodil de cauciuc umflat, urmat de Katia - enumeră Perry, făcând paradă de memoria lui. Iar după Katia a apărut o minge enormă de culoare roşie, având desenată pe ea o faţă zâmbitoare şi două mânere, care s-a dovedit a fi în posesia Irinei, de asemenea

îmbrăcată pentru plajă. Şi, în cele din urmă, a coborât şi Nataşa, moment în care Gail socoteşte că este cazul să intervină. „Nataşa e treaba mea, nu a ta.”

— Dar numai după o pauză teatrală, şi doar când credeam că în minifurgonetă nu mai era nimeni, relatează Gail. Îmbrăcată mortal, purtând o pălărie ca un abajur în stil Hakka, o rochie cheongsam[1] cu nasturi sculptaţi din corn şi sandale greceşti cu legături încrucişate în jurul gleznelor, şi duce cu ea tomul legat în piele. După ce păşeşte cu delicateţe pe nisip ca să o vadă toată lumea, se aşază apatică sub cea mai îndepărtată umbrelă din şir şi se apucă de lectura ei cumplit de serioasă. Corect, Perry?

— Dacă spui tu, zice Perry şi se reazemă de spătar, ca şi cum ar vrea să se disocieze de ea.

— Aşa spun. Dar partea stranie, partea cu adevărat ciudată, continuă ea cu glas strident, acum, când Nataşa este din nou scoasă din discuţie, a fost că fiecare membru al grupului, de la mic la mare, ştia exact unde să meargă şi ce să facă imediat ce a ajuns pe plajă.

Garda de corp cu faţă de copil s-a dus ţintă la Barul Epavei şi a comandat o cutie de bere de sassafras, fără alcool, de care a tras în următoarele două ore, spune ea, păstrând iniţiativa cu îndărătnicie. În ciuda corpolenţei lui, bărbatul cu şapca scoţiană - un văr, după cum zicea Mark, unul dintre numeroşii veri din Perm, oraşul din Rusia, nu coafura - a escaladat treptele nesigure ale foişorului salvamarului, a scos un colac de cauciuc din vesta de piele de căprioară, l-a umflat şi s-a aşezat pe el, probabil avea hemoroizi. Cele două fetiţe, urmate la oarecare distanţă de Elspeth, care ducea un coş mare, plin, au coborât la pas panta nisipoasă până spre locul unde Perry şi Gail îşi stabiliseră tabăra, aducând cu ele crocodilul şi mingea

[1] Rochie chinezească dintr-o bucată, foarte lungă şi strânsă pe corp (n. tr.)

săltăreaţă.

— Mergeau şi de data asta, sublinie insistent Gail, cu adresă către Yvonne. Nu ţopăiau, nu săreau şi nici nu ţipau. Mergeau, şi aveau buzele lipite strâns şi ochii mari-mari, aşa cum le văzusem şi la terenul de tenis. Irina, cu degetul mare în gură şi cu o strâmbătură pe faţă, iar Katia cu un glas la fel de prietenos ca al unui ceas vorbitor: „Vii să înoţi cu noi, te rog, domnişoară Gail?” Eu am spus - sperând să mai dezmorţesc puţin lucrurile, bănuiesc - „Domnişoară Katia, eu şi domnul Perry vom fi foarte onoraţi să înotăm cu voi”. Şi am înotat. Nu-i aşa? - spre Perry care, după ce a dat din cap în semn de confirmare, a insistat din nou să-şi lase mâinile peste ale ei, fie într-un gest de sprijin, fie ca să o mai liniştească, Gail nu şi-a dat seama precis, dar, oricum, rezultatul a fost acelaşi; s-a văzut silită să închidă ochii şi să aştepte câteva secunde, după care s-a simţit gata să reia povestirea, lucru pe care l-a făcut cu un nou avânt.

Era o regie totală. Noi ne-am dat seama că era un aranjament. Copiii ştiau că era o înscenare. Dar era limpede că fetiţele aveau nevoie să se bălăcească în ocean cu un crocodil şi cu o minge, am dreptate, Perry?

— Absolut, rosti Perry cu entuziasm în glas.

— Aşa că Irina s-a prins de mâna mea şi practic m-a făcut să mărşăluiesc până în apă. Katia şi Perry au venit după noi cu crocodilul. Şi tot timpul m-am gândit: „Unde Dumnezeu le sunt părinţii, şi de ce facem noi asta în locul lor?” Nu am întrebat-o direct pe Katia. Aveam un fel de presimţire că ar fi fost o întrebare nepotrivită. O situaţie de divorţ, ceva de genul acesta. De aceea, am întrebat-o cine era simpaticul domn cu şapcă, cel care stătea pe scară. „Unchiul Vania”, spune Katia. „Grozav, continui eu, cine e unchiul Vania?” Răspuns: „Un unchi”. „Din Perm?” „Da, din Perm”. Fără alte explicaţii. Cum ar fi: „Noi nu mai mergem la şcoala din Roma”. Am greşit cu ceva până acum, Perry?

— Deloc.
— Atunci voi trece mai departe.

O vreme, soarele şi marea îşi joacă rolul, şi Gail urmează:
— Fetele se bălăcesc şi sar de colo-colo, iar Perry este de-a dreptul criminal când se dă drept puternicul Poseidon ieşind din adâncuri şi scoţând sunete ca un monstru marin - serios, Perry, aşa ai fost, ai fost extraordinar, recunoaşte.
Epuizaţi, au ieşit apoi pe mal, fetele ca să fie şterse, îmbrăcate şi date cu cremă de plajă de către Elspeth.
— Însă la câteva secunde după aceea s-au întors, aşezându-se pe marginea prosopului meu. Şi o singură privire către chipurile lor îmi spune că umbrele neguroase sunt tot acolo, doar că fetele le-au ascuns o vreme. Bine, gândesc eu: „Îngheţate şi băuturi răcoritoare. Perry, asta-i treabă de bărbat, îi spun, ia fă-ţi datoria”. Adevărat, Perry?
„Răcoritoare? repetă ea în minte. De ce vorbesc din nou ca mama? Pentru că sunt o actriţă ratată, cu o voce cuprinzătoare, care devine tot mai sonoră pe măsură ce mă lansez într-un discurs.”
— Adevărat, admite Perry, destul de târziu.
— Şi te-ai dus după ele, nu? Cornete cu caramel şi nucă pentru toată lumea, suc de ananas pentru fete. Dar când Perry merge să semneze nota de plată, barmanul îi spune că totul este achitat. De către cine? galopează ea în continuare, cu aceeaşi voioşie - de către Vania! Unchiul blând şi gras, cu şapca lui cu moţ, înţepenit sus, pe scară. Dar Perry, fiind Perry, nu suportă aşa ceva, nu?
O clătinare stângace din capul alungit ca să spună că, din vârful stâncii, e prea departe ca să audă, dar a priceput mesajul.
— Simte o jenă patologică atunci când trebuie să accepte ca altul să plătească în locul lui, nu-i aşa? Şi de data asta era vorba de cineva pe care nici măcar nu-l cunoşteai. De

aceea, Perry urcă scara să-i spună unchiului Vania că e foarte amabil din partea lui, şi aşa mai departe, dar el preferă să-şi achite consumaţia.

Se simte secătuită. Fără să manifeste aceeaşi lejeritate disperată, Perry preia rolul naratorului.

— Am urcat pe scară până unde stătea Vania pe colacul lui de cauciuc. M-am aplecat sub umbrelă să-i spun ce aveam pe suflet şi m-am trezit holbându-mă la un pistol enorm şi negru care-i ieşea de sub burdihan. De căldură, îşi desfăcuse nasturii de la vesta din piele de căprioară, şi de aceea arma rămăsese la vedere, cât se putea de clar. Nu mă pricep la arme, slavă Cerului. Nici nu vreau. Voi, însă, fără îndoială că vă pricepeţi. Acela era cât se putea de mare, spune Perry cu părere de rău, şi o tăcere elocventă se lasă în încăpere în timp ce el aruncă o privire plângăreaţă spre Gail, dar în ciuda efortului făcut, nu primeşte nici un răspuns.

*

— Şi nu te-ai gândit să spui ceva, Perry? sugerează micuţul şi dibaciul Luke, mereu pregătit să acopere golurile într-un fel sau altul. Mă refeream la pistol.

— Nu, nu m-am gândit. Am bănuit că nu-şi dăduse seama că l-am observat, de aceea am hotărât că, din punct de vedere tactic, era inteligent să mi-l şterg din minte chiar în acea clipă. I-am mulţumit pentru îngheţată şi am coborât scara, după care m-am dus la Gail, care sporovăia cu fetele.

Luke analizează totul în mod foarte intens. Ceva pare să-l macine. Ar putea fi problema delicată ţinând de eticheta spionajului? Ce faci dacă vezi că iese o armă de sub vesta unei persoane pe care nu o cunoşti prea bine? Ca atunci când cineva pe care nu-l cunoşti foarte bine are fermoarul de la pantaloni desfăcut.

Yvonne, scoţianca educată, decide să-l scoată pe Luke din această dilemă.

— În engleză, Perry? întreabă ea cu severitate. Înţeleg că i-ai mulţumit în engleză. Ţi-a răspuns ceva în engleză?

— N-a răspuns în nici o limbă. Cu toate astea, am observat că purta un semn de doliu prins de vestă, ceva ce nu mai văzusem de multă vreme. Şi nici tu nu ştiai că există aşa ceva, adevărat? se încruntă el acuzator.

Nedumerită de atitudinea lui agresivă, Gail clatină din cap.

— E adevărat, Perry. Recunosc. Nu am ştiut de semnele de doliu, dar acum am aflat, aşa că poţi continua cu povestea, bine?

— Şi, Perry, nu ţi-a venit în minte să anunţi hotelul, de pildă? insistă Luke. Să fi spus: „Am văzut un rus cu un pistol mare stând în foişorul salvamarului?”

— Existau multe posibilităţi, Luke, şi asta era una dintre ele, fără îndoială, răspunde Perry, a cărui doză de agresivitate încă nu s-a epuizat. Dar ce Dumnezeu putea să facă hotelul? Existau toate indiciile că, deşi Dima nu era proprietarul acelui loc, îl avea la degetul lui mic. În orice caz, trebuia să mă gândesc la copii: dacă era corect să fac tapaj în faţa tuturor. Am socotit că nu era bine.

— Dar la autorităţile de pe insulă? La ele nu te-ai gândit? stăruise Luke.

— Mai aveam de stat acolo patru zile. Nu doream să le petrec dându-le declaraţii dramatice unor poliţişti despre nişte lucruri în care probabil erau vârâţi până în gât.

— Şi asta a fost o decizie comună?

— A fost o decizie pe care mi-am asumat-o în exclusivitate. Nu aveam de gând să mă duc la Gail şi să-i spun: „Vania are un pistol la centură, crezi că ar trebui să anunţăm poliţia?” mai ales în faţa fetiţelor. Când am rămas singuri şi mă mai liniştisem, i-am povestit ce văzusem. Am

analizat situaţia pe îndelete şi asta a fost hotărârea la care am ajuns: nu întreprindem nimic.

Copleşită fără să vrea de un elan iubitor, Gail îi sare în sprijin cu armele sale avocăţeşti:

— Poate Vania avea un permis de portarmă emis de autorităţile locale. De unde să ştie Perry? Poate că Vania nici nu avea nevoie de permis. Poate chiar poliţia îi dăduse acel pistol. Nu eram nici unul la curent cu legislaţia din Antigua privind portul de armă, aşa e, Perry?

Aproape că se aşteaptă ca Yvonne să emită o părere juridică diferită, dar ea e prea ocupată să-şi consulte exemplarul documentului supărător, aflat în folie de plastic.

— Vă deranjează dacă vă rog să-mi faceţi o descriere a acestui Unchi Vania? întreabă ea cu un glas din care a dispărut orice urmă de agresiune.

— Ciupit de vărsat, răspunde Gail cu promptitudine, uimită din nou de felul cum i-a apărut totul în memorie. Cincizeci de ani bătuţi pe muchie. Obrajii ca piatra ponce. Burtă de băutor. Parcă îl văzuse trăgând pe furiş dintr-o sticlă plată în timpul meciului, dar nu putea fi sigură.

— Inele pe fiecare deget de la mâna dreaptă, spune Perry, când îi vine rândul. Văzute laolaltă, arătau ca un box. Părul negru, ca de sperietoare, ieşind de sub şapcă, la ceafă, dar cred că era chel în creştetul capului, şi de aceea purta acoperământul acela. Şi e cât se poate de gras.

— Da, Yvonne, el este, aprobă ei într-un murmur comun, iar capetele li se ating, şi electricitatea zboară între ei în timp ce se uită cu ochi mari la fotografia de dimensiuni mari pe care ea le-a strecurat-o sub nas. Da, acela este Vania din Perm, al doilea din stânga dintre cei patru bărbaţi albi, supraponderali, care se află într-un club de noapte, înconjuraţi de prostituate, serpentine de hârtie şi sticle de şampanie la petrecerea de Revelion 2008, Dumnezeu ştie unde.

Gail trebuie să meargă la toaletă. Yvonne o conduce pe scara îngustă până la parterul misterios de elegant. Jovialul Ollie, fără beretă, stă întins într-un fotoliu, adâncit în lectura unui ziar. Nu e un ziar de rând, pentru că este tipărit în alfabetul chirilic. Gail crede că a descifrat *Novaia Gazeta* pe frontispiciu, dar nu poate fi sigură şi nu vrea să-i facă favoarea de a-l întreba. Yvonne aşteaptă cât Gail urinează. Baia este modernă, cu prosoape frumoase, săpun parfumat şi tapet scump cu imagini de vânătoare din seria aventurilor lui Jorrocks[1]. Revin la subsol. Perry e tot gheboşat peste mâinile aşezate pe masă, dar de data aceasta palmele sunt întoarse, astfel că el pare să citească două destine în acelaşi timp.

— Aşa, Gail, spune Luke la fel de vioi ca înainte. E strigarea ta, cred.

„Nu strigare, de fapt, Luke. Un adevărat urlet, unul care se strânge în mine de câtva timp, după cum cred că ai observat şi singur atunci când ţi-ai oprit ochii asupra mea ceva mai insistent decât o consideră strict necesar *Manualul de etichetă inter-sexe* folosit de spioni.”

— Pur şi simplu nu aveam idee, începe ea privind fix peste masă, dar preferând-o pe Yvonne în defavoarea lui Luke. M-am poticnit. Trebuia să-mi fi dat seama. N-a fost să fie.

— Nu ai absolut nimic să-ţi reproşezi, sare Perry înfierbântat de alături. Nimeni nu ţi-a spus nimic, nimeni nu ţi-a transmis nici cel mai neînsemnat avertisment. Dacă trebuie să găsim vinovaţi, atunci doar între oamenii lui Dima e cazul să căutăm.

Gail nu poate fi consolată. În calitate de jurist, pune cap la cap dovezile contra acuzatului într-o pivniţă de vinuri la

---

[1] Personaj al povestirilor lui Robert Smith Surtees (1805-1864), provincial snob, împătimit al vânătorii (n. tr.)

miez de noapte, iar acuzatul este chiar ea. Stă cu faţa în jos pe o plajă din Antigua în mijlocul după-amiezii, cu sutienul desfăcut şi două fetiţe ghemuite alături de ea, iar Perry este lungit de cealaltă parte a ei, purtând un şort de şcolar şi o pereche de ochelari ieftini, moşteniţi de la regretatul lui tată, cărora le-a pus lentile de soare cu dioptrii.

Fetele au mâncat îngheţata gratis şi au băut sucul de fructe gratis. Unchiul Vania din Perm stă sus pe scară cu pistolul lui mare la brâu, iar Nataşa, al cărei nume este o provocare pentru Gail de fiecare dată când se gândeşte la el, obligând-o să se adune şi să-l depăşească printr-un salt curat ca la şcoala de călărie - Nataşa stă întinsă la celălalt capăt al plajei, într-o splendidă izolare. Între timp, Elspeth s-a retras la o distanţă sigură. Probabil ştie ce urmează să se întâmple. Ceea ce a aflat de atunci încoace îi confirmă lui Gail că aşa stăteau lucrurile.

Umbrele au revenit pe chipurile fetiţelor. Profesionista din ea se teme că surorile ar putea împărtăşi un secret urât. Având în vedere lucrurile pe care trebuie să le asculte în instanţă în mai fiecare zi a săptămânii, asta e ceea ce o deranjează, asta îi stârneşte curiozitatea: copiii care nu vorbesc şi care nu sunt neastâmpăraţi. Copiii care nu-şi dau seama că sunt victime. Copiii care nu te pot privi în ochi. Copiii care îşi caută vină pentru lucrurile pe care le suferă din partea adulţilor.

— Eu pun întrebări ca să-mi câştig existenţa, protestează ea. Acum i se adresează exclusiv lui Yvonne. Luke este o imagine neclară, iar Perry se găseşte în afara câmpului ei vizual, trimis acolo în mod deliberat. Am avut procese în care era vorba de probleme de familie, am avut copii în boxa martorilor. Ceea ce facem în activitate, facem şi în afara activităţii. Nu suntem oameni dedublaţi. Suntem noi înşine.

Într-un gest menit să-i uşureze ei încordarea, nu neapărat

sieşi, Perry îşi deşiră trupul şi face o mişcare de înot cu braţele lui lungi, dar crisparea lui Gail nu se diminuează.

— De aceea, prima mea rugăminte a fost: „Mai povestiţi-mi ceva despre unchiul Vania”. Fetele fuseseră atât de secretoase în ceea ce îl privea, încât m-am gândit că se putea purta rău cu ele. „Unchiul Vania cântă la balalaică împreună cu noi, îl iubim foarte mult şi e caraghios când se îmbată.” Asta mi-a spus-o Irina. Ea a hotărât să fie mai directă decât sora ei mai mare. Suspiciunea nu-mi dădea însă pace: un unchi beat care le cântă, dar la ce altceva mai cântă el?

— Iar limba vorbită a fost tot engleza, să înţelegem noi, da? murmură Yvonne, scotocind după fiecare detaliu. Însă de astă dată cu blândeţe, ca de la femeie la femeie. Nu am mers pe o franceză de bază sau altceva?

— Engleza era practic prima lor limbă. Engleza americană internaţională cu un uşor accent italian. După aceea, am întrebat dacă unchiul Vania le este unchi adevărat sau doar unul onorific. Răspuns: „Vania este fratele mamei noastre şi a fost însurat cu mătuşa Raisa, care trăieşte la Soci cu un alt bărbat, pe care nimeni nu-l place”. Acum stabilim arborele genealogic, ceea ce-mi convine de minune. „Tamara e soţia lui Dima, şi ea este foarte severă, se roagă mult pentru că e sfântă şi este bună să ne ţină pe noi.” „Bună? Să ne ţină, cum?” Iar eu continui - acum sunt o avocată foarte deşteaptă şi pun întrebări tangenţiale, nu unele directe - „E Dima bun cu Tamara? E Dima bun cu băieţii lui?” Ceea ce înseamnă: „Nu cumva Dima e un pic prea bun cu voi?” Şi Katia răspunde afirmativ. „Dima e bun cu Tamara pentru că este soţul ei, iar sora ei a murit, şi e bun şi cu Nataşa pentru că e tatăl ei şi mama ei a murit; e bun cu fiii lui, pentru că le este tată.” Asta deschide uşa pentru întrebarea pe care vreau de fapt să o pun, şi i-o adresez Katiei, pentru că ea este mai mare. „Cine e tatăl

vostru, Katia?” Şi ea îmi zice: „Este mort”. Iar Irina îi ţine isonul şi spune: „Şi mama noastră. Amândoi au murit”. Eu scot un fel de „Vai, chiar aşa?” Când se uită la mine, adaug: „Îmi pare foarte rău pentru voi. De cât timp au murit?” Nici măcar nu eram sigură dacă să le cred. Exista o părticică în mine care încă spera că fetele îmi jucau o festă, cum fac uneori copiii. Însă acum Irina este cea care vorbeşte mai mult, pe când Katia a intrat într-un soi de transă. La fel şi eu, dar asta este altă problemă. „Au murit miercuri”, mă informează Irina. Pune mare accent pe zi. „Au murit miercuri”, dar care a fost acea miercuri? De aceea, zic - şi lucrurile se înrăutăţesc dintr-o clipă în alta - „Vă referiţi la miercurea trecută?” „Miercuri, în urmă cu o săptămână, pe 29 aprilie”, îmi confirmă Irina foarte precis, asigurându-se că am înţeles corect. Aşadar, miercurea trecută, şi spune ceva şi despre un accident rutier, şi stau acolo şi mă uit lung la ele, şi Irina îmi ia mâna şi o bate uşor cu palma, iar Katia îşi lasă capul în poala mea, şi Perry, despre care am uitat cu totul, mă cuprinde în braţe, şi eu sunt singura persoană care plânge.

Gail şi-a vârât arătătorul îndoit între dinţi, un alt gest pe care îl face în instanţă ca să se protejeze de emoţii neadecvate în profesiunea ei.

— Mai târziu, în bungalow, când am discutat cu Perry, toate lucrurile au părut să se potrivească, urmează ea, ridicând glasul ca să îi dea o sonoritate şi mai detaşată, dar ţinându-l pe Perry în afara liniei ochilor şi, în acelaşi timp, străduindu-se să relateze pe un ton firesc cum cele două fetiţe se simţeau bine la mare la câteva zile după ce părinţii lor au fost măcelăriţi într-un accident de maşină.

— Părinţii lor au murit miercuri. Meciul de tenis a avut loc în miercurea următoare. În concluzie, familia a ţinut doliu timp de o săptămână, iar Dima a socotit că era momentul

să-i scoată pe toţi membrii ei la aer curat: deci, toţi îşi revin pe loc - şi cine vrea să vadă un meci de tenis? Dacă erau evrei, ceea ce s-ar fi putut, din punctul nostru de vedere, ori dacă erau doar unii, ori numai părinţii, atunci ar fi respectat shiva, iar în următoarea miercuri ar fi revenit la viaţa normală. Asta nu se prea potrivea cu Tamara, care era creştină şi purta o cruce la gât, dar nu aveam de ce să ne aşteptăm la consecvenţă religioasă, mai ales din partea unui grup atât de eclectic, iar despre Tamara se afirma că era ciudată.

Yvonne ia cuvântul din nou, respectuoasă, dar fermă:

— Îmi displace că trebuie să insist, Gail, dar Irina a spus că fusese un accident rutier. Asta e tot ce a spus? A menţionat, de exemplu, unde s-a petrecut accidentul?

— Undeva în afara Moscovei. Neclar. A dat vina pe drumuri. Aveau prea multe hârtoape. Toată lumea conducea pe mijlocul şoselei ca să evite gropile, astfel că, în mod firesc, maşinile s-au ciocnit frontal.

— A zis ceva de spitalizare? Ori mama şi tatăl lor au murit instantaneu? Care a fost povestea?

— Au murit pe loc. „Un camion mare a venit cu viteză pe mijlocul drumului şi i-a ucis pe amândoi."

— Au mai fost victime în afara celor doi părinţi?

— Nu m-am priceput prea bine să le descos, îmi pare rău - Gail simte că începe să nu mai gândească cum trebuie.

— Dar nu a existat cumva un şofer, de pildă? Dacă şi şoferul ar fi murit, asta ar fi făcut parte din poveste, nu?

Yvonne face supoziţii fără să-l ia în seamă pe Perry.

— Yvonne, nici Katia şi nici Irina nu au făcut referire la existenţa vreunui şofer, mort sau viu, nici direct, nici indirect, afirmă el pe tonul stăpânit, de corecţie, pe care îl rezervă pentru studenţii leneşi şi gărzile de corp agresive. Nu am discutat deloc despre alte victime, despre spitale ori despre ce marcă de maşină conduceau persoanele

implicate în accident. Glasul lui creşte în intensitate. Şi nici dacă exista asigurare civilă sau dacă...

— De ajuns, îi taie Luke vorba.

Gail urcase la parter din nou, de această dată neînsoţită. Perry rămăsese pe loc, având capul prins între degetele unei mâini, cu cealaltă bătând în tăblia mesei ca să se calmeze. Gail se întoarse şi se aşeză. Perry lăsa impresia că nu a observat.

— Aşa, Perry, spuse Luke, alert şi pregătit de treabă.

— Aşa, ce?

— Crichet.

— Asta a fost abia a doua zi.

— Ştim asta. E în documentul vostru.

— Atunci, de ce nu-l citeşti?

— Cred că am mai discutat problema asta, nu?

— Adevărat, s-a întâmplat în ziua următoare, pe aceeaşi plajă, în altă parte, recunoscu Perry în silă. Aceeaşi minifurgonetă cu geamuri întunecate a tras în zona unde parcarea era interzisă şi din ea au coborât, unul după altul, nu doar Elspeth, cele două fete şi Nataşa, ci şi cei doi băieţi.

Cu toate acestea, la auzul cuvântului crichet, Perry începuse să se mai lumineze la faţă:

— Arătau ca doi mânji adolescenţi care stătuseră închişi în grajd prea multă vreme şi acum li se îngăduia în cele din urmă să pornească la galop, spuse el cu o plăcere neaşteptată când se lăsă copleşit de amintire.

Pentru ieşirea la plajă din acea zi, el şi Gail aleseseră un loc situat cât mai departe de casa numită Trei Hornuri. Nu se ascundeau de Dima şi de ceilalţi din familia lui, dar avuseseră o noapte agitată şi se treziseră târziu, cu dureri sfredelitoare de cap, după ce făcuseră greşeala elementară de a bea romul oferit cadou de hotel.

— Şi, bineînţeles, nu am putut scăpa de ei, interveni Gail,

hotărând că îi venise din nou rândul. Nicăieri pe întreaga plajă. Aşa e, Perry? Nici pe insulă, când am început să ne gândim la asta. De ce erau cei din neamul Dima atât de interesaţi de noi? Vreau să spun, cine erau ei? Ce voiau? Şi de ce ne-au ales pe noi? De fiecare dată când dădeam un colţ, apăreau şi ei. Începuserăm să simţim asta. Dacă stăteam în bungalow, ei se aflau chiar de cealaltă parte a golfului, şi se uitau direct la noi. Ori aşa ne imaginam noi, ceea ce era la fel de neplăcut. Iar pe plajă, nici măcar nu aveau nevoie de binocluri. Nu trebuia decât să se aplece peste zidul grădinii şi să caşte ochii. Ceea ce şi făceau, fără îndoială, pentru că la doar câteva minute după ce ne aşezam tabăra undeva, minifurgoneta cu geamuri negre apărea şi ea.

— Acelaşi bodyguard cu faţă de copil, o completă Perry. Nu la bar de această dată, ci sub umbra unui pom dintr-o zonă mai înaltă. Acum nu mai era unchiul Vania din Perm, cu şapca ecosez şi revolverul mare, ci un individ deşirat ca o păstaie, care probabil era un împătimit al sălilor de fitness, pentru că, în loc să urce pe stâlpul foişorului unde stătea salvamarul, el galopa dintr-o parte în alta a plajei, cronometrându-se şi oprindu-se la fiecare capăt ca să exerseze câteva mişcări de t'ai chi.

Un tip cu părul lung şi ondulat, adăugă Perry, şi surâsul i se lăţi încet pe buze. Permanent în mişcare. Ba nu, mai curând maniac. Nu era în stare să stea locului nici măcar cinci secunde. Şi slab e puţin spus. Era scheletic. L-am considerat un nou sosit în familia lui Dima. Am decis că familia Dima avea un număr apreciabil de veri din Perm.

— Deci, Perry a aruncat o privire la copii, adevărat? zise Gail. În special la băieţi - şi te-ai gândit: „Isuse, ce ne facem cu liota asta?” Apoi ţi-a venit o idee sclipitoare pentru vacanţă: crichet. Ei, bine, cum să spun, nu chiar atât de sclipitoare, dacă îl cunoşti bine pe Perry. Dă-i o minge roasă

de un câine şi nişte bucăţi de lemn şi cei care nu manifestă interes faţă de crichet l-au pierdut din ochi. N-am dreptate?

— Am luat jocul în serios, aşa cum se cuvine, confirmă Perry, încruntându-se neconvingător, pentru că zâmbea în acelaşi timp. Am făcut o poartă de crichet din resturi de lemn, am aşezat rămurele deasupra drept bară transversală, cei de la debarcader ne-au găsit o paletă şi un soi de minge, am adus o mână de localnici şi câţiva britanici bătrâni pentru terenul exterior şi, brusc, aveam câte şase jucători de fiecare parte, Rusia împotriva restului lumii, un eveniment sportiv în premieră mondială. Am trimis băieţii să o convingă pe Nataşa să vină pe post de portar, dar au revenit spunând că ea citea dintr-un autor pe nume Turgheniev, despre care susţineau că nu au auzit. Următoarea noastră treabă a fost să le dezvăluim sacrele Legi ale crichetului - şi zâmbetul i se lăţi până la urechi - ei bine, unor nelegiuiţi. Nu mă refer aici la britanicii bătrâni sau la localnici, desigur. Aceştia erau jucători de crichet înnăscuţi. Însă tinerii Dima erau internaţionali. Jucaseră puţin baseball, dar nu acceptau cu uşurinţă să li se spună că trebuia să servească mingea, nu să o arunce. A fost nevoie să le strunesc un pic pe fete, dar imediat ce i-am pus pe britanicii bătrâni la serviciu, le-am putut folosi ca alergători. Când puştoaicele s-au plictisit, Gail le-a dus să le dea ceva răcoritor şi să înoate. Adevărat?

— Hotărâserăm că principalul lucru era să le forţăm să se mişte, explică Gail, împărtăşind în mod evident înţelepciunea lui Perry. Să nu le lăsăm pradă gândurilor negre. Băieţii aveau să se distreze nemaipomenit, indiferent ce am fi făcut. Cât despre fete - ei bine, în ce mă privea, dacă le aduceam un zâmbet pe chip, era ceva... cum să spun, Isuse... şi restul cuvintelor rămaseră nerostite.

Văzând-o pe Gail că întâmpină dificultăţi, Perry se grăbi

să intervină:

— E foarte greu să faci un teren de crichet ca lumea pe nisipul acela moale, îl informă el pe Luke, în timp ce ea îşi aduna amintirile. Cei care servesc mingea se împotmolesc, jucătorii la bătaie se dezechilibrează, îţi închipui.

— Da, într-adevăr, îl aprobă Luke din inimă, grăbindu-se să înregistreze tonul folosit de Perry şi să-l imite.

— Asta însă nu ar fi avut prea mare importanţă. Fiecăruia i s-a dat prilejul să se mişte, iar câştigătorii au căpătat îngheţată. Am considerat că scorul a fost egal, astfel că ambele echipe s-au ales cu desertul, spuse Perry.

— Plătit de noul unchi aflat la comandă, bănuiesc, sugeră Luke.

— Pusesem capăt acelei practici, îl contrazise Perry. Îngheţata a fost plătită numai de noi.

Cum Gail îşi revenise, glasul lui Luke căpătă o nuanţă mai serioasă:

— Şi în timp ce ambele echipe câştigau - de fapt, destul de târziu în desfăşurarea meciului -, aţi văzut cine se afla în interiorul minifurgonetei? Am înţeles corect?

— Ne gândeam să punem capăt jocului, zise Perry. Şi, brusc, uşa laterală a furgonetei s-a deschis şi i-am văzut. Probabil voiau să respire aer curat. Ori să vadă mai bine. Dumnezeu ştie. A fost ca o vizită regală. Una făcută incognito.

— Cât timp a stat portiera deschisă?

Perry, precaut în ceea ce priveşte memoria lui mult lăudată, Perry, martorul perfect, care nu are niciodată încredere în sine, niciodată nu răspunde prea repede, controlându-se permanent. Un alt Perry pe care Gail îl iubea.

— Luke, de fapt, nu ştiu. Nu pot spune precis. Noi nu putem să... cu o căutătură spre Gail, care clătină din cap pentru a spune că nici ea nu putea. M-am uitat; Gail m-a

văzut uitându-mă, adevărat? De aceea a privit şi ea. I-am văzut amândoi. Dima şi Tamara, alături, stând drepţi, întunericul şi lumina, masivitatea şi subţirimea, holbându-se spre noi din spatele minifurgonetei. Apoi, buf, uşa a glisat şi s-a închis.

— Holbându-se, nu zâmbind, din câte înţeleg, sugeră Luke discret, în timp ce făcea nişte însemnări.

— Era ceva - în fine, am mai spus-o -, ceva regesc în atitudinea lui. Da. Ba asta se observa la amândoi. Perechea regală Dima. Dacă unul dintre ei ar fi întins mâna să tragă de un şnur de mătase pentru a-i da de ştire vizitiului să îndemne caii, nu aş fi fost câtuşi de puţin surprins. Se gândi încă o dată la acea imagine, apoi o aprobă cu o mişcare din cap. Pe o insulă, oamenii mari par şi mai mari. Iar cei doi Dima erau - da, oameni mari. Şi încă sunt.

Yvonne alese o altă fotografie pe care să le-o prezinte, de data aceasta una făcută de poliţie, alb-negru: din faţă şi din profil, doi ochi negri, apoi un ochi negru. Şi gura lovită şi umflată a cuiva care tocmai a dat o declaraţie din proprie voinţă. La vederea acesteia, Gail strâmbă din nas în semn de dezaprobare. Aruncă o privire spre Perry şi se puseră de acord:

— Nu e o persoană cunoscută.

Scoţianca Yvonne nu-şi pierde însă curajul.

— Dar dacă îi aşez o perucă ondulată pe cap, imaginaţi-vă o clipă, dacă i-aş curăţa faţa puţin, nu credeţi că omul ar putea fi ciudatul acela care făcea fitness, eliberat dintr-o închisoare italiană în decembrie anul trecut?

Ei cred că s-ar putea. Apropiindu-se mai mult unul de celălalt, sunt siguri.

Înştiinţarea privind invitaţia a fost făcută în aceeaşi seară, în restaurantul Puntea Căpitanului, de venerabilul Ambrose, în momentul în care îi turna lui Perry vin în pahar

pentru degustare. Perry, fiul puritan, nu se pricepe la imitaţii. Gail, fiică de actori, imită orice. Ea îşi distribuie singură rolul venerabilului Ambrose:

— Iar mâine-seară va trebui să renunţ la plăcerea de a vă servi, stimabili tineri. Dar ştiţi de ce? Pentru că stimabilii tineri vor fi distinşii oaspeţi-surpriză ai domnului Dima şi ai doamnei sale cu ocazia împlinirii a paisprezece ani de către fiii lor gemeni pe care, am auzit spunându-se, i-aţi iniţiat în nobila artă a crichetului. Iar Elspeth a mea a făcut cel mai mare şi mai minunat tort de nuci pe care l-aţi gustat vreodată. Şi, domnişoară Gail, copiii aceia ar dori să vă vadă sărind afară din tort, atât de adânc vă iubesc.

Cu un gest grandilocvent de încheiere, Ambrose le-a înmânat un plic pe care scria: „*Domnului Perry şi domnişoarei Gail*”. Înăuntru erau două cărţi de vizită de-ale lui Dima, pe carton alb, cu margini neregulate, amintind de invitaţiile de nuntă, în care îi apare numele complet: „Dimitri Vladimirovici Krasnov, director european, Arena Multi Global Trading Conglomerate din Nicosia, Cipru”. Iar dedesubt, website-ul companiei lui şi o adresă din Berna formulată drept „reşedinţă şi birouri ale companiei”.

4

Dacă vreunul din ei s-a gândit să refuze invitaţia lui Dima, nu au recunoscut asta unul faţă de celălalt, povesti Gail:

— Am răspuns afirmativ de dragul copiilor. Doi adolescenţi gemeni îşi sărbătoreau ziua de naştere. Grozav. Aşa ni s-a prezentat invitaţia, şi aşa am acceptat-o. Însă pentru mine, mai importante erau cele două fete - din nou felicitându-se pentru că nu menţionase numele Nataşei -, iar în ce îl priveşte pe Perry... şi aruncă o privire spre el.

— În ce îl priveşte pe Perry, ce anume? întrebă Luke, văzând că Perry nu reacţiona.

Gail bătea deja în retragere, protejându-şi bărbatul.

— El era fascinat de tot ansamblul. Nu-i aşa, Perry? Dima, personalitatea lui, forţa vitală, bărbatul format. Acea bandă nelegiuită de ruşi. Primejdia. Deosebirile. Încercai - cum să spun - o legătură. E nedrept?

— Îmi sună puţin a jargon de psihiatru, spuse Perry înţepat, retrăgându-se apoi în sine.

Micuţul Luke, mereu conciliator, se grăbi să intervină:

— Aşadar, în esenţă aveaţi motive amestecate, sugeră el, în maniera unui om familiarizat cu motivele amestecate. Nu e nimic rău în asta, desigur. Avem o scenă amestecată. Pistolul lui Vania. Poveşti despre bani aduşi în coşuri de rufe. Două fetiţe orfane care aveau nevoie de voi - poate şi adulţii, de unde să ştiţi asta? În plus, era ziua de naştere a gemenilor. Cum să rezişti, dacă eşti o persoană bine-

crescută?

— Şi pe o insulă, îi reaminti Gail.

— Exact. Şi în primul rând, aş îndrăzni să spun, eraţi tare curioşi. Şi de ce să nu fiţi? Recunosc, e o combinaţie ameţitoare. Sunt convins că şi eu aş fi căzut în capcană.

Gail era încredinţată că aşa stăteau lucrurile. Avea senzaţia că, la vremea lui, şi micuţul Luke se lăsase păcălit de multe ori, şi, drept urmare, acum era puţin îngrijorat în privinţa propriei persoane.

— Şi Dima, insistă ea. Dima era o nadă mare pentru tine, Perry, recunoaşte. Aşa ai zis atunci. Pentru mine contau copiii, dar când e vorba să spunem lucrurilor pe nume, pe tine te interesa Dima. Am discutat despre asta acum câteva zile, mai ţii minte?

Voia să spună: „În timp ce tu scriai documentul, iar eu eram o sclavă creştină”.

Perry rămase o vreme cufundat în gânduri, de parcă ar fi meditat la o problemă universitară, apoi, cu un zâmbet sportiv, recunoscu justeţea argumentului.

— E adevărat. Mă simţeam ales de el. Probabil că suprapromovat ar fi exprimarea mai potrivită. De fapt, nu ştiu ce anume mai simţeam. Poate că nu simţeam nimic.

— Dar Dima ştia. Erai profesorul lui de fairplay.

— Deci, după-amiază, în loc să ne ducem la plajă, am mers în oraş să facem cumpărăturile, reluă Gail, vorbind peste capul tras într-o parte al lui Perry, către Yvonne, deşi făcând referire la Perry în relatarea ei. Pentru băieţii sărbătoriţi, cadoul cel mai potrivit era, evident, un set de crichet. Ţi-a plăcut magazinul de obiecte sportive. Te-a încântat bătrânul acela. Ţi-au plăcut fotografiile jucătorilor din Indiile de Vest. Learie Constantine? Cine mai era acolo?

— Martindale.

— Şi Sobers. Gary Sobers era acolo. Tu mi l-ai arătat.

El confirmă cu un gest din cap.

— Da, Sobers.

— Şi ne-a plăcut partea ce ţinea de păstrarea secretului. De dragul copiilor. Ideea lui Ambrose ca eu să sar afară din tort nu era chiar atât de trăsnită, nu? Şi am cumpărat cadouri pentru fete. Cu puţin ajutor din partea ta. Eşarfe pentru cele mici şi un colier foarte frumos din scoici şi pietre semipreţioase pentru Nataşa. O readusese pe Nataşa în discuţie, iar acest lucru scăpase neobservat. Tu ai vrut să-mi cumperi şi mie unul, dar nu te-am lăsat.

— Din ce motiv, mă rog, Gail? întrebă Yvonne, cu zâmbetul ei inteligent, retras, căutând să ofere puţin sprijin.

— Exclusivitatea. Era frumos din partea lui Perry, dar nu voiam să fac pereche cu Nataşa, le răspunse Gail, atât lui Perry, cât şi lui Yvonne. Şi sunt sigură că Nataşa nu ar fi voit să facă pereche cu mine. „Mulţumesc, e o idee drăguţă, dar păstreaz-o pentru altă dată”, aşa ţi-am spus. Adevărat? Şi sincer, ce problemă e să cumperi hârtie de împachetat ca lumea în St John’s, Antigua! Apoi continuă: Se mai punea problema de a ne strecura înăuntru, nu? Pentru că noi eram marea surpriză. Asta trebuia să fie ceva trăsnet. Ne-am gândit să ne deghizăm în piraţi din Caraibe - tu ai fost cu ideea -, dar am socotit că asta însemna să forţăm nota, mai ales că oamenii aceia erau încă în doliu, chiar dacă noi nu ştiam în mod oficial acest lucru. De aceea ne-am dus aşa cum eram, dându-ne totuşi silinţa să arătăm bine. Perry, tu ai purtat vechiul tău pulover şi pantalonii cenuşii cu care ai călătorit. O înfăţişare demnă de Brideshead[1]. Perry nu se dă chiar în vânt după modă, dar a făcut toate eforturile acum. Şi slipul de înot, desigur. Iar eu am îmbrăcat o rochie de bumbac peste costumul de plajă, plus o vestă de lână, pentru cazul în care s-ar fi lăsat

[1] Trimitere la filmul *Brideshead Revisited* (2008), în care personajele etalează toalete splendide din perioada interbelică (n. tr.)

răcoare, deoarece ştiam că Trei Hornuri avea plajă privată şi probabil exista şi posibilitatea de a face baie în ocean.

Yvonne, scriind cu meticulozitate un memorandum. Către cine? Luke, sprijinindu-şi bărbia în palmă, sorbindu-i fiece vorbă, puţin cam nesăţios ca să fie pe gustul lui Gail. Perry, mohorât, examinând un petic de zidărie pe zidul întunecat. Cu toţii acordând o atenţie desăvârşită cântecului ei de lebădă.

Când Ambrose i-a anunţat să se prezinte la intrarea în hotel la ora şase, continuă Gail pe un ton măsurat, amândoi au presupus că aveau să fie duşi la Trei Hornuri într-una din minifurgonetele cu geamuri întunecate, şi apoi introduşi în casă pe o uşă laterală. Supoziţia lor era greşită.

Mergând în parcare aşa cum primiseră instrucţiuni, l-au găsit pe Ambrose la volanul unui 4x4. Planul, a explicat el cu o emoţie de conspirator, era să se infiltreze printre oaspeţi pe vechea Potecă a Naturii, care mergea de-a lungul culmii centrale a peninsulei până la intrarea din spate a casei, unde avea să-i aştepte chiar domnul Dima.

Imită din nou glasul lui Ambrose:

— Dumnezeule, au instalat lumini de basm în grădina aceea, au adus o trupă de percuţionişti, au ridicat un cort, au adus un transport din cea mai fragedă carne de vită Kobe care a existat vreodată. Nici nu ştiu ce le lipseşte acolo. Şi domnul Dima a organizat şi pregătit totul până la cel mai neînsemnat amănunt. A trimis-o pe Elspeth a mea cu toată familia asta amestecată la o importantă cursă de crabi tocmai pe partea cealaltă a oraşului St. John, doar ca să vă putem aduce în casă pe uşa din dos, atât de mare e secretul privind vizita voastră din această seară!

Dacă ar fi căutat aventura, deplasarea pe Poteca Naturii întrunea toate calităţile necesare. Pesemne că erau primii oameni care o folosiseră de ani de zile. În vreo două rânduri, Perry a trebuit să creeze o breşă de trecere prin

vegetaţia deasă.

— Lucru care ne-a plăcut, bineînţeles. De fapt, el trebuia să fie ţăran, nu-i aşa? Apoi am ieşit prin acel tunel lung şi verde şi l-am văzut pe Dima stând în capăt cu aerul unui minotaur fericit. Dacă ar exista aşa ceva.

Arătătorul lui Perry ţâşni în sus drept atenţionare.

— Atunci l-am văzut prima oară pe Dima singur, spuse el cu gravitate. Fără gărzi de corp, fără familie. Fără copii. Nimeni care să vegheze asupra noastră. Cel puţin, nimeni la vedere. Eram un trio, stând la marginea unei păduri. Cred că amândoi eram conştienţi de asta. De acea exclusivitate neaşteptată.

Însă indiferent ce semnificaţie atribuia Perry acestei remarci, ea s-a pierdut în curgerea năvalnică a naraţiunii lui Gail:

— Ne-a strâns în braţe, Yvonne! Serios că ne-a strâns în braţe. Întâi pe Perry, apoi l-a împins deoparte, după care m-a îmbrăţişat pe mine, apoi iar pe Perry. Nu a fost o îmbrăţişare sexy. Îmbrăţişări apropiate, ca în familie. Ca şi cum nu ne-ar fi văzut de veacuri. Ori nu avea să ne mai vadă vreodată.

— Ori era disperat, sugeră Perry pe acelaşi ton gânditor, înfrigurat. Ceva din asta a ajuns până la mine. Poate că nu şi la tine. Ceea ce însemnam pentru el în acel moment. Ce importanţi eram.

— Ne iubea cu adevărat, urmă Gail cu hotărâre. Ne declara iubire. Şi Tamara ne iubea, era convins. Ei îi era greu să o declare, pentru că era puţin nebună de când cu necazul. N-aveam idee care fusese necazul, şi pe cine să întrebăm? Şi Nataşa ne iubea, dar ea nu spunea nimic nimănui în acele zile, ea doar citea. Întreaga familie îi iubea pe englezi pentru omenia şi fairplay-ul lor. Numai că nu a zis omenie, cum s-a exprimat, de fapt?

— Inimă.

— Stătea acolo, la capătul tunelului, şi, după ce ne-a îmbrăţişat, a ţinut un adevărat ditiramb despre inimile noastre. Mă-ntreb, cât de mult poţi spune că iubeşti pe un om cu care ai schimbat doar şase vorbe?

— Perry? îl îmboldi Luke.

— Mi s-a părut eroic, răspunse acesta, iar mâna sa lungă se îndreptă spre frunte într-un gest clasic de îngrijorare. Nu mi-am dat seama de ce. Nu am menţionat asta undeva în acel document? Eroic? Mi s-a părut că era... Cu o ridicare din umeri, respingându-şi propriile sentimente ca fiind lipsite de orice valoare - am avut impresia unei demnităţi aflate sub asediu. Doar că nu ştiam cine-l ataca. Ori de ce. Nu mi-am dat seama de nimic decât...

— Erai pe versantul de stâncă alături de el, insinuă Gail, nu tocmai cu blândeţe.

— Da, eram. Şi el se găsea la ananghie. Avea nevoie de noi.

— De tine, îl corectă ea.

— De acord. De mine. Asta e tot ce încerc să spun.

— Atunci, spune.

— Ne-a scos din tunel şi am ocolit spre ceea ce ne-am dat seama că era spatele casei, începu Perry, apoi se opri. Înţeleg că vreţi o descriere exactă a proprietăţii? o întrebă el ferm pe Yvonne.

— Da, vrem, Perry, răspunse Yvonne, eficientă ca întotdeauna. Orice detaliu, oricât de plicticos ar părea, te rog, dacă nu te superi.

Apoi reveni la luarea meticuloasă de notiţe.

— Din locul pe unde am ieşit din pădure se formează un mic drum de serviciu acoperit cu un fel de zgură roşie, probabil făcut de constructori drept cale de acces. A trebuit să urcăm încet şi să ocolim gropile.

— Ducând şi cadourile, interveni Gail din culise. Tu, cu setul tău de crichet, eu cu darurile pentru copii învelite în

hârtie specială şi puse în cea mai frumoasă pungă pe care am putut-o găsi, ceea ce nu înseamnă mare lucru.

„Mă ascultă cineva? se întrebă ea. Pe mine, nu. Perry este sursa autorizată. Eu sunt doar apendicele.”

— Casa de care ne apropiam prin spate era o vechitură, continuă el. Fuseserăm preveniţi să nu ne aşteptăm la un palat, ştiam că urma să fie demolată. Dar nu ne aşteptaserăm să fie o ruină. Profesorul extravertit de la Oxford devenise reporter de teren: Era o clădire de cărămidă dărăpănată, cu drugi la ferestre, am dedus că acolo stăteau cândva sclavii. Apoi perimetrul era marcat de un zid văruit în alb, înalt cam de trei metri şi jumătate, pe coama căruia era întinsă o sârmă tăioasă ca briciul, care arăta nouă şi ameninţătoare. Reflectoare de securitate albe, montate pe piloni de jur-împrejur, ca nocturna la un stadion de fotbal, iluminând orbitor pe oricine trecea prin dreptul lor. Le văzuserăm fasciculele de la balconul cabanei noastre. Între aceşti piloni se înşirau lumini ca de basm, probabil pregătite pentru festivităţile din acea seară. Camere de securitate, dar îndreptate în direcţia opusă, pentru că ne aflam în partea care nu prezenta importanţă. O antenă parabolică nouă şi lucitoare, aşezată la şase metri înălţime, îndreptată oarecum spre nord, din câte mi-am dat seama când ne-am întors. Orientată spre Miami. Sau poate spre Houston. Nu pot fi sigur, doar o bănuială. Se gândi la cele spuse. A, nu e vorba de bănuielile noastre. Cred că voi ar trebui să ştiţi lucrurile astea.

E o provocare, ori o glumă? Nici una, nici alta. Perry le arată cât de sclipitor face treaba pentru care ei sunt plătiţi, în caz că nu au băgat de seamă asta. El este Perry, căţărătorul surplombelor aflate cu faţa spre nord, spunându-le că el nu uită niciodată o rută. El este acel Perry care nu poate rezista unei provocări, cu condiţia ca sorţii să-i fie defavorabili.

— Apoi am coborât din nou printr-o altă porţiune împădurită, până la un luminiş cu iarbă, la capătul căruia se vedea capătul promontoriului. De fapt, casa nu are spate. Ori e toată doar spate, puteţi alege. E un talmeş-balmeş de imitaţie elisabetană, un bungalow construit din scândură şi plăci de azbest, care are trei faţade. Pereţi cenuşii din stuc. Ferestre mici cu vitralii. Placaj care vrea să fie scândură şi o verandă cu un felinar atârnat de tavan. Mă auzi, Gail?

„Cum să nu te aud dacă sunt aici?”

— Da, te descurci bine, comentă ea.

Ceea ce nu reprezenta răspunsul la întrebarea lui.

— Dormitoare adăugate, băi, bucătării şi birouri cu uşi care dau afară, ceea ce sugerează că acel loc a fost cândva împărţit de mai multe familii. De aceea am spus că e o paragină generală. Nu e vina lui Dima. Mulţumită lui Mark, ştiam asta. Ai lui Dima nu locuiseră acolo până atunci. Nu făcuseră decât ca să instaleze în mare urgenţă sistemele de securitate. Ideea nu ne-a deranjat. Dimpotrivă. Prin asta, prezenta o tuşă foarte necesară de realitate.

Cu un aer de clinician, etern curioasa Yvonne ridică ochii de pe notiţe.

— Dar nu erau hornuri deloc, Perry?

— Două la ruinele unei fabrici de zahăr situate la marginea vestică a peninsulei, al treilea, la marginea pădurii. Credeam că am menţionat şi acest lucru în documentul nostru.

„Documentul nostru? De câte ori ai spus asta? Documentul nostru pe care l-ai scris tu, şi eu n-am avut voie să-l văd, însă ei l-au văzut? E al tău documentul acela! E al *lor!”* Obrajii ei se împurpurară şi spera că el observase asta.

— Apoi, când am început să coborâm spre casă, cam la douăzeci de metri de ea, cred, Dima ne-a făcut semn să încetinim, continuă Perry, şi glasul lui vibră mai intens. Cu

mâinile. Mai încet.

— Şi aici şi-a dus degetul la buze într-un gest de complicitate? întrebă Yvonne, ridicând capul spre el în timp ce scria.

— Da, acolo! interveni iute Gail. Exact acolo. Uriaşă complicitate, întâi să încetinim, apoi să tăcem. Am presupus că degetul dus la gură făcea parte din planul de a-i lua prin surprindere pe copii, de aceea am acceptat acel joc. Ambrose ne spusese că plecaseră la cursa de crabi, de aceea mi s-a părut puţin ciudat ca ei să se afle încă în casă. Dar ne-am gândit că se schimbase ceva şi că, până la urmă, nu se mai duseseră. Ori aşa am crezut eu.

— Mulţumesc, Gail.

„Pentru ce, pentru numele lui Dumnezeu? Pentru că l-am pus în umbră pe Perry? Nu te osteni, Yvonne, e o plăcere.” Povesti mai departe:

— Dima ne pusese deja să călcăm în vârful picioarelor. Practic, să ne ţinem răsuflarea. Nu ne îndoiam de el - cred că e un aspect care merită menţionat. Ne supuneam lui, ceea ce nu ne stă în fire, dar asta am făcut. Ne-a condus spre o uşă, o uşă mare, dar laterală. Nu era încuiată, doar a împins-o şi a intrat primul, apoi, imediat, s-a răsucit cu o mână în aer şi cu cealaltă la buze, ca şi cum ar fi fost - „da, tata jucând rolul Motanului Încălţat într-o pantomimă de Crăciun, însă treaz fiind”, voia Gail să spună, dar se abţinu - da, şi această căutătură concentrată, îndemnându-ne să păstrăm tăcerea. Am dreptate, Perry? E rândul tău.

— După aceea, când şi-a dat seama că muşcaserăm momeala, ne-a făcut semn să-l urmăm. Eu am mers primul. Tonul lui Perry, jos şi uniform, în contrapunct căutat cu tonul ei - vocea pe care o adoptă când este cu adevărat emoţionat şi se preface că nu e. Ne-am furişat în holul pustiu. Ei, hol! Era cam de trei pe patru metri, cu o fereastră spre apus ale cărei ochiuri romboidale, acoperite

cu bandă de mascare, lăsau să pătrundă razele soarelui de seară. Dima încă ţinea degetul la buze. Am păşit înăuntru şi el m-a prins de braţ, aşa cum o făcuse pe terenul de tenis. Cu o forţă care e greu de comparat cu altceva. Nu aş fi putut s-o înfrunt.

— Ai crezut că ar fi existat riscul s-o înfrunţi? întrebă Luke, cu empatie masculină.

— Nu am ştiut ce să cred. Eram îngrijorat pentru Gail şi preocuparea mea era să rămân între ei. Vreme de câteva secunde, doar.

— Şi suficient de mult ca să-ţi dai seama că nu mai era un joc de copii, sugeră Yvonne.

— Da, începusem să înţeleg câte ceva, mărturisi Perry, şi făcu o pauză, vocea lui fiind acoperită de vaierul unei ambulanţe în trecere pe strada de deasupra lor. Trebuie să înţelegeţi hărmălaia neaşteptată din interiorul acelei case, insistă el, ca şi cum un sunet dădea naştere altuia. Eram doar în acel hol minuscul, dar auzeam vântul lovind surd şandramaua din toate părţile. Iar lumina era - da, fantasmagorică, pentru a folosi un cuvânt pe care studenţii mei îl apreciază mult. Venea spre noi în straturi distincte prin fereastra dinspre apus. Exista acea lumină prăfoasă coborând din norul jos, ce se apropia dinspre ocean, şi apoi, deasupra, un strat de raze sclipitoare. Şi umbre negre ca tăciunele acolo unde nu ajungea.

— Şi era rece, se plânse Gail, strângându-se cu ambele mâini într-un gest teatral. Aşa cum sunt casele pustii. Şi acel miros glacial şi de cimitir pe care îl au ele. Însă nu mă gândeam decât la asta: Unde sunt fetele? De ce nu se auzea nici un glas de copil? De ce nu se auzea nici un sunet scos de vreun om sau lucru, în afara celui făcut de vânt? Şi dacă nu era nimeni în jur, pentru cine făceam acel joc al păstrării secretului? Pe cine prosteam în afară de noi înşine? Şi, Perry, tu gândeai la fel, adevărat? Aşa mi-ai spus

după aceea.

— Iar în spatele degetului ridicat al lui Dima, o altă faţă, spune Perry. Orice urmă de bună dispoziţie dispăruse de pe ea. Din ochi. Era lipsită de umor. Rigidă. Trebuia să ne inspire teamă. Să împărtăşim teama lui. Şi cum stăteam acolo buimăciţi - şi, da, temători - silueta spectrală a Tamarei s-a materializat în faţa noastră într-un ungher al holului minuscul, unde stătuse tot timpul fără ca noi să o fi zărit, în colţul cel mai întunecat, inaccesibil fasciculului de lumină. Purta aceea rochie neagră şi lungă pe care o avusese şi la meciul de tenis, precum şi atunci când ea şi Dima ne spionaseră din întunericul minifurgonetei, şi arăta ca propria ei stafie.

Gail preluă firul poveştii.

— Primul lucru pe care l-am văzut a fost crucea de episcop. Apoi restul, conturându-se în jurul ei. Îşi împletise părul în codiţe în vederea petrecerii aniversare şi îşi dăduse cu roşu în obraji, ba îşi aplicase şi ruj în jurul gurii - serios, chiar în jurul gurii. Arăta ca o nebună de legat. Nu ţinea degetul la buze. Nici nu era nevoie, întregul ei corp era ca un semn de avertizare în roşu şi negru. „Să uităm de Dima, am gândit. Asta e cu adevărat ceva.” Şi bineînţeles că încă mă întrebam care era necazul ei. Pentru că, Doamne, sigur avea unul.

Perry dădu să vorbească, însă Gail rosti cu încăpăţânare, parcă prin el:

— Ţinea o foaie de hârtie în mână - o filă A4 îndoită - de parcă ar fi vrut să nu atragă atenţia asupra ei. De ce? Era vreun manifest religios? Pregătiţi-vă să-l întâlniţi pe Dumnezeu? Ori ne prezenta vreo citaţie?

— Şi Dima, unde era el în acele momente? întrebă Luke, întorcându-se către Perry.

— În cele din urmă, mi-a dat drumul la braţ, spuse Perry

cu o grimasă. Dar nu înainte de a se asigura că mă concentrasem asupra filei de hârtie ţinute de Tamara. Pe care ea a împins-o apoi spre mine. Şi Dima a făcut semn din cap: „Citeşte-o”. Însă nedezlipindu-şi degetul de pe buze. Şi Tamara era cu adevărat posedată. Amândoi erau posedaţi, de fapt. Iar noi voiam să le împărtăşim teama. Dar ce era cu foaia aceea? Am citit-o. Nu cu glas tare, desigur. Şi nici măcar imediat. Nu eram în lumina soarelui. Trebuia să o duc la fereastră. Pe vârfuri, ceea ce arată în ce măsură căzusem sub vrajă. Şi chiar după aceea a trebuit să mă întorc cu spatele la geam, pentru că soarele era orbitor. Gail a trebuit să-mi dea ochelarii de citit, cei de rezervă, pe care îi avea în poşetă...

— ... fiindcă el, ca de obicei, îi uitase în bungalow.

— Apoi, Gail a venit tiptil în spatele meu...

— Tu mi-ai făcut semn...

— Pentru protecţia ta - ai citit peste umărul meu. Şi cred că am parcurs textul cel puţin de două ori.

— Şi încă o dată, insistă Gail. Cum să spun, ce act de credinţă! De ce aveau atâta încredere în noi? Ce i-a făcut să creadă că, brusc, noi eram aleşii? Era o asemenea... o asemenea însărcinare!

— Nu prea aveau loc de întors, remarcă Perry cu glas moale; la aceasta Luke adăugă un gest înţelept din cap pe care Yvonne îl imită cu discreţie, iar Gail se simţi şi mai izolată decât în tot restul serii.

Probabil că încordarea din subsolul prost aerisit era prea mare pentru Perry. Ori poate - gândi Gail - el suferea de o criză întârziată de vinovăţie. Îşi trase corpul lung înapoi pe scaun, îşi coborî umerii povârniţi ca să şi-i relaxeze şi împunse cu arătătorul dosarul care se afla între pumnii mici ai lui Luke.

— În orice caz, aveţi textul acolo, în faţă, pe documentul

nostru, aşa că nu mai e nevoie să vi-l recit, rosti el pe un ton agresiv. Îl puteţi citi singuri după placul inimii. Aţi făcut-o deja, bănuiesc.

— Totuşi, stărui Luke. Dacă nu te superi, Perry. Pentru o imagine completă, ca să zic aşa.

Îl punea la încercare? Gail socoti că da. Până şi în jungla universitară pe care hotărâse atât de ferm să o lase în urmă, Perry era recunoscut pentru capacitatea de a cita pasaje întregi din literatura engleză în baza unei singure lecturi. Cum orgoliul îi fusese zgândărit, Perry se apucă să declame rar şi iară nici o intonaţie:

— Dimitri Vladimirovici Krasnov, supranumit Dima, director al European Arena Multi Global Trading Conglomerate din Nicosia, Cipru, este dispus să negocieze cu autorităţile Marii Britanii, prin intermediarii profesor Perry Makepiece şi avocat Gail Perkins, un aranjament profitabil pentru ambele părţi privind reşedinţa permanentă a întregii familii în schimbul unor informaţii foarte importante, foarte urgente şi foarte delicate pentru Marea Britanie a Majestăţii Sale. Copiii şi restul familiei se vor întoarce peste aproximativ o oră şi jumătate. Există un loc convenabil unde Dima şi Perry pot discuta fără a fi auziţi de alte persoane. Gail este rugată să o însoţească pe Tamara în altă parte a casei. Este posibil ca în această casă să existe multe microfoane. VĂ ROG SĂ NU VORBIM decât după ce revin toate persoanele de la cursa de crabi pentru sărbătorire.

— Şi atunci a sunat telefonul, zise Gail.

Perry stă drept în scaun ca şi cum ar fi fost chemat la ordine şi îşi ţine mâinile ca mai înainte, cu degetele răsfirate pe tăblia mesei. Are spatele drept, dar umerii căzuţi, de parcă ar medita la corectitudinea gesturilor pe care urmează să le facă. Îşi strânge maxilarul într-o poziţie

de refuz, deşi nimeni nu i-a cerut nimic ce ar trebui refuzat, cu excepţia lui Gail, a cărei expresie, când îl priveşte, este una de rugăminte stăruitoare făcută cu demnitate - ori aşa speră ea, dar probabil că îi aruncă doar o privire printre gene, pentru că nu este sigură de semnalele faciale pe care le transmite.

Tonul lui Luke este nonşalant, chiar afabil, în concordanţă cu imaginea pe care vrea să şi-o creeze.

— Încerc să-mi închipui cum stăteaţi voi doi acolo, explică el cu entuziasm. Este un moment cu adevărat extraordinar, nu eşti de acord, Yvonne? Umăr la umăr pe hol? Citind? Perry ţinând scrisoarea sus? Gail, tu te uiţi peste umărul lui. Amândoi practic reduşi la tăcere. Vi se face o propunere extraordinară la care nu vi se permite să răspundeţi în nici un fel. E un coşmar. În ceea ce-i priveşte pe Dima şi pe Tamara, faptul că nu vorbiţi înseamnă că aţi fost cooptaţi pe jumătate. Înţeleg că nici unul din voi nu este pe punctul de a ieşi valvârtej din casă. Sunteţi ţintuiţi acolo. Fizic şi emoţional. Am dreptate? Aşadar, din punctul lor de vedere, până aici totul e bine: aţi convenit să fiţi de acord în mod tacit. Asta este impresia pe care le-o daţi, vrând, nevrând. Ceea ce e cu totul necugetat. Pur şi simplu, fără a face nimic, doar aflându-vă acolo, voi deveniţi părtaşi la marele lor joc.

— Am crezut că amândoi erau duşi cu desăvârşire, intervine Gail ca să-l potolească. Paranoici amândoi, serios, Luke.

— Şi paranoia lor ce formă căpătase, mai precis? întreabă Luke, de neoprit.

— De unde să ştiu? În primul rând, faptul că socoteau că li se instalaseră microfoane în casă. Şi că eram ascultaţi de omuleţii verzi.

Luke este însă mai elastic decât se aşteaptă Gail. Atacă în forţă:

— Era chiar atât de improbabil, Gail, după tot ce aţi văzut şi auzit? Probabil că v-aţi dat seama deja că eraţi amestecaţi cel puţin o idee în lumea mafiei ruseşti. Şi tu eşti o avocată cu experienţă, dacă-mi dai voie s-o spun.

A urmat o pauză lungă. Gail nu se aşteptase să se confrunte cu Luke, dar dacă el voia o dispută, atunci era oricând binevenit.

— Aşa-numita experienţă la care te referi, Luke, începu ea furioasă, nu acoperă, din păcate...

Dar Perry o îndepărtase deja de la acel subiect.

— A sunat telefonul, îi reaminti el lui Gail.

— Da. Mda, în fine, a sunat telefonul, cedă ea. Era la un metru de noi. Mai puţin. Poate şaizeci de centimetri. Avea o sonerie ca o alarmă de incendiu. Am tras o spaimă pe cinste. Un aparat negru, mucegăit, din anii ’40, cu disc şi cordon spiralat, aşezat pe o masă de ratan nesigură pe picioare. Dima a ridicat receptorul şi a răcnit în rusă în microfon. Am urmărit cum faţa lui se destinde într-un zâmbet de pupincurist, ceea ce nu cred că voia. Întreaga lui atitudine denota prezenţa unei constrângeri. Zâmbete forţate, râs silit, falsă veselie, şi o mulţime de „da, domnule”, „nu, domnule”, cu sacul, şi mi-ar fi făcut plăcere să-l strâng chiar eu de gât, cu mâinile goale. Cu ochii aţintiţi tot timpul asupra dementei Tamara, parcă preluând sugestii de la ea. Şi degetul revenit în faţa buzelor, indicându-ne să nu scoatem nici un sunet cât timp va vorbi el. Corect, Perry? evitând în mod deliberat să se uite la Luke.

Corect.

— Deci, aceştia sunt oamenii de care se tem, îmi zic eu. Şi vor ca şi noi să ne temem de ei. Tamara îl dirijează. Cu obrajii vopsiţi, dând din cap, clătinându-l, făcând o faţă ca a Meduzei în momentele în care dezaprobă total ce aude. O

descriere exactă, Perry?

— Cam înflorită, dar precisă, recunoscu Perry cu stângăcie - apoi, slavă Cerului, îi aruncă un zâmbet cu adevărat luminos, chiar dacă era zâmbetul lui vinovat.

— Iar acela a fost primul dintre numeroasele telefoane primite în acea seară, aşa să cred? sugeră agilul Luke, mutându-şi de la unul la celălalt ochii iuţi, ciudat de inexpresivi.

— Probabil că au fost şase telefoane până la întoarcerea familiei, îl aprobă Perry. Le-ai auzit şi tu, da? - asta pentru Gail - şi ele au fost doar începutul. Tot timpul cât am stat închis împreună cu Dima, am auzit telefonul sunând, şi ori venea Tamara ţipând la el să răspundă, ori Dima, înjurând în rusă, sărea în picioare şi se grăbea să ridice receptorul. Dacă existau derivaţii în casă, eu nu le-am văzut. Mai târziu în acea seară mi-a spus că telefoanele mobile nu funcţionau acolo din cauza copacilor şi a stâncilor, motiv pentru care toţi îl sunau pe fix. Nu l-am crezut. M-am gândit că verificau unde se afla, şi telefonându-i acasă, pe fix, era modalitatea cea mai bună de a face asta.

— Ei?

— Oamenii care nu aveau încredere în el. Şi în care, la rându-i, nici el nu avea încredere. Oamenii cărora le este îndatorat. Şi pe care îi urăşte. Oamenii de care se teme întreaga familie, astfel că trebuia să ne temem şi noi.

„Oamenii despre care Perry, Luke şi Yvonne ar putea şti şi despre care eu nu trebuie să ştiu, gândi Gail. Oamenii din documentul nostru, care nu este al nostru.”

— Deci, acesta a fost momentul în care tu şi Dima v-aţi retras într-un loc convenabil, unde să puteţi discuta fără riscul de a fi auziţi, dădu Luke tonul.

— Da.

— Şi Gail s-a dus să se întreţină cu Tamara.

— Să mă întreţin, pe dracu’.

— Dar te-ai dus.

— Într-o sufragerie sordidă, care puţea a urină de liliac. Cu un televizor cu plasmă pe ecranul căruia se desfăşura o slujbă ortodoxă rusească. Şi a cărat cu ea o cutie de tinichea.

— O cutie de tinichea?

— Nu ţi-a spus Perry? În documentul nostru comun pe care eu nu l-am văzut? Tamara purta mereu o poşetă neagră din metal. Când o aşeza jos, scotea un zăngănit. Nu ştiu în ce-şi duc femeile pistolul într-o societate normală, dar am avut senzaţia că pentru ea acesta era echivalentul unchiului Vania.

„Dacă ăsta e cântecul meu de lebădă, măcar să dau un spectacol de zile mari.”

— Televizorul cu plasmă ocupa aproape un perete întreg. Ceilalţi erau încărcaţi de icoane. Din acelea de călătorie. Având rame ornamentate pentru a conferi o sfinţenie suplimentară. Doar sfinţi, nu Fecioare. Unde merge Tamara, acolo ajung şi sfinţii, ori asta a fost impresia mea. Am o mătuşă ca ea, fostă târfă care s-a convertit la catolicism. Fiecare dintre sfinţii ei are o anumită misiune. Dacă-şi pierde cheile, apelează la Sfântul Anton. Dacă ia trenul, la Marcu. Dacă se îmbolnăveşte vreo rudă, fuga la Sfântul Francisc. Dacă e prea târziu, la Sfântul Petru.

Pauză. S-a istovit: „Un alt actor de două parale rămas fără rol, numai bun de dat la fiare vechi”.

— Şi restul serii, dar pe scurt, Gail? o îndemnă Luke, fără să arunce o privire la ceasul de la mână, dar cât pe ce.

— Pur şi simplu de mare clasă, mersi. Icre negre adevărate, homar, sturion afumat, oceane de votcă, toasturi de câte jumătate de ceas într-o rusă bolborosită, pentru adulţi, un tort uriaş, scăldat în norii dătători de sănătate ai fumului respingător de mahorcă rusească. Carne de vită Kobe şi o partidă de crichet în grădina

luminată a giorno, o trupă de percuţionişti pe care nu o asculta nici naiba, jocuri de artificii pe care nu le-a urmărit nimeni, şi am ajuns acasă pe la miezul nopţii, pentru un plăcut păhărel post-mortem înainte de culcare.

Un teanc de fotografii lucioase îşi face apariţia din mâinile lui Yvonne.

— Vă rugăm să identificaţi pe cine credeţi că recunoaşteţi dintre participanţii la aniversare, recită ea pe de rost.

— El şi el, spune Gail, arătând cu gesturi obosite.

— Şi el, desigur, adaugă Perry.

„Da, Perry, şi el. Încă un el. Într-o bună zi, şi mafia rusească va aplica regulile de nediscriminare pentru femei.”

Tăcere, cât Yvonne completează încă una dintre notiţele ei grijulii şi îşi lasă pixul deoparte.

— Mulţumesc, Gail, ne-ai fost de mare ajutor, declară ea.

E rândul ca obsedatul şi măruntul Luke să fie scurt. Iar scurtimea se traduce prin îndurare:

— Gail, regret, dar trebuie să te eliberăm. Ai fost extraordinar de generoasă şi te-ai dovedit un martor superb, dar putem afla restul de la Perry. Îţi suntem recunoscători. Amândoi. Mulţumiri.

Stă la uşă, neştiind precis cum a ajuns acolo. Yvonne este alături de ea.

— Perry?

Îi răspunde? Nu bagă de seamă. Urcă treptele, cu Yvonne, pe post de temnicer suflându-i în ceafă. În holul elegant, dichisit din cale-afară, marele Ollie cu accent cockney şi glas de străin îşi împătureşte ziarul rusesc, se ridică în picioare şi, oprindu-se în faţa unei oglinzi de epocă, îşi aranjează bereta, folosindu-se de ambele mâini.

5

— Să te conduc până la uşă, Gail? o întrebă Ollie, răsucindu-se pe scaun ca să o vadă prin geamul despărţitor al taxiului.

— Mă simt bine, mulţumesc.

— Dar nu arăţi bine, Gail. Cel puţin de unde stau eu. Pari tulburată. Vrei să vin cu tine să bem o ceaşcă ceai?

„Ceaşcă ceai? Ceaşcă? Ceaşcă de?”

— Nu, mulţumesc, mă simt bine. Am doar nevoie de somn.

— Nimic nu se compară cu un somn bun ca să te pună pe picioare, nu?

— Nu. Nu există. Noapte bună, Ollie. Mulţumesc că m-ai adus.

Traversă strada, aşteptând plecarea maşinii, însă Ollie nu demară.

— Ţi-ai uitat poşeta, dragă!

Adevărat. Era furioasă pe sine, dar şi pe Ollie care aşteptase până ce ea a ajuns în prag, şi abia atunci s-a repezit după ea. Bolborosi alte cuvinte de mulţumire, zicând că e o dobitoacă.

— Vai, nu te scuza, Gail, eu sunt mult mai zăpăcit. Dacă aş fi separat de corp, mi-aş pierde şi capul. Suntem absolut sigură, dragă?

„De fapt, nu-s absolut sigură de nimic, *dragă.* Cel puţin în momentul de faţă. Nu-s deloc sigură dacă tu eşti un superspion sau o slugă. Nu ştiu de ce porţi ochelari cu

lentile groase ca să conduci spre Bloomsbury în plină zi şi conduci fără ochelari la întoarcere, când e întuneric beznă. Ori poate voi, spionii, vedeţi numai pe întuneric?”

Apartamentul din care moştenise o cotă-parte de la regretatul ei tată nu era de fapt un apartament, ci o maisonnette[1] situată la ultimele două etaje ale unei case văruite în alb, datând din epoca victoriană, de genul celor care dau farmec zonei Primrose Hill. Fratele ei, cel care dorea să urce pe scara socială şi omora fazani împreună cu prietenii săi bogaţi, deţinea cealaltă jumătate, iar peste vreo cincizeci de ani, dacă nu murea până atunci de băutură, iar Perry şi Gail mai erau împreună, lucru de care se îndoia în acele momente, aveau să-i răscumpere partea. Holul de la intrare duhnea a tocană de vită dinspre apartamentul numărul 2, iar discuţiile cu glas ridicat ale altor vecini şi sonorul televizoarelor asigurau un fundal zgomotos. Bicicleta pe care Perry o ţinea pentru vizitele sale din weekend se afla în obişnuitul ei loc incomod, legată cu lanţ de un burlan. Într-o zi, îl avertizase ea, un hoţ întreprinzător avea să fure şi burlanul. Plăcerea lui cea mare era să pedaleze până în Hampstead Heath la ora şase dimineaţa şi să coboare în viteză pe aleile pe care scria INTERZIS BICICLETELOR.

Mocheta de pe cele patru şiruri de trepte care duceau până la uşa ei era în ultimul hal de uzură, însă locatarul de la parter nu înţelegea de ce să dea vreun penny pentru schimbarea ei, iar ceilalţi doi nu voiau să scoată nici un ban până nu plătea el. Gail, ca avocat neremunerat în acel caz, trebuia să propună o soluţie de compromis, dar cum nici una dintre părţi nu renunţa la poziţia sa rigidă, unde naiba mai era compromisul?

Însă în acea seară le era recunoscătoare: puteau să se

---

[1] Apartament care ocupă două sau mai multe etaje ale unei clădiri şi uneori are intrare separată faţă de restul locuinţelor, (n. tr.)

certe şi să-şi asculte muzica preferată cât de tare le poftea sufletul, ba chiar îi invita să-şi reverse toată normalitatea asupra ei, pentru că, vai, mamă, ea nu avea nevoie de normalitate. Trebuia doar scoasă din sala de operaţii şi dusă la reanimare. Spuneţi-i că s-a isprăvit coşmarul, că nu mai există femei educate de origine scoţiană, care vorbesc pe un ton coborât, şi nici mari spioni cu accent de Eton, şi nici copii orfani, Nataşe frumoase de pică, unchi cu pistoale la brâu, alde Dima şi Tamara şi Perry Makepiece, şi spuneţi-i că iubitul ei trimis din cer, orb ca noaptea şi inocent, nu este pe cale să se înfăşoare în drapelul de sacrificiu pentru iubirea lui orwelliană faţă de Anglia dispărută, căutarea lui admirabilă a Conexiunii, cu C mare - conexiune cu ce? Doamne sfinte! - sau pentru acea vanitate răsturnată, puritană, existentă doar în mintea sa.

În timp ce urcă treptele, genunchii încep să-i tremure.

La primul palier, genunchii îi tremură şi mai tare.

La cel de-al doilea, îi tremură atât de nebuneşte, încât trebuie să se sprijine de perete până se liniştesc.

Iar când ajunge la ultimul şir de trepte, trebuie să se tragă în sus cu mâinile de balustradă ca să ajungă la uşă înainte ca automatul de scară să stingă lumina.

Stând în holul minuscul cu spatele spre uşa închisă, ascultă atent şi adulmecă aerul ca să surprindă vreun miros de băutură, vreun iz corporal sau de fum stătut de ţigară, ori toate laolaltă, lucru ce i s-a întâmplat cu două luni în urmă când aşa şi-a dat seama că i se spărsese casa, înainte de a urca scara în spirală ca să descopere că cineva urinase în patul ei şi îi sfâşiase pernele, după care scrisese mesaje obscene pe oglindă.

Abia după ce retrăieşte acel moment pe deplin poate să deschidă uşa bucătăriei, îşi agaţă pardesiul, verifică baia, urinează, îşi toarnă un pahar mare de Rioja, ia o gură mare, completează paharul până la buză şi îl duce într-un

echilibru precar până în living.

Stă în picioare, nu aşezată. A stat destul pasivă, suficient pentru o viaţă, mersi, nu mai vrea.

Stă în picioare în faţa unui şemineu nefuncţional, numai din lemn de pin, reproducere a unui model din epoca georgiană, instalat de proprietarul dinainte folosind un kit de bricolaj, şi se uită fix la aceeaşi fereastră glisantă, lungă, la care Perry a stat şi acum şase ore: Perry înclinat, semănând cu o pasăre şi având doi metri patruzeci, uitându-se atent în stradă, aşteptând un taxi negru, obişnuit, care să aibă lumina de angajare stinsă, ultimele cifre de pe plăcuţa de înmatriculare fiind 73, iar numele şoferului Ollie.

Ferestrele tip ghilotină nu au perdele. Doar storuri. Perry, căruia îi plac aşa, fără, dar e dispus să plătească jumi-juma dacă ea vrea în mod serios perdele la geam. Perry, care dezaprobă încălzirea centrală, dar se îngrijorează că ei nu-i este suficient de cald. Perry, care acum spune că noi putem avea doar un copil de teama suprapopulării planetare, apoi vrea şase prin scrisoare recomandată. Perry, care, în momentul când pune piciorul în Anglia după vacanţa ratată a vieţii lor, o şterge la Oxford, se îngroapă în apartamentul lui şi vreme de cincizeci şi şase de ore comunică doar prin mesaje criptice, de felul:

Document aproape încheiat... am luat legătura cu persoanele competente... sosesc la Londra pe la prânz... te rog să laşi cheia sub covoraşul de la uşă...

— El mi-a spus că alcătuiesc o echipă aparte, nu una de rând, îi explică lui Gail, în timp ce se uită după taxiuri care nu corespund semnelor de identificare.

— El?

— Adam.
— Bărbatul care te-a sunat. Acel Adam?
— Da.
— Nume de familie sau de botez?
— N-am întrebat, şi nici el nu mi-a spus. Zice că au un loc anume pentru astfel de cazuri. O casă specială. N-a vrut să precizeze unde la telefon. O să ne ducă şoferul taxiului.
— Ollie.
— Da.
— Ce fel de cazuri, mai precis?
— Ca al nostru. Asta e tot ce ştiu.
Trece un taxi, dar are luminile aprinse. Nu e al spionilor. Unul normal. Condus de un om care nu e Ollie. Din nou dezamăgit, Perry se răsuceşte spre ea:
— Ascultă. Ce altceva ai vrea să fac? Dacă ai o idee mai bună, s-o auzim. De când ne-am întors în Anglia, nu faci decât să te plângi.
— Iar tu nu ai făcut altceva decât să mă ţii la distanţă. A, şi să mă tratezi ca pe un copil. Aparţinând sexului frumos. Asta am uitat-o.
El se întoarce la fereastră ca să privească în stradă.
— Adam ăsta e singura persoană care a citit declaraţia ta de martor, care e şi raport-document-scrisoare? se interesează ea.
— Nu cred. Nici nu pot băga mâna în foc că îl cheamă Adam. A rostit Adam ca pe o parolă.
— Serios? Mă-ntreb cum a reuşit.
Încearcă să spună *Adam* ca parolă în mai multe moduri, dar Perry nu se lasă atras în joc.
— Eşti sigur că Adam e bărbat? Nu doar o femeie cu voce groasă?
Nici un răspuns. Oricum nu era aşteptat.
Mai trece un taxi. Nici ăsta nu e al nostru. „Cum te îmbraci când te întâlneşti cu nişte spioni, dragă?” ar fi vrut

mama ei să ştie. Blestemându-se pentru că şi-a pus măcar acea întrebare, a renunţat la hainele de birou şi a îmbrăcat o fustă şi o bluză cu guler înalt. Şi pantofi comozi, nimic care să stârnească hormonii - ei, cu excepţia celor ai lui Luke, dar cum ar fi putut şti?

— Poate e blocat în trafic, sugerează ea, şi nici acum nu primeşte răspuns, după cum merită. În orice caz, ca să continuăm. I-ai dat scrisoarea unui Adam. Şi un Adam a primit-o. Altfel nu te-ar fi sunat, probabil. Este enervantă şi îşi dă seama de asta. La fel şi el. Câte pagini avea? Documentul nostru secret? Adică al tău.

— Douăzeci şi opt, o informează el.

— Scrise de mână sau la computer?

— De mână.

— De ce n-ai scris la computer?

— Am socotit că de mână e mai sigur.

— Zău? La sfatul cui?

— Până în acel moment nu primisem sfaturi. Dima şi Tamara erau convinşi că existau microfoane pretutindeni, de aceea am decis să le respect temerile şi nu am făcut nimic - pe cale electronică. Putea fi interceptat.

— Nu e cumva o idee paranoică?

— Sunt convins că da. Amândoi suntem paranoici. La fel şi Dima, şi Tamara. Suntem paranoici cu toţii.

— Atunci să o recunoaştem. Şi să fim paranoici împreună.

Nici un răspuns. Micuţa şi prostuţa Gail încearcă altă tactică:

— Vrei să-mi spui în primul rând cum ai ajuns la domnul Adam?

— Oricine poate. În zilele noastre, asta nu e o problemă. Poţi s-o faci şi pe internet.

— Tu aşa ai făcut?

— Nu.

— Nu ai avut încredere în internet?

— Nu.

— În mine ai încredere?

— Sigur că da.

— În fiecare zi din viaţă aud cele mai uimitoare mărturisiri. Ştii asta, nu?

— Da.

— Şi nu mă auzi la petreceri distrând anturajul cu secretele clienţilor mei, adevărat?

— Da.

Revenire:

— Mai ştii că, în calitate de tânără avocată independentă, într-o situaţie dificilă şi gândindu-mă cu groază de unde-mi va veni următorul caz, sunt dispusă, din punct de vedere profesional, să resping speţele misterioase care nu aduc nici prestigiu şi nici recompense.

— Nu-ţi oferă nimeni vreun caz, Gail. Nimeni nu ţi-a cerut altceva decât să vorbeşti.

— Iar eu numesc asta o speţă.

Încă un taxi înşelător. O nouă tăcere, una neplăcută.

— Ei, măcar domnul Adam ne-a invitat pe amândoi, spune ea, alegând să fie binedispusă. Am crezut că m-ai şters cu desăvârşire din documentul tău.

Moment în care Perry redevine Perry, iar pumnalul din mâna lui Gail se întoarce spre propria-i inimă când el o fixează cu privirea şi ochii lui exprimă o iubire atât de grav rănită, încât ea este alarmată mai mult pentru Perry decât pentru sine.

— Am încercat să te şterg, Gail. Am făcut totul, m-am dat peste cap să te scot din treaba asta. Am crezut că te apăr şi că astfel nu vei mai fi amestecată. Nu a mers. Ei au vrut să ne aibă pe amândoi. Cel puţin la început. Au fost de neclintit. Un hohot neconvingător de râs. La fel cum eşti şi tu cu martorii. „Dacă aţi fost de faţă, înseamnă că amândoi trebuie să veniţi, în mod evident.” Îmi pare foarte rău.

Şi chiar îi părea rău. Gail ştia că aşa era. Ziua când Perry va învăţa să-şi măsluiască sentimentele va fi şi ziua când el va înceta să fie Perry.

Şi i-a părut la fel de rău ca şi lui. Chiar mai rău. Era în braţele lui, spunându-i asta, când pe stradă apăru un taxi negru cu semnal de ocupat, având ultimele cifre 73, iar o voce de bărbat îi anunţă într-o pronunţie aproape cockney că era Ollie şi avea de luat doi pasageri pe care să-i ducă la Adam.

Iar acum era din nou exclusă. Dată afară, lăsată fără replică, abandonată.

Femeia măruntă şi supusă, care-şi aşteaptă bărbatul să vină acasă şi mai bea un pocal de Rioja ca să o ajute să treacă timpul mai uşor.

De acord, era în contractul acela ridicol, încă de la început. Nu trebuia să-l lase să procedeze astfel. Dar asta nu însemna că ea trebuia să stea cu braţele încrucişate, şi tocmai asta făcuse.

În aceeaşi dimineaţă, fără ca Perry să ştie, în timp ce stătea acolo şi aştepta cuminte să audă Vocea lui Adam, îşi făcuse drum până la biroul ei din Chambers şi lucrase la computer, şi nici de data asta în cazul *Samson contra Samson.*

Faptul că aşteptase să ajungă la birou şi nu-şi folosise laptopul de acasă - că aşteptase măcar - era încă o enigmă pentru ea, dacă nu chiar de-a dreptul o cauză de autoreproş. Totul trebuia pus pe seama atmosferei de conspiraţie ce încă stăruia, după ce fusese creată de Perry.

Faptul că încă mai avea în posesie cartea de vizită cu marginile neregulate era o vină capitală, întrucât Perry îi spusese să o distrugă.

Faptul că ea apelase la electronică - aşadar, la ceva ce putea fi interceptat - reprezenta, aşa cum se dovedea în

prezent, tot o vină capitală. Dar cum el nu o informase în prealabil despre această categorie aparte a paranoiei lui, nu se putea plânge.

Pe site-ul propriu, Arena Multi Global Trading Conglomerate din Nicosia, Cipru, o informa într-o engleză chinuită şi imprecisă că era o companie de consultanţă *specializată în sprijinirea comercianţilor activi.* Sediul acesteia era la Moscova. Avea sucursale în Toronto, Roma, Berna, Karachi, Frankfurt, Budapesta, Praga, Tel Aviv şi Nicosia. Însă nici una în Antigua. Şi nici vreo bancă reprezentată doar de o plăcuţă de alamă. Ori nu era menţionată nici una.

„*Arena Multi Global se mândreşte cu confidenţialitatea şi pespicacitatea* (lipsă un r) *antreprenurială* (greşeală de ortografie) *la toate nivelurile. Ea oferă oportunităţi de înaltă clas* (lipsă o literă) *şi facilităţi bancare private* (corect ortografic). *Observaţie: această pagină web este în prezent în reconstrucţie. Puteţi obţine informaţii suplimentare de la biroul din Moscova.*"

Ted era un burlac american care vindea acţiuni futures pentru banca Morgan Stanley. Îi telefonă de la biroul ei din Chambers.

— Gail, scumpo, ce faci?

— O firmă care-şi spune Arena Multi Global Trading Conglomerate. Poţi săpa ceva mai adânc să vezi ce mizerii găseşti?

Mizerii? Ted se pricepea ca nimeni altul să dezgroape mizerii. O sună după nici zece minute.

— În legătură cu prietenii tăi rusnaci?

— Rusnaci?

— Sunt ca mine. Fierbinţi ca măruntaiele iadului şi bogaţi cum e bogat în calorii pudingul cu cremă de curmale.

— Şi cât de bogaţi sunt bogaţii?

— Nu se ştie precis, dar pare ceva mega-tare. Cincizeci şi

ceva de firme subordonate, toate cu tranzacţii enorme. Gail, te-ai vârât în activităţi de spălare de bani?

— De unde ştii?

— Filialele astea îşi trec banii de la una la alta atât de repede, că nimeni nu ştie cine îi deţine şi cât timp. Asta-i tot ce am putut afla pentru tine, dar am plătit cu sânge. O să mă iubeşti etern?

— O să mă mai gândesc, Ted.

Următorul pas a fost să-l abordeze pe Ernie, administratorul de la Chambers, un om în vârstă de şaizeci şi ceva de ani, plin de resurse. A aşteptat până la ora prânzului, când l-a prins liber.

— Ernie. Fă-mi o favoare. Se zvoneşte că frecventezi un chat dezgustător pe net când vrei să verifici companiile clienţilor noştri cu o reputaţie deosebită. Sunt profund şocată, dar te-aş ruga să consulţi ceva pentru mine.

Treizeci de minute mai târziu, Ernie i-a făcut cadou o filă tipărită cu schimburi scabroase de replici pe tema companiei Arena Multi Global Trading Conglomerate.

> E vreun idiot pe aici care să aibă idee cine conduce dugheana asta de vechituri? Indivizii îşi schimbă directorii de marketing ca pe şosete. P. BROSNAN
>
> Citeşte, notează şi digeră încet înţeleptele cuvinte ale lui Maynard Keynes: Pieţele pot rămâne iraţionale mai multă vreme decât poţi tu rămâne solvabil. Idiotul eşti chiar tu. R. CROW
>
> Ce mama dracului se întâmplă cu website-ul MG. E dezgustător. B. PITT
>
> Website-ul MG a căzut, dar nu s-a desfiinţat. Acţiunile B se ridică la suprafaţă. Fiţi vigilenţi, fraierilor. M. MUNROE
>
> Sunt extrem de curioasă. Indivizii ăştia se dau la mine de

parcă ar fi în călduri, apoi mă lasă gâfâind şi nesatisfăcută. P.B.

Hei, oameni buni, ia ascultaţi aici! Am auzit că MGTC a deschis un birou şi la Toronto. R.C.

Birou? Îţi baţi joc de mine! E un club rusesc nenorocit, dom'le. Cu dans la bară, Stalicinaia şi borş. M.M.

Hei, fraiere, tot eu sunt. Biroul din Toronto e acelaşi cu ăla pe care l-au închis în Guineea Ecuatorială? Dacă da, fugi cât mai departe de acolo. Şterge-o imediat. R.C.

Arena Multi Draci Global are zero rezultate la căutarea pe Google. Repet, zero. Compania asta e atât de superamatoricească încât fac palpitaţii. P.B.

Credeţi cumva în viaţa de apoi? Dacă nu, începeţi să credeţi acum. Aţi călcat pe cea mai mare Bananaruski din domeniul spălării banilor. Chestie oficială. M.M.

Erau atât de entuziasmaţi de mine. Şi acum, asta. P.B.

Staţi departe. Cât mai departe. R.C.

Se află în Antigua, purtată până acolo de încă un pahar de Rioja luat din bucătărie.

Îl ascultă pe pianistul cu papion mov cântând ceva din Simon şi Garfunkel pentru o pereche de americani vârstnici, încă îndrăgostiţi, care descriu piruete singuri pe ringul de dans.

Se fereşte de privirile chelnerilor arătoşi care nu au altă treabă de făcut decât să o dezbrace din priviri. O aude fără să vrea pe o văduvă texană de şaptezeci de ani, care a suferit o mie de operaţii de întindere a pielii obrajilor, cerându-i lui Ambrose să îi aducă vin roşu, dar să nu fie franţuzesc.

Stă pe terenul de tenis, sfioasă, dând mâna pentru prima oară cu un taur de arenă chel care îşi spune Dima. Îi revin în memorie ochii lui căprui, plini de reproş, falca tare ca piatra şi înclinarea puţin pe spate, rigidă, a torsului, amintind de Erich von Stroheim.

Se află în subsolul din Bloomsbury, când tovarăşă de viaţă a lui Perry, când, o clipă mai târziu, a cincea roată la căruţă, nedorită în acea călătorie. Stă cu trei oameni care, graţie *documentului nostru* şi altor lucruri pe care Perry a reuşit să le divulge între timp, ştiu o mulţime de amănunte care ei îi sunt străine.

Stă singură în sufrageria reşedinţei sale admirabile din Primrose Hill, la jumătate de oră după miezul nopţii, cu cazul *Samson contra Samson* în poală şi cu un pahar gol de vin alături.

Sărind în picioare - hop - urcă scara în spirală către dormitor, face patul, merge pe urma hainelor purtate de Perry până pe podeaua băii şi le îndeasă în coşul de rufe murdare. „Au trecut cinci zile de când nu a mai făcut dragoste cu mine. Vom stabili oare un record?”

Revine jos, câte o treaptă o dată, ţinând o mână pe balustradă ca să-şi păstreze echilibrul. Se întoarce la fereastră, priveşte în stradă şi spune o rugăciune ca să i se întoarcă bărbatul acasă cu taxiul al cărui număr are ultimele două cifre 7 şi 3. Călătoreşte fesă lângă fesă cu Perry în minifurgoneta cu geamuri întunecate, sub stelele de la miezul nopţii, iar Faţă de Copilaş, bodyguardul blond, tuns scurt şi cu brăţara de aur cu zale, îi duce spre hotelul lor după aniversarea de la Trei Hornuri.

— Ai avut bună noapte, Gail?

Vorbeşte şoferul tău. Până acum, Faţă de Copilaş nu a lăsat să se înţeleagă că ar şti engleza. Când Perry l-a provocat în afara terenului de tenis, omul nu a scos nici un cuvânt. Atunci, de ce vorbeşte acum? se întreabă ea,

alertată cum nu a fost niciodată în viaţa ei.

— O noapte fabuloasă, afirmă ea cu glasul tatălui ei, ţinându-i locul lui Perry, care pare să fi asurzit. Pur şi simplu minunată. Sunt foarte fericită pentru acei băieţi sclipitori.

— Numele meu este Niki, bine?

— Bine. Grozav. Bună, Niki, spune Gail. De unde eşti?

— Perm, Rusia. Un loc frumos. Perry, te rog. Şi tu avut noapte bună?

Gail este pe punctul de a-l înghionti în coaste, când el se trezeşte singur.

— Grozav, Niki! Mâncare fantastică. Oameni foarte de treabă. Super. Până acum, cea mai frumoasă seară a vacanţei noastre.

„Pentru un începător, nu e rău”, gândeşte Gail.

— La ce oră sosit la Trei Hornuri? întreabă Niki.

— Era să nu ajungem deloc, Niki, exclamă Gail, chicotind ca să ascundă ezitarea lui Perry. Nu-i aşa, Perry? Am mers pe Poteca Naturii şi a trebuit să ne tăiem drumul prin desişuri! Unde ai învăţat engleza asta minunată, Niki?

— Boston, Massachussetts. Ai cuţit?

— Cuţit?

— Ca să tai desişul, trebuie să ai cuţit mare.

„Ochii aceia morţi din oglindă, ce au văzut ei? Ce văd ei acum?”

— Păcat că n-am avut, Niki, strigă ea, încă în pielea bătrânului actor. Îmi pare rău, dar noi, englezii, nu avem cuţite asupra noastră. „Ce gugumănii spun? Nu-i nimic. Continuă tot aşa.” A, unii dintre noi au, ca să fim sinceri, dar nu oamenii ca noi. Nu cei din clasa noastră. Ai auzit de sistemul nostru de clase sociale? Ei, în Anglia nu porţi cuţit decât dacă faci parte din clasa mijlocie de jos sau din cea şi mai de jos!

Şi alte hohote de râs până dau roată sensului giratoriu din capătul aleii care duce la intrare.

Ameţiţi, păşesc atent, ca nişte străini, printre plantele de hibiscus iluminate, către bungalow-ul lor. Perry închide uşa, o încuie, dar nu aprinde lumina. Stau faţă în faţă având patul între ei. Preţ de un veac, nu se aude nici un sunet. Ceea ce înseamnă că Perry nu a hotărât deja ce are de spus:

— Am nevoie de hârtie de scris. Şi tu la fel.

„Glasul celui ce proclamă eu-sunt-şeful, de obicei rezervat, presupune ea, studenţilor chiulangii care nu şi-au predat eseul săptămânal."

Trage storurile. Aprinde veioza de pe noptiera mea, din care scoate un blocnotes cu file gălbui: tot al meu. Ca un blazon pe el, reflexiile mele despre *Samson contra Samson:* întâiul meu caz ca avocat în prima ligă, saltul meu cuantic către renume şi bogăţie peste noapte.

Ori nu.

Smulgând filele pe care mi-am imortalizat perlele de înţelepciune juridică, le îndeasă înapoi în sertar, rupe în două ce a mai rămas din blocnotes şi îmi întinde jumătate.

— Eu intru acolo - şi arată spre baie. Tu rămâi aici. Stai la birou şi scrie tot ce-ţi aminteşti. Tot ce s-a întâmplat. Eu o să fac la fel. Ai înţeles?

— Şi de ce să nu stăm amândoi în cameră? Isuse, Perry. Sunt speriată de moarte. Tu nu?

Lăsând la o parte orice dorinţă pardonabilă de a-l avea aproape, întrebarea mea este absolut logică. În bungalow-ul nostru se află, pe lângă patul foarte folosit, de mărimea unui teren de rugby, un birou, două fotolii şi o masă. Perry a purtat o discuţie între patru ochi cu Dima, dar eu ce să spun, după ce am stat cu dementa de Tamara şi sfinţii ei bărboşi?

— Martorii separaţi trebuie să prezinte declaraţii separate, decretează Perry, îndreptându-se către baie.

— Perry! Stai! Întoarce-te! Stai aici! Eu sunt avocatul, nu

tu. Ce ţi-a spus Dima?

Nimic, dacă e să judec după faţa lui. S-a blocat total.

— Perry.

— Ce e?

— Pentru numele Domnului. Sunt eu, Gail. Mai ţii minte? Prin urmare, aşază-te şi spune-i lu' mama ce ţi-a povestit Dima de te-a transformat într-un zombi. Bine, nu te aşeza. Vorbeşte-mi din picioare. S-a sfârşit lumea? E cumva fetiţă? Ce dracu' s-a petrecut între voi de nu trebuie să ştiu eu?

O tresărire. O tresărire palpabilă. Una suficient de mare ca să-mi dea motive de optimism. Nejustificat, desigur.

— Nu pot.

— Nu poţi, ce?

— Să te amestec în asta.

— Ei, lasă prostiile.

O a doua tresărire. La fel de neproductivă ca şi prima.

— Mă auzi, Gail?

„Păi, ce dracu-ţi închipui că fac? Cânt «Mikado-ul»?"

— Eşti o avocată bună şi ai o carieră splendidă în faţă.

— Mersi.

— Marele tău caz se judecă peste două săptămâni. Am făcut un rezumat corect?

„Da, Perry, e un rezumat corect. Am în faţă o carieră splendidă, dacă nu decidem cumva ca în loc de asta să facem şase copii, iar cazul *Samson contra Samson* e programat în instanţă peste cincisprezece zile, dar dacă îl cunosc bine pe marele judecător, e puţin probabil să reuşesc să strecor vreo vorbă."

— Eşti steaua strălucitoare a asociaţiei voastre. Munceşti până la epuizare. Mi-ai spus asta destul de des.

„Da, este adevărat, mă simt îngrozitor de suprasolicitată. O avocată tânără merită atâta noroc, dar noi tocmai am traversat ceea ce se poate numi de departe cea mai cumplită noapte din viaţa noastră, şi tu ce naiba vrei să

spui? Perry, nu se poate să faci asta. Vino înapoi!” Însă Gail doar gândeşte toate astea. Cuvintele i s-au uscat pe buze.

— Trebuie trasă o linie. O graniţă. Ce mi-a spus Dima e treaba mea personală. Ce ţi-a spus Tamara e treaba ta. Nu amestecăm lucrurile. Punem în aplicare principiul confidenţialităţii.

Gail îşi recapătă glasul.

— Vrei să spui că acum Dima e clientul tău? Eşti la fel de ţicnit ca ei.

— Folosesc o metaforă juridică. Preluată din lumea ta, nu a mea. Eu îţi zic: Dima e clientul meu, iar Tamara, al tău. Conceptual vorbind.

— Tamara nu a vorbit, Perry. Nici măcar un cuvinţel. Ea crede că şi păsările din jur au microfoane. Din când în când, se apuca să spună câte o rugăciune în rusă către unul din protectorii ei bărboşi, moment în care îmi facea semn să îngenunchez alături de ea, iar eu i-am făcut pe plac. Nu mai sunt atee anglicană, ci atee ortodoxă rusă. În rest, atât s-a petrecut între mine şi Tamara, şi, cu toate că nu sunt pregătită să-ţi împărtăşesc toate detaliile, iată că tocmai m-am destăinuit. Îngrijorarea mea principală a fost că m-aş fi putut alege cu mâna muşcată. Am scăpat. Am ambele mâini intacte. Acum e rândul tău.

— Îmi pare rău, Gail. Nu pot.

— Poftim?

— Nu-ţi spun. Refuz să te implic în tărăşenia asta mai adânc decât eşti deja. Vreau să rămâi neatinsă. În siguranţă.

— Vrei?

— Nu. Nu vreau. Insist. Şi nu mă las curtat.

„Curtat? Perry vorbeşte aşa? Ori predicatorul înflăcărat din Huddersfield de la care s-a ales cu numele de botez?”

— Vorbesc cât se poate de serios, adaugă el, în caz că ea s-ar îndoi.

Apoi un cu totul alt Perry se metamorfozează din primul. Din harnicul şi iubitul meu Jekyll apare un domn Hyde, infinit mai puţin atrăgător, omul Serviciului Secret Britanic.

— Ai vorbit şi cu Nataşa, am observat. Destul de mult.

— Da.

— Singure.

— De fapt, nu singure. Aveam cu noi două fetiţe, dar dormeau.

— Înseamnă că, practic, eraţi singure.

— Şi asta-i o crimă?

— Ea este o sursă.

— O ce?

— Ţi-a vorbit despre tatăl ei?

— Vrei să repeţi?

— Am zis: ţi-a vorbit despre tatăl ei?

— Las-o.

— Vorbesc serios, Gail.

— Şi eu. Cât se poate de serios. Las-o, şi ori îţi vezi de treaba ta, ori îmi spui ce ai discutat cu Dima.

— Ţi-a zis cum îşi câştigă Dima existenţa? Cu cine are relaţii, în cine se încrede, de cine se teme? Orice ştii din toate astea, ar trebui să pui pe hârtie. Ar putea fi extrem de important.

După care se retrage în baie şi - păcat capital - încuie uşa.

Vreme de jumătate de oră, Gail stă ghemuită pe balcon cu pilota peste umeri, pentru că se simte prea epuizată ca să se dezbrace. Îşi aduce aminte de sticla de rom, de mahmureala garantată de acea băutură, îşi toarnă totuşi o gură şi somnolează. Se trezeşte şi descoperă uşa băii deschisă şi pe Marele Agent Perry stând puţin strâmb în cadrul ei, neştiind dacă să iasă ori nu. Strânge jumătatea de blocnotes în ambele mâini ascunse la spate. Vede un colţ de foaie şi constată că e acoperit cu scrisul lui.

— Vino să bei ceva, îi sugerează ea, făcând semn către sticla de rom.

Perry nu o ia în seamă.

— Îmi pare rău, spune el. Apoi îşi drege glasul şi repetă. Îmi pare foarte rău, Gail.

Renunţând la mândrie şi raţiune fără să stea prea mult pe gânduri, ea sare impulsiv în picioare, se grăbeşte spre el şi îl îmbrăţişează. Din dorinţa de a feri filele scrise, el îşi ţine în continuare mâinile la spate. Gail nu l-a mai văzut pe Perry înspăimântat până acum, dar acum el este înspăimântat. Nu pentru sine. Pentru ea.

Pe jumătate adormită, se uită la ceas. Două şi jumătate. Se ridică, dorind să-şi toarne încă un pahar de Rioja, se răzgândeşte, se aşază în scaunul preferat al lui Perry şi descoperă că se găseşte sub pătură cu Nataşa.

— Şi ce face Max al tău? întreabă ea.

— Mă iubeşte deplin, îi răspunde Nataşa. Şi fizic.

— Voiam să spun, în afară de asta, cum îşi câştigă existenţa? îi explică Gail, având grijă să nu zâmbească.

Se apropie miezul nopţii. Ca să scape de vântul rece şi să amuze două fetiţe orfane şi foarte obosite, Gail a făcut un cort din pături şi perne decorative în coasta zidului de protecţie care mărgineşte grădina. Ca de nicăieri, Nataşa a apărut cu o carte în mână. Gail identifică întâi sandalele greceşti printr-un spaţiu liber dintre pături, aşteptându-le proprietara să iasă pe scenă. Sandalele rămân nemişcate preţ de minute bune. Trage cu urechea? Îşi face curaj? Pentru ce? Se gândeşte la un atac-surpriză ca să le distreze pe fetiţe? Cum Gail nu a schimbat nici o vorbă cu Nataşa, nu are cum să-şi dea seama de motivele ei posibile.

Faldurile cortului se dau la o parte, o sandală grecească pătrunde prudent înăuntru, urmată de un genunchi şi de capul întors al Nataşei, adumbrit de părul lung şi negru,

apoi de a doua sandală şi de restul corpului. Fetiţele, adormite buştean, nu s-au clintit. Alte câteva minute Gail şi Nataşa stau întinse cap lângă cap, urmărind fără o vorbă prin fantă salvele de rachete care sunt lansate cu o eficienţă deranjantă de Niki şi de camarazii lui de arme. Nataşa tremură. Gail trage o pătură peste amândouă.

— Se pare că recent am devenit însărcinată, remarcă Nataşa, într-o engleză îngrijită, ca de pe vremea lui Jane Austen, adresându-se, nu lui Gail, ci unor pene de păun fluorescente care coboară din cerul întunecat.

„Dacă ai norocul să primeşti mărturisiri din partea tinerilor, înţelept este să rămâi cu ochii aţintiţi asupra unui obiect oarecare situat cât mai departe, şi nu să te uiţi direct la interlocutor.” De la Gail Perkins citire. În perioada anterioară studiilor de drept a predat la o şcoală pentru copii cu dificultăţi de vorbire, şi acesta este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-a deprins. Iar dacă o fată frumoasă care are doar şaisprezece ani ţi se confesează aşa, din senin, că are impresia că ar putea fi însărcinată, lecţia devine de două ori mai importantă.

— La timpul prezent, Max este instructor de schi, îi răspunde Nataşa lui Gail, care a aruncat o întrebare cu un aer dezinvolt, voind să ştie cine este posibilul tată al copilului aşteptat. Dar asta e temporar. Va fi arhitect şi va construi case pentru săracii fără bani. Max e foarte creativ, dar şi foarte sensibil.

Nu e nici o umbră de umor în glasul ei. Iubirea adevărată e prea serioasă ca să predispună la umor.

— Şi părinţii lui, ei cu ce se ocupă, dacă nu te superi? se interesează Gail.

— Ei au hotel. E pentru turişti. E de calitate inferioară, dar Max e complet filozofic în privinţa chestiunilor materiale.

— Un hotel în munţi?

— La Kandersteg. E un sat în munţi, foarte turistic.

Gail spune că nu a călcat niciodată în Kandersteg, dar Perry a participat odată la un concurs de schi.

— Mama lui Max e fără cultură, dar înţelegătoare şi spirituală ca şi fiul ei. Tatăl e complet negativ. Un idiot.

Rămâi la nivelul banal.

— Deci, Max e instructor la o şcoală oficială de schi, întreabă Gail, ori lucrează pe cont propriu, privat?

— Max e complet privat. Schiază numai cu cei pe care îi respectă. Cel mai mult îi place în afara pârtiilor, ceea ce este estetic. Şi schiatul pe gheţari.

Într-un refugiu îndepărtat, aflat undeva deasupra satului Kandersteg, cei doi s-au uimit unul pe celălalt cu patima lor, spune Nataşa.

— Eram virgină. Şi nepricepută. Max este complet politicos. E în firea lui să fie politicos cu oamenii. Chiar şi în iubire, tot complet politicos rămâne.

Urmând hotărâtă pe traseul locurilor comune, Gail o întreabă pe Nataşa în ce etapă a ajuns cu studiile, la ce obiecte este mai bună şi ce examene are de gând să dea pe viitor. De când a venit să trăiască alături de Dima şi de Tamara, o informează Nataşa, a frecventat cursurile unei şcoli de maici romano-catolice din cantonul Fribourg, unde era la internatul săptămânal.

— Din nefericire, eu nu cred în Dumnezeu, dar asta nu are importanţă. În viaţă este nevoie deseori să simulezi convingerea religioasă. Cel mai mult îmi place arta. Şi Max e foarte artistic. Poate o să studiem împreună arta la Sankt Petersburg sau la Cambridge. Se va hotărî.

— El este catolic?

— Cât priveşte ritualurile, Max se supune religiei din familie. Asta pentru că este îndatoritor. Însă în sufletul lui crede în toţi zeii.

„Şi în *pat?* întreabă Gail, însă nu cu voce tare: şi acolo

respectă religia familiei?”

— Cine mai ştie de tine şi de Max? lansează ea pe acelaşi ton degajat, binedispus, pe care a reuşit să-l păstreze până acum. În afară de părinţii lui, evident. Ori poate nici ei nu ştiu?

— Situaţia este complicată. Max a făcut jurământ că nu va spune nimănui de iubirea noastră. Am insistat eu.

— Nici măcar mamei lui?

— Mama lui Max nu este de încredere. Ea este inhibată de instincte burgheze, şi vorbeşte prea mult. Dacă îi va conveni, îi va povesti soţului ei şi multor persoane burgheze.

— Şi asta e foarte rău?

— Dacă Dima află că Max e iubitul meu, e posibil să-l ucidă. Dima e recunoscut pentru violenţa lui. O are în fire.

— Şi Tamara?

— Tamara nu e mama mea, se stropşeşte ea, sugerând ceva din violenţa tatălui.

— Şi ce veţi face dacă descoperiţi că veţi avea un copil? o iscodeşte Gail cu delicateţe, în timp ce o baterie de artificii incendiază peisajul.

— La momentul confirmării, vom fugi într-un loc îndepărtat, probabil Finlanda. Max va aranja totul. La timpul prezent, nu e convenabil, pentru că este şi ghid de vară. Vom mai aştepta o lună. Poate vom reuşi să studiem la Helsinki. Poate ne sinucidem. Vom vedea.

Gail lasă cea mai neplăcută întrebare pentru final, probabil pentru că instinctele ei burgheze au prevenit-o asupra răspunsului.

— Şi Max al tău ce vârstă are, Nataşa?

— Treizeci şi unu de ani. Dar are o inimă de copil.

— Ca şi tine, Nataşa.

Aşadar, acesta este basmul pe care mi-l depeni sub stelele Caraibelor, o fantezie a iubitului tău din vis pe care îl

vei cunoaşte într-o bună zi? Ori te-ai culcat cu o jigodie de treizeci şi unu de ani care este mort după schi şi care nu se destăinuieşte mamei? Pentru că dacă aşa s-a întâmplat, ai venit la persoana potrivită: eu.

Gail fusese ceva mai mare decât Nataşa, dar nu cu mult. Băiatul în chestiune nu era un ahtiat după schi, ci un neisprăvit de rasă incertă, fără nici un sfanţ, de la o şcoală de elită, care avea părinţii divorţaţi în Africa de Sud. Mama ei părăsise domiciliul conjugal cu trei ani în urmă, fără să lase vreo adresă. Tatăl ei alcoolic, departe de a constitui o ameninţare fizică, era în spital, suferind de ciroză în ultimul stadiu. Cu bani împrumutaţi de la prieteni, Gail a plătit un avort greu, şi nu i-a spus băiatului nici o vorbă.

Până în seara asta, nu a apucat să-i mărturisească lui Perry. În situaţia actuală, crede că nici n-o va face vreodată.

Din poşeta pe care era cât pe ce să o uite în taxiul lui Ollie, Gail îşi pescuieşte telefonul mobil şi verifică dacă are mesaje noi. Cum nu descoperă nici unul, reciteşte altele, vechi. Patru sunt primite în decurs de numai o săptămână.

> L-AM TRĂDAT PE TATA. RUŞINE ÎMI ESTE.
>
> IERI ÎNGROPAT MIŞA ŞI OLGA ÎNTR-O BISERICĂ FRUMOASĂ POATE MĂ ALĂTUR LOR CURÂND.
>
> TE ROG SĂ INFORMEZI CÂND ESTE NORMAL SĂ VĂRS DIMINEŢILE?

urmat de răspunsul lui Gail, stocat la mesaje salvate:

> În general, în primele trei luni, dar dacă te simţi bolnavă, consultă un doctor IMEDIAT, xxxx GAIL

La care Nataşa răspunde ofensată:

TE ROG SĂ NU SPUI CĂ SUNT BOLNAVĂ. IUBIREA NU E BOALĂ. NATAŞA.

Dacă e însărcinată, are nevoie de mine.

Dacă *nu,* are nevoie de mine.

Dacă e o adolescentă derutată care aiurează despre sinucidere, are nevoie de mine.

Îi sunt avocat şi confesor.

Sunt tot ce are.

Linia de graniţă a fost trasată de Perry pe nisip.

Nu este negociabilă şi nu se şterge la venirea valurilor spre mal.

Nici măcar tenisul nu mai foloseşte la nimic. Perechea de indieni în luna de miere a plecat. Meciurile de single sunt prea încordate. Mark este inamicul.

Chiar dacă partidele de sex le îngăduie temporar să mai uite de prezenţa graniţei, ea încă există, aşteptând să-i despartă după aceea.

Aşezaţi pe balcon după cină, se uită la arcul de lumină albă al reflectoarelor de securitate de la capătul peninsulei. Dacă ea speră să le zărească pe fetiţe, pe cine speră Perry să distingă?

Pe Dima, acest Jay Gatsby[1] al lui? Pe Dima, acel Kurtz[2] personal? Ori alt personaj suferind, creat de iubitul său Joseph Conrad?

Senzaţia că sunt ascultaţi şi urmăriţi îi apasă în fiecare ceas din zi şi din noapte. Chiar dacă Perry ar încălca regula autoimpusă a tăcerii, teama de a nu fi cumva ascultat îl

[1] Personajul principal al romanului *Marele Gatsby* (1925) de F. Scott Fitzgerald, arhetip al americanului care doreşte să fie acceptat în înalta societate. (n. tr.)

[2] Personaj din nuvela *Inima întunericului* (1902), de Joseph Conrad. (n. tr.)

face să-şi coasă buzele.

Când mai au două zile de şedere, Perry se scoală la şase ca să alerge pe răcoare. După ce leneveşte în pat, Gail se îndreaptă spre Puntea Căpitanului, resemnată să ia singură dejunul, şi îl descoperă pe Perry conspirând cu Ambrose să devanseze data plecării. Ambrose îşi exprimă regretul că biletele lor nu pot fi schimbate.

— A, dacă era să fi spus ieri, puteaţi pleca împreună cu domnul Dima şi familia lui. Numai că toţi aveau bilete la clasa întâi, iar voi la economy. Se pare că nu aveţi de ales, şi trebuie să mai rămâneţi pe această bătrână insulă încă o zi.

S-au străduit să se împace cu gândul. S-au dus în oraş şi au admirat ceea ce era de admirat. Perry i-a ţinut o predică despre păcatele sclaviei. Au mers pe o plajă de cealaltă parte a insulei şi au făcut scufundări, însă nu erau decât doi britanici care, având parte de atâta soare, nu ştiau cu ce să se mai îndeletnicească.

Şocul a venit chiar în cursul cinei luate la Puntea Căpitanului, încălcând embargoul pe care chiar el l-a impus asupra conversaţiilor pe care le poartă în cameră, Perry o întreabă pe Gail, lucru de necrezut, dacă nu cunoaşte pe cineva din „lumea serviciilor de informaţii”.

— Păi, lucrez pentru ele, îi răspunde ea. Credeam că ai ghicit deja asta!

Dar sarcasmul ei nu ajută la nimic.

— Mă gândeam că poate la voi, la Chambers, există vreo legătură cu serviciile, murmură Perry, cu glas abătut.

— Aha. Şi cum s-ar face asta? se răsteşte Gail, simţind cum faţa i se aprinde.

— Păi - un gest foarte nevinovat din umeri - mă gândeam că, având în vedere toată agitaţia asta referitoare la transferurile extrajudiciare şi tortură - anchete publice, procese şi aşa mai departe -, spionii sigur au nevoie de

sprijin juridic.

Asta era prea mult. Cu un răsunător „Du-te-n..., Perry”, Gail a fugit pe potecă până la bungalow, unde s-a prăbuşit în lacrimi.

Bineînţeles, i-a părut teribil de rău. Şi, bineînţeles, şi lui i-a părut teribil de rău. Erau îndureraţi de moarte. Amândoi. „A fost vina mea.” „Ba nu, a mea. Să ne întoarcem în Anglia şi să terminăm naibii cu treaba asta.” Reuniţi temporar, se prind în braţe ca nişte înotători care sunt pe cale să se înece şi fac dragoste cu aceeaşi disperare.

Ea se întoarce de la fereastră, după ce a privit îndelung spre stradă. Nici urmă de taxi. Nici măcar vreunul care să fie ocupat de altcineva.

— Ticăloşii, spune ea cu voce tare, imitându-l pe tatăl ei. Iar către sine - ori către ticăloşi - dar mut:

Ce dracu faceţi cu el?

Ce dracu vreţi de la el?

Ce spune el nu-ba da, în timp ce voi îl urmăriţi cum îşi etalează calităţile morale şovăielnice?

Cum v-aţi simţi dacă Dima m-ar fi ales pe mine drept confesor în locul lui Perry? Dacă, în loc să fie de la bărbat la bărbat, era de la bărbat la femeie?

Cum s-ar simţi Perry, stând aici ca un naufragiat, aşteptându-mă pe mine să revin cu alte secrete pe care „Vai, vai, nu le pot împărtăşi cu tine, e spre binele tău”?

— Tu eşti, Gail?

Ea e.

Cineva i-a pus receptorul în mână şi i-a spus să discute cu el. Dar nu e aşa. Este singură. E Perry în direct, nu în reluare, iar ea stă încă la fereastră, cu o mână pe pervaz, şi priveşte lung în stradă.

— Ascultă. Îmi pare rău că e atât de târziu şi aşa mai

departe.

„Aşa mai departe?”

— Hector vrea să stea de vorbă cu amândoi, mâine-dimineaţă la nouă.

— Hector?

— Da.

„Păstrează-ţi cumpătul. Într-o lume dementă, agaţă-te de ceea ce cunoşti.”

— Nu pot. Ştiu că e duminică, dar lucrez. *Samson contra Samson* nu doarme nici o clipă.

— Atunci telefonează la Chambers şi spune că eşti bolnavă. Contează, Gail. Mai mult decât *Samson contra Samson.* Serios.

— După părerea lui Hector?

— De fapt, după părerea amândurora.

6

— Apropo, numele lui este Hector, spuse versatul şi măruntul Luke, ridicând scurt privirea de la exemplarul lui de dosar.

— Acesta e un avertisment sau o poruncă divină? întrebă Perry, ţinându-şi palmele cu degetele răsfirate în dreptul feţei, la multă vreme după ce Luke renunţase să mai aştepte un răspuns.

În veacul scurs de la plecarea lui Gail, Perry nu se mişcase de la masă, nu-şi ridicase capul şi nici nu se clintise de la locul lui, aflat alături de scaunul ei gol.

— Unde e Yvonne?

— A plecat acasă, zise Luke, adâncit în dosarul lui.

— Trimisă ori plecată?

Nici un răspuns.

— Hector e conducătorul tău suprem?

— Să spunem că eu sunt pe lista B, iar el, pe lista A - şi însemnă ceva cu pixul.

— Deci, Hector ţi-e sef?

— Un alt mod de a explica lucrurile.

Şi un alt mod de a nu răspunde la întrebare.

În realitate, se văzu Perry silit să recunoască, în baza dovezilor existente până în acel moment, Luke era o persoană cu care se putea înţelege. Pesemne că nu era în ascensiune. Lista B, aşa cum se calificase chiar el. Puţin mieros, probabil trădând educaţia primită la o şcoală particulară, dar un om de treabă în momentele grele.

— Hector a ascultat discuţia noastră?
— Aşa cred.
— Ne-a şi urmărit?
— Uneori e mai bine doar să asculţi. Ca o piesă radiofonică. Iar după o pauză: Ucigătoare fată, Gail a ta. Sunteţi de multă vreme împreună?
— De cinci ani.
— Mamă!
— De ce, mamă?
— Păi, cred că mă simt puţin ca Dima. Căsătoreşte-te cât mai repede cu ea.
Acela era un subiect intangibil, şi Perry se gândi să i-o spună, apoi îl iertă.
— De când faci munca asta? îl întrebă el pe Luke.
— De douăzeci de ani, mai mult sau mai puţin.
— Acasă, ori în străinătate?
— Mai mult afară.
— Are efect deformant?
— Poftim?
— Activitatea asta. Îţi distorsionează gândirea? Eşti conştient de - cum să spun - *déformation profesionnelle?*
— Vrei să spui, dacă sunt nebun?
— Nu chiar până acolo. Doar - în fine, cum te afectează pe termen lung?
Luke a rămas cu capul plecat, însă pixul lui a încetat să hoinărească, iar în încremenirea lui a apărut un soi de provocare.
— Pe termen lung? repetă el, cu o mirare studiată. Pe termen lung vom muri cu toţii, aşa-mi închipui.
— Eu mă refeream la altceva: cum te acaparează sarcina de a reprezenta o ţară care nu e în stare să-şi achite notele de plată? explică Perry, dându-şi seama prea târziu că pătrundea într-un domeniu care îl depăşea. Sistemul bun de culegere de informaţii este aproape singurul lucru care ne

asigură în prezent un loc la masa tratativelor internaţionale de vârf, aşa am citit undeva, urmă el, neinspirat. Asta cred că îi face să fie încordaţi pe oamenii care trebuie să adune informaţiile, atâta tot. E ca şi cum te-ai înscrie într-un campionat de box la o categorie superioară de greutate, adăugă el făcând o referire neintenţionată la statura lui Luke, gafă pe care o regretă imediat.

Schimbul lor de cuvinte a fost întrerupt de foşnetul unor paşi înceţi, moi, ca acela făcut de papucii de casă, venind de la parter, după care au urmat sunete sugerând că cineva începuse să coboare cu precauţie treptele ce duceau spre subsol. Ca la o comandă, Luke s-a ridicat, s-a apropiat de bufet, a ridicat o tavă cu whisky, apă minerală şi trei pahare şi a aşezat-o pe masă.

Paşii au ajuns la baza scării. Uşa s-a deschis. Instinctiv, Perry s-a ridicat în picioare. A urmat o inspecţie reciprocă. Cei doi erau cam de aceeaşi statură, lucru neobişnuit pentru amândoi. Dacă nu ar fi avut umerii puţin căzuţi, probabil că Hector ar fi fost chiar mai înalt. Cu fruntea lată şi cu aspect clasic, şi cu părul alb şi lung aruncat pe spate în două valuri inegale, bărbatul semăna, în opinia lui Perry, cu un decan de modă veche, puţin slab de minte. Avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, după aprecierea lui Perry, dar era îmbrăcat pentru eternitate cu un sacou sport jerpelit, de culoare cafenie, având petice din piele la coate şi margini tot din piele la manşete. Pantalonii de flanel ca nişte burlane puteau fi şi ai lui Perry. Tot astfel, pantofii cu limbă, fără şiret, care arătau scâlciaţi. Ochelarii cu o ramă de baga urâtă păreau să fi fost culeşi din lada cu vechituri pe care o ţinea în pod tatăl lui Perry.

În cele din urmă, dar după multă vreme, Hector luă cuvântul:

— Wilfred Owen, intonă el cu o voce care izbutea să fie atât viguroasă, cât şi încărcată de respect. Edmund

Blunden. Siegfried Sassoon. Robert Graves[1]. Şi alţii.

— Ce e cu ei? întrebă Perry nedumerit, fără să-şi acorde puţin timp de gândire.

— Mă refer la fabulosul tău articol apărut toamna trecută în *London Review of Books! „*Sacrificiul oamenilor bravi nu justifică susţinerea unei cauze nedrepte. P. Makepiece *scripsit*”[2] Al naibii de minunat!

— A, mulţumesc, spuse Perry neajutorat, şi se simţi ca un idiot pentru că nu făcuse legătura îndeajuns de repede.

Tăcerea se instală iarăşi cât timp Hector continuă inspectarea admirativă a premiului pe care pusese mâna.

— Ei, să-ţi spun ce eşti, domnule Perry Makepiece, rosti el apăsat, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia pe care o aşteptau amândoi. Eşti un adevărat erou, serios, asta eşti - şi, prinzându-i mâna lui Perry într-o strânsoare moale i-o scutură fără vlagă - iar astea nu sunt simple vorbe linguşitoare. Ştim ce gândeşti despre noi. Unii dintre noi gândim la fel, şi avem dreptate. Necazul e că suntem singurii care ne facem treaba. Guvernul e la pământ, jumătate dintre oamenii serviciilor interne nu sunt buni de nimic. Ministerul de Externe ne este de folos cât un vis erotic, ţara e falită, iar bancherii ne iau banii şi ne arată degetul mijlociu. Ce ar trebui să facem? Să ne plângem la Mămica ori să îndreptăm lucrurile? Fără să aştepte răspunsul lui Perry - pun rămăşag că te-ai gândit de două ori înainte de a veni la noi. Dar ai venit. Doar un deget - îi eliberase între timp mâna lui Perry şi acum i se adresa lui Luke, referindu-se la whisky - pentru Perry, un strop. Multă apă şi tărie suficientă cât să mai scape de încordare. Te superi dacă mă aşez alături de Luke, ori sugerăm prea

---

[1] Scriitori englezi care au debutat ca poeţi şi au luptat în Primul Război Mondial, fiind răniţi (Sassoon) sau chiar pierzându-şi viaţa (Owen). Socotiţi poeţi-soldaţi, ei au descris şi denunţat grozăviile şi absurditatea războiului atât în operele lor, cât şi în acţiuni publice. (n. tr.)

[2] *Scripsit* (lat.) - „a scris el/ea“ (n. tr.)

evident o scenă din *Unde l-ai văzut ultima oară pe tatăl tău?*[1] La naiba cu Adam, numele meu e Meredith. Hector Meredith. Am vorbit ieri la telefon. Apartament în Knightsbridge, soţie şi doi copii, acum adulţi. O casă în Norfolk, şi mă poţi găsi în cartea de telefon în ambele locuri. Luke, tu cine eşti, când nu eşti un porc?

— Luke Weaver. Locuim mai sus de Gail, pe Parliament Hill. Ultima numire la post, în America Centrală. Căsătorit a doua oară, un fiu în vârstă de zece ani, care tocmai a fost admis la University College School, Hampstead, aşa că suntem emoţionaţi până la lacrimi.

— Şi fără întrebări dure până la sfârşit, ordonă Hector.

Luke turnă trei porţii minuscule de whisky. Perry se aşeză scurt la loc, aşteptând. Hector de pe lista A se instală exact în faţa lui, Luke de pe lista B, puţin într-o parte.

— Ei, la naiba, spuse Hector cu un aer fericit.

— Da, la naiba, îl aprobă Perry stupefiat.

Adevărul era că strigătul de luptă al lui Hector venise la vreme şi îl înviorase pe Perry, iar intrarea lui spectaculoasă nu putea să fi fost mai bine calculată. Consemnat să rămână în gaura neagră lăsată de plecarea forţată a lui Gail - forţată de el, şi nu merita să revină asupra motivelor -, inima lui scindată se abandonase tuturor nuanţelor de remuşcare şi de furie la adresa propriei persoane.

„Nu trebuia să fi acceptat convocarea, cu sau fără Gail.

Trebuia să fi predat documentul şi să le fi spus acestor oameni: «Asta e tot. Descurcaţi-vă. *Exist*, aşadar nu fac spionaj».”

Avea vreo importanţă că vreme de o noapte întreagă măsurase mocheta uzată din apartamentul lui din Oxford, analizând etapele de urmat pe care le cunoştea - dar nu

[1] *And When Did You Last See Your Father?* - film britanic din 2007, regizat de Anand Jucker. (n. tr.)

voia să le cunoască?

Sau că regretatul lui tată, mărunt slujbaş, liber-cugetător şi pacifist înflăcărat, mărşăluise, scrisese şi vorbise împotriva tuturor lucrurilor care aduceau răul, începând cu armele nucleare şi sfârşind cu războiul din Irak, ajungând de nenumărate ori în arestul poliţiei pentru osteneala lui?

Sau că bunicul lui dinspre tată, de meserie zidar umil şi un socialist convins, îşi pierduse un picior şi un ochi luptând de partea republicanilor în Războiul Civil din Spania?

Sau că fetişcana aceea de origine irlandeză, Siobhan, comoara de douăzeci de ani a familiei Makepiece, care lucra patru ore pe zi ca menajeră la ei, fusese silită să predea conţinutul coşului de hârtii al tatălui său către un detectiv în civil de la poliţia din Hertfordshire? - o povară care o apăsase atât de mult, încât într-o zi, într-un potop de lacrimi, ea îi mărturisise totul mamei lui Perry, pentru ca apoi să nu se mai apropie de casa lor, în ciuda tuturor rugăminţilor? Ori că doar cu o lună în urmă Perry compusese un text de o pagină întreagă, pentru care un grup creat de el, alcătuit în grabă, numit „Universitari împotriva Torturii”, cumpărase spaţiu tipografic în *Oxford Times* îndemnând la acţiuni împotriva Guvernului Secret al Marii Britanii şi asaltului pornit pe ascuns asupra „libertăţilor noastre civile cucerite cu atâta luptă”?

Ei, bine, pentru Perry aceste lucruri contaseră enorm.

Şi ele contau şi în dimineaţa de după lunga noapte de nehotărâre, când, la ora opt, strângând sub braţ un caiet mecanic cu inele, şi-a impus să traverseze curtea de formă rectangulară a vechiului colegiu de la Oxford pe care curând avea să-l părăsească pentru totdeauna, ca să urce scara de lemn, roasă de cari, ducând la apartamentul lui Basil Flynn, director de studii, doctor în drept, la zece minute după ce îi solicitase o scurtă întrevedere într-o chestiune privată şi confidenţială.

Doar trei ani îi despărţeau pe cei doi bărbaţi, însă, după opinia lui Perry, Flynn era deja târfa desăvârşită din comitetul universitar.

— Îţi pot face loc dacă vii imediat, îi spusese el cu glas oficial, pentru că am o întrunire de consiliu la nouă, şi şedinţele astea ţin mult de obicei.

Purta un costum închis şi pantofi negri cu catarame bine lustruite. Doar părul atent pieptănat până pe umeri îl făcea să nu pară îmbrăcat într-o uniformă completă. Perry nu se gândise cum să deschidă discuţia cu Flynn şi cuvintele introductive, recunoştea el acum, au fost alese în pripă.

— Trimestrul trecut ai apelat la unul dintre studenţii mei, începu el, după ce abia trecuse pragul.

— Am făcut ce?

— Un tânăr pe jumătate egiptean. Dick Benson. Mamă egipteană, tată englez. Vorbitor de arabă. Dorea să obţină o bursă pentru cercetare, dar tu ai sugerat că ar fi fost cazul să discute cu anumite persoane pe care le cunoşteai la Londra. Băiatul nu a înţeles la ce te refereai. Mi-a cerut sfatul.

— Care a sunat cum?

— Dacă acele anumite persoane din Londra erau cine credeam eu, să fie prevăzător. Voiam să-i spun să le ocolească pe departe, dar am simţit că nu puteam face aşa ceva. Era alegerea lui, nu a mea. Am dreptate?

— În legătură cu ce?

— Că te ocupi de recrutări pentru ei. Că eşti descoperitor de talente.

— Ei fiind cine, mai precis?

— Spionii. Dick Benson nu şi-a dat seama cu cine se pune, aşa că, de unde aveam să ştiu eu? Nu te acuz de nimic. Doar te întreb. Este adevărat? Că eşti în legătură cu ei? Ori aiura Benson?

— De ce ai venit la mine şi ce doreşti?

În acel moment, Perry a fost cât pe ce să iasă din încăpere. A regretat că nu a făcut-o. Se întorsese de fapt spre uşă şi pornise spre ea, apoi s-a oprit şi s-a răsucit.

— Vreau să mă pui în contact cu acei anumiţi oameni pe care îi cunoşti la Londra, ceru el, ţinând caietul stacojiu sub braţ şi aşteptând întrebarea „De ce”.

— Te-ai gândit să te înrolezi? Ştiu că în prezent angajează tot felul de oameni, dar, Isuse, chiar tu?

Perry simţi din nou impulsul să plece. Din nou regretă că nu o făcuse. Până la urmă se controlă, inspiră adânc şi de această dată reuşi să găsească vorbele potrivite:

— Am dat din întâmplare peste nişte informaţii - bătând cu degetele lui lungi şi neliniştite în caietul de notiţe, care scoase un ping - nesolicitate, nedorite, şi - ezită mult până să utilizeze cuvântul - secrete.

— Cine spune asta?

— Eu.

— De ce?

— Dacă sunt reale, ar putea să primejduiască multe vieţi. Poate chiar să salveze vieţi. Nu e genul de subiect la care să mă pricep.

— Nici al meu, mă bucur să spun asta. Eu sunt doar descoperitor de talente. Hoţ de copii. Acele persoane la care te referi au un website foarte bun. Tot ei plasează reclame cretinoide despre ei înşişi în presa consacrată. Oricare dintre aceste căi îţi este deschisă.

— Materialele mele sunt prea urgente ca să apelez la ele.

— Urgente şi în acelaşi timp secrete?

— În orice caz, foarte urgente.

— Soarta naţiunii atârnă de un fir de păr? Şi totul se află în Cărticica roşie pe care o ţii sub braţ, bănuiesc, da?

— E un document însoţit de dovezi.

Se studiară unul pe celălalt cu un dispreţ reciproc.

— Sper că nu te gândeşti serios să mi-l dai mie.

— Ba da. Ţi-l dau. De ce?

— Îi arunci în braţe lui Flynn secretele tale arzătoare? Lui Flynn care le va pune într-un plic timbrat şi le va trimite anumitor persoane din Londra?

— Ceva de genul ăsta. De ce ar trebui să ştiu cum vă desfăşuraţi voi activitatea?

— Şi tu vei pleca în căutarea sufletului nemuritor?

— Voi face ce cred eu că e bine. Iar ei să facă ce poftesc. Ce e rău în asta?

— Totul. În jocul ăsta, care nu e defel un joc, mesagerul este cel puţin la fel de important ca mesajul, şi uneori el reprezintă singur întregul mesaj. Unde pleci acum? Adică, în clipa asta?

— Mă întorc în apartamentul meu.

— Ai telefon mobil?

— Sigur că am.

— Scrie-mi numărul aici, te rog - şi îi întinse o bucată de hârtie -, eu niciodată nu memorez ceva, e nesigur. Sper că ai un semnal satisfăcător pe telefon acolo. Nu sunt prea groşi pereţii sau ceva de genul ăsta?

— Am un semnal cât se poate de bun.

— Ia-ţi Cărticica roşie. Întoarce-te la apartament şi vei fi sunat de cineva care îşi va spune Adam, bărbat sau femeie. Un domn sau doamnă Adam. O să am nevoie de o mostră.

— De ce ai nevoie?

— De ceva care să-i excite. Nu pot să le spun: „Am lângă mine un bolşevic de operetă care crede că a descoperit o conspiraţie mondială”. Trebuie să le spun despre ce este vorba.

Încercând să-şi stăpânească revolta, Perry făcu primul efort conştient de a elabora o prezentare generală.

— Spune-le că e vorba de un bancher escroc de origine rusă care îşi spune Dima, zise el, după ce eliminase din

gând alte variante. Vrea să încheie un târg cu ei. Dima e prescurtarea de la Dimitri, în caz că ei nu ştiu.

— Îmi sună irezistibil, mormăi Flynn cu sarcasm, punând mâna pe pix şi scriind grăbit ceva pe aceeaşi bucată de hârtie pe care avea numărul.

Se afla de numai o oră în apartament când telefonul sună, iar Perry auzi glasul uşor gutural şi frivol al aceluiaşi bărbat care acum i se adresa în camera de la subsol.

— Perry Makepiece? Minunat. Mă numesc Adam. Am primit mesajul tău. Te superi dacă-ţi pun câteva întrebări scurte ca să mă conving că ne gândim amândoi la aceeaşi treabă? Vreau să am certitudinea că e vorba de acelaşi individ. Are cumva o soţie?

— Da.

— O tipă grasă şi blondă? Seamănă cu o barmaniţă?

— Brunetă şi uscăţivă.

— Şi care sunt împrejurările în care l-ai cunoscut pe individ? Când şi cum?

— Antigua. Pe un teren de tenis.

— Cine a câştigat?

— Eu.

— Minunat. A treia întrebare scurtă vine acum. Cât de curând poţi ajunge la Londra, pe cheltuiala noastră, şi cât de repede putem vedea şi noi dosarul acela secret al tău?

— De aici până acolo, aproximativ două ore, aşa cred. Ar mai fi un mic pachet. L-am lipit în interiorul dosarului.

— Bine?

— Aşa cred.

— Bine, asigură-te că e aşa. Să scrii ADAM pe copertă, cu litere mari şi în negru - foloseşte un marker din acelea pentru spălătorii sau ceva de felul ăsta. Apoi flutură-l la recepţie până te bagă cineva în seamă.

Marker de spălătorie? Glasul unui burlac înrăit? Ori o referire şireată la practicile financiare suspecte ale lui

Dima?

Însufleţit de prezenţa lui Hector, care stătea la un metru şi un sfert de el, Perry vorbea iute şi înflăcărat, nu spre un spaţiu intermediar din faţa lui, unde universitarii îşi găsesc refugiul în mod tradiţional, ci direct spre chipul cu ochi ca de vultur al lui Hector; şi mai puţin direct spre spilcuitul Luke, aşezat în poziţie de drepţi alături de şeful său.

Cum nu o avea lângă el pe Gail care să-i impună restricţii, se simţi liber să stabilească relaţia cu ambii bărbaţi. Li se confesa, aşa cum Dima i se confesase lui: de la bărbat la bărbat, şi fată în fată. Crea o sinergie a confesiunii. Reda dialogul cu precizia cu care reproducea orice pasaj dintr-o scriere, bună sau rea, fără să se oprească pentru a face vreo corectură.

Spre deosebire de Gail, căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât să reţină glasurile oamenilor, el nu putea, ori o mândrie prostească nu-i îngăduia asta. Însă în memoria lui încă auzea accentul bolovănos, rusesc, al lui Dima; iar cu ochiul minţii vedea faţa asudată, la o distanţă atât de mică de a lui încât, dacă ar fi venit mai aproape, ei doi s-ar fi ciocnit frunte în frunte. Mirosea, chiar şi în timp ce descria totul, damful de votcă din respiraţia puţin hârâită a lui Dima.

Îl urmărea cum îşi reumplea paharul, se holba la el, apoi se repezea şi îl golea dintr-o înghiţitură. Se simţea glisând într-o apropiere involuntară cu el: legătura fulgerătoare şi necesară care se naşte într-o situaţie de urgenţă pe versantul primejdios al stâncii.

— Dar nu era beat mangă, nu? sugeră Hector, sorbind precaut din whisky. Mai curând era vorba de un băutor aflat în vârf de formă, care consumă alcool pentru socializare, să zicem?

— Absolut, îl aprobă Perry. Nu era confuz, cu mişcări

demente, bâlbâit, ci doar amabil. Dacă ar fi fost să facem o partidă de tenis a doua zi dimineaţă, pariez că ar fi prestat jocul obişnuit. Are un motor uriaş care funcţionează cu alcool. E mândru de asta.

Perry se exprima de parcă şi el ar fi fost mândru de asta.

— Ori, dacă ar fi să-l răstălmăcim pe Maestru - Hector se vădise un mare admirator al lui P.G. Wodehouse -, genul de om care s-a născut la două păhărele sub capacitatea nominală?

— Exact, Bertie, confirmă Perry în imitaţia cea mai demnă de Wodehouse, şi cei doi îşi găsiră timp să râdă puţin, acompaniaţi de Luke, cel de pe lista B, care, odată cu sosirea lui Hector, îşi asumase rolul de partener tăcut.

— Te superi dacă strecor o întrebare privind-o pe imaculata Gail? întrebă Hector. Nu una dură. Spre moale.

Dură, spre moale - Perry rămase în gardă.

— Când v-aţi întors în Anglia, din Antigua, începu Hector - la Gatwick, da?

— Da, Gatwick a fost, confirmă Perry.

— V-aţi despărţit. Am dreptate? Gail s-a dus la răspunderile ei juridice şi la apartamentul din Primrose Hill, iar tu la apartamentul din Oxford, ca să-ţi aşterni pe hârtie poza nemuritoare.

— De asemenea corect, recunoscu Perry.

— Şi ce fel de târg aţi încheiat voi doi în acest moment - înţelegere ar fi un cuvânt mai frumos - cu privire la calea de urmat în continuare?

— În continuare către ce?

— Păi, către noi, după cum se vede.

Neştiind scopul întrebării, Perry ezită.

— Practic, nu a existat o înţelegere, răspunse el cu precauţie. Nu una explicită. Gail îşi jucase rolul. Acum aveam să-l joc eu pe al meu.

— Din posturile voastre separate?

— Da.
— Fără să comunicaţi?
— Am comunicat. Dar nu despre soţii Dima.
— Şi motivul a fost...?
— Ea nu a auzit ce am auzit eu la Trei Hornuri.
— Şi, prin urmare, ea se află încă pe tărâmul nostalgiei.
— Efectiv. Da.
— Unde, din câte ştii tu, ea rămâne în continuare. Atâta timp cât o laşi acolo.
— Da.
— Regreţi că am cerut ca ea să participe la discuţia din această seară?
— Aţi precizat că aveţi nevoie de amândoi. Iar eu i-am spus că aveţi nevoie de amândoi. A fost de acord să vină, răspunse Perry, întunecându-se la faţă de iritare.
— Dar a vrut să vină, bănuiesc. Altfel ar fi refuzat. E o femeie de spirit. Nu una care se supune orbeşte.
— Nu. Aşa e, încuviinţă Perry, şi se simţi uşurat când observă zâmbetul de o desăvârşită fericire al lui Hector.

Perry descrie spaţiul îngrămădit unde l-a dus Dima pentru a sta de vorbă: turn de observaţie, aşa îl numeşte el, cam doi metri pe doi şi jumătate, situat în capătul de sus al unei scări ca de vapor, care porneşte dintr-un colţ al sufrageriei; un foişor de nimic, făcut din lemn şi sticlă, construit pe jumătatea de hexagon care dă spre golf, unde vântul dinspre mare face scândurile de lemn să se lovească între ele şi ferestrele să scoată scârţâituri.
— Cred că era cel mai zgomotos loc din casă. Presupun că tocmai de aceea l-a ales. Nu cred că s-a inventat microfonul care să poată recepţiona ceea ce am discutat noi în vuietul acela. Şi, cu tonul dezorientat al unui om care aminteşte un vis: Aceea era o casă vorbitoare. Trei hornuri şi trei vânturi. Şi cutia aceea, unde stăteam cap în cap. Faţa

lui Dima nu era decât la o palmă de mine, repetă el, şi se apleacă peste masă către Hector, ca şi cum ar dori să demonstreze cât de aproape. Am stat şi ne-am privit unul pe celălalt un veac. Cred că se îndoia de sine. Şi se îndoia de mine. Se îndoia dacă putea să meargă până la capăt. Dacă alesese persoana potrivită. Şi eu, care voiam să cred că el făcuse alegerea bună, nu vi se pare logic?

Pentru Hector, este cât se poate de logic, evident.

— Încerca să depăşească un obstacol imens din mintea lui, pentru că asta înseamnă până la urmă o mărturisire. Apoi, în cele din urmă, mi-a aruncat o întrebare, deşi ea suna mai degrabă a cerere: „Eşti spion, profesore? Spion englez?” La început, am crezut că asta era o acuzaţie. Apoi mi-am dat seama că presupunea, chiar spera, ca eu să răspund afirmativ. Aşadar, am spus că nu, „îmi pare rău, nu sunt spion, n-am fost nicicând, şi nici nu voi deveni. Sunt doar un profesor, asta e tot ce sunt”. Însă asta nu l-a satisfăcut. „Mulţi englezi sunt spioni. Lorzi. Gentlemeni. Intelectuali. Ştiu asta! Sunteţi oameni de fairplay. Sunteţi o ţară a legii. Aveţi spioni buni.”

— A trebuit să-i spun din nou: „Nu, Dima, nu sunt, repet, nu sunt spion. Sunt partenerul tău de tenis şi lector universitar, pe punctul de a-mi schimba viaţa”. Ar fi trebuit să mă indignez. Dar ce însemna ar fi trebuit? Mă aflam într-o lume nouă.

— Şi cu totul captiv, pun rămăşag! intervine Hector. Aş fi dat orice să fiu în situaţia ta! M-aş fi apucat chiar de tenis!

— Da. Captiv este cuvântul potrivit, confirmă Perry. Dima era o imagine obligatorie în semiîntunericul de acolo. Şi un glas obligatoriu de ascultat dincolo de vuietul vântului.

*

Dură, moale sau medie, întrebarea lui Hector era

formulată atât de uşor şi de blând, încât suna ca un glas care alină:

— Şi presupun că, în ciuda rezervelor îndreptăţite în ce ne priveşte, ţi-ai dorit pentru un moment să fii spion, adevărat? sugeră el.

Încruntându-se, Perry se scărpină în cap cu un aer confuz, deranjându-şi părul buclat, însă nu găsi un răspuns pe loc.

— Ştii de Guantánamo, profesore?

Da, Perry ştie de Guantánamo. Consideră că a dus campanii împotriva închisorii de la Guantánamo în toate felurile posibile. Dar ce încearcă Dima să-i spună? De ce acea închisoare a devenit, dintr-o dată, „atât de importantă, atât de esenţială, atât de deosebită pentru Marea Britanie” - ca să citeze mesajul scris de Tamara?

— Ştii de avioanele secrete, profesore? Avioanele pe care le închiriază cei de la CIA ca să transporte terorişti de la Kabul la Guantánamo?

Da, Perry ştie de existenţa acelor zboruri secrete. A trimis bani buni unei organizaţii caritabile care intenţionează să dea în judecată companiile aeriene respective pentru încălcarea drepturilor omului.

— Din Cuba până la Kabul, acele avioane merg fără încărcătură, nu? Ştii de ce? Pentru că nici un nenorocit de terorist nu zboară de la Guantánamo până în Afghanistan. Dar eu am prieteni.

Cuvântul *prieteni* pare să-l tulbure. Îl repetă, se întrerupe, mormăie ceva în rusă către sine şi trage o gură de votcă înainte de a continua.

— Prietenii mei vorbesc cu piloţii, fac afaceri, foarte personale, fără răzgândiri, înţelegi?

Am înţeles, fără răzgândiri.

— Ştii ce duc ei în avioanele astea goale, profesore? Fără vămuire, cu transportul plătit la destinaţie, direct la

cumpărător, Guantánamo-Kabul, cu banii pe loc?

Nu, Perry nu are nici o sugestie privind transporturile plecate din Guantánamo spre Kabul, cu banii jos.

— Homari, profesore! - exclamă Dima şi se loveşte cu palma peste coapsa plină, într-un acces de râs dezlănţuit. Câteva mii de homari din Golful Mexic! Cine cumpără homarii ăştia? Căpeteniile războinice, demenţii aceia. De la căpeteniile războinice, CIA cumpără prizonieri. Iar căpeteniilor, cei de la CIA le vând nenorociţii ăia de homari. Pe bani peşin. Poate şi câteva kilograme de heroină pentru gardienii de la închisoarea Guantánamo. De cea mai bună calitate. 99,99 la sută. Nu te mint. Crede-mă, profesore!

Perry ar trebui să se arate şocat? Încearcă. Este oare un motiv suficient pentru ca Dima să-l târâie până în foişorul acela nesigur, bombardat din toate părţile de vânt? Socoteşte că nu. Şi probabil că nici Dima nu crede asta. Povestea sună mai mult ca un soi de reglare a tirului pentru ceea ce abia urmează.

— Ştii ce fac prietenii mei cu banii ăştia, profesore?

Nu, Perry nu ştie ce fac *prietenii* lui Dima cu profitul scos din contrabanda cu homari din Golful Mexic pentru căpeteniile războinice afgane.

— Ei îi aduc banii ăştia lui Dima. De ce fac asta? Pentru că au încredere în Dima. Multe, multe grupări din Rusia au încredere în Dima! Şi nu doar din Rusia. Mari, mici, nu mă interesează. Primim tot! Spune-le spionilor tăi englezi: aveţi bani de spălat? Dima vi-i rezolvă, fără probleme! Vreţi să economisiţi şi să conservaţi? Veniţi la Dima! Din multe drumuri mărunte, Dima face unul mare. Spune-le asta spionilor voştri, profesore.

— Şi cum l-ai perceput pe individ în etapa asta? vrea Hector să ştie. Transpiră, se laudă, bea, glumeşte. Îţi spune că este un escroc, că se ocupă de spălarea de bani şi se

laudă cu amicii lui corupţi - ce anume vezi şi auzi, de fapt? Ce se petrece în sinea lui?

Perry analizează această premisă de parcă i-ar fi fost stabilită de un examinator, aşa cum începe să-l vadă acum pe Hector.

— Furie? sugerează el. Îndreptată către una sau mai multe persoane care urmează a fi stabilite?

— Continuă, îi porunceşte Hector.

— Disperare. Care încă trebuie definită.

— Ce părere ai de ură cinstită, care e întotdeauna utilă? insistă Hector.

— Urmează, e de bănuit.

— Răzbunare?

— Există şi ea pe undeva, desigur, convine Perry.

— Calcul? Ambivalenţă? Şiretenie animalică? Gândeşte mai profund! - cuvinte rostite în glumă, dar recepţionate în plin.

— Toate cele de mai sus. Fără îndoială.

— Şi ruşine? Dezgust de sine? Nimic din astea?

Luat prin surprindere, Perry cugetă, se încruntă, priveşte în jur printre gene.

— Da, recunoaşte el cu o voce reţinută. Da. Ruşine. Ruşinea renegatului. Ruşinat că trebuie să trateze cu mine. Ruşinat de trădarea lui. De aceea a trebuit să se laude atât de mult.

— Sunt un clarvăzător, la naiba, spune Hector cu satisfacţie în glas. Întreabă pe oricine.

Perry nu simte nevoia.

Perry descrie minutele lungi de tăcere pe întuneric, grimasele contradictorii de pe faţa asudată a lui Dima, felul în care îşi toarnă încă o votcă, o dă peste cap, îşi tamponează faţa, surâde, întinde o mână şi îl apucă de genunchi ca să-i reţină atenţia când spune ceva, renunţă şi

îl uită din nou. Şi cum, în final, cu un glas trădându-i cea mai adâncă suspiciune, mârâie o întrebare la care trebuie dat un răspuns clar înainte ca între ei să se încheie orice altă înţelegere.

— Ai văzut-o pe Nataşa mea?

Perry a văzut-o pe Nataşa lui.

— E frumoasă?

Perry nu întâmpină nici o dificultate în a-l asigura pe Dima că Nataşa e într-adevăr foarte frumoasă.

— Zece, douăsprezece cărţi pe săptămână, ei nu-i pasă. Le citeşte pe toate. Ai vrea tu să ai câţiva studenţi ca ea, ai fi foarte fericit.

Perry spune că ar fi fericit.

— Ştie să călărească, dansează, face balet. Schiază atât de frumos... ca o pasăre. Vrei să-ţi spun ceva? Mama ei. A murit. Am iubit-o pe femeia aceea. Înţelegi?

Perry scoate un sunet prin care îşi exprimă regretul.

— Poate că mă culc cu prea multe femei în acelaşi timp. Unii bărbaţi au nevoie de o mulţime de femei. Femeile bune, astea vor să nu mai ai pe altcineva. Dacă te mai dai şi la altele, astea înnebunesc. Ăsta e păcatul lor.

Perry îl aprobă că e păcat.

— Doamne Dumnezeule, profesore! Dima se apleacă în faţă, împungându-l cu degetul în genunchi. Mama Nataşei, am iubit-o pe femeia aceea, atât de mult că explodam, auzi? O iubire care te face să iei foc. Cu totul, scula, boaşele, inima, creierul, sufletul: toate trăiesc doar pentru iubirea asta. Îşi trece încă o dată dosul mâinii peste gură, mormăie „ca Gail a ta, frumoasă”, ia o gură de votcă şi continuă. Ticălosul ei de soţ a ucis-o, se confesează el. Ştii de ce?

Nu, Perry nu ştie de ce ticălosul de soţ al mamei Nataşei a ucis-o, însă aşteaptă să afle, tot astfel cum aşteaptă să descopere dacă este sau nu într-o casă de nebuni.

— Nataşa este copilul meu. Când mama Nataşei îi spune asta, pentru că ea nu poate să mintă, ticălosul o ucide. Poate îl găsesc într-o zi pe ticălosul ăsta. Şi îl omor. Nu cu pistolul. Cu astea.

Îşi ridică mâinile straniu de delicate pentru ca Perry să le examineze. El le admiră, aşa cum se aşteaptă Dima.

— Nataşa mea o să meargă la Eton, înţelegi? Să le spui asta spionilor tăi. Altfel, nu facem nici un târg.

Preţ de o clipă, într-o lume ce se învârteşte violent, Perry se simte pe teren ferm.

— Nu sunt absolut sigur că Eton primeşte fete, spune el cu precauţie.

— Plătesc bine. Le fac bazin de înot. Nici o problemă.

— Chiar şi aşa, nu cred că îşi vor schimba regulile pentru ea.

— Şi atunci, unde să meargă? întreabă Dima iritat, ca şi cum Perry i-ar pune beţe în roate, nu şcoala.

— Există o şcoală care se numeşte Roedean. Din câte am auzit, este echivalentul lui Eton.

— Numărul unu pentru Anglia?

— Aşa spune lumea.

— Copii de intelectuali? Lorzi? Nomenklatura?

— Să spunem că este o şcoală pentru cei mai bogaţi oameni din societatea britanică.

— Costă mulţi bani?

— O groază.

Dima este ispitit de idee doar pe jumătate.

— Bine, mârâie el. Când facem înţelegerea cu spionii voştri. Condiţia numărul unu: Roedean School.

Hector a rămas cu gura deschisă. Se holbează la Perry, apoi la Luke, aflat alături de el, după care din nou la Perry. Îşi trece palma prin smocul neîngrijit de păr alb, cu un gest ce vrea să trădeze uimirea sinceră.

— Mamă, Doamne, murmură el. Ce-ar fi să rezervăm locuri şi în Cavaleria Reginei[1] pentru gemenii lui, dacă tot suntem la capitolul ăsta. Şi ce i-ai răspuns?

— I-am promis că voi face tot posibilul, relatează Perry, simţindu-se atras de partea lui Dima. Aceasta este Anglia pe care crede că o iubeşte. Ce altceva puteam să-i spun?

— Te-ai descurcat minunat, se entuziasmează Hector.

Iar micuţul Luke este de acord, *minunat* fiind cuvântul pe care îl împărtăşesc amândoi.

— Profesore, mai ţii minte Mumbai? În noiembrie, anul trecut? Pakistanezii ăia demenţi, care vor să ucidă pe toată lumea? Care primesc ordine prin telefon? Cafeneaua aceea, unde au deschis focul? Evreii ucişi? Ostatecii? Hotelurile, gările? Copii, mame? Cum dracu' fac aşa ceva ticăloşii ăia nebuni?

Perry nu are sugestii.

— Când copiii mei se taie la deget şi sângerează puţin, îmi vine să vărs, susţine Dima cu indignare. Am ucis de ajuns în viaţa mea, auzi? De ce vor să facă asta, nenorociţii?

Perry necredinciosul ar dori să spună „în numele lui Dumnezeu", dar tace. Dima îşi face curaj, apoi se lansează.

— Bine. Spune-le asta spionilor englezi, profesore, îl îndeamnă el, cu o altă împunsătură agresivă. Octombrie două mii opt. Ţine minte data asta. Mă sună un prieten. Înţelegi? Un prieten.

Bine. Alt *prieten.*

— Un pakistanez. Un sindicat cu care facem afaceri. Pe 30 octombrie, la miezul nopţii, el mă sună. Eu sunt la Berna, în Elveţia, oraş foarte liniştit, o mulţime de bancheri. Tamara doarme lângă mine. Se trezeşte. Îmi dă telefonul:

---

[1] În original Household Cavalry - cavaleria familiei regale, grupare militară de elită, care foloseşte cai pentru funcţii ceremoniale. (n. tr.)

„Pentru tine”. Şi, tipul ăsta. Mă asculţi?

Perry îl ascultă.

— „Dima, îmi spune el. Sunt prietenul tău, Khalil.” Ei, pe naiba. Pe el îl cheamă Mohamed. Khalil e un nume special pentru anumite afaceri cu bani gheaţă de care mă ocup eu, cui îi pasă? „Am un pont grozav de piaţă pentru tine, Dima. Foarte tare, foarte bun. Foarte special. Voi, băieţi, ar trebui să mă ţineţi minte pentru că v-am dat pontul ăsta. O să mă ţii minte?” Bine, zic eu. Sigur. La patru dimineaţa, o chestie despre bursa de valori din Mumbai. Nu-i nimic. Îi zic, bine, o să ţinem minte că tu ne-ai dat pontul, Khalil. Avem o memorie bună. Nimeni n-o să te uite. Acum, care e pontul? „Dima, trebuie să ieşi imediat de pe bursa de valori indiană, altfel o s-o păţeşti.” „Poftim? fac eu, ce spui, Khalil? Te-ai ţicnit? De ce să o păţim la bursa din Mumbai? Am o afacere cât se poate de respectabilă în Mumbai. Investiţii în regulă, curate cât cuprinde, mi-au trebuit cinci ani pentru asta - servicii, ceai, cherestea, hoteluri atât de mari şi albe că şi Papa ar putea ţine slujbe în ele.” Prietenul meu nu vrea să mă asculte. „Dima, bagă de seamă, retrage-te din Mumbai. Poate că la o lună după aceea o să ai din nou o poziţie puternică, mai câştigi câteva milioane. Dar întâi şterge-o din hotelurile alea.”

Dima îşi trece din nou pumnul peste faţă, îndepărtând sudoarea. Şopteşte „Doamne, Isuse” către sine şi îşi plimbă privirea de jur-împrejur, ca şi cum ar căuta ajutor.

— Le spui asta funcţionarilor tăi englezi, profesore?

Perry promite că va face tot ce poate.

— În noaptea aceea de 30 octombrie două mii opt, după ce jigodia aia de pakistanez mi-a dat telefon, nu am mai dormit bine, înţelegi?

— Da.

— A doua zi dimineaţă, pe 31 octombrie, am telefonat la banca mea din Elveţia. „Scoateţi-mă din Mumbai.” Servicii,

cherestea, ceai, am luat pe ele cam treizeci la sută. Pe hoteluri, şaptezeci la sută. Două săptămâni mai târziu, eram la Roma. Şi mă cheamă Tamara. „Deschide televizorul.” Şi ce văd? Pakistanezii ăia nenorociţi trag ca nebunii în Mumbai, bursa de mărfuri indiană opreşte tranzacţiile. A doua zi, acţiunile emise de hotelurile indiene scad cu şaisprezece la sută, la 40 de rupii, şi continuă să scadă. În martie, anul ăsta, au ajuns la 31. Khalil mă sună din nou. „Bine, prietene, acum fă bine şi întoarce-te. Să ţii minte că eu ţi-am zis asta.” Şi eu am revenit. Sudoarea îi curge pe faţa spână. La sfârşitul anului, hotelurile indiene ajung la 100 de rupii. Eu câştig o sută de milioane profit curat. Evreii au murit, ostatecii au murit, şi eu sunt un geniu. Spune-le asta spionilor tăi englezi, profesore. Doamne, Dumnezeule.

Chipul transpirat, o mască a dezgustului de sine. Scrâşnetul scândurilor roase de vreme în bătaia vântului permanent dinspre mare.

Dima s-a destăinuit până a ajuns la un punct de unde nu există cale de întoarcere. Perry a fost observat, pus la încercare şi socotit drept bun.

În timp ce se spală pe mâini în baia dichisită de la parter, Perry se priveşte în oglindă printre gene şi este impresionat de înflăcărarea unui chip pe care începe să nu-l mai recunoască. Se grăbeşte să coboare treptele acoperite de mocheta groasă.

— Mai încercăm o picătură? întreabă Hector, fluturând lenevos o mână în direcţia tăvii cu băuturi. Luke, băiatule, ce-ar fi să ne faci nişte cafea?

7

Pe strada de deasupra camerei de la subsol trece ca vântul o ambulanţă, iar vaierul sirenei este ca un urlet pentru toată durerea din lume.

În foişorul semihexagonal, bătut de vânt, cu vedere spre golf, Dima îşi ridică mâneca stângă a cămăşii de satin. În lumina schimbătoare a lunii, care a înlocuit-o pe cea a soarelui dispărut după orizont, Perry desluşeşte o Fecioară cu sânii goi, înconjurată de îngeri voluptuoşi în posturi seducătoare. Tatuajul coboară de pe capătul umărului masiv, ajungând până la cureaua ceasului Rolex încrustat cu diamante.

— Vrei să ştii cine mi-a făcut tatuajul ăsta, profesore? întreabă el în şoaptă, cu o voce guturală datorată emoţiei. Şase luni, zi de zi, câte o oră?

Da, Perry ar dori să ştie cine a făcut tatuajul cu Fecioara topless şi întregul cor de femei pe braţul enorm al lui Dima, având nevoie de şase luni ca să termine. Ar vrea să ştie ce legătură are Fecioara cu dorinţa lui Dima de a obţine un loc la Roedean pentru Nataşa, ori drept de reşedinţă permanentă în Marea Britanie pentru întreaga familie, în schimbul unor informaţii vitale, însă ca profesor de literatură engleză constată că Dima povestitorul îşi are propriul traseu narativ şi că intrigile lui se desfăşoară fără o direcţie anume.

— Rufina mea a făcut ăsta. Ea era *zek,* la fel ca mine. Târfa taberei, bolnavă de tuberculoză, câte o oră pe zi.

Când a terminat, a şi murit. Isuse Hristoase, nu? Isuse.

Se lasă o tăcere respectuoasă, cât contemplă amândoi capodopera reuşită de Rufina.

— Ştii ce este Kolîma, profesore? întreabă Dima, încă având glasul gutural. Ai auzit?

Da, Perry ştie ce este *Kolîma.* A citit destul din opera lui Soljeniţîn. L-a citit şi pe Şalamov. Kolîma este un fluviu la nord de Cercul Arctic, care a dat numele celor mai cumplite lagăre din Arhipelagul Gulag, înainte sau după Stalin. Ştie ce înseamnă şi *zek: zek,* de la deţinuţii ruşi, milioane şi milioane de deţinuţi.

— La paisprezece ani, am ajuns *zek* în Kolîma. De drept comun, nu politic. Cei politici erau rahaţi. Adevăraţii oameni sunt cei de la drept comun. Am executat cincisprezece ani acolo.

— Cincisprezece, în Kolîma?

— Sigur, profesore. Am făcut cincisprezece ani.

Suferinţa a dispărut din glasul lui Dima, fiind înlocuită de mândrie.

— Pentru deţinutul de drept comun Dima, ceilalţi deţinuţi aveau respect. De ce am ajuns la Kolîma? Eram un ucigaş. Ucigaş bun. Pe cine am omorât? Pe un politruc împuţit din Perm. Tatăl nostru s-a sinucis, se săturase, bea multă votcă. Mama, ca să ne dea mâncare, săpun, trebuia să se culce cu politrucul ăsta păduchios. În Perm locuiam în apartamente la comun. Opt camere jegoase, treizeci de oameni, o singură bucătărie îngrămădită, un veceu, totul puţea şi era mult fum. Noi, copiii, nu-l plăceam pe politrucul ăsta care se culca cu mama. Trebuia să stăm afară, în bucătărie, peretele era subţire, când politrucul venea să ne viziteze, să aducă mâncare, şi după aia se culca cu mama. Toţi se uitau lung la noi: „Ascult-o pe maică-ta, e o târfă”. Trebuia să ne punem mâinile peste urechi. Vrei să-ţi spun ceva, profesore?

Perry vrea.

— Individul acela, politrucul, ştii de unde aducea mâncare?

Perry nu ştie.

— Era administrator militar! Distribuia hrana la cazarmă. Avea şi pistol. Unul frumos, în toc de piele, mare erou. Ai încercat să faci amor cu pistolul la şold? Trebuie să fii bun acrobat. Administratorul ăsta militar, politrucul, îşi descalţă ghetele. Îşi scoate şi pistolul acela frumos. Îl bagă într-o gheată. „Bine, zic eu. Poate că te-ai culcat de ajuns cu mama. Poate n-o s-o mai faci. Poate n-o să se mai uite nimeni la noi ca la nişte copii de curvă...” Bat la uşă. O deschid. Sunt politicos. „Scuză-mă. Sunt Dima. Scuză-mă, tovarăşe politruc împuţit. Pot să împrumut pistolul? Te rog să te uiţi la faţa mea. Dacă nu te uiţi la mine, cum să te omor?” Mama se uită la mine. Nu zice nimic. Politrucul se uită şi el. Îl împuşc pe ticălos. Cu un singur glonţ.

Degetul arătător rămâne lipit de rădăcina nasului, indicând pe unde a pătruns glonţul. Perry îşi aminteşte de acelaşi deget arătător lipit de nasurile fiilor în toiul partidei de tenis.

— De ce l-am omorât pe politrucul acela? întreabă Dima retoric. Am făcut-o pentru mama, care îşi apăra copiii. Din dragoste pentru tatăl meu, nebun, care s-a sinucis. Pentru onoarea Rusiei, pentru asta am ucis jigodia aia. Ca să nu mai fim priviţi aşa pe coridorul apartamentului, poate. Şi de aceea, la Kolîma eu am fost un deţinut bine primit. Eram krutoi - băiat bun, nu aveam probleme, curat. Nu eram deţinut politic. Eram de drept comun. Erou, luptător. Am împuşcat un politruc, poate chiar un cekist. De ce altceva mi-au dat cincisprezece ani? Eu am onoare. Nu sunt...

Ajungând în acest moment al povestirii, Perry ezită, iar glasul îi deveni şovăielnic.

— Nu sunt ciocănitoare. Nu sunt câine, profesore, cită el, nesigur pe propria-i memorie.

— Voia să spună că nu a fost informator, îi explică Hector. Ciocănitoare, câine, găină: poţi alege. Toate înseamnă informator, încerca să te convingă că el nu e aşa ceva.

Cu o înclinare respectuoasă din cap faţă de cunoştinţele superioare ale lui Hector, Perry continuă.

— Într-o zi, acest băiat bun, Dima, va deveni bărbat. Cum va deveni bărbat? Prietenul meu Nikita îl va face bărbat. Cine e Nikita? Nikita e de asemenea onorabil, tot un bun luptător, mare criminal. El va fi tatăl acestui băiat bun. Îi va fi frate. Îl va proteja. Îl va iubi pe Dima. Va fi iubire pură. Într-o zi, o zi foarte bună pentru mine, zi de mândrie, Nikita mă duce la *vori.* Ştii ce sunt *vori,* profesore? Ştii ce înseamnă asta?

Da, Perry ştie ce înseamnă *vori.* Cunoaşte şi cuvântul *vor.* A citit Soljeniţîn, şi l-a citit şi pe Şalamov. A citit că în Gulag, *vori* sunt arbitrii deţinuţilor şi cei care împart dreptatea, o frăţie a criminalilor de onoare care jură să respecte un cod strict de comportament, să renunţe la căsătorie, proprietate şi slugărnicia faţă de stat; că *vori* venerează preoţia şi cochetează cu misticismul; şi că *vor* este singularul de la *vori.* Şi că mândria *vori*-lor este să fie infractori în limitele legii, o aristocraţie care nu are absolut nimic de-a face cu lepădăturile străzii, care nu au respectat nici o lege în viaţa lor.

— Nikita al meu a vorbit cu marele comitet de *vori.* La adunarea asta au fost prezenţi mulţi criminali, mulţi luptători buni. El le-a spus *vori*-lor: „Dragii mei fraţi, el este Dima. Primiţi-l.” Şi ei îl primesc, îl fac bărbat. Îl fac criminal de onoare. Dar Nikita încă mai trebuie să-l apere pe Dima. Asta pentru că Dima este... este...

În timp ce Dima criminalul de onoare caută *le mot juste*[1], Perry, extrovertul universitar de la Oxford, îi sare în ajutor:

— Discipol?

— Discipol! Da, profesore! Ca la Isus. Nikita îl va proteja pe discipolul Dima. Lucru normal. Asta e legea *vori*-lor. Îl va ocroti mereu. Asta este promisiunea. Nikita m-a făcut *vor.* De aceea îmi va oferi protecţie. Dar a murit.

Dima îşi şterge fruntea cheală cu batista, apoi îşi trece încheietura mâinii peste ochi, după care îşi prinde nările între arătător şi degetul mare, ca un înotător ieşind din apă. Când mâna coboară, Perry vede că el plânge pentru moartea lui Nikita.

Hector a decretat o pauză bine venită. Luke a făcut cafea. Perry acceptă o ceaşcă, şi o ciocolată digestivă, dacă tot i s-a oferit. Lectorul din persoana lui este în plin avânt, regrupându-şi faptele şi observaţiile, prezentându-le cu toată acurateţea şi întreaga precizie de care este în stare. Însă nimic nu-i poate alunga sclipirea de emoţie din ochi ori roşeaţa din obrajii uscăţivi.

Şi probabil că redactorul din el este conştient, dar şi tulburat de acest lucru: tocmai de aceea, când reia relatarea, alege un tempo staccato, un stil narativ aproape improvizat care este în concordanţă mai mult cu obiectivitatea pedagogică decât cu graba aventurii:

— Nikita a făcut gripă de lagăr. Este miezul iernii. Minus şaizeci de grade Celsius ori pe aproape. Mor o mulţime de deţinuţi. Gardienilor nu le pasă. Spitalele nu aveau misiunea să vindece, ele erau locuri în care se murea. Nikita era un tip rezistent şi i-a trebuit mult timp ca să se stingă. Dima l-a îngrijit. A lipsit de la munca obligatorie, şi, drept pedeapsă, a fost aruncat într-o celulă. De fiecare dată când îl eliberau, se întorcea la Nikita, aflat în spital, până

[1] Cuvântul potrivit (în 1b. franceză, în orig.)

când îl târau din nou afară de acolo. Bătăi, înfometare, privare de lumină, înlănţuit de un zid la temperaturi sub zero grade. Toate chestiile pe care voi le comandaţi în ţări mai puţin pretenţioase, şi susţineţi că nu ştiţi nimic despre asta, adaugă el, într-o izbucnire de ironie acidă care se fâsâie. Şi, în timp ce îi aducea alinare lui Nikita, cei doi au convenit ca Dima să-şi iniţieze propriul protejat în Frăţia *vori.* A fost un moment solemn, evident: muribundul Nikita câştigându-şi posteritatea prin intermediul lui Dima. O transmitere a potirului de-a lungul a trei generaţii de criminali. Protejatul lui Dima - discipol, aşa cum era el acum încântat să-mi spună, mulţumită mie, regret - a fost un anume Mihail, cunoscut şi ca Mişa. Perry reproduce momentul.

„Mişa este un om de onoare, ca mine!” le zic eu, susţine Dima în faţa înaltului comitet al *vori*-lor. „E de drept comun, nu politic. Mişa iubeşte adevărata Mamă Rusia, nu Uniunea Sovietică. Mişa respectă toate femeile. E puternic, curat, nu e ciocănitoare, nici câine, nici ofiţer, nici gardian de lagăr sau agent KGB. Nu e poliţist. A ucis poliţişti. Îi dispreţuieşte pe politruci. Mişa e fiul meu. Primiţi-l pe fiul lui Dima ca frate!”

*

Perry a rămas în modul de lucru „prelegere”. Următoarele elemente pentru caietele voastre de notiţe, vă rog, doamnelor şi domnilor. Pasajul pe care urmează să-l citesc reprezintă versiunea scurtă a istoriei personale a lui Dima, aşa cum a fost rememorată de el în foişorul din casa numită Trei Hornuri, între două înghiţituri de votcă:

— Imediat ce a fost eliberat de la Kolîma, s-a grăbit să plece la Perm, ajungând la timp ca să-şi înmormânteze mama. Începutul anilor ’80 a fost o perioadă de succes

pentru infractori. Viaţa trăită fără oprelişti era scurtă şi primejdioasă, dar aducătoare de profituri. Cu cartea lui de vizită impecabilă, Dima a fost primit cu braţele deschise de *vori*-i locali. Descoperind că avea un talent înnăscut pentru cifre, s-a apucat curând de specula cu valută, fraude în domeniul asigurărilor şi contrabandă. Un portofoliu care se extinde cu repeziciune în sfera delictelor mărunte îl face să ajungă în Germania de Est, sub comunişti. Furturile de maşini, paşapoartele falsificate şi afacerile cu valută devin specializările lui. Tot atunci reuşeşte să deprindă germana vorbită. Se combină cu femei acolo unde le găseşte, dar partenera lui constantă este Tamara, care locuieşte la Perm şi lucrează pe piaţa neagră cu mărfuri greu de găsit, precum îmbrăcămintea pentru femei şi alimentele de bază. Cu sprijinul lui Dima şi al unor complici de aceeaşi teapă, ea se mai ocupă în secundar cu extorcări, răpiri de persoane şi şantaj. Asta o face să ajungă în conflict cu o bandă rivală, care întâi o ţine prizonieră şi o torturează, apoi o dă pe mâna poliţiei, care o torturează în continuare. Dima explică necazul Tamarei:

— Ea nu se văicăreşte, profesore, mă auzi? Ea e bună infractoare, mai bună decât un bărbat. Au vârât-o la celula-presă. Ştii ce e asta? Au atârnat-o de picioare, au violat-o de zece, de douăzeci de ori, au bătut-o să se pişe pe ea, dar ea nu a scos un ţipăt. Le-a zis să se ducă dracului. Tamara este o luptătoare, nu o căţea.

Perry şovăise la pronunţarea acestui cuvânt, însă, ca prima dată, Hector îi sări discret în ajutor:

— Căţea e mai rău decât câine sau ciocănitoare. O căţea trădează legea lumii interlope. Dima ajunge la păcatele capitale.

— Atunci, probabil că de aceea a ezitat când a folosit termenul, sugeră Perry, iar Hector spuse că probabil aşa stăteau lucrurile.

Perry, din nou în pielea lui Dima:

— Într-o zi, poliţiştii s-au săturat atât de rău de ea, că au dezbrăcat-o în pielea goală şi au lăsat-o în zăpadă. Ea nu a scos nici măcar o vorbă. Nu a plâns, auzi? A luat-o puţin razna, înţelegi? Vorbeşte cu Dumnezeu. Cumpără o sumedenie de icoane. Îngroapă bani în grădină şi nu-i mai găseşte, dar cui îi pasă? Femeia asta ştie ce înseamnă loialitatea, auzi? Nu o s-o las niciodată. Pe mama Nataşei am iubit-o. Dar pe Tamara nu o părăsesc niciodată. Mă auzi?

Perry îl aude.

Imediat ce începe să câştige bani mulţi, Dima o duce pe Tamara la o clinică elveţiană pentru odihnă şi recuperare, apoi se căsătoreşte cu ea. În mai puţin de un an li se nasc gemenii. Urmează nunta Olgăi, sora mult mai tânără a Tamarei, o femeie absolut splendidă, care este prostituată de clasă, preţuită foarte mult de *vori.* Iar mirele nu este altul decât Mişa, iubitul discipol al lui Dima, care a fost eliberat de la Kolîma.

— Odată cu unirea Olgăi cu Mişa, Dima şi-a văzut visele împlinite, urmă Perry. De aici înainte, Dima şi Mişa sunt cu adevărat fraţi. În baza legii *vori*-lor, Mişa era deja fiul lui Dima, dar căsătoria asta a făcut ca relaţia de familie să fie desăvârşită. Copiii lui Dima vor fi şi copiii lui Mişa, copiii 1ui Mişa vor fi şi ai lui Dima, explică Perry şi se aşeză cu un aer hotărât, ca şi cum ar fi aşteptat întrebări din fundul sălii.

Însă Hector, care a studiat cu oarecare amuzament retragerea lui Perry în pielea lui de universitar, preferă să vină cu propriul său comentariu dezgustat:

— Un lucru al naibii de ciudat la *vori*-i ăştia, nu crezi? Acum renunţă la căsătorie, politică şi stat, şi la toate mecanismele lui, iar în următoarea clipă apar fuduli şi îmbrăcaţi la patru ace, în dangăt de clopote. Mai ia o gură de whisky. Doar un degetar. Apă?

Manevră cu sticla şi carafa de apă.

— Asta erau cei de acolo, nu-i aşa? reflectă Perry ca pentru sine, sorbind din whisky-ul foarte slab. Toţi verii şi unchii aceia ciudaţi din Antigua. Erau infractori după lege, care veniseră să deplângă moartea lui Mişa şi a Olgăi.

Perry, din nou ca lector. Perry ca istoric al unei perioade scurte, şi nimic altceva:

— Perm nu mai este suficient de mare pentru Dima sau pentru Frăţie. Afacerile se extind. Sindicatele crimei alcătuiesc alianţe. Se încheie înţelegeri cu mafiile străine. Cel mai bun dintre toţi, Dima, *bête intellectuelle* din Kolîma, care nu are absolut nici o educaţie, şi-a descoperit un talent înnăscut pentru spălarea banilor obţinuţi din activităţi infracţionale. Când Frăţia lui Dima decide să se apuce de afaceri în America, el este cel trimis la New York să organizeze reţeaua de spălare a banilor cu sediul în Brighton Beach. Dima îl ia cu sine pe Mişa pe post de gorilă. Când Frăţia hotărăşte să înfiinţeze o filială europeană pentru spălarea banilor, Dima este cel numit pentru acest post. Drept condiţie de acceptare, cere din nou numirea lui Mişa, de data aceasta ca adjunct al său la Roma. Solicitare aprobată. Acum, alde Dima şi Misa alcătuiesc într-adevăr o familie, făcând afaceri împreună, jucându-se împreună, făcând schimb de case şi de vizite, admirându-şi copiii unii altora.

Perry mai ia o înghiţitură de whisky.

— Asta a fost pe vremea bătrânului prinţ, spune Perry, aproape cu nostalgie în glas. Pentru Dima, secolul de aur. Bătrânul prinţ era un *vor* adevărat. Nu putea să-i facă rău.

— Şi noul prinţ? întreabă Hector, provocator. Tânărul individ? Vreo încercare de a-l doborî?

Perry nu este amuzat.

— Ştii prea bine că au fost mai multe, mârâie el. Şi

adaugă: noul prinţ este căţeaua tuturor timpurilor. Trădătorul trădătorilor. E prinţul care îi dă în gât pe *vori* către stat, lucrul cel mai grav pe care îl poate face un *vor.* După părerea lui Dima, a trăda un asemenea om este o datorie, nu o crimă.

— Profesore, ţi-au plăcut copiliţele? întreabă Dima pe un ton de falsă detaşare, aruncându-şi capul pe spate şi prefăcându-se că studiază panourile cojite din tavan. Katia. Irina. Ţi-au plăcut?

— Sigur că da. Sunt minunate.

— Şi lui Gail i-au plăcut?

— Doar ştii că da. Îi pare cumplit de rău pentru fetiţe.

— Ce i-au spus dragele de ele despre cum a murit tatăl lor?

— Într-un accident de maşină. Acum zece zile. În afara Moscovei. O tragedie. Şi mama, şi tatăl lor.

— Sigur. A fost o tragedie. Ciocnire de maşini. Foarte simplu să spui accident. Foarte normal. În Rusia avem multe accidente de maşină. Patru oameni, patru arme Kalaşnikov, poate şaizeci de gloanţe, cui îi pasă? Asta a fost ciocnirea, profesore. Un cadavru, douăzeci, poate treizeci de gloanţe. Mişa al meu, discipolul meu, un om tânăr, patruzeci de ani. Dima l-a dus la *vori,* l-a făcut bărbat. O scurtă explozie de mânie: De ce nu l-am protejat pe Mişa? De ce l-am lăsat să meargă la Moscova? Să-l ucidă ticăloşii prinţului cu douăzeci, treizeci de gloanţe? Să o omoare pe Olga, sora frumoasă a soţiei mele Tamara, mama fetiţelor lui Mişa. De ce nu l-am apărat? Eşti profesor! Spune-mi tu, te rog, de ce nu l-am protejat eu pe Mişa?

Chiar dacă furia, nu volumul, era cea care a conferit vocii lui o tărie atât de nepământească, însuşirile cameleonice ale lui Dima îi permit să facă uitată izbucnirea, făcând loc unei reflecţii deznădăjduite, tipice pentru un rus:

— Bine. Poate că Olga, sora Tamarei, nu era chiar atât de religioasă, admite el, cedând în faţa unei remarci pe care Perry nu a făcut-o. Îi zic lui Mişa: „Poate că Olga a ta încă se uită prea mult după bărbaţi, că se ştie frumoasă. Poate nu mai umbli atât, Mişa, mai stai şi pe acasă, cum fac eu acum, şi ocupă-te şi tu puţin de ea.” Glasul îi scade, ajungând o şoaptă: Treizeci de gloanţe, profesore. Javra aia de prinţ trebuie să plătească ceva pentru treizeci de gloanţe în Mişa al meu.

Perry tăcu. Era ca şi cum, din depărtare, sunase un clopot anunţând încheierea timpului rezervat prelegerii, iar el îşi dăduse seama târziu de asta. Preţ de un moment, păru să fie surprins de prezenţa lui la masă. Apoi, cu o tresărire a corpului său lung şi plin de unghiuri, reveni la timpul prezent.

— În concluzie, cam aşa se prezintă situaţia, spuse el, pe un ton menit să rotunjească lucrurile. Dima s-a refugiat în sine o vreme, s-a trezit, a părut nedumerit că mă aflam acolo, chiar deranjat de prezenţa mea, apoi a decis că era în regulă, după care a uitat din nou de mine, ducându-şi palmele la faţă şi bolborosind pentru sine în rusă. Apoi s-a ridicat, a scotocit sub cămaşa de satin şi a scos pacheţelul pe care l-am anexat la documentul meu, continuă el. Mi l-a dat şi m-a îmbrăţişat. A fost un moment emoţionant.

— Pentru amândoi.

— Pentru fiecare în parte, da, a fost. Aşa cred.

Părea brusc grăbit să se întoarcă la Gail.

— Vreo instrucţiune care să însoţească pachetul? se interesă Hector, în timp ce Luke de pe lista B, aflat alături de el, zâmbi pentru sine peste mâinile împreunate elegant.

— Sigur. „Du asta politrucilor voştri, profesore. Un cadou de la cel mai priceput spălător de bani din lume. Spune-le că vreau fairplay.” Exact cum am scris în documentul meu.

— Ai idee ce se află în pachet?

— Doar bănuiesc. Ceva învelit în vată, apoi peliculă adezivă. După cum aţi văzut. Presupun că e o casetă audio - înregistrată cu vreun minicasetofon. Ori cel puţin aşa am avut senzaţia.

Hector nu se arătă convins.

— Şi nu ai încercat să-l desfaci?

— Doamne, nu. Vă era adresat. Eu doar m-am asigurat că era bine lipit pe coperta interioară a dosarului.

Întorcând încet paginile documentului scris de Perry, Hector dădu absent din cap.

— Îl purta pe corp, adăugă Perry, simţind evident nevoia să alunge tăcerea ce se lăsase. Asta m-a făcut să mă gândesc la Kolîma. Trucurile la care trebuiau să apeleze. Pentru ascunderea de mesaje şi aşa mai departe. Pacheţelul era ud leoarcă. Când am ajuns la bungalow, a trebuit să-l şterg cu un prosop.

— Şi nu l-ai desfăcut?

— Am spus că nu. De ce să-l deschid? Nu am obiceiul să citesc scrisorile adresate altora. Sau să le ascult.

— Nici măcar înainte de a trece prin vamă, la Gatwick?

— Bineînţeles că nu.

— Dar l-ai pipăit.

— Sigur. V-am spus deja. Ce e asta? Prin pelicula de plastic. Şi prin vată. Când mi l-a dat.

— Şi după ce ţi l-a dat, ce ai făcut cu el?

— L-am pus într-un loc sigur.

— Unde anume?

— Poftim?

— Locul acela sigur. Unde era?

— În trusa cu lucrurile de bărbierit. Când am ajuns la bungalow, m-am dus direct în baie şi l-am băgat în ea.

— Alături de periuţa de dinţi, ca să zic aşa.

— Da.

Încă o tăcere lungă. Pentru ei era la fel de lungă? Se temea că nu.

— De ce? întrebă Hector în cele din urmă.

— De ce?

— De ce în trusa de bărbierit, răspunse Hector cu răbdare.

— M-am gândit că stă mai sigur acolo.

— Când vei trece prin vama de la Gatwick?

— Da.

— Te-ai gândit că toată lumea ţine casete acolo?

— M-am gândit doar că ar fi... ridică din umeri.

— Mai puţin bătător la ochi într-o trusă de bărbierit?

— Ceva de genul ăsta.

— Gail a ştiut?

— Ce? A, sigur că nu. Nu.

— Aşa cred şi eu. Înregistrarea e în rusă ori în engleză?

— De unde Dumnezeu să ştiu? Nu am ascultat-o.

— Dima nu ţi-a spus în ce limbă era discuţia?

— Nu mi-a dat alte explicaţii decât cele pe care vi le-am spus. Noroc.

Luă o ultimă înghiţitură din scotch-ul foarte diluat, apoi puse apăsat paharul pe masă, dând de înţeles că voia să încheie. Însă Hector nu-i împărtăşea nicidecum graba. Dimpotrivă. Întoarse o filă din documentul lui Perry. Apoi încă două pagini.

— Aşadar, din nou, de ce? insistă Hector.

— De ce, ce?

— De ce ai făcut totul? De ce ai trecut clandestin un pachet dubios prin vama britanică de dragul unui escroc rus? De ce nu l-ai aruncat în Caraibe şi n-ai dat totul uitării?

— Credeam că răspunsul este evident.

— Pentru mine, este. Nu aş fi crezut că e şi pentru tine. Ce este atât de evident?

Perry se strădui, însă problema părea insolubilă.

— Ce-ar fi să spunem „Pentru că există”? propuse Hector. Nu asta-i împinge pe alpinişti să se caţăre?

— Aşa se spune.

— La o adică, asta-i o prostie, ascensiunea are loc pentru că există alpinişti. Nu da vina pe munte, ci pe căţărători. De acord?

— Probabil.

— Ei sunt cei care văd piscul din depărtare. Muntele nu se sinchiseşte deloc.

— Probabil că nu - cu un surâs neconvingător.

— Dima a discutat despre implicarea ta în aceste negocieri, în caz că ele sunt date în vileag? întrebă Hector, după o întârziere care lui Perry i se păru nesfârşită.

— Puţin.

— În ce termeni - puţin?

— A vrut ca eu să fiu prezent în numele lor.

— Prezent, de ce?

— Ca să asigur fairplay-ul, din câte se pare.

— Al cui fairplay, pentru Dumnezeu?

— Păi, al vostru, cred eu, spuse Perry, cu o oarecare reţinere. Voia ca eu să vă oblig să vă respectaţi cuvântul. Are aversiune faţă de politruci şi birocraţi, după cum aţi observat deja. Vrea să vă admire pentru că sunteţi gentlemeni englezi, dar nu are încredere în voi pentru că sunteţi birocraţi.

— Ăsta e sentimentul tău? şi se uită la Perry cu ochii lui cenuşii, extrem de mari prin ochelari. Că suntem birocraţi?

— Probabil, cedează Perry, încă o dată.

Hector se întoarse către Luke, aşezat cuminte alături de el.

— Luke, băiete, cred că ai o întâlnire. Nu vrem să te reţinem.

— Sigur, încuviinţă Luke; cu un zâmbet scurt de rămas-bun adresat lui Perry, ieşi din cameră cu un aer supus.

Whisky-ul din malţ era din Isle of Skye. Hector turnă două porţii sănătoase şi-l invită pe Perry să-şi pună apă cât dorea.

— Aşa, anunţă el. Ora întrebărilor dure. Te simţi în stare?

„Cum să nu?”

— Apare o discrepanţă. Una cât se poate de mare.

— Nu-mi dau seama că ar exista aşa ceva.

— Eu, da. Este vorba de ceea ce nu ne-ai scris în eseul de nota unsprezece şi de ceea ce ai omis până acum din impecabila ta prezentare *viva voce*[1]. Să o spun eu ori o faci tu?

Vădit stânjenit, Perry ridică iarăşi din umeri.

— Faceţi-o dumneavoastră.

— Bucuros. În ambele cazuri ai uitat să prezinţi o clauză-cheie a termenilor şi condiţiilor dorite de Dima, aşa cum ni le-a transmis în pachetul pe care l-ai trecut cu atâta ingeniozitate prin aeroportul Gatwick în trusa de bărbierit ori, aşa cum preferăm să ne exprimăm noi, bătrânii, în neseser. Dima insistă - şi nu puţin, cum sugerezi tu, ci drept punct esenţial - şi Tamara insistă, ceea ce presupun că este şi mai important, în ciuda aparenţelor - ca tu, Perry, să fii prezent la toate negocierile şi ca ele să se desfăşoare în engleză, ca să poţi înţelege tot. A menţionat din întâmplare această condiţie în cursul rătăcirilor lui?

— Da.

— Dar nu ai socotit normal să ne-o spui şi nouă.

— Într-adevăr.

— Asta a fost cumva pentru că Dima şi Tamara stipulează acolo participarea, nu doar a profesorului Makepiece, ci şi a unei doamne pe care ei au plăcerea să o prezinte drept doamna Gail Perkins?

— Nu, rosti Perry, cu falca ţeapănă.

---

[1] Prin viu grai (în lb. latină, în orig.)

— Nu? Nu, şi mai ce? Nu, nu ai şters în mod unilateral acea condiţie din prezentările tale scrise şi verbale?

Răspunsul lui Perry fu atât de vehement şi de precis, încât era evident că îl avea pregătit de ceva vreme. Însă mai întâi închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să-şi consulte demonii lăuntrici.

— O s-o fac pentru Dima. O fac chiar şi pentru voi. Dar singur sau deloc.

— În aceeaşi diatribă confuză pe care ne-a adresat-o, continuă Hector, pe un ton care sugera că nu ţinea seama de declaraţia dramatică a lui Perry, Dima se referă şi la o întâlnire programată să aibă loc la Paris în iunie. Pe 7 iunie, ca să fiu mai precis. O întâlnire la care nu vom lua parte noi, birocraţii, ci tu şi Gail, ceea ce ni s-a părut puţin ciudat. Poţi explica asta în vreun fel?

Perry nu putea, ori nu voia. Se uita încruntat în semiîntuneric, având o mână aşezată de-a curmezişul gurii, de parcă ar fi vrut să-şi pună botniţă.

— Dima pare să propună o întâlnire, insistă Hector. Ori, mai precis, face trimitere la una pe care el a propus-o deja, cu care tu ai fost de acord, din câte se pare. Unde urmează să se desfăşoare ea, mă întreb? Sub Turnul Eiffel, fix la miezul nopţii, şi semnul de recunoaştere va fi ziarul *Le Figaro* din ziua precedentă?

— Nu, nu a fost asta.

— Şi atunci, unde?

Murmurând un „la naiba”, Perry vârî o mână în buzunarul hainei, scoase un plic albastru şi îl trânti cu un plescăit pe tăblia mesei ovale. Era desigilat. Ridicându-l, Hector îl deschise meticulos, cu vârfurile albe ale degetelor subţiri, extrase două bucăţi de hârtie albastră, imprimate amândouă, şi le desfăcu. Apoi, o foaie albă, de asemenea împăturită.

— Şi aceste bilete pentru ce sunt, exact? se interesă el,

după o examinare atentă care, potrivit unor standarde normale, i-ar fi dat de mult răspunsul.

— Păi, nu ştiţi să citiţi? Finala masculină a Open-ului de la Roland Garros, Paris.

— Şi cum ai intrat în posesia lor?

— Tocmai achitam nota de la hotel. Gail împacheta. Ambrose mi le-a dat.

— Împreună cu scrisorica asta din partea Tamarei?

— Corect. Împreună cu scrisorica Tamarei. Bravo.

— Misiva Tamarei era în plicul cu biletele, înţeleg eu. Ori era separat?

— Misiva Tamarei era într-un plic separat, închis, dar l-am distrus între timp, se răsti Perry, cu glasul înecat de furie. Cele două bilete pentru arena de tenis de la Roland Garros erau într-un plic nesigilat. Acesta, pe care îl ţineţi acum în mână. Am aruncat plicul în care fusese scrisoarea Tamarei şi am băgat scrisoarea ei înăuntru cu biletele.

— Minunat. Pot să-l citesc?

Nu mai aşteptă încuviinţarea lui Perry:

> Te invităm să o aduci şi pe Gail ca însoţitoare. Vom fi fericiţi să ne reîntâlnim cu voi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Perry.

> Te rugăm să vii în Allée Marcel-Bernard din cadrul Roland Garros-ului cu cincisprezece (15) minute înainte de debutul meciului.
>
> Pe aleea aceasta sunt multe magazine. Te rog să acorzi o atenţie deosebită materialelor Adidas. Va apărea ca o mare surpriză întâlnirea cu tine. Va părea o coincidenţă dorită de Dumnezeu.
>
> Te rog să discuţi această chestiune cu oficialii tăi britanici. Ei vor înţelege această situaţie.
>
> Te rog să accepţi ospitalitatea la loja specială a reprezentantului companiei Arena. Ar fi preferabil dacă

persoană de răspundere cu autoritate secretă din Marea Britanie se va afla la Paris în această perioadă pentru o discuţie foarte discretă. Te rog să faci posibil asta.

Te iubim, cu Dumnezeu,
Tamara

Asta este tot?

— Tot.

— Şi eşti nenorocit. Înverşunat. Iritat că a trebuit să dai totul pe faţă.

— În realitate, sunt cât se poate de furios, îl aprobă Perry.

— Ei, înainte de a exploda de tot, permite-mi să-ţi ofer un sfat gratis. S-ar putea să fie singurul pe care îl vei primi. Se aplecă peste masă, iar ochii lui cenuşii, de fanatic, sticliră de emoţie. Dima are de dat două semnături de o importanţă vitală, prin care va transmite în mod oficial întregul lui sistem, extrem de ingenios, de spălare de bani, unei minţi mai tinere: mai precis, prinţului şi suitei lui. Sumele sunt astronomice. Prima semnare se va desfăşura la Paris, luni 8 iunie, în ziua de după meciul de tenis. A doua semnare, cea finală - noi am zice terminală -, va avea loc două zile mai târziu, miercuri 10 iunie, la Berna. După ce Dima îşi cedează munca de o viaţă - cu alte cuvinte, după semnarea din 10 iunie de la Berna - va fi bun să primească acelaşi tratament neamical de care a avut parte prietenul său Mişa: eliminarea, altfel spus. Menţionez asta între paranteze, ca să te fac conştient de profunzimea planului pe care l-a întocmit Dima, de situaţia disperată în care se găseşte şi de miliardele acumulate - chiar aşa - care sunt în joc. Până la semnare, beneficiază de imunitate. Nu poţi ucide vaca de lapte. După semnare, e un om mort.

— Şi atunci, de ce s-a dus la Moscova să asiste la înmormântare? obiectă Perry, cu glas pierit.

— Ei bine, noi doi nu ne-am fi dus acolo, nu? îi ţinu Hector isonul. Dar noi nu suntem *vori,* şi răzbunarea îşi cere preţul.

La fel şi supravieţuirea. Câtă vreme nu a semnat, e imun la gloanţe. Putem reveni la persoana ta?

— Dacă trebuie...

— Trebuie. Acum câteva momente ai afirmat că eşti de-a dreptul furios. Ei, cred că ai toate motivele să fii furios, şi chiar pe tine însuţi, pentru că la un anumit nivel - cel al relaţiilor sociale normale - te comporţi, în circumstanţe dificile, trebuie recunoscut, ca un nătărău şovin. Nu are nici un rost să te zbârleşti astfel. Uită-te ce talmeş-balmeş ai făcut din toată treaba asta. Pe Gail ai exclus-o, şi ea tânjeşte să participe. Nu ştiu în ce secol îţi închipui că trăieşti, dar ea are acelaşi drept ca şi tine să ia decizii cu mintea ei. Chiar te gândeai serios să o privezi de un bilet gratis la finala masculină a Open-ului de la Roland Garros? Pe Gail - partenera ta de tenis, dar şi de viaţă?

Acoperindu-şi din nou gura cu palma, Perry scoase un geamăt înfundat.

— Chiar aşa. Acum, la celălalt nivel: acela al discursului social anormal. Nivelul meu, al lui Luke. Al lui Dima. Ai înţeles perfect că tu şi Gail aţi nimerit printr-o simplă întâmplare într-un câmp cu o densitate enormă de mine. Şi, ca orice persoană de treabă de formaţia ta, instinctul îţi dictează imediat să o scoţi pe Gail naibii din afacerea asta şi să o ţii cât mai departe de ea. De asemenea, ai dedus, dacă nu cumva mă înşel, că tu, personal, ascultând oferta lui Dima, transmiţând-o către noi, şi fiind desemnat arbitru sau observator, sau cum vrea el să numească rolul tău, în virtutea legii *vori,* şi după socotelile oamenilor pe care Dima îşi propune să-i dea în vileag, tu reprezinţi un caz legitim pentru o pedeapsă exemplară. De acord?

— De acord.

— În ce măsură ar putea fi Gail o victimă colaterală rămâne o întrebare deschisă. Fără îndoială că te-ai gândit şi la asta.

Perry se gândise.

— Aşadar, să analizăm întrebările majore. Întrebarea majoră unu: tu, Perry, eşti îndreptăţit moral să nu o înştiinţezi pe Gail în legătură cu pericolul care o paşte? Răspunsul, după părerea mea: nu. Întrebarea majoră numărul doi: ai dreptul moral să îi respingi alegerea de a participa şi ea, de vreme ce cunoaşte situaţia, având în vedere că a investit emoţional în copiii din familia Dima, fără să mai vorbim de sentimentele pe care le nutreşte faţă de tine? Răspuns, după părerea mea: din nou nu, dar putem discuta mai târziu despre asta. Şi întrebarea trei, care te face să te înflori, dar trebuie pusă: eşti tu, Perry, este ea, Gail, sunteţi voi, ca pereche, atraşi de ideea de a face ceva extrem de primejdios pentru ţara voastră, practic fără să primiţi nici o recompensă decât cea ce se denumeşte cu mare îndreptăţire onoarea, înţelegând foarte limpede că dacă veţi scăpa vreodată o vorbă despre asta, chiar şi faţă de cei mai apropiaţi şi dragi cunoscuţi ai voştri, vă vom hăitui până la capătul lumii?

Lăsă o pauză pentru ca Perry să poată răspunde, dar acesta rămase tăcut, astfel că Hector continuă:

— Ştim că, în opinia ta, frumoasa şi înverzită noastră ţară are mare nevoie să fie salvată de ea însăşi. Din întâmplare, împărtăşesc această convingere. Am studiat boala, am trăit în mocirlă. Am ajuns în deplină cunoştinţă de cauză la concluzia că suferim, ca o fostă mare naţiune, de o putreziciune răspândită la toate nivelurile. Şi aceasta nu este doar aprecierea unui bătrân băşinos care suferă de nostalgii. O mulţime de oameni din Serviciul meu îşi fac o profesiune de credinţă din a nu vedea lucrurile doar în alb şi negru. Nu mă confunda cu ei. Eu sunt un radical născut târziu, îndârjit, plin de curaj. Mai eşti atent?

O înclinare din cap, fără chef.

— Dima îţi oferă, la fel ca şi mine, prilejul de a face ceva,

în loc să pălăvrăgeşti. În schimb, tu tragi de lesă, deşi susţii că nici prin gând nu-ţi trece o postură pe care o consider lipsită total de onestitate. De aceea, recomandarea mea călduroasă este: sun-o pe Gail imediat, scuteşte-o de suferinţă, iar când te întorci în Primrose Hill, spune-i fiecare amănunt, indiferent cât de neînsemnat, pe care i l-ai ascuns până acum. Apoi vino cu ea aici mâine-dimineaţă la ora nouă. În dimineaţa asta, dacă ne gândim mai bine. O să vă aducă Ollie. Atunci o să semnaţi un document şi mai draconic decât acela pe care l-aţi semnat azi, iar noi vă vom dezvălui cât de mult se poate fără să vă punem viaţa în pericol, dacă hotărâţi să faceţi deplasarea până la Paris - şi vă vom spune cât de puţine posibil în caz că decideţi să nu mergeţi acolo. Dacă Gail doreşte să ridice obiecţii separat, asta e treaba ei, dar eu pariez o sută contra nouă lire că ea va merge până la capăt, orice ar fi.

Într-un sfârşit, Perry ridică capul.

— Cum?

— Cum, ce?

— Cum salvăm Anglia? A, da, de ea însăşi. Care părticică din ea?

Acum venise rândul lui Hector să reflecteze.

— Va trebui să ne credeţi pe cuvânt.

— Cuvântul Serviciului vostru?

— Deocamdată, da.

— Pe ce bază? Nu ar trebui să fiţi gentlemenii care mint pentru binele patriei lor?

— Asta e valabil pentru diplomaţi. Noi nu suntem gentlemeni.

— Deci minţiţi ca să vă salvaţi pielea.

— Ăştia sunt politicienii. Cu totul altă specie.

8

La miezul zilei, într-o duminică însorită, la zece ore după ce Perry Makepiece se întorsese în Primrose Hill ca să facă pace cu Gail, Luke Weaver a renunţat la locul lui de la masa de prânz în familie - soţia lui, Eloise, făcuse la cuptor un pui grăsuţ de gospodărie cu sos de smântână şi mirodenii, iar fiul lui, Ben, invitase un coleg de şcoală din Israel - şi, cu scuzele încă sunându-i în urechi, a părăsit casa din cărămidă roşie de pe Parliament Hill, pe care nu prea şi-o putea permite, şi a pornit către ceea ce credea că va fi întâlnirea decisivă a carierei lui destul de pestriţe din domeniul informaţiilor.

Destinaţia lui, atât cât îngăduise familiei să afle, era sediul hidos de pe malul Tamisei, Lambeth, botezat de Eloise, care era de origine aristocratică franceză, *la Lubianka-sur-Tamise*[1]*.* În realitate, se ducea în Bloomsbury, aşa cum mersese şi în ultimele trei luni. Modul de transport ales, fie ca să alunge încordarea crescândă pe care o simţea, fie tocmai din cauza ei, nu era nici metroul, nici autobuzul, ci propriile picioare, obicei pe care îl căpătase în timpul perioadelor petrecute la Moscova, unde trei ore de mers pe jos, indiferent de vreme, reprezentau porţia standard dacă dorea să fie sigur de o căsuţă poştală secretă ori să se strecoare în vreun intrând preţ de treizeci de secunde ca să transmită bani şi materiale.

---

[1] Liubianka-pe-Tamisa. Liubianka este fostul sediu al KGB-ului din Moscova, unde se afla şi o închisoare. (n. tr.)

Ca să ajungă la Bloomsbury de la Parliament Hill, o plimbare pentru care Luke îşi rezerva de regulă o oră bună, îşi făcuse o practică, în măsura în care acel lucru era posibil, să aleagă o rută diferită în fiecare zi, scopul nefiind acela de a scăpa de urmăritori închipuiţi, deşi gândul că putea fi urmărit rareori îi ieşea din minte, ci de a savura străzile lăturalnice ale unui oraş pe care ţinea să-l cunoască mai bine după ani şi ani de serviciu în străinătate.

Iar astăzi, mai ales că era soare şi simţea nevoia să-şi limpezească gândurile pentru acţiunea care-l aştepta, hotărâse să facă o plimbare prin Regent’s Park înainte de a coti spre est, ca să traverseze oraşul; şi în acest scop adăugase o jumătate de oră la durata deplasării. Starea lui de spirit, marcată de speranţă şi emoţie, conţinea şi o undă de spaimă. Dormise puţin, iepureşte. Simţea nevoia de a opri caleidoscopul pe loc. Dar şi nevoia de a privi oameni obişnuiţi, neapăsaţi de secrete, nevoia de a contempla florile şi lumea exterioară.

— Un da din toată inima de la el, şi un da, la naiba, din toată inima din partea ei, îl anunţase cu entuziasm Hector pe telefonul criptat. Billy Boy ne va primi astăzi la două, şi Dumnezeu e în Ceruri.

În urmă cu şase luni, când Luke revenise în concediu acasă după trei ani petrecuţi la Bogotá, Regina de la Resurse Umane, cunoscută în întregul Serviciu şi sub porecla de Regina Umană, îl informase că avea să fie trecut în rezervă. El nici nu se aşteptase la altceva mai bun. Cu toate acestea, i-au trebuit câteva secunde dureroase ca să decodeze mesajul ei:

— Serviciul supravieţuieşte recesiunii cu tăria lui proverbială, Luke, l-a asigurat ea, pe un ton atât de prietenos şi de optimist, încât el putea fi iertat dacă ar fi înţeles că, departe de a fi azvârlit în stradă, era pe punctul

de a i se oferi vreun post de director regional. Aprecierile de care ne bucurăm la Whitehall nu au fost nicicând mai pozitive, sincer, şi sunt încântată să o spun, iar eforturile noastre de recrutare nu au fost niciodată mai uşoare. Dintre tinerii plini de speranţă încadraţi în ultimul timp, optzeci la sută au titluri onorifice Clasa Întâi obţinute la universităţi de renume, şi nimeni nu mai vorbeşte despre Irak. Unii dintre ei au calificative maxime deopotrivă la matematici şi la materiile umaniste. Îţi vine să crezi aşa ceva?

Luke era în stare să creadă, dar s-a ferit să spună că vreme de douăzeci de ani el îşi îndeplinise misiunile foarte bine chiar dacă avea calificative mari doar la o materie.

Singura problemă reală din aceste vremuri, i-a explicat ea, pe acelaşi ton de bună dispoziţie hotărâtă, era că oamenii de calibrul lui Luke şi cu nivelul lui de salariu, care ajunseseră la cumpăna firească a apelor, deveneau din ce în ce mai greu de plasat la post. Iar unora nu li se găsea loc defel, s-a lamentat Regina. Dar ce putea face ea - dacă el ştia, să-i spună - când tânărul Şef dorea ca personalul Serviciului său să nu poarte în spinare amintiri despre Războiul Rece? Situaţia era mult prea tristă.

Aşadar, tot ce putea face ea, „cu mare regret, Luke, deşi ai fost superb, şi extraordinar de curajos” - şi, fiindcă veni vorba, modul în care se desfăşură viaţa lui personală nu avea nimic de-a face cu ea, cu condiţia să nu-i afecteze lui activitatea, şi, de fapt, nu i-o afectase deloc - şi toate acestea exprimate într-o bolborosească presărată de paranteze - era să-i găsească un post vacant la Administrativ, până când ocupanta de drept se întorcea din concediul de maternitate.

Între timp însă, ar fi fost o idee bună ca el să stea de vorbă cu oamenii de la biroul de plasare, ca să vadă ce-i puteau oferi aceştia în lumea largă: unde, contrar tuturor absurdităţilor pe care probabil le citise el în ziare, nu era

nicidecum vai şi-amar. Chestia cu ameninţările teroriste, plus ameninţarea legată de tulburările sociale, făceau minuni pentru firmele private de securitate. Unii dintre foştii ei ofiţeri de valoare câştigau de două ori mai mult decât în Serviciu, şi activitatea le plăcea. Cu un trecut frumos ca al lui - şi cu viaţa privată pusă la punct, lucru ce era adevărat din toate punctele de vedere, deşi asta nu avea nimic de-a face cu ea - Regina Umană nu se îndoia defel că Luke avea să reprezinte un atu imens pentru viitorul lui patron.

— Şi nu ai nevoie de consiliere posttraumatică sau ceva de felul ăsta, nu? îl întrebase ea plină de solicitudine când se pregătea să plece.

„De la tine nu am nevoie, mersi, gândise Luke. Iar viaţa mea personală încă nu e pusă la punct."

Secţia Administrativă îşi avea sediul deprimant la parter, iar biroul lui Luke era atât de aproape de trotuar, încât putea ajunge acolo la fel de repede ca şi când ar fi fost azvârlit în stradă. După trei ani petrecuţi în oraşul campion mondial în privinţa răpirilor, nu înţelegea cu uşurinţă chestiuni precum limita indemnizaţiilor de călătorie pentru personalul începător din Centrală, dar s-a străduit să depăşească situaţia. De aceea, surprinderea lui a fost cu atât mai mare când, la o lună după ce fusese condamnat astfel, ridicând receptorul, s-a trezit chemat de Hector Meredith să ia prânzul cu el, imediat, la faimosul lui club de modă veche din Londra.

— Astăzi, Hector? Isuse.

— Să vii devreme şi să nu vorbeşti absolut cu nimeni. Să spui că ţi-a venit ciclul, sau găseşti tu ceva.

— Ce înseamnă devreme?

— Unsprezece.

— Unsprezece? Prânz?

— Nu ţi-e foame?

Alegerea locului şi orei s-a dovedit a nu fi chiar atât de bizară precum păruse la început. La ora unsprezece dimineaţa într-o zi de lucru, un club decadent din Pall Mall răsună de vâjâitul aspiratoarelor, de flecăreala cântată a lucrătorilor imigranţi plătiţi cu te-miri-ce, care pregătesc masa de prânz, şi cam atât. Holul cu coloane era pustiu, singurele prezenţe fiind uşierul decrepit din ghereta lui şi o negresă care ştergea cu mopul pardoseala de marmură. Hector, lăfăindu-se într-un vechi tron sculptat, cu picioarele lungi încrucişate, citea *Financial Times.*

În cadrul unui Serviciu în care oamenii juraseră să păstreze secretele pentru ei, întotdeauna era foarte greu de obţinut informaţii despre vreun coleg. Dar chiar şi potrivit acestor standarde mai mult decât modeste, cel care fusese cândva director adjunct pe relaţia Europa de Vest, apoi director adjunct pe relaţia Rusia, apoi director adjunct pe relaţia Africa şi Asia de Sud-Est, devenit acum director pentru Proiecte Speciale, era o enigmă în viaţă, ori, aşa cum se exprimau unii dintre colegii lui, un hoinar.

În urmă cu cincisprezece ani, Luke şi Hector participaseră împreună la un curs de trei luni de introducere în limba rusă, predat de o prinţesă vârstnică, în conacul ei cotropit de iederă din vechiul Hampstead, la nici zece minute de mers pe jos de locuinţa actuală a lui Luke. Pe vremea aceea, Hector era un om care înainta cu repeziciune, atât fizic, cât şi profesional. Înaintând cu repeziciune pe picioarele lui lungi, îi crea probleme micuţului Luke, pentru că acesta abia se putea ţine după el. Stilul lui de conversaţie, care deseori trecea pe deasupra lui Luke în ambele sensuri ale cuvântului, şi era presărat cu vorbe injurioase şi exclamaţii, pornea de la „cei doi mari şarlatani ai istoriei” - Karl Marx şi Sigmund Freud - şi ajungea la nevoia acută de a crea o formă de patriotism britanic care

să fie în armonie cu conştiinţa contemporană - de obicei urmând o întoarcere cu o sută optzeci de grade gen Hector, în care el întreba ce însemna totuşi conştiinţa.

De atunci, drumurile lor se încrucişaseră doar rareori. În vreme ce cariera de agent de teren a lui Luke urmase traseul obişnuit - Moscova, Praga, Amman, iarăşi Moscova, cu perioade petrecute în centrală, şi în cele din urmă Bogotá -, ascensiunea rapidă a lui Hector până la etajul patru părea să fi fost prevestită în mod divin, iar distanţarea lui, în ceea ce îl privea pe Luke, fusese deplină.

Însă, pe măsură ce timpul se scurgea, temperamentul rebel şi turbulent al lui Hector s-a manifestat tot mai pregnant. Un nou val de oameni forte din cadrul Serviciului exercita presiuni pentru a dobândi mai multă influenţă asupra hotărârilor luate la Westminster. Într-o adresă cu circuit închis către ofiţerii cu vechime, circuit care s-a dovedit a nu fi chiar atât de închis, Hector i-a criticat cu asprime pe Nebunii înţelepţi de la etajul patru, care „de dragul puterii, doreau să sacrifice obligaţia sacră a Serviciului de a rosti adevărul”.

Abia se aşternuse praful când, prezidând o şedinţă furtunoasă după eşecul unei operaţiuni, Hector i-a apărat pe vinovaţi faţă de planificatorii din Serviciile Reunite, a căror viziune, a susţinut el, fusese „nefiresc de îngustă deoarece stăteau cu capetele vârâte prea adânc în curul americanilor”.

Apoi, în 2003, lucru deloc surprinzător, el a dispărut. Fără vreo petrecere de despărţire, fără necrolog în buletinul informativ lunar, fără decernarea unei medalii oarecare, fără precizarea unei adrese unde i se putea trimite corespondenţa personală. Întâi a dispărut semnătura lui codificată din ordinele operative. Apoi a dispărut din listele de distribuţie. După aceea a dispărut din cartea de adrese de e-mail cu circuit închis, şi, în cele din urmă, din cartea de

telefon a numerelor criptate, ceea ce era totuna cu un anunţ mortuar.

Şi, în locul omului, inevitabilele bârfe pe bandă rulantă:

Orchestrase o revoltă la nivel înalt în privinţa implicării în Irak şi fusese concediat. Greşit, au spus alţii. A fost ceva legat de bombardamentele din Afghanistan, şi nu a fost dat afară, şi-a dat demisia.

Într-o discuţie în contradictoriu foarte încinsă, îl numise pe secretarul cabinetului „nemernic mincinos” drept în faţă. Iarăşi e greşit, a susţinut o altă tabără. Era vorba de procurorul general, şi vorbele folosite au fost „lingău fără şira spinării”.

Alţii, care aveau dovezi mai palpabile pe care să se bizuie, au vorbit de tragedia personală care îl lovise pe Hector la scurt timp înainte de plecarea din cadrul Serviciului, când singurul şi neînfrânatul său fiu, Adrian, distrusese o maşină pe care o furase, şi asta nu pentru prima oară, fiind sub influenţa unor droguri de mare risc. În mod miraculos, unica victimă fusese chiar Adrian, care suferise răni la piept şi la faţă. Însă o tânără mamă şi copilul ei sugar scăpaseră ca prin minune, iar titlul FIUL FUGAR AL UNUI ÎNALT FUNCŢIONAR IMPLICAT ÎNTR-UN ACCIDENT ORIBIL nu invita nicidecum la lectură. Se ţinuse seama şi de un şir întreg de alte infracţiuni. Zdrobit de acea dramă, aşa afirma fabrica de zvonuri, Hector se retrăsese din lumea secretelor ca să îşi sprijine fiul cât era închis.

Deşi exista probabil un grăunte de adevăr în această versiune - măcar având câteva elemente concrete care să o susţină ea nu putea să acopere întreaga poveste, deoarece, la câteva luni după dispariţia lui, chipul lui Hector a apărut pe paginile tabloidelor, nu în calitate de tată îndurerat al lui Adrian, ci ca războinic singuratic şi viteaz care lupta să salveze o firmă cu o îndelungată tradiţie din ghearele celor pe care el îi numise CAPITALIŞTI HOITARI, prin asta

asigurându-şi un titlu senzaţional în ziare.

Vreme de săptămâni la rând, cei care îl urmăreau pe Hector au fost recompensaţi cu istorii privind acea firmă cu o îndelungată experienţă în domeniul importului de cereale. Era destul de prosperă, cu sediul în zona Docklands, având şaizeci şi cinci de angajaţi cu vechime, toţi acţionari, „al căror sistem de supravieţuire a fost retezat peste noapte”, potrivit lui Hector, care, tot peste noapte, îşi descoperise înzestrarea pentru relaţiile publice: „Distrugătorii de active şi bancherii profitori se află la poarta noastră, iar şaizeci şi cinci dintre cei mai buni oameni din Anglia, bărbaţi şi femei, sunt pe cale de a fi azvârliţi la groapa de gunoi”, a informat el presa. Şi, bineînţeles, în mai puţin de o lună, titlurile anunţau victoria: MEREDITH ÎI ALUNGĂ PE CAPITALIŞTII HOITARI - FIRMA DE FAMILIE TRIUMFĂ, REZISTÂND PRELUĂRII.

Iar un an mai târziu, Hector stătea în vechiul lui birou de la etajul patru, făcând puţină agitaţie drăcească, după cum îi plăcea lui să se exprime.

Dacă Hector revenise în urma unor discuţii, ori Serviciul apelase la el cu o plecăciune, şi care erau, la o adică, funcţiile unui aşa-zis director de Proiecte Speciale, constituiau nişte mistere la care Luke reflectă în timp ce îl urma cu pas de melc pe scara splendidă a clubului său, trecând prin dreptul portretelor înfăţişând eroi din epoca imperială, ale căror pânze se fărâmiţau, şi ajungând în biblioteca încărcată de cărţi mucegăite pe care nu le citea nimeni. Şi continuă să se gândească la asta şi cât Hector închise uşa masivă din mahon, a răsucit cheia în broască, a lăsat-o să cadă în buzunar, a desfăcut cataramele unei genţi diplomat vechi, de culoare cafenie, şi, împingând spre Luke un plic cu antetul Serviciului, dar netimbrat, s-a dus cu paşi rari spre fereastra înaltă care dădea spre Parcul St.

James.

— M-am gândit că ţi s-ar potrivi mai bine decât să arzi gazul de pomană în serviciul administrativ, remarcă el nepăsător, timp în care trupul lui povârnit rămase profilat pe fundalul perdelei murdare.

Scrisoarea din plicul cu antet era o foaie imprimată provenită de la aceeaşi Regină a Resurselor Umane care, cu doar două luni în urmă, dăduse sentinţa în cazul lui Luke. Într-o exprimare lipsită de viaţă, îl transfera începând din acea clipă şi fără nici o explicaţie pe postul de coordonator al unui organism embrionar ce avea să fie cunoscut sub numele de Grup Focus pentru Finanţarea Autonomă, care răspundea direct în faţa directorului de Proiecte Speciale. Sarcina Grupului era de a analiza proactiv ce costuri operative puteau fi recuperate de la departamentele-client care au beneficiat în mod considerabil de rezultatul operaţiunilor desfăşurate de Serviciu. Numirea prevedea o prelungire a contractului său cu optsprezece luni, perioadă ce urma să se adauge la vechime în scopul calculării drepturilor de pensie. Orice nelămuriri puteau fi transmise la adresa de e-mail indicată.

— Ai priceput ceva? îl întrebă Hector, rămas în dreptul ferestrei înalte.

Nedumerit, Luke îngăimă că asta îl ajuta să-şi plătească mai uşor ipoteca.

— Dar proactiv îţi place? Te-a captivat asta cu proactivul?

— Nu prea, spuse Luke, râzând deconcertat.

— Regina Umană adoră proactivul, îl informă Hector. O excită la culme. Lasă chestia cu grupul focus, acum ai trecut greul.

Trebuia Luke să-i cânte în strună? Ce Dumnezeu era în mintea lui de îl adusese la acel club groaznic la ora unsprezece dimineaţa şi îi dăduse scrisoarea aceea pe care nu ar fi trebuit în mod normal să o vadă, şi să facă glume

pedante privind limbajul folosit de Regina Umană?

— Am auzit că ai avut necazuri mari la Bogotá, remarcă Hector.

— Mda, cu suişuri şi coborâşuri, ştii cum e, răspunse Luke cu fereală.

— Te referi la aventura cu nevasta adjunctului tău? Asta să înţeleg prin suişuri şi coborâşuri?

Privind fix la scrisoarea pe care o ţinea în mână, Luke observă că degetele începuseră să-i tremure, dar, printr-o reacţie de autocontrol, reuşi să rămână tăcut.

— Ori de suişurile şi coborâşurile simţite când te-ai trezit răpit sub ameninţarea puştii mitralieră, de către un rahat de baron al drogurilor pe care îl credeai fraierul tău? continuă Hector. La asta te referi?

— Probabil că la amândouă, replică Luke destul de ţeapăn.

— Poţi să-mi spui care a fost mai întâi - răpirea sau aventura?

— Aventura, din păcate.

— Din păcate pentru că, în timp ce tu erai prizonier la cheremul baronului drogurilor în a lui *redoute* din junglă, sărmana ta soţie, rămasă la Bogotá, a aflat că tu te zbenguiai cu fata din vecini?

— Da. Exact. Atunci a aflat.

— Şi rezultatul a fost că, după ce ai scăpat de ospitalitatea traficantului şi ţi-ai găsit drumul spre casă, după câteva zile în care te-ai confruntat cu natura aspră, nu te-ai bucurat de primirea eroică pe care o anticipai?

— Da, aşa a fost.

— I-ai destăinuit totul?

— Baronului drogurilor?

— Nu, lui Eloise.

— Ei, nu chiar tot, spuse Luke, neştiind prea bine de ce îndura toate astea.

— Ai mărturisit ceea ce deja ştia ori avea să afle sigur, sugeră Hector pe un ton aprobator. Mărturisirea parţială care trece drept completă şi sinceră. Am priceput corect?

— Cred că da.

— Nu vreau să mă vâr în viaţa ta, prietene. Nu vreau să te judec. Doar voiam să ştiu dacă am înţeles cum trebuie. Am avut multe acţiuni reuşite pe vremuri. După mine, eşti un ofiţer al naibii de bun, şi de aceea te afli aici. Ce părere ai? Per ansamblu. Scrisoarea pe care o ai în mână. În rest?

— În rest? Păi, cred că sunt puţin nedumerit.

— Nedumerit, de ce anume?

— În primul rând, ce e cu urgenţa asta? De acord, e vorba de intrarea în vigoare a deciziei. Dar slujba asta nu există.

— Nici nu trebuie. Povestea e cât se poate de clară. Cuferele sunt goale, aşa că şeful cel mare se duce la Trezorerie cu castronelul de cerşit şi le cere mai mulţi bani peşin. Cei de la Trezorerie ţin cu dinţii de bănuţi. „Nu vă putem ajuta. Suntem cu toţii faliţi. Scoateţi bani de la toţi şmecherii care obţin profituri din activitatea voastră.” Date fiind vremurile, mi se pare că a jucat foarte bine cartea asta.

— Sunt convins că e o idee bună, rosti Luke cu seriozitate, deja mai pierdut decât fusese vreodată de la revenirea lipsită de triumf în Anglia.

— Bun, dacă nu te atrage, acum e momentul să o spui, ce Dumnezeu! În situaţia asta nu există altă şansă, te rog să mă crezi.

— Mă atrage, desigur. Şi-ţi sunt foarte recunoscător, Hector. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine. Mulţumesc pentru mâna asta de ajutor.

— Planul Reginei Umane este să-ţi restituie biroul, Dumnezeu s-o binecuvânteze. La câteva uşi de cei de la Financiar. În chestia asta nu mă bag. Ar fi nepoliticos. Însă

te sfătuiesc să-i ocoleşti pe departe pe ăştia de la Financiar. Ei nu vor să te vâri în treburile lor, iar noi nu vrem ca ei să-şi vâre nasul în treburile noastre. E clar, nu?

— Nici nu cred că vom ajunge la ei.

— În orice caz, n-o să stai în birou prea mult. O să umbli peste tot, o să faci anticameră la Whitehall, până devii o belea pe capul ministerelor care beneficiază de fonduri mari. Treci pe la mine de două ori pe săptămână, îmi prezinţi progresele înregistrate, dichisim cheltuielile tale, asta-ţi va fi soarta. Mai eşti dispus să mergi pe ideea asta?

— Nu prea.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, de ce aici? De ce nu mi-ai trimis un e-mail acolo unde lucrez acum, sau de ce nu m-ai sunat pe interior?

Hector nu acceptase niciodată criticile cu una, cu două, ţinea Luke minte, astfel că nu a înghiţit-o nici pe asta.

— Bine, la naiba. Să presupunem că întâi ţi-aş fi transmis un e-mail. Ori te sunam! Atunci ai fi acceptat? Oferta Reginei Umane, aşa cum e formulată, pentru numele Domnului?

Prea târziu pentru a mai drege lucrurile, în mintea lui Luke se alcătui un alt scenariu. Mai încurajator.

— În caz că mă întrebi dacă aş accepta oferta Reginei Umane aşa cum este prezentată în scrisoare - întrebându-mă la modul ideal -, răspunsul meu este da. În caz că mă întrebi - tot ideal - dacă mi-ar fi mirosit ceva anapoda găsind scrisoarea pe masa mea de lucru din birou ori pe ecranul computerului, răspunsul meu ar fi nu, nu aş fi acceptat.

— Pe cuvântul tău de cercetaş?

— Pe cuvântul meu de cercetaş.

Îi întrerupse zăngănitul puternic scos de clanţă, zguduită cu ferocitate de cineva, după care urmă o ploaie de

ciocănituri furioase. Scăpând dezgustat printre buze un „uf, lua-v-ar naiba”, Hector îi făcu semn lui Luke să se facă nevăzut printre corpurile de bibliotecă, descuie uşa şi scoase capul afară.

— Îmi pare rău, amice, astăzi nu, regret, îl auzi Luke spunând. Facem un inventar neoficial. Obişnuitul balamuc. Membrii iau cărţi şi nu semnează fişele. Sper că nu eşti unul dintre aceia. Încearcă vineri. Cred că e prima oară în viaţă că mă simt recunoscător pentru funcţia de bibliotecar onorific, continuă el, fără să se deranjeze să coboare glasul în timp ce închidea uşa şi o încuia. Acum poţi ieşi de acolo. Şi, în caz că-ţi închipui că aş fi organizatorul unui complot septembrist, fă bine şi citeşte şi scrisoarea asta, apoi dă-mi-o înapoi ca s-o înghit.

Plicul era bleu şi ciudat de opac. Un leu şi un unicorn în două picioare, ambii albaştri, erau imprimaţi în relief pe dos. Iar înăuntru, o foaie de hârtie asortată la culoare, de cea mai mică dimensiune, cu antetul tipărit impresionant: Din partea Cabinetului.

> Dragă Luke,
>
> Prin prezenta te asigur că discuţia privată pe care o porţi astăzi, la ora prânzului, cu colegul nostru comun în clubul său se desfăşoară cu aprobarea mea neoficială.
>
> Întotdeauna al tău...

Apoi, o semnătură foarte măruntă, ce arăta ca şi cum ar fi fost smulsă sub ameninţarea armei: William J. Matlock (şeful de cabinet), cunoscut mai curând sub numele de Billy Boy Matlock - sau mai simplu, Bully Boy[1], pentru cei care preferau această variantă, cum era cazul celor care se puseseră rău cu el - mâna stângă a marelui şef şi omul cu cele mai îndelungate state de serviciu şi cel mai competent

[1] Aproximativ, Billy Persecutorul (n. tr.)

salvator al situaţiilor imposibile.

— Ăsta-i un rahat, la o adică, dar ce altceva putea să facă bietul om? remarcă Hector în timp ce vâra scrisoarea înapoi în plic, după care îndesă plicul într-un buzunar interior al sacoului sport cu aspect ponosit. Toţi ştiu că am dreptate, n-ar vrea să am, şi nu ştiu ce să facă dacă am dreptate. Nu vor să mă vadă pişându-mă în cort, dar nici afară. Singura soluţie ar fi să mă închidă şi să-mi pună căluş, dar eu nu mă las cu una, cu două, niciodată n-am fost altfel. Şi nici tu, din câte ştiu - de ce n-ai fost mâncat de tigri sau ce fiare au ăia pe-acolo?

— Erau mai mult insecte.

— Lipitori?

— Şi din acelea.

— Hai, nu te mai agita atât. Ia un loc în strană.

Supus, Luke se aşeză. Însă Hector rămase în picioare, cu mâinile înfipte adânc în buzunare, cu umerii plecaţi, privind concentrat la şemineul neaprins, cu cleştele şi vătraiele lui vechi din alamă şi fotoliile din jur având pielea crăpată. Şi atunci Luke a avut impresia că atmosfera din bibliotecă era apăsătoare, dacă nu chiar ameninţătoare. Şi probabil că şi Hector simţea asta, pentru că dezinvoltura îl părăsi, şi faţa lui suptă, cu aspect bolnăvicios, deveni la fel de mohorâtă ca aceea a unui antreprenor de pompe funebre.

— Vreau să te întreb ceva, spuse el pe neaşteptate, mai mult către şemineu decât înspre Luke.

— Te rog.

— Care este cel mai urât, cel mai cumplit lucru pe care l-ai văzut în viaţă? Nu are importanţă unde. În afară de ţeava armei Uzi a unui lord al drogurilor care ţi-a fost îndreptată spre faţă. Copii congolezi cu burţile umflate de foame, având mâinile retezate, urlând înnebuniţi după mâncare, prea extenuaţi ca să mai strige? Taţi castraţi, cu organele genitale îndesate în gură, şi cu găvanele ochilor pline de

muşte? Femei cu baionete înfipte în fund?

Luke nu fusese la post în Congo, aşa că, după toate probabilităţile, Hector descria experienţe trăite pe propria-i piele.

— Am trecut şi eu prin situaţii asemănătoare, mărturisi el.

— Cum ar fi? Dă-mi două.

— Guvernul columbian trecând la acţiune. Cu asistenţă americană, fireşte. Sate pârjolite. Locuitorii violaţi în grup, torturaţi, făcuţi bucăţi. Toţi ucişi, cu excepţia unuia lăsat în viaţă, ca să le poată spune povestea şi altora.

— Da. Bun. Înseamnă că amândoi am văzut ceva din lumea asta, recunoscu Hector. Nu am făcut umbră pământului degeaba.

— Nu.

— Şi bani mânjiţi curgând ploaie peste tot, profituri scoase din durerile altora, le-am văzut şi pe astea. Doar în Columbia, miliarde. Nu mai e un secret pentru nimeni. Doar Dumnezeu ştie cât făcea omul tău. Hector nu mai aşteptă răspunsul. În Congo, miliarde. În Afghanistan, miliarde. O optime din economia mondială: economie neagră ca pălăria ta. Ştim despre asta.

— Da. Ştim.

— Bani scoşi cu sânge. Asta e tot.

— Da.

— Nu are importanţă unde. Se pot găsi într-o ladă sub patul unei căpetenii războinice din Somalia sau într-o bancă din City-ul londonez, alături de un porto foarte vechi. Nu-şi schimbă culoarea. Tot bani din sânge sunt.

— Cred că da.

— Fără strălucire, fără scuze elegante. Profituri din extorcări, trafic de droguri, crimă, intimidare, viol în masă, sclavie. Preţul sângelui vărsat. Spune-mi dacă exagerez cu ceva.

— Sunt convins că nu.

— Doar patru căi există pentru a stopa asta. Prima: să-i descoperi pe făptaşi. Să-i prinzi, să-i ucizi ori să-i bagi în temniţă. Dacă poţi. A doua: te duci direct la marfă. O interceptezi înainte să ajungă pe stradă sau pe piaţă. A treia: pui gheara pe profituri şi îi scoţi pe ticăloşi din afaceri.

O pauză îngrijorătoare, cât să lase impresia că reflecta la chestiuni care depăşeau fişa de post a lui Luke. Se gândea cumva la traficanţii de heroină care îl transformaseră pe fiul lui într-un un abonat al aresturilor şi într-o persoană dependentă? Ori la *capitaliştii hoitari* care încercaseră să scoată firma familială din afaceri şi să arunce la groapa de gunoi şaizeci şi cinci dintre cei mai buni oameni din Anglia?

— Şi mai există şi a patra cale, tocmai spunea Hector. Calea directă. Cel mai des încercată, cea mai uşoară, mai convenabilă, mai simplă şi care necesită cea mai mică osteneală. Ducă-se naibii oamenii care au răbdat de foame, au fost violaţi, torturaţi, au murit din cauza dependenţei. La naiba cu costurile umane. Banii nu au miros atâta vreme cât sunt suficienţi şi sunt ai noştri. În primul rând, să gândim în stil mare. Prinzi plevuşcă, dar laşi rechinii în voie. Un individ spală două milioane? E un escroc nenorocit. Chemi organele legii şi-l pui în fiare. Dar când e vorba de câteva miliarde? Aşa mai vii de-acasă. Miliardele reprezintă statistică. Închizând ochii în timp ce se cufunda în reflecţie, Hector semănă preţ de un moment cu propria mască mortuară: sau, cel puţin, aşa avu Luke impresia. Lukie, nu e nevoie să fii de acord cu nimic din toate astea, spuse el cu bunătate, trezindu-se din reverie. Uşa e larg deschisă. Având în vedere reputaţia mea, mulţi or să dea năvală.

Luke observă că alegerea acelei metafore era oarecum ironică, întrucât Hector avea cheia de la uşă în buzunar, însă îşi păstră gândul pentru sine.

— Te poţi întoarce la birou după prânz, îi spui Reginei

Umane că-i mulţumeşti din inimă, dar că te simţi mai fericit în temniţă, la parter, îţi aştepţi pensia, te fereşti de lorzii drogurilor şi de soţiile colegilor, stai întins pe spate şi scuipi în tavan pentru restul vieţii. Nu trebuie să-ţi frângi ciolanele.

Luke reuşi să zâmbească.

— Necazul meu este că nu mă pricep prea bine să scuip în tavan.

Însă nimic nu putea pune stavilă campaniei publicitare pe care Hector o desfăşură cu mare tam-tam:

— Eu îţi ofer o stradă cu sens unic spre nicăieri, insistă el. Dacă te vâri în treaba asta, eşti vârât până la gât. Dacă pierdem, înseamnă că am fost doi ciripitori rataţi care au încercat să-şi dea cu stângu-n dreptul. Dacă vom câştiga, vom deveni leproşii junglei ce se întinde de la Whitehall la Westminster. Ca să nu mai vorbim de Serviciul pe care facem tot ce putem ca să-l iubim, onorăm şi slujim.

— Astea sunt toate informaţiile pe care le primesc?

— Pentru binele tău şi al meu, da. Nu vezi păsărica decât dacă treci mai întâi prin faţa altarului.

Ajunseseră la uşă. Hector scosese cheia şi se pregătea să o răsucească în broască.

— Şi referitor la Billy Boy, adăugă el.

— Care-i treaba?

— Va încerca să te strângă cu uşa. E aproape sigur. Chestia cu băţul şi morcovul, ştii? „Ce ţi-a spus nebunul acela de Meredith? Ce pune la cale, unde, pe cine mai angajează?” Dacă se întâmplă asta, vorbeşte întâi cu mine, şi vorbeşti cu mine şi după aceea. În treaba asta, nimeni nu e absolut curat. Până nu-şi dovedesc nevinovăţia, toţi sunt vinovaţi. Batem palma?

— Până acum, m-am descurcat la toate contrainterogatoriile, replică demn Luke, simţind că sosise momentul să se afirme.

— Chiar şi aşa, spuse Hector, încă aşteptându-i răspunsul.

— Are legătură cu rusa mea? tatonă Luke, plin de speranţă, într-un moment pe care ulterior îl socoti inspirat. Era rusofil şi purtase mereu ranchiună pentru că fusese scos din circuit pe motivul unei afecţiuni deosebite faţă de ţintă.

— Ar putea fi rusa. Ar putea fi orice, murmură Hector, şi ochii lui mari şi cenuşii se luminară din nou de focurile credinţei.

Spusese cu adevărat da, acceptând slujba? Acum, în retrospectivă, spusese oare: „Da, Hector, mă vâr în treaba asta, legat la ochi şi de mâini, aşa cum am fost în noaptea aceea în Columbia, şi mă voi alătura cruciadei tale misterioase” - ori ceva asemănător?

Nu, nu făcuse aşa ceva.

În timp ce se aşezau să ia ceea ce Hector anunţa drept aproape cel mai prost prânz din lume, pentru că premiul întâi încă nu se acordase, Luke nu ştia sigur dacă fusese invitat să se înroleze în acel soi de război privat în care Serviciul era din când în când împins, contra voinţei lui, cu rezultate dezastruoase.

Tentativele lui Hector de a iniţia o conversaţie banală şi într-o atmosferă de bună dispoziţie nu au reuşit să alunge toate aceste temeri. Aşezaţi la marginea cea mai îndepărtată a sufrageriei sepulcrale a clubului, la o masă apropiată de bucătăria din care răzbăteau clinchete şi zdrăngănit de tacâmuri, Hector i-a dat lui Luke o lecţie de mare maestru cu privire la folosirea conversaţiei indirecte în locuri publice.

La ţiparul afumat, el s-a limitat la întrebări despre familia lui, folosind numele corecte ale soţiei şi fiului, alt semn pentru Luke că Hector îi citise dosarul personal. Când au

sosit plăcinta cu carne şi varza, pe un cărucior hodorogit împins de un negru bătrân şi iritat, purtând o haină roşie de vânătoare, Hector a trecut la subiectul mai intim, dar mai nevinovat, al planurilor de căsătorie ale lui Jenny - Jenny dovedindu-se a fi iubita lui fiică -, planuri pe care ea le abandonase recent, deoarece, potrivit lui Hector, individul cu care se combinase era un rahat care nu avea nici o şansă de îndreptare:

— Nu a fost vorba de dragoste în ce o privea pe Jenny, era dependenţă - ca aceea a lui Adrian, doar că, slavă Domnului, nu de droguri. Tipul e un sadic, iar ea, o bleagă de modă veche. Vânzător agresiv, cumpărător docil, aşa am crezut noi. Nu am spus nimic, nici nu poţi în cazuri dintr-astea. E fără speranţă. Le-am cumpărat o căsuţă agreabilă în Bloomsbury, pusă perfect la punct. Individul acela vulgar voia să aibă mochetă groasă de opt centimetri, aşa că şi Jenny voia la fel. Eu detest mochetele astea, dar ce puteam face? La câteva minute de mers pe jos de la British Museum, numai bine pentru Troţki şi doctoratul ei. Numai că drăguţa de Jenny i-a făcut vânt micului rahat, slavă Cerului, şi pentru asta merită nota zece. Am avut parte de un preţ bun, de recesiune, proprietarul era falit, şi nu o să pierd bani. Are şi o grădină frumoasă, nu prea mare.

Chelnerul bătrân apăruse din nou cu un vas în care avea cremă de ouă. Îndepărtat cu un gest de Hector, omul a bombănit o imprecaţie şi s-a dus, târându-şi picioarele, spre următoarea masă, aflată la vreo şase metri depărtare.

— Are şi un subsol destul de mare, lucru pe care nu-l găseşti la multe case din ziua de azi. Miroase puţin a mucegai. Dar nu supărător. A fost pivniţa de vinuri a cuiva. Fără zid despărţitor faţă de casa următoare. Traficul e destul de suportabil. Mare noroc că nu a făcut un copil cu individul. Din câte o cunosc eu pe Jenny, nu-şi lua măsuri de precauţie.

— Mare noroc, comentă Luke din politeţe.

— Da, sigur, nu? aprobă Hector, aplecându-se în faţă ca să fie sigur că este auzit, în ciuda zgomotului ce venea din bucătărie. Deja Luke îşi punea întrebarea dacă Hector avea o fiică. Mă gândeam că ai dori să preiei casa fără să plăteşti chirie o vreme. Jenny n-o să se apropie de ea, bineînţeles, dar trebuie să stea cineva acolo. O să-ţi dau cheile imediat. Apropo, îl mai ţii minte pe Ollie Devereaux? Fiul unui rus alb, agent de turism la Geneva, şi al unei doamne care ţinea un bufet cu peşte şi cartofi prăjiţi în Harrow? Arată cam de şaisprezece ani mergând pe patruzeci şi cinci? Te-a scos dintr-o belea când ai zbârcit-o cu un microfon-sondă în hotelul acela din Sankt-Petersburg, în urmă cu ceva timp, mai ţii minte?

Luke şi-l amintea foarte bine pe Ollie Devereaux.

— Francez, rus, elveţiano-german şi italian, dacă ai nevoie de aşa ceva, şi cel mai bun om de sprijin din domeniul nostru. O să-l plăteşti în numerar. O să-ţi dau şi ţie nişte bani. Începi mâine la ora nouă fix. Găseşte-ţi timp să îţi aduni catrafusele de la Administrativ şi să-ţi cari boldurile şi agrafele la etajul trei. A, da, şi o să faci echipă cu o femeie frumoasă, pe nume Yvonne, celălalt nume nu contează: are sânge de ogar, profesionistă, nici usturoi nu mănâncă, nici gura nu-i miroase, tărie de oţel.

Căruciorul argintiu apăru din nou. Hector recomandă pudingul casei, cu pâine şi unt. Luke mărturisi că acela era desertul lui preferat.

— Şi crema de ou ne-ar face mare plăcere acum, mulţumesc.

Căruciorul se îndepărtă într-un nor furtunos de iuţeală geriatrică.

— Şi te rog să te consideri unul dintre puţinii aleşi, asta începând cu două ore în urmă, spuse Hector, ştergându-se la gură cu un şervet din damasc mâncat de molii. Eşti

numărul şapte pe listă, inclusiv Ollie, dacă ar fi existat o listă. Nu-l vreau pe al optulea fără aprobarea mea. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, încuviinţă Luke de această dată.

Aşadar, probabil că până la urmă spusese „da”.

În acea după-amiază, sub privirile împietrite ale colegilor de celulă de la Administrativ şi legănându-se puţin sub efectul vinului roşu şi prost băut la club, Luke şi-a strâns ceea ce Hector denumise bolduri şi agrafe şi a dus totul într-o cameră murdară, dar acceptabilă, de la etajul trei, având pe uşă o plăcuţă cu Analiza Finanţării Autonome, care îşi aştepta ocupantul teoretic. Avea şi o jachetă veche, şi ceva l-a îndemnat să o atârne pe speteaza scaunului, unde a şi rămas, la fel ca stafia celuilalt sine, ori de câte ori trecea pe acolo vinerea după-amiaza, ca să adreseze câte un salut binedispus oricui se întâmpla să-l întâlnească pe coridor ori ca să anunţe cheltuielile fictive pe care după aceea le returna cu religiozitate în contul întreţinerii casei din Bloomsbury.

Iar în dimineaţa următoare - în zilele acelea începuse să doarmă din nou - a pornit în prima plimbare spre Bloomsbury, exact la fel cum mergea acum, doar că în acea zi, pânzele dese şi orbitoare de ploaie măturau Londra, silindu-l să poarte pălărie şi un impermeabil care îl acoperea din cap până în călcâie.

Întâi verificase strada - ceea ce nu constituia o problemă pe potopul acela, însă există anumite obiceiuri de agent operativ pe care nu ţi le poţi schimba, indiferent cât de mult ai dormi şi câtă mişcare ai face - o privire de la nord la sud, o alta dinspre o stradă lăturalnică ce dădea în strada principală, exact vizavi de casa-ţintă, care era la numărul 9.

Iar casa în sine era frumoasă, aşa cum îi spusese Hector,

chiar pe ploaia aceea torenţială: un imobil din cărămidă, cu faţada dreaptă, datând de la sfârşitul secolului al XVIII-lea, tipic pentru Londra, pe trei niveluri, cu treptele proaspăt vopsite în alb, acestea ducând spre uşa de un albastru regal, având un geam tip evantai şi ferestre glisante de o parte şi de alta. Luminatoarele subsolului încadrau acest ansamblu.

Însă nu exista o scară separată din exterior pentru accesul în subsol, remarcă Luke dintr-o privire în timp ce urcă treptele, răsuci cheia în broască şi intră, după care rămase pe covoraşul de şters picioarele, întâi trăgând cu urechea, apoi dezbrăcându-şi haina de ploaie udă şi scoţând o pereche de şoşoni din geanta pe care o purtase pe sub impermeabil.

Holul, cu o mochetă groasă şi generoasă de culoare roşu-închis: moştenire de la micuţul rahat de care Jenny se descotorosise la vreme. Un scaun de portar[1], foarte vechi, îmbrăcat recent în piele de un verde strident. O oglindă de epocă, poleită cu eleganţă. Hector voise să-i facă un cadou pe cinste iubitei sale Jenny, iar după atacul lui reuşit împotriva capitaliştilor hoitari probabil că îşi putea permite acest lucru. Două scări ce duceau sus, de asemenea cu mochetă groasă. Strigă: „E cineva acolo?” - şi nu auzi nimic. Deschise uşa salonului. Şemineul original. Litografii de Roberts[2], canapea şi fotolii cu tapiţerii extrem de elegante. În bucătărie, aparatură de ultimă generaţie, şi o masă sărăcăcioasă din lemn de pin. Dădu de perete uşa ce ducea spre subsol şi strigă în josul treptelor de piatră: „Alo! E

[1] Scaun ce seamănă cu o jumătate de ou tăiat pe lung, încadrând corpul şi având un fel de acoperiş, creat în epoca medievală şi plasat de obicei în faţa uşii de intrare pentru servitorii care trebuiau să întâmpine oaspeţii pe orice vreme. (n. tr.)

[2] David Roberts (1796-1864), pictor şi grafician scoţian, autorul unei serii de litografii după schiţele făcute în Egipt şi Orientul Apropiat. (n. tr.)

cineva - Scuze” - dar nu primi răspuns.

Urcă la etajul întâi fără să-şi audă sunetul paşilor. Pe palierul intermediar existau două uşi, cea din stânga ranforsată cu o placă de oţel şi cu încuietori de alamă de o parte şi de alta, la înălţimea umărului. Cea din dreapta era o uşă normală. Două paturi alăturate, nefăcute, o baie mică în spate.

Pe inelul cu cheia principală pe care i-o dăduse Hector era agăţată şi o a doua cheie. Întorcându-se către uşa din stânga, descuie cele două yale şi pătrunse într-o încăpere cufundată în beznă, unde mirosea a deodorant feminin, cel care îi plăcea şi Eloisei. Pipăi după comutator. Perdele groase din catifea roşie, proaspăt atârnate, prinse cu agrafe de dimensiuni uriaşe, care-i aduseră aminte întâmplător de săptămânile de recuperare petrecute la spitalul american din Bogotá. Nu exista pat. În mijlocul încăperii, o masă simplă şi un scaun rotativ, un computer şi o lampă de citit. Pe peretele din faţa lui, fixate în unghiul tavanului, patru storuri negre din pânză cerată mergând până la podea.

Revenind spre palier, se aplecă peste balustradă şi strigă din nou „Cineva acolo?”, însă nici acum nu primi răspuns. Revenit în dormitor, ridică storurile negre unul după altul, aşezându-le atent în carcasele lor de pe tavan. La început crezu că avea în faţă un plan alcătuit de un arhitect, mare cât un perete. Dar un plan reprezentând *ce?* Apoi se gândi că trebuia să fie o uriaşă problemă de matematică. Dar *ce* trebuia să calculeze?

Examină liniile colorate şi citi scrisul cursiv şi grijuliu, marcând ceea ce la început luă drept oraşe. Dar cum puteau fi oraşe, când purtau nume precum Pastor, Episcop, Preot şi Diacon? Linii punctate alături de linii continue. Linii negre ce deveneau cenuşii, apoi dispăreau. Linii în mov şi albastru, îndreptându-se către un punct nodal, undeva la sud de centru, sau poate emanau din acel punct?

Şi toate acestea cu atâtea devieri, cu atât de multe întoarceri, atâtea răsuciri, dublări de traseu şi schimbări de direcţie, în sus, în jos şi în lateral, iar apoi din nou în sus, încât dacă fiul lui, Ben, într-una dintre exploziile inexplicabile de furie, s-ar fi baricadat în acea cameră şi ar fi pus mâna pe o cutie de creioane colorate şi ar fi tras linii în zigzag pe perete, rezultatul nu ar fi fost foarte diferit.

— Îţi place? întrebă Hector, apărut brusc alături de el.

— Eşti sigur că nu e pusă cu susu-n jos? replică Luke, hotărât să nu se arate surprins.

— Ea numeşte asta Anarhia banilor. Cred că ar merita să fie expusă la Tate Modern.

— Ea?

— Yvonne. Fecioara noastră de fier. Lucrează cu precădere după-amiaza. Asta este camera ei. A ta e sus.

Împreună, urcară spre podul transformat în spaţiu de locuit, cu grinzi aparente şi lucarne. O masă simplă, la fel ca aceea din camera lui Yvonne. Hector nu este omul care să agreeze birourile cu sertare. Un computer, fără terminal.

— Nu folosim cabluri, nici criptate, nici de alt fel, spuse Hector, cu vehemenţa reţinută pe care Luke se învăţase să o aştepte din partea lui. Fără linii fierbinţi cu sediul central, fără legături de e-mail, criptate, decriptate sau prăjite. Singurele documente pe care le folosim aici sunt micile stick-uri oranj ale lui Ollie. Ţinea un asemenea obiect în mână: un stick de memorie obişnuit, având numărul 7 gravat pe carcasa portocalie din plastic. Fiecare stick trebuie să fie urmărit în tranzit de fiecare dintre noi, când îl primim, ai înţeles? Semnăm de primire, semnăm de predare. Ollie se ocupă de navetă şi ţine evidenţa. După ce o să petreci câteva zile cu Yvonne, o să prinzi şpilul. Alte întrebări, pe măsură ce apar probleme. Ai ceva nelămuriri?

— Nu cred.

— Nici eu. Atunci, aşază-te comod, gândeşte-te la Anglia,

nu tăia frunză la câini şi n-o da în bară. Şi gândeşte-te la fecioara noastră de fier. Sânge de ogar, profesionistă, nici usturoi nu mănâncă, nici gura nu-i miroase, tărie de oţel şi parfumul deodorantului scump folosit de Eloise.

Era un sfat pe care, făcând toate eforturile posibile, Luke l-a respectat în ultimele trei luni, şi se ruga cu înflăcărare să-l respecte şi astăzi. Billy Boy Matlock îl chemase în două rânduri, ca să-l linguşească şi să-l ameninţe, sau şi una, şi alta. În două rânduri se eschivase, parase şi minţise, în conformitate cu instrucţiunile primite de la Hector, şi reuşise să supravieţuiască. Nu-i fusese uşor.

— Yvonne nu există nici în ceruri şi nici aici, pe pământ, decretase Hector încă din prima zi. Nu există şi nu va exista. Ai priceput? Asta să-ţi fie clar. Şi rămâne valabil. Iar dacă Billy Boy te leagă de boaşe şi te agaţă de candelabru, ea tot nu există.

Nu există? O tânără timidă, cu o haină de ploaie lungă, de culoare întunecată, având o glugă ascuţită, apărută în prag chiar în prima seară a prezenţei lui acolo, nemachiată, având în braţe o geantă diplomat burduşită, ca şi cum tocmai ar fi salvat-o de potop, *nu există şi nu va exista?*

— Bună. Sunt Yvonne.

— Luke. Te rog să intri, pentru Dumnezeu!

O strângere de mână şiroind de apă, în timp ce el şi Hector o trag în holul de intrare. Ollie, cel mai bun om din umbră care se poate găsi în domeniu, găseşte un umeraş pentru impermeabilul ei şi îl atârnă în baie ca să se scurgă pe podeaua acoperită cu gresie. Tocmai a început o relaţie lungă de trei luni care nu există. În acea noapte, ceva mai târziu, Luke a aflat repede că cenzura impusă de Hector în privinţa hârtiilor includea şi geanta doldora a lui Yvonne. Asta pentru că orice aducea ea în geantă pleca în aceeaşi zi. Şi asta din cauză că Yvonne nu era o simplă

anchetatoare, ci şi o sursă clandestină.

Într-o zi, diplomatul ei putea conţine un dosar voluminos de la Bank of England. În alta, documente de la Autoritatea pentru Servicii Financiare, Trezorerie, Agenţia de Luptă contra Crimei Organizate. Şi într-o memorabilă seară de vineri, care nu avea să fie uitată, din el au apărut un teanc de şase volume groase şi vreo douăzeci de casete audio, suficiente pentru a-l face să plesnească, provenite din arhiva sfântă de la Cartierul General pentru Comunicaţii al Guvernului. Ollie, Luke şi Yvonne şi-au petrecut tot weekendul copiind, fotografiind şi multiplicând materialele în toate modurile posibile, astfel încât Yvonne să le poată înapoia deţinătorilor legali luni dimineaţă, la crăpatul zorilor.

Luke nu are idee nici în ziua de azi dacă ea intra în posesia acelor prăzi în mod licit ori prin şiretlicuri, dacă le obţinea de la colegi sau complici prin furtişag ori prin vorbe dulci. Ştia doar că imediat ce sosea cu servieta, Ollie o ducea iute în bârlogul lui din spatele bucătăriei, ca să scaneze conţinutul lor, să transfere totul pe un stick de memorie şi să-i înapoieze geanta lui Yvonne: iar ea, la sfârşitul zilei, le înapoia la departamentul la care lucra oficial, din cadrul guvernului.

Pentru că şi acesta era un mister, niciodată dezvăluit în lungile după-amiezi în care el şi Yvonne stătuseră izolaţi ca nişte schimnici ca să compare numele ilustre ale capitaliştilor hoitari cu transferuri de miliarde efectuate cu viteza fulgerului peste trei continente într-o singură zi; ori ca să flecărească în bucătărie în timp ce mâncau de prânz supa făcută de Ollie, cea de roşii fiind o specialitate, iar cea de ceapă, destul de bună. Dar şi budinca de crab, pe care o aducea parţial gătită într-un vas pentru picnic şi o definitiva pe aragazul de acolo, un miracol recunoscut unanim. Însă în ceea ce îl privea pe Billy Boy Matlock, Yvonne nu exista şi

nici nu avea să existe vreodată. Săptămânile de instruire în arta de a rezista interogatoriilor sunt de mare ajutor: la fel şi luna petrecută stând ghemuit şi cu cătuşe la mâini în acea *redoute* a dementului lord al drogurilor, în timp ce soţia ta descoperă că eşti un fustangiu fără leac.

— Aşadar, ce căutăm aici în privinţa turnătorilor, Luke? îl întreabă Matlock la o ceaşcă de ceai într-un colţ confortabil al biroului său spaţios din la *Lubianka-sur-Tamise,* după ce l-a invitat la o discuţie, atrăgându-i atenţia să nu-i spună lui Hector. Eşti un om care ştie o mulţime de lucruri despre informatori. Acum câteva zile, când s-a pus problema găsirii unui instructor cu experienţă în domeniul gestionării agenţilor, m-am gândit la tine. Un contract frumuşel, de cinci ani, pentru cineva de vârsta ta, rosteşte Matlock cu pronunţia lui lenevoasă şi necioplită, tipică pentru cei născuţi în Midlands.

— Ca să fiu cât se poate de sincer, Billy, ştii la fel de bine ca şi mine, îi răspunde Luke, ţinând minte că Yvonne nu există şi nici nu va exista, chiar dacă Billy Boy îl agaţă de candelabru de boaşe, cam singurul lucru care nu i-a trecut prin cap lordului drogurilor. Hector îşi procură informaţiile parcă din aer, serios vorbesc. E uimitor, adaugă el cu admiraţia de rigoare.

Matlock pare să nu-i audă răspunsul ori nu-l ia în seamă, pentru că amabilitatea şi mierea dispar din glasul lui de parcă nici nu ar fi existat.

— Ai grijă, asta e o sabie cu două tăişuri, e o numire ca instructor, la fel ca şi cealaltă. Căutăm un ofiţer cu experienţă, a cărui carieră să slujească drept model pentru cursanţii noştri tineri şi idealişti. Comitetul trebuie să fie convins că nu se pot aduce acuzaţii legate de probitatea candidatului ce va fi ales. Şi Cabinetul va ţine seama de această recomandare, asta e destul de normal. În cazul tău,

s-ar putea să fie nevoie să ne gândim la o mică rectificare creatoare a CV-ului.

— Acesta ar fi un act de generozitate, Billy.

— Ar fi, într-adevăr, Luke, îl aprobă Matlock. Aşa ar fi. Şi, oarecum, o condiţie legată şi de comportamentul tău din prezent.

Cine era Yvonne? În prima dintre acele trei luni, ea îl făcuse pe Luke să înnebunească puţin - acum putea spune asta, putea s-o recunoască. Îi plăcuseră timiditatea şi intimitatea ei, pe care tânjea să o împărtăşească. Corpul ei parfumat discret, dacă ea îngăduia să-i fie dezvăluit, era la graniţa clasicului, îşi putea imagina asta precis. Şi totuşi, stăteau ore în şir alături, în faţa ecranului de computer, sau consultau pictura ei murală demnă de Tate Modern, simţindu-şi unul altuia căldura trupurilor, atingând-şi accidental mâinile. Erau în stare să trăiască împreună fiecare schimbare şi întorsătură a vânătorii, fiecare pistă falsă, fundătură şi triumf temporar: totul la depărtare de câţiva centimetri unul de celălalt, în dormitorul de la etaj al unei case conspirative unde-şi petreceau împreună mai toată ziua.

Şi totuşi, nimic, asta până într-o seară când stăteau amândoi epuizaţi şi singuri la masa din bucătărie şi savurau un bol din supa făcută de Ollie şi, la sugestia lui Luke, o gură din sticla de whisky Islay a lui Hector. Surprins de propria-i îndrăzneală, Luke a întrebat-o direct pe Yvonne ce fel de viaţă ducea în afara aceleia, şi dacă avea pe cineva cu care să o împartă, care să o poată sprijini în eforturile atât de stresante - adăugând, cu un zâmbet trist şi bătrânesc, de care s-a ruşinat instantaneu, că, la urma urmelor, numai răspunsurile noastre erau periculoase, nu-i aşa? nu întrebările, dacă ea înţelegea ce voia el să spună.

Multă vreme, răspunsul ei periculos nu s-a materializat.

— Sunt funcţionar guvernamental, spuse ea în cele din urmă, pe tonul ca de robot al cuiva care vorbeşte în faţa unei camere de luat vederi pentru un concurs gen „Cine ştie câştigă”. Nu mă cheamă Yvonne. Şi nu e treaba ta unde sunt angajată. Cu toate astea, nu cred că asta vrei să ştii. Sunt descoperirea lui Hector, şi presupun că amândoi suntem descoperirile lui. Dar nu cred că asta vrei să ştii. Vrei să afli ce orientare am. Şi dacă, prin extensie, vreau să mă culc cu tine.

— Yvonne, nu te-am întrebat nicidecum aşa ceva! protestă Luke, nesincer.

— Şi, spre informarea ta, sunt căsătorită cu un bărbat pe care îl iubesc, avem o fiică de trei ani şi nu mă culc cu nimeni altcineva, chiar dacă tu eşti atât de simpatic. Aşa că, să ne vedem de supa noastră, bine? sugeră ea - la care, lucru uimitor, amândoi izbucniră în hohote de râs şi, odată starea de încordare risipită, se întoarseră fiecare în linişte, în colţul lui.

Iar Hector, cine era el, după trei luni de colaborare, chiar dacă în episoade sporadice? Hector, cu privirea febrilă şi cu tiradele scatologice îndreptate contra escrocilor din City, care erau sursa tuturor relelor noastre? Pe reţeaua de zvonuri a Serviciului se făcea aluzie la faptul că, pentru a-şi salva firma familială, Hector apelase la metode perfecţionate după jumătate de viaţă în lumea artelor negre, şi socotite, chiar după standardele abisale ale City-ului, drept murdare. Aşadar, acţiunea războinică împotriva răufăcătorilor din City fusese pornită din dorinţa de răzbunare - ori din vinovăţie? Ollie, care nu obişnuia în mod normal să bârfească, nu avea nici un dubiu: experienţa lui Hector în privinţa proastelor maniere ale celor din City - şi folosirea unor asemenea maniere de către el - îl transformaseră peste noapte într-un înger răzbunător.

— E un mic jurământ pe care l-a făcut, le mărturisi el în bucătărie, în timp ce-l aşteptau pe Hector să se materializeze într-una dintre apariţiile lui la ore târzii. Are să salveze lumea înainte de plecare, chiar dacă asta îl va ucide.

Luke fusese întotdeauna un om care îşi făcea griji. Din fragedă copilărie îl îngrijorase orice, fără nici o deosebire, cam la fel cum se îndrăgostea.

Devenea îngrijorat şi dacă ceasul lui era cu zece secunde înainte sau în urmă, ca şi de direcţia pe care o lua o căsnicie nulă şi fără valoare în orice încăpere, mai puţin bucătăria.

Îl îngrijora ideea că pentru ieşirile nevricoase ale lui Ben puteau exista şi alte explicaţii decât durerile crescânde, şi că Ben primea ordine de la mama lui să nu-şi iubească tatăl.

Îl îngrijora faptul că se liniştea când lucra şi că, atunci când nu lucra, chiar şi acum, mergând pe stradă, devenea un conglomerat de scopuri disparate.

Se întreba îngrijorat dacă nu ar fi trebuit să lase la o parte mândria şi să accepte oferta Reginei Umane de a fi examinat de un psihiatru.

Îl îngrijorau Gail şi dorinţa lui faţă de ea ori faţă de alte fete ca ea: o fată cu chipul luminos în locul norului mohorât care o însoţea pretutindeni pe Eloise, chiar şi când stătea în plin soare.

Îl îngrijora Perry şi încerca să nu-l invidieze. Se întreba îngrijorat care jumătate a lui Perry ar fi ieşit la suprafaţă într-un caz de urgenţă operativă: alpinistul cutezător ori moralistul universitar de pe altă lume - şi, în orice caz, exista vreo diferenţă?

Era îngrijorat de iminentul duel dintre Hector şi Billy Boy Matlock, întrebându-se care dintre ei avea să-şi dezlănţuie

primul nervii - ori să mimeze asta.

Părăsind sanctuarul din Regent's Park, pătrunse în mulţimea cumpărătorilor de duminică porniţi în căutarea unui chilipir. „Calmează-te, îşi zise. Totul va fi bine. Hector răspunde, nu tu.”

Număra în gând reperele. După Bogotá, reperele fuseseră importante pentru el.

„Dacă mă răpesc, acestea sunt ultimele lucruri pe care le-am văzut înainte de a fi legat la ochi.

Restaurantul chinezesc.

Clubul de noapte The Big Archway.

Librăria Gentle Readers.

Aceasta e cafeaua măcinată al cărui miros îl percepeam când luptam cu atacatorii mei.

Aceia sunt pinii pe care i-am văzut în vitrina magazinului de artă înainte de a fi fost lovit în cap cu săculeţe de nisip.

Aici este numărul 9, casa unde am renăscut, trei trepte până la uşa din faţă şi trebuie să mă port ca un locatar obişnuit.”

9

Între Hector şi Matlock nu existau formalităţi, nici amicale, nici altfel, şi probabil că nici nu existaseră vreodată: doar un salut din cap şi o strângere de mână tăcută între doi beligeranţi veterani, pregătindu-se pentru o nouă încleştare. Matlock a sosit pe jos, după ce fusese lăsat la colţul străzii de şoferul său.

— Hector, foarte frumoasă mocheta asta Wilton, spuse el, aruncând de jur-împrejur o privire care-i confirmă cele mai urâte bănuieli. Nu există nimic să egaleze Wilton-ul când e vorba să faci o comparaţie cost contra calitate. O zi bună îţi doresc, Luke. Sunteţi doar voi doi, adevărat? - şi îi întinse pardesiul lui Hector.

— Personalul e plecat cu treburi, îl informă Hector, atârnând pardesiul în cui.

Matlock era un om cu umeri largi ca ai unui taur, aşa cum sugera porecla ce i se dăduse, cu capul mare şi, la prima vedere, un aer de unchi blajin, cu o înclinare în faţă a corpului care îi amintea lui Luke de un rugbist cu sarcini ofensive. Potrivit bârfelor care circulau la parter, accentul lui de Midlands devenise tot mai evident de când noii laburişti erau la putere, dar acum se retrăgea în perspectiva înfrângerii electorale.

— Ne-am instalat în subsol, dacă nu te deranjează, Billy, zise Hector.

— Nu pot decât să mă simt comod, mulţumesc, Hector, replică Matlock cu o voce care nu era nici amabilă, nici

nepoliticoasă, după care porni în frunte, coborând treptele de piatră. Apropo, cât plătim pentru casa asta?

— Nu plătiţi nimic. Deocamdată e pe cheltuiala mea.

— Hector, tu eşti pe statul nostru de plată. Serviciul nu e pe statul tău de plată.

— Imediat ce dai undă verde operaţiunii, o să prezint şi eu factura.

— Şi eu o s-o pun sub semnul întrebării, mormăi Matlock. Te-ai apucat de băut, nu?

— Aici era o pivniţă de vinuri.

Se aşeză. Matlock şi-a rezervat locul din capul mesei. Hector, de obicei un tehnofob îndărătnic, se aşeză în stânga lui Matlock, ca să se afle în faţa unui casetofon şi a unei console de computer. Iar în stânga lui Hector s-a plasat Luke, asigurând astfel câmp liber spre televizorul cu plasmă pe care Ollie, absent acum, l-a montat acolo peste noapte.

— Billy, ai avut vreme să înoţi prin toate materialele pe care ţi le-am pus în braţe? întrebă Hector, cu glas înţelegător. Îmi pare rău că ţi-am stricat programul de golf.

— Dacă ceea ce mi-ai trimis erau toate, da, Hector, le-am citit, mersi, răspunse Matlock. Deşi, după cum am ajuns să descopăr, în cazul tău, „tot” este un termen destul de relativ. De fapt, nu joc golf şi nici nu sunt îndrăgostit de rezumate, dacă le pot ocoli. Îndeosebi de ale tale. Mi-ar fi fost de folos mai multe materiale brute şi mai puţine insistenţe.

— Atunci ce-ar fi să-ţi oferim acum ceva din acel material brut, ca să reparăm greşeala? propuse Hector, cu glasul la fel de agreabil, înţeleg că încă suntem vorbitori de rusă, da, Billy?

— Dacă n-ai mai uitat rusa cât ai fost ocupat să te îmbogăţeşti, da, cred că încă vorbim ruseşte.

„Sunt ca o pereche căsătorită de nenumăraţi ani, gândi Luke în momentul când Hector apăsă butonul de «play» al

aparatului. Fiecare ceartă pe care o au este reluarea alteia pe care au mai avut-o cândva.”

Sunetul vocii lui Dima proiectă în mintea lui Luke un film color. De fiecare dată când asculta caseta pe care nevinovatul Perry o introdusese fraudulos în trusa lui de bărbierit, rămânea cu aceeaşi imagine a lui Dima, ghemuit în pădurea din jurul hardughiei de la Trei Hornuri, strângând un minicasetofon în mâna incredibil de delicată, îndeajuns de departe de casă cât să scape de microfoanele reale sau imaginate de Tamara, dar suficient de aproape ca să se întoarcă în fugă dacă ea îl striga să vină pentru a răspunde la încă un telefon.

Auzea cele trei vânturi vâjâind în jurul capului chel al lui Dima. Vedea vârfurile copacilor de deasupra lui clătinându-se. Auzea căderea frunzelor şi gâlgâitul apei şi îşi dădea seama că era aceeaşi ploaie tropicală care îl udase până la piele în pădurile din Columbia. Dima făcuse acea înregistrare într-o singură sesiune ori în mai multe? Trebuise oare să-şi facă puţin curaj cu înghiţituri de votcă între sesiuni, ca să poată depăşi inhibiţiile faţă de *vori?* Acum, exprimarea în rusă face loc celei în engleză, probabil pentru a-şi reaminti cine îi sunt confesorii. Acum i se adresează rugător lui Perry. Acum, unui grup de Perry.

> Domnilor englezi! Gentlemeni! Vă rog! Sunteţi *fairplay,* aveţi o ţară a legii. Sunteţi puri. Am încredere în voi. Şi voi trebuie să aveţi încredere în Dima!

Apoi revine la rusa maternă, dar se exprimă atât de atent la regulile gramaticale, atât de dichisit şi de precis, încât, în imaginaţia lui Luke, el încearcă să se debaraseze de accentul din Kolîma, pregătindu-se să se bată pe burtă cu gentlemenii de la Ascot şi doamnele lor:

> Omul căruia i se spune Dima, numărul unu în spălarea de bani pentru cei Şapte Fraţi, o inteligenţă faţă de înapoiatul uzurpator care îşi spune Prinţul, îşi prezintă complimentele faimosului Serviciu Secret Britanic, şi doreşte să facă următoarea ofertă de informaţii valoroase în schimbul unor garanţii credibile din partea guvernului britanic. *De exemplu*.

Apoi vorbesc doar vânturile, în timp ce Luke şi-l imaginează pe Dima ştergându-şi sudoarea şi lacrimile cu o batistă mare din mătase - după care ia încă o gură din sticlă şi trece la actul deplin şi iremediabil de trădare.

> *Exemplu*. Operaţiunile grupării infracţionale a Prinţului, cunoscute acum sub numele de Şapte Fraţi, includ:
>
> *Unu*: importul şi falsificarea originii ţiţeiului sub embargo din Orientul Mijlociu. Ştiu despre aceste tranzacţii. Sunt amestecaţi mulţi italieni corupţi şi mulţi avocaţi britanici.
>
> *Doi*: pomparea de bani negri în achiziţii şi vânzări de ţiţei în valoare de miliarde de dolari. Prietenul meu Mihail, numit şi Mişa, a fost specialistul tuturor *vori*-lor din Frăţie. Din acest motiv locuia el la Roma.

Încă o întrerupere, şi probabil un toast mut în amintirea regretatului Mişa, urmate de revenirea exuberantă la o engleză împiedicată:

> *Exemplul trei*: cherestea de contrabandă din Africa. Întâi transformăm cheresteaua de contrabandă într-una curată. Apoi transformăm banii negri în bani curaţi. Este normal. În Africa tropicală sunt mulţi infractori ruşi. De asemenea, diamante la negru, o afacere foarte interesantă pentru frăţii.

Tot în engleză:

Exemplul 4: imitaţii de medicamente, fabricate în India. Foarte nenorocite, nu vindecă, te fac să verşi, probabil că omoară. Oficial, Rusia are relaţii foarte interesante cu statul India. De asemenea, relaţii foarte interesante între Frăţiile indiene şi cele ruseşti. Cel căruia i se spune Dima ştie multe nume de interes, inclusiv nume de englezi, privind legăturile pe verticală şi anumite aranjamente financiare, prin Elveţia.

Luke, omul care îşi face griji mereu, ca un impresar, suferă o criză de încredere în numele lui Hector.

— Bill, îţi convine volumul? întreabă Hector, oprind o clipă banda.

— Volumul e în regulă, mulţumesc, spune Matlock, accentuând suficient pe volum pentru a sugera că în privinţa conţinutului ar avea altă părere.

— Mergem mai departe, anunţă Hector, cam prea umil ca să-i fie pe plac lui Luke, în vreme ce Dima revine, din fericire, la rusa maternă:

Exemplu: în Turcia, Creta, Cipru, în Madeira, în multe staţiuni de coastă: hoteluri făcute cu bani negri, fără turişti, douăzeci de milioane săptămânal. Banii sunt spălaţi de cineva numit Dima. La aceasta sunt complice anumite companii britanice aşa-zis imobiliare.

Exemplu: implicare personală şi corupere a oficialilor Uniunii Europene de către contractorii de carne infractori. Aceşti contractori de carne trebuie să certifice calitatea superioară a cărnii italieneşti foarte scumpe pentru exportul în Republica Rusia. De aceste aranjamente răspundea personal prietenul meu Mişa.

Hector opreşte din nou casetofonul. Matlock ridică mâna.

— Billy, cu ce te pot ajuta?

— Citeşte.

— Şi cu ce te deranjează dacă citeşte?

— Cu nimic. Atâta vreme cât ştim ce citeşte.

— Înţelegem că soţia lui, Tamara, a scris unele lucruri pentru el.

— I-a spus ce să zică, da? se miră Matlock. Nu-mi place chestia asta. Ei cine i-a zis ce să scrie?

— Vrei să dau repede înainte? Sunt numai lucruri despre colegii noştri din Uniunea Europeană care otrăvesc oameni. Dacă e în afara domeniului tău, spune, şi gata.

— Hector, te rog să continui ca şi până acum. Din momentul ăsta îmi păstrez comentariile până mai târziu. De fapt, nu ştiu dacă ni s-au cerut informaţii despre vânzările de carne către Rusia, dar poţi fi sigur ca voi depune toate eforturile să aflu.

Pentru Luke, povestea pe care Dima se pregătea să o spună era cu adevărat şocantă. Nimic din cele îndurate în viaţă nu-i amorţise simţurile. Dar era uşor de anticipat ce avea să înţeleagă Matlock din asta. Arma preferată a lui Dima era din nou engleza Tamarei:

> Sistemul corupt este după cum urmează: *Unu:* Prinţul aranjează prin oficiali corupţi din Moscova ca anumite cantităţi de carne să fie numite *carne în scopuri umanitare.* Ca să fie *umanitară,* carnea trebuie să se distribuie numai către elementele nevoiaşe ale societăţii ruse. De aceea, pentru carnea care se clasifică în mod corupt pentru caritate, nu se plăteşte nici o taxă în Rusia. *Doi:* prietenul meu Mişa, care a murit, cumpăra multe carcase de carne din *Bulgaria.* Această carne este periculoasă pentru consum, foarte proastă, foarte ieftină. *Trei:* prietenul meu Mişa, care a murit, aranjează cu oficiali foarte corupţi din Uniunea de la Bruxelles ca toate carcasele din Bulgaria să fie ştampilate *individual cu ştampila Uniunii Europene care confirmă că acea carne este de cea mai bună calitate, carne italiană de cel mai înalt standard european.* Pentru acest serviciu, eu, Dima personal, plătesc o sută de euro de carcasă în contul din Elveţia al unui oficial foarte corupt de

> la Bruxelles, plus douăzeci de euro per carcasă în contul din Elveţia al unui oficial foarte corupt din Moscova. Profitul net al Prinţului, după scăderea tuturor cheltuielilor suplimentare: o mie două sute de euro per carcasă. Probabil că cincizeci de ruşi, adulţi şi copii, se îmbolnăvesc şi mor din cauza acestei cărni foarte proaste din Bulgaria. Aceasta este doar o *estimare.* Informaţiile sunt negate la nivel oficial. Numele acestor oficiali foarte corupţi îmi sunt cunoscute, la fel şi numerele lor de cont din Elveţia.

Şi un post-scriptum apăsat, rostit foarte sonor:

> Părerea personală a soţiei mele Tamara Lvovna este că distribuţia imorală de carne proastă din Bulgaria de către oficiali corupţi europeni şi ruşi trebuie să le îngrijoreze pe toate persoanele cu inimă bună din întreaga lume. Asta este voia lui Dumnezeu.

Apariţia neverosimilă a lui Dumnezeu în acea discuţie crease un moment de tăcere.

— Poate să-mi spună cineva ce este acela un hotel negru? întrebă Matlock spre aerul din faţa lui. Întâmplător, îmi fac concediile în Madeira. Nu mi s-a părut niciodată ceva negru la hotelul în care am stat.

Îmboldit de dorinţa de a-l proteja pe Hector, care era foarte retras în acele momente, Luke se erijă în persoana care avea să-i explice misterul hotelurilor *negre:*

— Billy, de obicei, cumperi o parcelă de teren bun şi, de obicei, aproape de malul mării. Plăteşti cu bani gheaţă şi construieşti acolo un hotel de lux de cinci stele. Poate mai multe hoteluri. Pe bani peşin. Şi, dacă mai ai teren, construieşti şi cincizeci de bungalow-uri de vacanţă. Aduci ce e mai bun în materie de mobilier, tacâmuri, veselă, aşternuturi. Din acel moment, hotelurile tale sunt pline. Doar că în ele nu stă nimeni. Dacă te sună un agent de turism, spui: „Îmi pare rău, avem totul rezervat”. În fiecare

lună, furgoneta unei firme de securitate se duce la bancă şi descarcă toţi banii care s-au încasat din închirierea camerelor, din serviciile oferite de restaurante, cazinouri, cluburile de noapte şi baruri. După doi ani, staţiunea ta este în formă perfectă pentru a fi vândută cu un preţ record.

Nici un răspuns, cu excepţia unui surâs amabil al lui Matlock, cât se poate de forţat.

— Şi, în realitate, nu ne referim doar la staţiuni. Poate fi vorba şi de satele acelea de vacanţă albe şi pustii - trebuie să le fi văzut, parcă scurgându-se pe văile din Turcia, către mare - pot fi zeci de vile, evident, sau orice altceva care poate fi închiriat. Chiar şi închirieri de maşini, cu condiţia să poţi măslui documentele contabile.

— Cum te simţi azi, Luke?

— Bine, mulţumesc, Billy.

— Ne gândim să te propunem pentru o medalie, pentru curaj dincolo de îndatoririle de serviciu, ştiai asta?

— Nu, nu ştiam.

— Da, serios. Ceva secret, atenţie, nimic public. Nu va fi ceva cu care să te făleşti de Ziua Eroilor, înţelegi? Aşa ceva nu ar fi recomandabil. Plus că ar constitui un precedent.

— Sigur, îngăimă Luke, total derutat, gândindu-se că o medalie ar fi fost singurul lucru care să o ajute pe Eloise să depăşească depresia, când nu era vorba decât de încă un tertip de-al lui Matlock. Era pe punctul de a oferi un răspuns potrivit - să-şi exprime surpriza, recunoştinţa, plăcerea -, însă descoperi că interlocutorul îşi pierduse interesul faţă de el.

— Hector, dacă e să termin cu rahaturile, ceea ce şi vreau acum, povestea asta reprezintă, după umila mea părere, o escrocherie internaţională cât se poate de evidentă. De acord, prin lege, Serviciul manifestă interes fată de escrocheriile internaţionale şi activităţile de spălare de bani. Am luptat ca să căpătăm o parte din aceste

atribuţii când treceam prin vremuri grele, iar acum ele ne-au rămas pe cap. Mă refer la acea perioadă nefericită de secetă dintre căderea Zidului Berlinului şi pleaşca pe care ne-a oferit-o Osama bin Laden cu acel 11 septembrie. Ne-am zbătut să prindem o bucăţică din piaţa spălării banilor la fel cum am luptat şi pentru o felie mai mare din Irlanda de Nord, şi din alte lucruri mai modeste, totul ca să ne justificăm existenţa. Dar asta a fost atunci, Hector. Iar asta este acum, şi astăzi, pentru că trăim în prezent, fie că ne place, fie că nu, Serviciul tău şi al meu are lucruri mai bune de făcut cu timpul şi resursele sale decât să-şi prindă degetele în rotiţele extrem de complicate ale finanţelor din City.

Matlock se opri, aşteptând ceva ce Luke nu pricepea, dacă nu cumva aplauze, dar, judecând după expresia lui împietrită, Hector nu avea de gând să facă asta, astfel că Matlock respiră adânc şi continuă.

— Pe de altă parte, astăzi mai avem în această ţară o instituţie-soră, foarte mare, pe deplin integrată, suprafinanţată, care îşi îndreaptă toată atenţia, în măsura posibilităţilor, asupra problemelor grave ce ţin de crima organizată, ceea ce înţeleg că tu doreşti să dezvălui acum. Ca să nu mai vorbim de Interpol şi de numeroase agenţii concurente americane, care se calcă reciproc pe bătături ca să facă aceeaşi treabă, având totodată grijă să nu prejudicieze prosperitatea acelei mari naţiuni. Hector, eu unul - aşteaptă să termin, te rog -, eu unul nu înţeleg de ce am fost adus aici aşa, pe nepusă masă. Ştim cu toţii că ceea ce ai obţinut tu prezintă urgenţă, deşi nu prea văd pentru cine. S-ar putea ca totul să fie adevărat. Însă este oare adevărul nostru, Hector? Este al nostru?

Evident, întrebarea era pur retorică, drept care Matlock merse mai departe.

— Ori s-ar putea spune, Hector, că ai trecut graniţa, pe

riscul tău, şi ai pătruns pe terenul deosebit de sensibil al unei instituţii-soră cu care, în decurs de câteva luni chinuitoare, eu şi Secretariatul meu am stabilit prin mari eforturi nişte linii de demarcaţie? Pentru că dacă aşa stau lucrurile, sfatul meu ar fi următorul: ambalează materialul pe care mi l-ai prezentat acum şi oricare altul de acelaşi fel pe care îl deţii şi, începând din această clipă, transmite-l instituţiei-soră, împreună cu o scrisoare prin care îţi ceri umil scuze pentru că ai încălcat domeniul ei de competenţă. Iar după asta, vă sugerez să vă acordaţi, ţie, lui Luke şi tuturor celor pe care-i mai ţineţi ascunşi prin dulapuri două săptămâni binemeritate de concediu medical.

„Oare să-l fi lăsat, în sfârşit, nervii pe Hector, care e recunoscut pentru tăria lui? se întrebă Luke îngrijorat. Efortul de a-i îmblânzi pe Gail şi pe Perry îşi cerea tributul acum? Ori era atât de înflăcărat de scopul nobil al misiunii lui încât uitase ce tactică trebuia să aplice?"

Întinzând un deget în faţă cu un aer letargic, Hector clătină din cap şi oftă, după care puse banda să se deruleze în continuare.

Dima, calm. Dima citind, fie că lui Billy Boy îi place ori nu. Dima, puternic şi demn, declamând textul scris în rusa cea mai pompoasă cu putinţă:

> Exemplu: Amănunte din pactul foarte secret de la Soci, 2000, între şapte Frăţii *vori,* semnat de cele Şapte Frăţii, şi denumit Înţelegere. În baza acestui pact, gândit personal de Prinţ, javra uzurpatoare, cu complicitatea Kremlinului, cei şapte semnatari convin:
>
> *Unu:* Să folosească în comun rutele dovedite ca fiind sigure pentru bani, gândite de cel căruia îi spun Dima, aşadar specialistul numărul unu în spălarea de bani pentru toate Frăţiile.
>
> *Doi:* Toate conturile bancare comune vor funcţiona conform

codului de onoare al *vori,* şi orice abatere se va pedepsi cu moartea celui vinovat, însoţită de excluderea permanentă a Frăţiei răspunzătoare.

Trei: Se vor înfiinţa corporaţii respectabile în următoarele şase capitale financiare: Toronto, Paris, Roma, Berna, Nicosia, *Londra.* Destinaţia finală a tuturor banilor ce trebuie spălaţi: *Londra.* Centrul cel mai util ca respectabilitate: *Londra.* Perspectivele cele mai bune pentru entitatea bancară pe termen lung: *Londra.* Perspectiva cea mai bună pentru economisire şi păstrare: *Londra.* Şi acest lucru se aprobă.

Patru: Activitatea de a ascunde sursa banilor negri şi de a îndruma transferul lor spre paradisuri fiscale va continua să rămână în răspunderea unică a celui căruia i se spune *Dima.*

Cinci: Pentru toate transferurile majore de bani, acest Dima va avea drept de primă semnătură. Fiecare parte va numi un reprezentant curat. Acest reprezentant curat va avea doar drept de semnătură de rangul doi.

Şase: Pentru a se aduce modificări de esenţă acestui sistem expus mai sus, toţi cei şapte reprezentanţi curaţi vor trebui să fie prezenţi simultan, în baza legii *vori.*

Şapte. Prin prezenta se confirmă întâietatea celui care este numit Dima, şi care este creatorul tuturor structurilor de spălare a banilor convenite în baza înţelegerii de la Soci din anul 2000.

— Şi, amin, am putea spune, murmură Hector şi opreşte din nou casetofonul, după care aruncă o privire spre Matlock, aşteptându-i reacţia.

Şi Luke o aşteaptă, însă nu are parte decât de zâmbetul indulgent al lui Matlock.

— Ştii ceva, Hector, puteam născoci şi eu asta, surâde el, clătinând din cap ca şi cum ar dori să-şi exprime admiraţia. Frumos, e tot ce pot spune. Cursiv, plin de imaginaţie, şi se pune pe sine drept în moţul grămezii. Cum ar putea cineva să conteste realitatea unei asemenea declaraţii globale? I-aş oferi din capul locului un Oscar. Ce vrea să spună cu acel reprezentant curat?

— Curat ca pielea curată, Billy. Fără să fi avut condamnări, infracţionale sau etice. Contabili, avocaţi, poliţişti cu o a doua slujbă şi ofiţeri de informaţii, orice individ ajuns frate, care poate călători, are drept de semnătură, a jurat credinţă Frăţiei, şi ştie că se va trezi cu boaşele în gură dacă vâră mâna în sacul cu bani.

Apărând în ochii lui Luke mai curând ca un avocat de familie ros de griji decât ca rebelul greu de oprit, Hector consultă o carte de vizită morfolită pe care şi-a notat punctajul orientativ al acestei întâlniri şi dă banda repede înainte.

— Hartă, latră Dima în ruseşte.

— La naiba. Prea departe, bombăne Hector, şi derulează puţin în sens invers.

> De asemenea, ca o condiţie depinzând de garanţiile serioase britanice, va exista o *hartă,* foarte secretă, foarte importantă.

Dima continuă, citind precipitat ca şi până atunci, din notiţele în rusă:

> Pe această *hartă* se vor marca rutele internaţionale ale tuturor banilor negri aflaţi sub controlul celui căruia ei îi spun *Dima*, cel care vă vorbeşte.

La semnul lui Matlock, Hector opreşte din nou banda.

— Chestia la care se referă el aici nu este o hartă, ci o schemă cu legături, se plânge Matlock, pe tonul unuia care îl corectează pe Dima pentru folosirea unui vocabular imprecis. Şi dacă mă urmăriţi, o să spun ceva referitor la schemele cu legături. Am văzut multe asemenea scheme în decursul vieţii. Din experienţa mea, au obiceiul să semene cu nişte role multicolore de sârmă ghimpată care nu duc în

nici o direcţie cunoscută cuiva. Cu alte cuvinte, după părerea mea, sunt inutile, adaugă el cu satisfacţie în glas. Eu le plasez în aceeaşi categorie cu declaraţiile privind miticele întruniri infracţionale de la Marea Neagră din anul 2000.

„Ar merita să vezi schema de legături făcută de Yvonne” ar vrea să-i spună Luke, într-un acces de umor negru.

Aflat într-o pasă norocoasă, Matlock nu se lasă convins cu una, cu două. Clatină din cap şi zâmbeşte compătimitor.

— Hector, ştii ceva? Dacă aş primi câte o bancnotă de cinci lire pentru fiecare material cules de la surse nesigure cu care Serviciul nostru a luat plasă de-a lungul anilor - mă bucur să spun că nu toate în vremea mea - aş fi un om bogat. Scheme cu legături, comploturi ale Grupului Bilderberg, conspiraţii mondiale şi depozitul acela verde din Siberia care e plin de bombe cu hidrogen ruginite, sunt toate o apă şi-un pământ. Nu aş fi bogat potrivit standardelor acestor născocitori ingenioşi de informaţii, poate, şi nici după standardele tale. Dar unul ca mine s-ar simţi foarte înstărit, să ştii.

„De ce dracu nu-i taie Hector nasul lui Bully Boy?” Însă Hector pare să nu aibă nici un chef să riposteze. Ba mai grav, spre disperarea lui Luke, nu se mai deranjează să ruleze ultima porţiune a ofertei istorice făcute de Dima. Închide casetofonul, ca şi cum ar vrea să spună: „Am încercat asta şi n-a mers”, şi, cu un zâmbet îndurerat şi cu un mohorât „Ei, poate o să te simţi mai bine dacă vezi un filmuleţ, Billy”, ia telecomanda televizorului cu plasmă şi stinge lumina.

În semiîntuneric, o cameră video mânuită de un amator surprinde imagini smucite ale meterezelor unei cetăţi medievale, apoi coboară către digul de apărare al unui port plin de veliere foarte scumpe. Soarele stă să apună, camera

este de calitate proastă, pentru că imaginile surprinse suferă din cauza luminii tot mai slabe. Un iaht de lux, lung de douăzeci şi şapte de metri, vopsit în albastru şi auriu, stă ancorat dincolo de digurile portului. Este încărcat de ghirlande aprinse ca de basm, iar hublourile îi sunt iluminate. Dinspre el, peste apă, răzbat crâmpeie de muzică de dans. Cineva îşi sărbătoreşte probabil ziua de naştere, sau e vorba de o nuntă? La pupa atârnă drapelele elveţian, britanic şi rus. În vârful catargului, un lup auriu stă pe un câmp de purpură.

Camera se apropie de prova. Numele navei, scris cu litere aurite, latine şi chirilice, înzorzonate, este *Prinţesa Tatiana.*

Hector face un comentariu explicativ, pe un ton egal, distant:

— Proprietatea unei companii nou înfiinţate, pe nume First Arena Credit Bank of Toronto, înmatriculată în Cipru, deţinută de o fundaţie din Liechtenstein, care este deţinută de o companie înregistrată în Cipru. Aşadar, o posesie în cerc. O dai unei companii, apoi o obţii înapoi de la companie. Până recent, s-a numit *Prinţesa Anastasia,* care, întâmplător, este numele fostei prietene a Prinţului. Noua lui achiziţie este Tatiana, aşa că putem trage nişte concluzii. Actualmente, Prinţul este reţinut în Rusia din motive de sănătate, iar *Prinţesa Tatiana* este operată în regim de charter de un consorţiu internaţional care, destul de amuzant, se numeşte First Arena Credit International, o entitate total diferită, înmatriculată, şi vei fi surprins să auzi asta, chiar în Cipru.

— Şi care e problema cu el? întreabă Matlock pe un ton agresiv.

— Cu cine?

— Cu Prinţul. Cred că nu m-am prostit, nu? De ce este reţinut în Rusia?

— Aşteaptă ca americanii să-şi retragă nişte acuzaţii de spălare de bani, cu totul absurde, pe care le-au formulat împotriva lui în urmă cu câţiva ani. Vestea bună este că nu va trebui să mai aştepte mult. Graţie unor activităţi de lobby în birourile puternicilor de la Washington, curând se va conveni că omul nu are de dat socoteală pentru nimic, întotdeauna este de folos să ştii unde-şi ţin americanii influenţi conturile ilegale - în bănci offshore.

Camera face un salt spre pupa. Un echipaj tipic rusesc, cu tricouri vărgate şi şepci de matelot. Un elicopter e pe cale să aterizeze. Camera revine la pupa, coboară tremurând spre nivelul mării, iar imaginea se întunecă. O şalupă rapidă trage lângă vas, ocupanţii ei urmând să urce la bord. Echipajul este atent la pasagerii care, îmbrăcaţi cu ce au mai bun, urcă scara navei.

Revenire la pupa. Elicopterul a aterizat, dar palele lui încă se mai rotesc încet. O doamnă frumoasă, cu o fustă largă, amplă, coboară treptele cu mochetă roşie, ţinându-şi pălăria cu o mână. Urmată de o a doua doamnă elegantă, apoi de un grup de bărbaţi şic, şase la număr, purtând blazere şi pantofi albi. Schimburi neclare de îmbrăţişări. Exclamaţii de salut care se aud slab, acoperite fiind de muzică.

Camera se îndreaptă spre o a doua şalupă rapidă care opreşte alături de vas, şi din ea coboară un grup de fete frumoase. Blugi strânşi pe picior, fustiţe ridicate de vânt, multe picioare dezgolite şi umeri goi. Doi trompeţi care nu se văd prea bine, în uniforme de cazaci, intonează salutul de bun venit în timp ce fetele frumoase ajung la bord.

O filmare panoramică a invitaţilor adunaţi pe punte. Până în acel moment sunt optsprezece. Luke şi Yvonne i-au numărat.

Imaginea îngheaţă şi se transformă într-o serie de prim-planuri care înaintează stângaci, mult îmbunătăţite de Ollie.

Titlurile adăugate anunţă MIC PORT LA ADRIATICA APROAPE DE DUBROVNIK 21 IUNIE 2008. Este primul dintre titlurile şi subtitlurile pe care Yvonne, Luke şi Ollie, lucrând în echipă, le-au suprapus ca acompaniament la comentariul vorbit al lui Hector.

Tăcerea din subsol este palpabilă. E ca şi cum toţi cei din încăpere, inclusiv Hector, şi-au tras răsuflarea în acelaşi timp. Probabil că aşa s-a şi întâmplat. Până şi Matlock se apleacă în faţă pe scaun, privind fix la ecran.

Doi oameni de afaceri bine conservaţi, purtând costume scumpe, stau de vorbă. În spatele lor, gâtul şi umerii dezgoliţi ai unei femei de vârstă mijlocie, având părul alb şi dat cu fixativ prins într-un coc în creştetul capului. Stă cu spatele spre camera video şi poartă un colier cu patru rânduri de diamante şi cercei lungi asortaţi, iar preţul acestora ar da oricui de gândit. La stânga ecranului, o manşetă brodată şi mâna înmănuşată a unui chelner în uniformă de husar ce oferă pahare cu şampanie aşezate pe o tavă de argint.

Focalizare pe cei doi oameni de afaceri. Unul poartă o haină de seară de culoare albă. Are părul negru, maxilarul puternic şi o înfăţişare de latin. Celălalt poartă un sacou bleumarin la două rânduri, foarte englezesc, cu nasturi de alamă, aşa cum preferă britanicii din clasa de sus - Luke ştie asta, de acolo provine şi el -, o haină sport. În comparaţie cu partenerul său, cel de-al doilea bărbat este tânăr. E atrăgător în felul în care tinerii din secolul al XVIII-lea apăreau atrăgători în portretele pe care le donau la absolvire şcolii unde a învăţat şi Luke: fruntea lată, părul dat pe spate. Privirea semeaţă, uşor byroniană, cu o sugestie de senzualitate, gura strânsă frumos şi o postură care te măsoară de sus, indiferent cât de înalt ai fi.

Comentariul lui Hector încă nu a început. Decizia comisiei

a fost de a lăsa subtitlurile să spună ceea ce oricine ar şti doar aruncând o privire: mai precis, că haina sport la două rânduri şi cu nasturi de alamă este purtată de un supus al Majestăţii Sale, membru marcant al Opoziţiei, un ministru din umbră, care va fi propulsat într-o funcţie stratosferică la următoarele alegeri.

Spre uşurarea lui Luke, Hector este acela care pune capăt tăcerii stânjenitoare.

— Potrivit informaţiilor furnizate de partid, misiunea lui va fi de a plasa comerţul britanic într-o poziţie de frunte pe pieţele financiare internaţionale, dacă-mi poate spune cineva ce înseamnă asta, remarcă el pe un ton caustic, dând impresia că şi-a recăpătat ceva din energia dovedită mai devreme. Plus că va curma excesele făcute de bănci, desigur. Dar toţi promit să facă asta, nu-i aşa? Într-o bună zi.

Matlock şi-a regăsit glasul:

— Nu poţi face afaceri fără să stabileşti relaţii de prietenie, Hector, protestează el. Nu aşa funcţionează lumea, după cum ştii şi tu foarte bine, după ce te-ai murdărit pe mâini chiar acolo. Nu poţi condamna un om doar pentru că se află pe iahtul cuiva!

Nici tonul lui Hector, nici indignarea neconvingătoare a lui Matlock nu reuşesc să disipeze tensiunea. Şi nu consolează pe nimeni faptul că, potrivit subtitlului plasat de Yvonne, haina albă de seară este purtată de un marchiz francez pătat şi principal acţionar al multor companii care au legături strânse cu Rusia.

— În fine. De unde ai primit toate treburile astea? întreabă brusc Matlock, după o perioadă de tăcere gânditoare.

— Care treburi?

— Filmul. Înregistrarea asta de amator sau ce este. De

unde l-ai căpătat?

— L-am găsit sub o piatră, Billy. Unde altundeva?

— Cine l-a găsit?

— Un prieten de-al meu. Sau doi.

— Ce piatră?

— Scotland Yard.

— Ce vorbeşti? Poliţia Metropolitană? Ai intrat în posesia unor probe deţinute de poliţie, da? Asta ai făcut?

— Aş vrea să cred că asta am făcut, Billy. Dar mă îndoiesc foarte mult. Vrei să auzi povestea?

— Dacă e adevărată.

— Doi tineri căsătoriţi din suburbiile londoneze au economisit pentru luna de miere şi au făcut o vacanţă pe Coasta Adriaticii. Plimbându-se pe faleză, au văzut un iaht de lux ancorat în golf şi, văzând că pe el se desfăşură o petrecere, au filmat-o. Examinând filmul în tihna casei lor, să zicem în Surbiton, au rămas uimiţi şi emoţionaţi să descopere figuri publice bine cunoscute în lumea finanţelor şi politicii din Marea Britanie. Gândindu-se să recupereze din costul vacanţei, au trimis înregistrarea fierbinte şi nepreţuită la Sky Television News. Curând după aceea, la patru dimineaţa, s-au trezit că împărţeau dormitorul cu o echipă de poliţişti înarmaţi, purtând echipament de protecţie peste uniforme, care i-au ameninţat că vor fi acuzaţi în baza prevederilor Legii pentru combaterea terorismului dacă nu predau imediat poliţiei toate copiile filmului. Evident, tinerii au procedat aşa cum li s-a spus. Şi ăsta-i adevărul, Billy.

Luke începe să-şi dea seama că a subestimat spectacolul dat de Hector. S-ar putea ca Hector să pară neîndemânatic. S-ar putea să aibă în mână doar o carte de vizită neîngrijită. Dar în privinţa foii de parcurs pe care şi-a propus-o în minte nu a neglijat nici un amănunt. Mai are să-i prezinte lui

Matlock încă doi domni şi, pe măsură ce cadrul se măreşte pentru a-i cuprinde şi pe ei, devine clar că au participat tot timpul la acea conversaţie. Unul este înalt, elegant, trecut bine de cincizeci de ani, şi are o ţinută ce aminteşte vag de aceea a unui ambasador. Îl domină pe viitorul ministru de stat cu aproape un cap. Are gura deschisă, ca după vreo glumă, probabil. După cum spune Yvonne în subtitlu, numele lui este Căpitanul în retragere Giles de Salis, RN[1].

De data aceasta, Hector a rezervat pentru sine descrierea fişei postului.

— Lobby-ist de frunte la Westminster, agent de influenţă, între clienţi se numără câţiva dintre cei mai mari rahaţi din lume.

— E prieten de-al tău, Hector? întreabă Matlock.

— Prieten al oricui este dispus să dea zece miare pentru o întrevedere între patru ochi cu vreunul dintre conducătorii noştri incoruptibili, Billy, îi replică Hector.

Cel de-al patrulea şi ultimul participant la discuţie, chiar şi în imaginea uşor difuză din cauza mărimii, reprezintă chintesenţa vitalităţii înaltei societăţi. Trese negre şi fine conturează reverele hainei de seară de un alb perfect. Coama lui de păr argintiu este pieptănată peste cap, dându-i un aer impozant. Să fie cumva vreun mare dirijor? Sau vreun mare şef de sală? Indexul, pe care se vede un inel, este ridicat în semn de admonestare uşoară, semănând cu acela al unui dansator. Graţios, mâna cealaltă se reazemă uşor şi inofensiv pe braţul viitorului ministru. Pe pieptul cămăşii cu pliuri se lăfăie o cruce malteză.

Ce anume? O cruce malteză? Ar putea fi Cavaler de Malta? Ori este o medalie primită pentru curaj în luptă? Ori e decoraţie străină? Ori şi-a cumpărat-o drept cadou? În orele mici ale dimineţii, Luke şi Yvonne s-au gândit îndelung şi intens la asta. Nu, au convenit ei. A furat-o.

---

[1] RN (Royal Navy), Marina Regală (n. tr.)

Signor Emilio dell Oro, cetăţean elveţian de naţionalitate italiană, domiciliat în Lugano, scrie pe subtitlul pregătit de Luke, după ce a primit instrucţiuni severe de la Hector să păstreze legenda neutră. *Persoană cu numeroase activităţi sociale, amator de hipism, om de influenţă al Kremlinului.*

Din nou, Hector şi-a rezervat cele mai bune replici:

— Numele real, din câte am putut afla, este Stanislav Auros. Strămoşi de origine turcă, armeană şi poloneză, autodidact, autoinventat, sclipitor. În prezent, majordomul Prinţului, mediator, factotum, consilier social şi paravan. Şi, fără nici o pauză sau modificare a vocii: Billy, de ce nu continui tu de aici? Doar ştii mai multe despre el decât mine.

Se va lăsa Matlock dominat vreodată? S-ar părea că nu, pentru că răspunde fără să stea mai mult de o secundă pe gânduri:

— Regret, dar nu pricep, Hector. Fii amabil şi reaminteşte-mi, te rog.

Hector este amabil. S-a înviorat spectaculos.

— E vorba de copilăria noastră recentă, Billy. Înainte de a fi devenit adulţi. Într-o zi fierbinte de vară, aşa îmi aduc aminte. Eram şef de rezidenţă la Praga, iar tu, şef cu Operaţiunile, la Londra. M-ai autorizat să las cincizeci de mii de dolari în bancnote de valoare mică în portbagajul Mercedes-ului alb al lui Stanislav, la miez de noapte, fără să pun întrebări. Doar că pe vremea aceea, el nu era Stanislav, ci Monsieur Fabian Lazaar. Nici măcar n-a întors capul acela frumos ca să spună mersi. Nu ştiu pentru ce îşi merita banii, dar fără îndoială că tu ai habar. Pe vremea aceea era în ascensiune. Se ocupa de artefacte furate, majoritatea din Irak. Însoţea femei bogate la Geneva pe banii bărbaţilor lor. Vindea informaţii aflate în budoar către cei care plăteau mai bine. Poate că asta cumpăram atunci, adevărat?

— Nu eu l-am coordonat pe Stanislav sau pe Fabian, Hector. Şi nici pe domnul dell Oro, cum îşi spune acum. Nu a fost omul meu. La data când am făcut acea plată către el, eu eram doar înlocuitor la comandă.

— Al cui?

— Al predecesorului meu. Ce-ar fi să nu mă mai interoghezi, Hector? Dacă n-ai băgat de seamă, lucrurile stau cu totul altfel. Hector, predecesorul meu a fost Aubrey Longrigg, după cum ştii bine, şi dacă stai să te gândeşti, aşa va rămâne atâta vreme cât rămân în slujba asta. Nu-mi spune că l-ai uitat pe Audrey Longrigg, altfel o să cred că doctorul Alzheimer ţi-a făcut o vizită nedorită. Aubrey era cel mai tare şi activ om din Serviciu, aşa a fost până la plecarea lui oarecum prematură. Chiar dacă sărea calul din când în când, ca şi tine, de altfel.

Luke şi-a amintit că pentru a se apăra, Matlock nu ştia decât să atace.

— Şi crede-mă, Hector, continuă el cu hotărâre, primind parcă întăriri pe măsură ce vorbea, dacă predecesorul meu Aubrey Longrigg avea nevoie de cincizeci de miare ca să-i plătească acelui individ tocmai când părăsea Serviciul ca să treacă la lucruri mai înalte, şi dacă el mi-a cerut să fac treaba aceea în numele lui pentru reglarea definitivă şi finală a unei anumite înţelegeri private, lucru pe care l-am făcut, nu aveam cum să mă sucesc şi să-i spun: „Stai puţin, Aubrey, trebuie să obţin o aprobare specială şi să-ţi verific povestea”. Ia zi, puteam face asta? Nu ar fi mers cu Aubrey! Mai ales dacă ţii seama cum se avea Aubrey cu şeful cel mare, mână în mână, bot în bot, aş fi fost ţicnit să fac aşa ceva, nu crezi?

În glasul lui Hector reapăru tonul tăios ca oţelul:

— Ei, ce-ar fi să ne uităm la Aubrey, aşa cum a ajuns acum: subsecretar al Camerei Comunelor, deputat într-una dintre circumscripţiile cele mai defavorizate ale partidului,

un apărător înverşunat al drepturilor femeilor, consultant nepreţuit la Ministerul Apărării în probleme de achiziţii de armament şi - pocnind încet din degete şi încruntându-se, ca şi cum chiar ar fi uitat - ce altceva, Luke? - precis mai e ceva.

Imediat, ca la un semnal, Luke se aude dând răspunsul cu voioşie:

— Preşedintele desemnat al noii subcomisii parlamentare pentru etică bancară.

— Şi presupun că nu a întrerupt cu totul legăturile cu Serviciul, adevărat? sugeră Hector.

— Cred că nu, confirmă Luke, deşi în acel moment i-ar fi fost greu să spună de ce Dumnezeu îl socotea Hector o autoritate în acea problemă.

„Probabil că este foarte normal ca spionii noştri, chiar cei trecuţi pe linie moartă, să nu accepte cu uşurinţă să fie fotografiaţi, gândi Luke. Probabil că nutrim o spaimă secretă că Marele Zid dintre persoana noastră exterioară şi cea interioară va fi străpuns de ochiul nemilos al aparatului de fotografiat."

Era evident că Aubrey Longrigg, membru al Parlamentului, lăsa această impresie. Până şi surprins pe nepregătite, într-o lumină scăzută, de o cameră video de proastă calitate, aflată la cincizeci de metri depărtare de apă, Longrigg părea să găsească orice petic de umbră pe care îl îngăduia puntea iluminată feeric a iahtului *Prinţesa Tatiana.*

Era însă drept că sărmanul om nu prea se putea mândri cu fotogenia proprie, recunoscu Luke, mulţumind încă o dată Cerului că drumul lui nu se încrucişase niciodată cu acela al lui Longrigg. Audrey Longrigg chelea, avea o faţă meschină şi ascuţită şi devenise recunoscut pentru intoleranţa pe care o manifesta faţă de cei care nu se

ridicau la nivelul lui ca inteligenţă. Sub soarele Adriaticii, trăsăturile lui neatrăgătoare au căpătat o nuanţă roz aprinsă, iar ochelarii fără rame fac prea puţin pentru a schimba impresia pe care o lasă: aceea a unui funcţionar bancar de cincizeci de ani - asta dacă nu ai auzit, la fel ca Luke, relatări despre ambiţia nestăvilită care îl mână înainte, despre intelectul neiertător care a transformat cândva etajul patru într-o pepinieră de iniţiative inovatoare şi de baroni războinici şi despre atracţia absurdă pe care o simte faţă de un anumit tip de femeie - cea care probabil adoră să fie dominată din punct de vedere intelectual ultimul exemplu fiind doamna care se află acum alături de el: Lady Janice (Jay) Longrigg, gazdă a unor reuniuni pentru persoane din înalta societate şi colectoare de fonduri pentru opere caritabile, după care se derulează, înscrisă de Yvonne, lista prescurtată a nenumăratelor organizaţii caritabile care au motive să-i mulţumească lui Lady Longrigg.

Ea poartă o rochie de seară cu un umăr dezgolit. Părul negru ca pana corbului, bine pieptănat, este strâns cu o agrafă încărcată de diamante. Are un zâmbet binevoitor pe buze şi ţinuta uşor aplecată în faţă pe care doar englezoaicele născute într-o anumită clasă socială o pot dobândi. Şi, pentru ochiul neiertător al lui Luke, femeia arată inefabil de proastă. Alături de ea, îmbrăcate în rochii festive, se agită cele două fiice prepubere.

— Asta este soţia cea nouă, corect? exclamă pe un ton cântat şi cu o vigoare neobişnuită Matlock, sprijinitorul neabătut al laburiştilor, asta în timp ce, la o apăsare a lui Hector pe un buton al telecomenzii, ecranul se întunecă şi lumina de deasupra se aprinde. Cea cu care s-a căsătorit când a decis să se lanseze în politică fără să pornească de jos. Aşa un Aubrey Longrigg laburist mai zic şi eu, serios! Vechi ori nou!

De ce era Matlock iarăşi atât de jovial? - şi de data asta în mod serios? Ultimul lucru la care se aştepta Luke din partea lui era să râdă cu adevărat, ceea ce pentru Matlock era ceva rar, în cel mai bun caz. Cu toate acestea, torsul lui mare, acoperit de haina din tweed, se umfla de o veselie mută. Să fi fost pentru că Longrigg şi Matlock fuseseră ani în şir adversari la cuţite? Că pentru a te bucura de amabilitatea unuia însemna să-ţi atragi ostilitatea celuilalt? Că Longrigg ajunsese să fie cunoscut drept creierul şefului cel mare, şi Matlock, în mod răutăcios, drept muşchii lui? Că odată cu plecarea lui Longrigg, colegii glumeţi asemănaseră războiul lor lung de un deceniu cu o coridă în care taurul fusese acela care înfipsese *la puntilla?*

— Da, în fine, Audrey a căutat întotdeauna succesul, comentă el de parcă ar fi rememorat faptele unui defunct. A fost şi un vrăjitor al finanţelor, din câte îmi aduc aminte. Fondurile pentru operaţiuni nu reprezentau niciodată o problemă, asta e sigur, mai ales dacă Aubrey era la cârmă. Păi, în primul rând, ce caută pe vasul acela? - întrebă acelaşi Matlock, care, cu doar câteva minute mai devreme, afirmase că nimeni nu putea fi condamnat pentru prezenţa pe nava cuiva. Plus că apare în compania unei foste surse secrete după ce a părăsit Serviciul, lucru despre care regulamentul are de spus o serie de lucruri foarte clare, îndeosebi dacă sursa respectivă este o persoană alunecoasă ca... în fine, cum îşi zice el în prezent.

— Emilio dell Oro, interveni Hector, foarte săritor. O persoană care merită ţinută minte, Billy.

— Era de presupus că Aubrey şi-ar fi dat seama de asta, mai ales după ce l-am instruit că nu trebuie să apară în compania unuia ca Emilio dell Oro. Era cazul ca un om cu priceperea lui de a se furişa în viaţă să fie mai circumspect în modul de alegere a prietenilor. Cum de s-a întâmplat să

fie acolo? Probabil că a avut un motiv întemeiat. Nu ar trebui să-l judecăm dinainte.

— Una dintre acele întâmplări fericite, Billy, explică Hector. Aubrey, noua lui nevastă şi fiicele ei erau în vacanţă şi stăteau la un camping undeva pe dealurile de pe coasta Adriaticii. Un amic de-al lui Audrey, bancher la Londra, numele ne-a rămas necunoscut, l-a sunat şi i-a spus că *Tatiana* era ancorată în apropiere şi că acolo avea loc o petrecere, sugerându-i să dea o fugă ca să participe şi el la distracţie.

— La cort? Aubrey? Fugi de-aici.

— Da, a ales să stea în camping. O acţiune populistă a lui Audrey, reprezentantul Noului Laburism, omul din popor.

— Luke, tu te duci în camping în concedii?

— Da, dar Eloise detestă campingurile britanice. Ea e franţuzoaică, preciză el, iar răspunsul i se păru pe dată de o idioţenie rară.

— Luke, iar când te duci în camping - având grijă să le ocoleşti pe acelea britanice - îţi iei de regulă haine de seară?

— Nu.

— Dar Eloise îşi ia cumva diamantele?

— De fapt, nu are nici unul.

Matlock reflectă la acest aspect.

— Hector, presupun că te-ai ciocnit de Aubrey destul de des, cât îţi făceai de lucru prin City şi noi ceilalţi ne vedeam de treburile noastre. Nu aţi băut niciodată o halbă de bere împreună, tu şi Audrey? Aşa cum fac tipii din City?

Hector ridică din umeri respingând ideea.

— Ne-am întâlnit întâmplător. Ca să fiu sincer, nu aveam atât de mult timp ca să-mi arăt ambiţiile. Asta mă plictiseşte.

Auzind acestea, Luke, pentru care prefăcătoria la care apelase în ultimele zile nu fusese o treabă la fel de uşoară

ca altădată, trebui să se controleze ca să nu se prindă cu mâinile de braţele scaunului.

„Ne-am întâlnit întâmplător”? Doamne Dumnezeule, cei doi luptau unul contra celuilalt până nu mai puteau - iar apoi o luau de la început. Potrivit lui Hector, dintre toţi capitaliştii hoitari, hoţii de active, deţinătorii de acţiuni majoritare şi bancherii hrăpăreţi care existaseră vreodată, Aubrey Longrigg era cel mai făţarnic, cel mai viclean, cel mai păgân, cel mai necinstit şi cu cele mai bune legături unde trebuia.

Pândind din culise, Audrey Longrigg fusese acela care condusese asaltul împotriva firmei de import de cereale a familiei lui Hector. Longrigg fusese acela care, printr-o reţea dubioasă, dar inteligent alcătuită din persoane-paravan, îi convinsese prin linguşeală pe cei de la Serviciul Vamal şi Fiscal al Majestăţii Sale să pătrundă cu forţa în depozitele lui Hector la miezul nopţii, să spintece sute de saci, să spargă uşi şi să bage groaza în oamenii din schimbul de noapte.

Reţeaua perfidă a lui Longrigg, alcătuită din cunoştinţe de la Whitehall, fusese aceea care îi asmuţise pe cei de la Protecţia Muncii şi Sănătate, de la Fisc, de la Pompieri şi de la Serviciul de Imigrări să-i hărţuiască şi să-i intimideze pe angajaţii familiei, să le percheziţioneze birourile, să ridice registrele contabile şi să conteste plata taxelor şi impozitelor.

Însă Aubrey Longrigg nu era doar un inamic în ochii lui Hector - asta ar fi fost mult prea uşor -, el era un arhetip; un simptom clasic al cancerului care rodea nu doar City-ul, ci şi cele mai importante instituţii guvernamentale.

Hector nu purta un război personal împotriva lui Longrigg. Probabil că exprimase adevărul atunci când îi spusese lui Matlock că Longrigg îl plictisea, pentru că

pilonul esenţial al tezei lui era că femeile şi bărbaţii pe care îi ţinea sub urmărire erau prin definiţie nişte plicticoşi: mediocri, banali, nesimţitori, lipsiţi de orice haz, care se deosebeau de alţi plicticoşi prin sprijinul secret ce şi-l ofereau unii altora şi prin lăcomia lor de nepotolit.

Comentariul lui Hector a devenit neglijent. Ca un magician care nu vrea ca spectatorii să se uite prea atent la vreo carte, el trece în revistă cu repeziciune pachetul de escroci internaţionali pe care Yvonne l-a asamblat pentru el.

Apariţia fugară a unui bărbat foarte scund, gras, cu aspect arogant, care îşi umple farfuria de la bufet.

— Cunoscut în cercurile germane sub numele de Karl der Kleine[1], spune dispreţuitor Hector. Pe jumătate din neamul Wittelsbach - lucru care mă nedumereşte. Bavarez, un catolic negru ca iadul, cum se spune pe acolo; legături strânse cu Vaticanul. Dar şi mai apropiate cu Kremlinul. Membru ales în mod indirect în Bundestag - şi director neexecutiv al unui grup de companii petroliere ruseşti, mare amic al lui Emilio dell Oro. A schiat cu el anul trecut la St. Moritz şi l-a luat cu sine şi pe iubitul lui spaniol. Saudiţii îl adoră. Următorul personaj adorabil.

Trecere prea rapidă la fotografia unui tânăr frumos cu barbă, purtând o capă sclipitoare de culoare roşie, care este prins într-o conversaţie elegantă cu două femei corpolente, încărcate de bijuterii.

— Ultima cucerire a lui Karl der Kleine, anunţă Hector. Condamnat de un tribunal din Madrid la trei ani de muncă silnică pentru atac violent deosebit de grav, a scăpat în baza unui viciu de procedură, graţie lui Karl. Numit recent director neexecutiv al grupului de companii Arena, aceeaşi şleahtă care deţine şi iahtul Prinţului - a, acum uite unul ce

[1] Karl cel Mic (în limba germană, în orig., n. tr.)

merită privit - o licărire pe consolă - doctorul Evelyn Popham din Mount Street, Mayfair; Bunny (Iepuraşul) pentru prieteni. A studiat dreptul la Neuchâtel şi Manchester. Are drept de practică în Elveţia, e curtean şi codoş al oligarhilor din Surrey, unic partener al propriei şi înfloritoarei firme de avocatură din West End. Om cu vederi internaţionaliste, care ştie să trăiască bine, un avocat al naibii de bun. Corupt cât cuprinde. Unde-i este website-ul? Stai puţin. Îl găsesc imediat. Luke, lasă-mă, că mă descurc. A, uite. Aici.

Cât Hector bâjbâie şi mormăie, pe ecranul plasmei, doctorul Popham (Bunny pentru prieteni) continuă să surâdă răbdător la publicul său. Este un gentleman rotunjor, vesel, cu favoriţi şi obrajii bucălaţi, coborât parcă direct din paginile lui Beatrix Potter[1]. Lucru greu de anticipat, poartă un costum de tenis alb şi strânge, în plus faţă de rachetă, o parteneră de joc atrăgătoare.

Pagina de pornire a website-ului doctorului Popham, când apare în cele din urmă, este stăpânită de aceeaşi faţă binedispusă, zâmbind pe deasupra unui blazon cvasiregal pe care apare balanţa justiţiei. Mai jos este trecută profesiunea lui de credinţă:

> Experienţa profesională a echipei mele de specialişti cuprinde:
>
> — protejarea cu succes a drepturilor persoanelor importante din sfera bancară şi antreprenorială internaţională împotriva investigaţiilor declanşate de Oficiul pentru Fraude Grave.
>
> — reprezentarea cu succes a clienţilor-cheie pe plan internaţional în chestiuni privind jurisdicţia offshore, apărarea dreptului lor la tăcere în instanţele

[1] Beatrix Potter (1866-1943), scriitoare şi ilustratoare, cunoscută îndeosebi prin cărţile pentru copii (*Povestea Iepuraşului Peter* etc.) (n. tr.)

internaţionale şi din Marea Britanie.
— intervenţii încununate de reuşită în cazul anchetelor supărătoare, al investigaţiilor legate de impozite şi al acuzaţiilor privind efectuarea de plăţi ilegale sau nereglementare către persoane influente.

— Şi indivizii nu se pot abţine să joace tenis, se tânguie Hector în timp ce galeria lui de ticăloşi revine la ritmul sprinten de mai devreme.

Rând pe rând, suntem în cluburi de sport din Monte Carlo, Cannes, Madeira şi Algarve. La Biarritz şi Bologna. Încercăm să ţinem pasul cu subtitlurile realizate de Yvonne şi cu albumul ei de fotografii distractive culese din reviste mondene, dar este greu dacă nu ştii, la fel ca Luke, la ce să te aştepţi şi de ce.

Însă, indiferent cât de rapid se schimbă feţele şi locurile sub bagheta lui Hector, indiferent cât de mulţi oameni atrăgători, purtând echipament de tenis ultimul răcnet, ţi-ar defila prin faţa ochilor, cinci persoane apar în mod insistent şi repetat:

- Jucăuşul Bunny Popham, avocatul care este oricând gata să reacţioneze în cazul anchetelor supărătoare, al investigaţiilor legate de impozite şi al acuzaţiilor privind efectuarea de plăţi ilegale sau nereglementare către persoane influente.
- Ambiţiosul şi intolerantul Aubrey Longrigg, spion trecut în rezervă, membru al Parlamentului şi amator de camping cu toată familia, alături de ultima soţie aristocrata şi cunoscută în lumea acţiunilor caritabile.
- Viitorul ministru al Majestăţii Sale, specialist în etică bancară

Autodidactul, autoinventatul, vivacele şi fermecătorul om de lume şi poliglot Emilio dell Oro, om de finanţe naţional şi internaţional, dependent - aşa ne anunţă un articol decupat

şi scanat pentru lectura căruia trebuie să fii iute ca fulgerul - de „sporturi care fac să crească nivelul de adrenalină, începând cu călăritul fără şa prin munţii Urali şi terminând cu asumarea de riscuri la Bursa de Mărfuri din Moscova”, care stă pe ecran mai mult decât este cazul, din cauza unor chichiţe tehnice, şi, în final:

Patricianul şi agreabilul maestru în relaţii publice, căpitanul în retragere Giles de Salis, Marina Regală, persoană influentă, specialist în pairi corupţi - prezentat de Hector, pe muzica de fundal, drept „unul dintre cei mai respingători indivizi de la Westminster”.

Lumina se aprinde. Se schimbă stick-ul de memorie. Regula casei spune clar: un subiect, un stick. Lui Hector îi place să păstreze aromele separat. E timpul să meargă la Moscova.

10

Hector pare să fi făcut un jurământ al tăcerii: ceea ce înseamnă că, eliberat de insipidele preocupări tehnice, se aşază comod pe scaun şi-l lasă pe prezentatorul ştirilor de la un post de televiziune rusesc, un bărbat cu o voce de bariton, să facă treaba în locul lui. Ca şi Luke, Hector este un împătimit al limbii ruse - şi, cu unele rezerve, al sufletului rus. Ca şi Luke, de fiecare dată când urmăreşte filmul care se derulează este, după cum singur mărturiseşte, cuprins de o spaimă respectuoasă în prezenţa unei minciuni sfruntate şi neruşinate, exemplu clasic şi etern, tipic pentru Rusia.

Iar postul moscovit de ştiri se descurcă foarte bine şi singur, fără ajutorul lui Hector sau al altcuiva. Vocea baritonală este mai mult decât capabilă să transmită repulsia faţă de tragedia cumplită pe care o relatează: acel atac armat absurd, uciderea lipsită de sens a unor soţi devotaţi şi sclipitori din Perm, în floarea vieţii! Când hotărâseră să îşi viziteze patria iubită, venind tocmai din îndepărtata Italie, unde îşi aveau reşedinţa, victimele nu aveau cum să ştie că acea călătorie de suflet se va sfârşi aici, în cimitirul învesmântat în iederă al seminarului vechi pe care îl iubiseră mereu, cu turlele lui rotunde şi pâlcurile de tuia, aşezat pe panta unui deal din afara Moscovei, la marginea unei păduri ce creşte încet, netulburată:

În această după-amiază mohorâtă, neobişnuită pentru o

zi de mai, toată Moscova poartă doliu pentru doi ruşi nevinovaţi şi cele două fetiţe care, prin îndurarea Domnului, nu au fost în maşină când părinţii lor au fost sfârtecaţi de gloanţele pornite din armele unor elemente teroriste ale societăţii noastre.

A se vedea geamurile sfărâmate şi portierele sfredelite de gloanţe, epava arsă în întregime a unui Mercedes cândva nobil, azvârlită pe o parte, între nişte mesteceni argintii, sângele rusesc nevinovat amestecându-se, într-un prim-plan brutal, cu motorina de pe asfalt; şi feţele desfigurate ale victimelor.

Acea nelegiuire, ne asigură comentatorul, a stârnit mânia justificată a tuturor cetăţenilor responsabili ai Moscovei. Când se va sfârşi cu această ameninţare? Când vor putea ruşii de treabă să călătorească pe şoselele ţării fără să fie mitraliaţi de bandele teroriste de ceceni care vor doar să răspândească teroarea şi haosul?

Mihail Arkadievici - om de afaceri de renume internaţional din domeniul comerţului cu ţiţei şi cu produse metalurgice! Olga Lvovna - muncind cu abnegaţie la opere caritabile menite să-i ajute cu hrană pe nevoiaşii din Rusia! Părinţi iubitori ai micuţelor Katia şi Irina! Ruşi adevăraţi, care duceau dorul patriei-mumă, pe care nu o vor mai părăsi niciodată!

Din nou, valul tot mai puternic de indignare al comentatorului; cu vocea lui în fundal, o coloană de limuzine negre escortează un dric cu pereţi laterali din sticlă până la poalele împădurite ale porţii seminarului teologic. Procesiunea se opreşte, portierele maşinilor se deschid brusc, iar o mulţime de bărbaţi tineri purtând costume de firmă sar din ele şi se aşază rânduri-rânduri pentru a însoţi sicriele. Scena se schimbă, făcând loc adjunctului şefului poliţiei, cu chip sumbru, uniformă şi

medalii pe piept, şezând ţeapăn la un birou cu intarsii, înconjurat de diplome şi fotografii ale preşedintelui Medvedev şi ale premierului Putin:

> Trebuie să ne consolăm ştiind că un cecen a mărturisit de bunăvoie comiterea crimei

ne spune el, iar camera se opreşte pe faţa lui destul cât să-i împărtăşim revolta.

Revenim la cimitir şi la sunetele unei lamentaţii funerare gregoriene cântate de un cor de tineri preoţi ortodocşi cu potcapuri şi bărbi mătăsoase. Feţele bisericeşti coboară treptele seminarului, ţinând sus icoane, către un mormânt dublu, în apropierea căruia aşteaptă membrii îndureraţi ai familiei. Imaginea îngheaţă, apoi se concentrează asupra fiecărui personaj, iar subtitlurile puse de Yvonne apar dedesubt:

TAMARA, soţia lui Dima, sora Olgăi, mătuşa Katiei şi a Irinei: dreaptă ca un stâlp. Sub o pălărie neagră cu boruri late, semănând cu acoperământul unui apicultor.

DIMA, soţul Tamarei: faţa lui lipsită de păr, ruinată, cu un aspect atât de bolnăvicios în zâmbetul lat, încât pare şi el mort, în ciuda prezenţei fiicei lui iubite.

NATAŞA, fiica lui Dima: părul lung lăsat pe spate, ca un fluviu negru, corpul ei suplu acoperit de un veşmânt larg de doliu.

IRINA şi KATIA, fiicele Olgăi şi ale lui Mişa: lipsite de expresie, fiecare strângând câte o mână de-a Nataşei.

Comentatorul trece în revistă numele personalităţilor care au venit să-şi aducă omagiile. Între aceştia se numără reprezentanţi din Yemen, Libia, Panama, Dubai şi Cipru. Nimeni din Marea Britanie.

Camera se concentrează asupra movilei pline de iarbă aflate la jumătatea pantei dealului, umbrită de tuia. Şase - ba nu, şapte - tineri, între douăzeci şi ceva de ani şi

maximum treizeci şi cinci, îmbrăcaţi în costume, sunt strânşi laolaltă. Feţele lor rase, unele dintre ele arătând deja semne de îngrăşare, sunt îndreptate spre mormântul deschis, aflat la douăzeci de metri mai jos, unde se vede silueta lui Dima, stând singur, cu partea superioară a corpului înclinată uşor pe spate în stilul militar pe care îl adoptă când priveşte, nu înspre mormânt, ci spre cei şapte bărbaţi în costume, adunaţi pe movilă.

Este o fotografie, sau o imagine în mişcare? Dima e neclintit, astfel că e greu de spus. La fel şi bărbaţii strânşi deasupra lui. Într-un târziu, apare şi subtitlul compus de Yvonne:

CEI ŞAPTE FRAŢI

Unul după altul, camera îl ia în vizor pe fiecare, prinzându-l în prim-plan.

Luke a renunţat de multă vreme să mai judece oamenii după cum arată. A studiat aceste feţe de nenumărate ori, dar nu a descoperit la ele altceva decât ar găsi în orice birou de agenţie imobiliară din Hampstead ori în orice grup de oameni de afaceri cu costume negre şi genţi diplomat negre dintr-un bar sau un hotel elegant, de la Moscova până la Bogotá.

Nici când apar numele lor ruseşti, lungi şi întortocheate, la care se adaugă patronimele, poreclele de interlopi şi numele false, nu reuşeşte să distingă pe chipurile acelor oameni altceva decât trăsăturile tipice ale unor manageri de rang mediu.

Însă dacă vei continua să priveşti, începi să îţi dai seama că şase dintre ei, în mod voit ori din întâmplare, alcătuiesc un cerc protector în jurul celui de-al şaptelea, aflat în mijloc. În cazul în care te uiţi şi mai atent, poţi observa că bărbatul

pe care îl protejează nu e nici măcar cu o zi mai vârstnic decât ei, iar faţa lui lipsită de riduri arată la fel de fericită ca a unui copil într-o zi cu soare, nu tocmai ceea ce te aştepţi să vezi la o înmormântare. După părerea lui Luke, faţa aceasta reprezintă o imagine atât de evidentă a sănătăţii, încât aproape că te simţi obligat să presupui că dincolo de ea există şi o minte la fel de sănătoasă. Dacă omul acela ar apărea nechemat la uşa lui Luke într-o duminică după-amiază pentru a-i spune o poveste despre ghinionul lui în viaţă, i-ar veni greu să-l alunge de acolo. Iar subtitlul pus de el?

PRINŢUL

Pe negândite, zisul Prinţ se desprinde de fraţii lui, coboară panta în fugă şi, fără să-şi scurteze pasul sau să încetinească, înaintează cu braţele întinse în lături spre Dima, care s-a întors să-l confrunte, cu umerii traşi spre spate, pieptul împins în faţă şi bărbia împungând sfidător înainte. Însă mâinile lui strânse, atât de delicate în contrast cu restul corpului, par incapabile să se desprindă de coapse. Probabil - îi trece prin minte lui Luke, de fiecare dată când urmăreşte scena - probabil se gândeşte că asta este şansa de a-i face Prinţului ceea ce visa să-i facă soţului mamei Nataşei - „cu astea, profesore!” Dacă aşa stau lucrurile, atunci ideile mai înţelepte şi mai tactice vor avea câştig de cauză în cele din urmă.

Treptat, chiar dacă destul de târziu, mâinile lui se ridică forţat pentru o îmbrăţişare care începe cu reţinere, iar apoi, prin forţa dorinţei bărbaţilor, ori prin ură reciprocă, devine o strângere în braţe ca între amanţi.

Derulare cu viteză mică până la sărut: obrazul drept lipit de obrazul stâng al celuilalt, un *vor* bătrân şi un *vor* tânăr. Protectorul lui Mişa îl sărută pe ucigaşul lui Mişa.

Iar după fiecare sărut, scurta pauză pentru exprimarea regretului şi pentru reflecţie, şi acel cuvânt de compasiune între îndoliaţi care, dacă este cumva rostit, nu este auzit decât de ei.

Filmare cu încetinitorul a sărutului gură pe gură.

Prin intermediul casetofonului care stă între mâinile inerte ale lui Hector, Dima le explică birocraţilor englezi de ce este pregătit să-l îmbrăţişeze pe omul pe care ar dori nespus să-l lovească de moarte:

> „Sigur că suntem trişti, îi zic eu! Dar, ca un *vor* adevărat, noi *înţelegem* că era necesar să-l ucizi pe Mişa al meu! Acest Mişa devenise prea lacom, Prinţe!” îi vom zice noi. „Acest Mişa ţi-a furat banii, Prinţe! Era prea ambiţios, prea critic!” Nu spunem: „Prinţe, nu eşti un *vor* adevărat, eşti o javră coruptă”. Nu spunem: „Prinţe, tu primeşti ordin de la stat”. Nu spunem: „Prinţe, tu plăteşti tribut la stat”. Nu spunem: „Prinţe, faci contracte de lichidare pentru stat, trădezi inima rusească în faţa statului”. Nu. Noi suntem *umili.* Regretăm. Acceptăm. Suntem respectuoşi. Şi spunem: „Prinţe, te iubim. Dima *acceptă* hotărârea ta înţeleaptă de a-l ucide pe acest discipol de sânge, Mişa”.

Hector pune casetofonul pe pauză şi se întoarce către Matlock.

— De fapt, el vorbeşte acum despre un proces pe care noi l-am constatat de ceva timp, Billy, spune el, pe un ton ce pare a sugera că-şi cere scuze.

— Noi?

— Cei care analizăm activitatea Kremlinului, kremlinologii.

— Şi tu.

— Da. Echipa noastră. Şi noi.

— Şi care este procesul pe care echipa ta l-a examinat atât de atent, Hector?

— Pe măsură ce Frăţiile de infractori strâng tot mai mult rândurile din motive de afaceri, Kremlinul se apropie de ele. Acum zece ani, Kremlinul le-a dat oligarhilor cu legea în cap: Ascultaţi şi de noi, altfel vă impozităm de vă lăsăm în pielea goală sau vă azvârlim în închisoare, ori şi una, şi alta.

— Cred că am citit asta undeva, Hector, remarcă Matlock, căruia îi place să tragă săgeţile cu un zâmbet deosebit de prietenesc.

— Ei, acum Frăţiilor li se spune acelaşi lucru, continuă netulburat Hector: „Organizaţi-vă, faceţi curăţenie în rândurile voastre, dar nu ucideţi decât dacă vă spunem noi asta, şi să ne îmbogăţim împreună”. Şi iată-l din nou pe prietenul tău de neînfrânat.

Emisiunea de ştiri porneşte iarăşi. Hector face stop-cadru, alege un colţ şi îl măreşte. În timp ce Dima şi Prinţul se îmbrăţişează, bărbatul care acum îşi zice Emilio dell Oro, îmbrăcat într-un palton negru, ca de ambasador, cu guler de astrahan, stă în mijlocul pantei şi priveşte aprobator scena - iar din difuzorul casetofonului se aude Dima, care continuă să citească în rusă scenariul scris de Tamara:

> Principalul aranjor al Prinţului pentru multe plăţi secrete este Emilio dell Oro, cetăţean elveţian corupt, cu multe alte identităţi anterioare, care, prin şiretenie, a căpătat încrederea Prinţului. Dell Oro este consilierul Prinţului în multe chestiuni delicate la care el, fiind foarte prost, nu se pricepe. Dell Oro are multe cunoştinţe corupte, inclusiv în Marea Britanie. Când trebuie aranjate plăţi speciale pentru legăturile britanice, acest lucru se face la recomandarea viperei pe nume dell Oro, după aprobarea personală dată de Prinţ. După ce se aprobă recomandarea, este treaba celui numit Dima să deschidă conturi elveţiene pentru aceste persoane din Marea Britanie. Imediat ce britanicii onorabili oferă garanţii, cel numit Dima va pune la dispoziţie numele persoanelor corupte din Marea Britanie care deţin importante funcţii în stat.

Hector opreşte din nou casetofonul.

— Nu continuă? se plânse Matlock cu sarcasm. Este un ispititor perfect, trebuie să recunosc! Nu ne spune nimic decât dacă îi oferim ce doreşte, şi ceva pe deasupra. Chiar dacă pentru asta va trebui să născocească.

Însă era greu de descoperit dacă nu cumva Matlock încerca să se convingă pe sine. Chiar dacă asta făcea, răspunsul lui Hector trebuie să fi sunat pentru el ca o condamnare la moarte.

— Atunci, poate a născocit şi asta, Billy. Exact acum o săptămână, Arena Multi Global Conglomerate, filiala din Cipru, a depus o cerere oficială la Autoritatea pentru Servicii Financiare pentru a înfiinţa o nouă bancă comercială în City-ul londonez, care să funcţioneze sub numele de First Arena City Trading şi să fie cunoscută de aici înainte şi pentru totdeauna sub numele prescurtat de FACT, aşadar FACT Bank Limited, sau SRL, sau Incorporated, sau naiba mai ştie cum. Solicitanţii pretind că au susţinere din partea a trei mari bănci din City, active garantate în valoare de cinci sute de milioane de dolari şi negarantate de miliarde. În valoare de multe miliarde. Se feresc să menţioneze câte miliarde, pentru că nu vor să sperie lumea. Cererea este sprijinită de o serie de auguste instituţii financiare, naţionale şi străine, şi de o listă impresionantă de nume ilustre de pe la noi. Întâmplător, două nume ilustre le aparţin predecesorului tău, Audrey Longrigg, şi ministrului nostru în aşteptare. Lor li se alătură obişnuitul contingent de lingăi de la Camera Lorzilor. Printre cei câţiva consilieri financiari angajaţi de Arena să insiste pe lângă Autoritatea pentru Servicii Financiare se numără distinsul doctor Bunny Popham din Mount Street, Mayfair. Căpitanul de Salis, fost cadru al Marinei Regale, s-a oferit cu generozitate să fie vârful de lance în ofensiva pornită de

Arena în domeniul relaţiilor publice.

Matlock şi-a lăsat capul mare să cadă în faţă. În cele din urmă, vorbeşte, dar tot fără să ridice fruntea:

— Hector, ţi-e uşor, nu-i aşa, să loveşti de pe margine. La fel şi prietenului tău, Luke. Dar ce facem cu poziţia Serviciului, acolo unde contează ea mai mult? Tu nu mai aparţii Serviciului. Eşti Hector. Ce se întâmplă cu transferul activităţii de culegere a informaţiilor către companii ce ne sunt prietene, băncile nefiind excluse din ecuaţia asta? Nu am pornit într-o cruciadă, Hector. Nu suntem angajaţi să răsturnăm barca. Suntem aici ca să o cârmim. Suntem un Serviciu.

Cum nu găseşte nici un dram de simpatie în privirea cumplită a lui Hector, Matlock apelează la o notă mai personală:

— Hector, eu m-am pronunţat mereu în favoarea unui status-quo, şi nu mi-a fost niciodată ruşine cu asta. Fii mulţumit dacă această mare ţară a noastră mai trece o noapte fără probleme, eu aşa zic. Asta nu e de ajuns şi pentru tine, nu? E ca poanta aceea rusească pe care obişnuiam să ne-o spunem pe vremea Războiului Rece: „Nu va fi nici un război, dar după lupta pentru pace n-o să mai rămână piatră pe piatră”. Eşti un absolutist, Hector, asta eşti, am stabilit. Asta din cauza fiului tău, care ţi-a provocat multă suferinţă. El te-a făcut să te schimbi. Adrian.

Luke îşi reţinu răsuflarea. Acesta era un subiect intangibil. În cursul orelor de intimitate pe care el şi Hector le-au petrecut împreună - în bucătărie, mâncând supa lui Ollie sau bând câte un whisky, după orele de program, stând ghemuiţi alături şi urmărind filmele furate de Yvonne sau ascultând încă o dată diatriba lui Dima - Luke nu a riscat nici măcar o dată să facă vreo referire, indiferent cât de voalată, la fiul lui Hector, pornit pe căi greşite. Doar

întâmplător a aflat de la Ollie că Hector nu trebuia deranjat miercurea şi sâmbăta după-amiaza, decât în caz de mare urgenţă, pentru că în acele zile mergea în vizită la fiul lui, aflat într-o închisoare deschisă[1] din East Anglia.

Însă Hector nu lăsa impresia că ar fi auzit cuvintele jignitoare ale lui Matlock, ori, dacă le auzise, nu le-a luat în seamă. Cât despre Matlock, acesta fusese atât de înflăcărat de indignare, încât probabil nici nu-şi dăduse seama că le rostise.

— Plus încă un lucru, Hector! se răsteşte el. Dacă te gândeşti mai bine, până la urmă ce e rău în asta, să transformi bani negri în bani albi? De acord, există o economie subterană. Una foarte extinsă. Ştim cu toţii asta. Doar nu ne-am născut ieri. Mai mult negre decât albe, aşa sunt economiile unor ţări, ştim şi asta. Uită-te la Turcia. Uită-te la Columbia, parohia lui Luke. De acord, şi Rusia. Aşadar, cum ai prefera să vezi banii aceia? Negri, şi să rămână acolo? Ori albiţi, stând la Londra, în mâinile unor oameni civilizaţi, dispuşi să-i folosească pentru realizarea unor scopuri legale şi a binelui public?

— Atunci, poate c-ar trebui să te apuci şi tu de spălarea banilor, Billy, murmură Hector. Pentru binele public.

Acum este rândul lui Matlock să facă pe surdul. Brusc, îşi schimbă tactica, un truc pe care l-a perfecţionat de-a lungul vremii.

— Şi cine e acest profesor de care tot auzim? întreabă el sever, vorbind drept spre Hector. Ori de care nu auzim? E sursa tuturor acestor lucruri? De ce mi se servesc doar firimituri tot timpul, fără date clare? De ce nu ne-ai dat nouă spre verificare persoana asta, bărbat sau femeie? Nu ţin minte să-mi fi ajuns pe birou ceva legat de acest profesor.

---

[1] Instituţie penală unde deţinuţii nu sunt încarceraţi în celule, putând desfăşură diverse activităţi, dar nu au dreptul de a o părăsi. (n. tr.)

— Vrei să-l verifici tu, Billy?

Matlock îi aruncă lui Hector o privire lungă şi rămâne mut.

— Chiar te rog, Billy. Preia-l tu, oricine ar fi el sau ea. Preia întregul caz, cu Aubrey Longrigg şi tot restul. Predă-l oamenilor de la crimă organizată, dacă preferi aşa. Cheamă-i şi pe cei de la Poliţia Metropolitană, serviciile de securitate şi gărzile blindate, dacă tot te-ai pornit. S-ar putea ca şeful să nu-ţi mulţumească, însă o vor face alţii.

Matlock nu se dă nicidecum bătut. Cu toate acestea, întrebarea lui agresivă are în ea o sonoritate inconfundabilă, de concesie:

— Mda. Hai mai bine să stăm de vorbă pe şleau. Ce pofteşti? Cât timp, şi câţi bani? Să-ţi vedem toate dorinţele. Şi după aceea, să analizăm puţin câte puţin.

— Vreau următoarele, Billy. Vreau să-l întâlnesc pe Dima când va veni la Paris, peste trei săptămâni. Vreau să scot mostre de la el, exact aşa cum am proceda în cazul oricărui dezertor la mare preţ: nume din lista lui, numere de cont, şi o privire la harta lui - pardon, la schema de legături. Vreau o aprobare scrisă - a ta - să deschidem negocierile cu înţelegerea că dacă ne poate pune la dispoziţie tot ce promite, îl cumpărăm imediat, la preţul pieţei, şi nu ne mai jucăm, ca să nu încerce cumva să se vândă francezilor, nemţilor, elveţienilor - ori, Doamne fereşte, americanilor, cărora le-ar trebui doar o uitătură la materialele lui ca să aibă o confirmare a părerii lor de acum privind starea jalnică a acestui Serviciu, a acestui guvern şi a acestei ţări. Împunge cu degetul ciolănos prin aer şi rămâne aşa, în timp ce în ochii cenuşii, dilataţi, apare din nou o sclipire înfierbântată. Şi vreau să acţionez fără codiţe. Eşti atent? Asta înseamnă că nu trebuie anunţată rezidenţa din Paris că mă aflu acolo, şi nu vreau nici un sprijin logistic, financiar sau operativ din partea ta sau a Serviciului, la nici

un nivel, până nu vă cer eu asta. Ai priceput? Acelaşi lucru e valabil şi pentru Berna. Vreau ca acest caz să fie ultrasecret şi lista celor care ştiu de el să fie închisă acum. Nu am nevoie de alţi semnatari ai angajamentului de păstrare a secretului, şi în felul acesta scăpăm de şuşoteli pe coridor între cei mai buni amici. O să mă ocup de caz singur, în felul meu, folosindu-mă de Luke şi de orice alte resurse voi alege. În regulă, acum dă-i drumul, fă o criză.

„Aşadar, Hector a auzit vorbele rostite mai devreme, gândi satisfăcut Luke: Billy Boy ţi-a dat lovitura cu Adrian, iar tu l-ai făcut să plătească un preţ triplu.”

Protestul lui Matlock era amestecat cu o nedumerire sinceră:

— Fără aprobare măcar din partea şefului? Fără aprobarea celor de la etajul patru, fără nimic? Hector Meredith acţionând din nou de unul singur? Primind informaţii din surse neaprobate, din proprie iniţiativă, în propriile lui scopuri? Nu trăieşti pe lumea asta, Hector. Niciodată n-ai trăit aici. Nu te uita la ce îţi oferă omul ăsta al tău. Uită-te la ceea ce solicită! Naturalizare pentru tot tribul lui, noi identităţi, paşapoarte, case conspirative, amnistii, garanţii, nici nu mai ştiu ce nu cere! Ar trebui să ai acceptul Comisiei de împuternicire în sprijinul tău, în scris, înainte ca eu să-ţi aprob asta. Eu nu am încredere în tine. Niciodată n-am avut. Nimic nu te satisface. Niciodată, nimic.

— Întreaga Comisie? întrebă Hector.

— Aşa cum este alcătuită ea în baza reglementărilor Trezoreriei, întreaga Comisie de Împuternicire, în sesiune plenară, nu în subcomisii.

— Aşadar, o adunătură de avocaţi guvernamentali, o distribuţie de cinci stele alcătuită din demnitari de la Externe, oameni din Secretariatul Cabinetului, de la Trezorerie, fără a mai vorbi de cei de la etajul patru de la

noi. Crezi că mai poţi păstra secretul după aceea, Billy? În contextul ăsta? Dacă vin şi cei de la comisia de supraveghere parlamentară? Ăştia merită luaţi în râs. Ambele camere ale Parlamentului, supravegherea din partea partidelor, cu Aubrey Longrigg în prim-plan, şi corul de mercenari parlamentari plătiţi de Salis, toţi cântând după aceeaşi partitură?

— Efectivele şi componenţa Comisiei de Împuternicire sunt flexibile şi ajustabile, Hector, după cum ştii prea bine. Nu toate elementele trebuie să fie prezente în orice împrejurare.

— Şi asta îmi propui tu, înainte ca eu să stau de vorbă cu Dima? Vrei un scandal înainte ca el să izbucnească? Într-acolo împingi lucrurile? Atacă tot, distruge sursa înainte de a o lăsa să-ţi arate ce are de vândut, şi ducă-se naibii consecinţele? Asta sugerezi la modul serios? O să faci mirosul să se răspândească peste tot înainte de a trânti rahatul unde trebuie, şi asta doar ca să-ţi salvezi pielea? Şi mai vorbeşti de binele ce trebuie să i se facă Serviciului.

Luke se simţea obligat să se plece în faţa lui Matlock. Nici măcar acum nu renunţa la atitudinea agresivă.

— Deci, în sfârşit, protejăm interesele Serviciului! Bravo, bine. Mă bucur să aud asta, chiar dacă atât de târziu. Ce sugerezi tu?

— Să organizezi şedinţa comisiei după ce merg la Paris.

— Şi până atunci?

— În ciuda părerilor tale şi a tot ce-ţi este drag, cum ar fi propriul cur, o să-mi dai o licenţă operativă temporară prin care încredinţezi toată afacerea unui aventurier care poate fi debarcat în momentul în care operaţiunea se dezumflă: adică mie. Hector Meredith are calităţi, dar este recunoscut pentru modul impulsiv în care acţionează, iar acum şi-a depăşit atribuţiile. Mass-media, vă rog să luaţi notă.

— Şi dacă operaţiunea nu se dezumflă?

— Convoci versiunea restrânsă a Comisiei de Împuternicire cu care poţi scăpa nescărmănat.

— Şi tu discuţi cu ei.

— Iar tu vei fi în concediu medical.

— Nu e cinstit, Hector.

— Nici nu aveam intenţia să joc curat, Billy.

Luke nu a aflat niciodată ce bucată de hârtie a scos Matlock din ascunzişurile hainei lui, ce scria şi ce nu scria pe ea, dacă ea a fost semnată de amândoi sau doar de unul dintre ei, dacă exista o copie şi dacă da, cine o păstra, şi unde, pentru că Hector i-a reamintit lui Luke, şi nu pentru prima oară, că avea o întâlnire, şi, în momentul când Matlock îşi împrăştiase lucrurile pe masă, el părăsise încăperea ca să respecte acel angajament.

Însă avea să-şi amintească întreaga viaţă plimbarea de întoarcere spre Hampstead prin ultimele raze ale soarelui, când se întrebase dacă, în drum, nu putea să treacă pe la Perry şi Gail, pe la apartamentul lor din Primrose Hill, ca să-i îndemne să fugă pentru a-şi salva vieţile, cât mai aveau vreme.

Şi de acolo, ca întotdeauna, gândurile i-au rătăcit, nu fără puţin îndemn din partea lui, spre lordul drogurilor din Columbia, în vârstă de şaizeci de ani, îmbibat de băutură, care, din motive ce aveau să rămână neînţelese atât de el, cât şi de Luke, hotărâse ca în loc să-i dea informaţii lui Luke, aşa cum făcuse timp de doi ani, să-l încuie în fortificaţia aceea împuţită din junglă şi să-l lase la cheremul locotenenţilor lui, după care îi adusese haine curate şi o sticlă cu tequila şi îl poftise să-şi găsească singur drumul înapoi până la Eloise.

11

Dintre emoţiile pe care Gail se aştepta să le simtă când a urcat în trenul Eurostar care pornea la ora 12.29 din gara St. Pancras spre Paris într-o sâmbătă înnorată de iunie, starea de uşurare era ultima. Totuşi senzaţia de uşurare era dominantă, deşi afectată de proteste şi rezerve, şi, dacă era să judece după expresia de pe chipul lui Perry, aşezat vizavi de ea, starea lui era asemănătoare. Dacă senzaţia de uşurare se traducea prin claritate, prin reinstaurarea armoniei între ei, prin reluarea legăturii cu Nataşa şi fetiţele, dar şi prin tamponarea frunţii lui Perry, când el îşi juca rolul de salvator al Ţării şi Libertăţii, atunci Gail trebuia să se simtă uşurată; ceea ce nu însemna că-şi aruncase pe fereastră capacitatea de a analiza totul cu simţ critic ori că, dacă Perry era încântat de rolul lui de mare spion, ea ar fi împărtăşit acea senzaţie.

Convertirea lui Perry faţă de cauză nu venise ca o surpriză pentru Gail, deşi trebuia să-l urmăreşti atent ca să-ţi dai seama cât de departe ajunsese: de la respingerea cu un aer superior, la un angajament aproape complet faţă de ceea ce Hector numea Acţiunea. Era adevărat, Perry exprima unele rezerve de ordin moral sau etic, ba chiar şi îndoieli - „Oare aceasta este cu adevărat singura modalitate de a aborda problema? Nu există o cale mai scurtă pentru a obţine acelaşi rezultat?” - însă era capabil să-şi pună aceeaşi întrebare şi când escalada o surplombă de trei sute de metri înălţime şi se afla la jumătatea

ascensiunii.

Seminţele acestei convertiri, îşi dădea ea seama acum, fuseseră plantate, nu de Hector, ci de Dima, care, după vacanţa din Antigua, căpătase în lexiconul lui Perry dimensiunile unui sălbatic plin de nobleţe extras din scrierile lui Rousseau:

— Imaginează-ţi cine am fi fost noi dacă ne-am fi născut în locul lui, Gail. Nu poţi ignora acest lucru: practic, este o medalie onorifică să fii ales de el. Şi vorbesc serios, gândeşte-te la toţi acei copii!

A, ea se gândise la copii, bineînţeles. Se gândise la ei zi şi noapte, şi mai ales se gândise la Nataşa, motiv pentru care se abţinuse de la a-i sugera lui Perry că, blocat pe o peninsulă din Antigua şi trăind cu frica lui Dumnezeu în suflet, probabil că Dima nu avusese la îndemână prea multe soluţii când trebuise să aleagă un mesager, confesor sau coleg de detenţie, ori ceea ce fusese socotit Perry, ori ceea ce se socotise el însuşi. Gail ştiuse dintotdeauna că exista un romantic latent în el, care aştepta să fie trezit când avea să fie nevoie de o dăruire altruistă, iar dacă prin aer adia şi o boare de pericol, atunci, cu atât mai bine.

Singurul personaj lipsă fusese un fanatic asemenea lui, care să sune din trâmbiţă: asta până când pe scenă a apărut Hector, fermecător, spiritual, fals relaxat, etern contestatar, după cum îl vedea ea; arhetipul obsedatului de justiţie, care îşi trăise viaţa demonstrând că el era posesorul terenului de sub Westminster Abbey. Şi probabil că dacă avocaţii din Chambers şi-ar fi dedicat o sută de ani cazului său, s-ar fi dovedit că el avea dreptate şi instanţa ar fi trebuit să pronunţe decizia în favoarea lui. Până atunci însă, Westminster Abbey avea să rămână acolo unde era, iar viaţa avea să continue ca şi până în acel moment.

Şi Luke? Ei, bine, Luke era Luke, în ceea ce îl privea pe Perry, un om de treabă, fără îndoială: un bun profesionist,

conştiincios, inteligent. Cu toate acestea, Perry aflase cu oarecare uşurare că Luke nu era liderul echipei, aşa cum crezuse el la început, ci locotenentul lui Hector. Şi cum, în opinia lui Perry, Hector nu putea greşi, poziţia de secund i se potrivea perfect.

Gail nu era la fel de sigură de asta. Cu cât îl cunoscuse mai bine pe Luke în cele două săptămâni de „familiarizare”, cu atât se simţea mai înclinată să îl socotească - în ciuda crispării lui, a politeţii exagerate şi a ridurilor provocate de îngrijorare, care îi apăreau trecător pe faţă când îşi închipuia că nu se uita nimeni la el - drept un om în care putea să aibă toată încrederea; şi pe Hector, cu siguranţa lui plină de îndrăzneală şi cu limbajul lui spiritual şi fără perdea şi cu puterea lui copleşitoare de convingere, drept un om primejdios prin dezlănţuirea lui.

Faptul că Luke se îndrăgostise de ea nu o surprindea şi nici nu o deconcerta. Bărbaţii se îndrăgosteau de ea tot timpul. Se simţea în siguranţă atâta vreme cât ştia care le erau sentimentele. Nici faptul că Perry nu-şi dădea seama de acest lucru nu o mira defel. Inabilitatea lui de a percepe situaţia reprezenta tot un fel de siguranţă pentru ea.

Ceea ce o tulbura cel mai mult era patima cu care se angajase Hector în acea afacere: sentimentul lui că avea de îndeplinit o misiune - tocmai sentimentul care îl încânta atât de mult pe Perry.

— A, sunt încă la bancul de testare, spusese Perry, într-una dintre autodenunţările de moment la care ţinea atât de mult. Hector este omul format - o distincţie la care aspira în mod continuu, şi pe care deocamdată ezita să şi-o acorde.

Hector, o versiune *formată* a lui Perry? Hector, *omul acţiunii pure,* care făcea lucruri de care Perry doar vorbea? Ei, bine, cine ajunsese acum în linia întâi? Perry. Şi cine ţinea discursuri? Hector.

Însă Perry nu era fermecat doar de Hector. Îl fermecase şi Ollie. Perry, care se mândrea cu ochiul lui atent când era vorba să stabilească cine era bun pe coarda de alpinism, ca şi Gail, nu fusese în stare să creadă că Ollie, greoi şi aparent ieşit din formă, omul cu purtări de amator de camping, cu cercelul şi simţul lui pentru informaţii, şi cu accentul lui străin pe care ea nu reuşise să-l localizeze, dar, fiind prea politicoasă, nu îndrăznea să ceară lămuriri, avea să se transforme în modelul unui educator înnăscut: meticulos, cu exprimare cursivă, hotărât să-şi ţină fiecare lecţie într-o manieră plăcută şi memorabilă.

Nu mai avea importanţă că le erau răpite weekendurile lor preţioase ori serile, până târziu, după câte o zi epuizantă la Chambers sau în tribunal; ori că Perry fusese la Oxford toată ziua ca să participe la ceremonii de absolvire chinuitoare, ca să-şi ia rămas bun de la studenţi ori să facă ordine şi curăţenie în apartament. După câteva momente, Ollie îi ţinea sub vraja lui, fie că erau prinşi între cele patru ziduri ale subsolului, fie că stăteau într-o cafenea aglomerată de pe Tottenham Court Road, în timp ce Luke era pe trotuar, iar marele Ollie în taxiul lui, cu bereta pe cap, pe când ei testau jucăriile din muzeul lui clandestin de stilouri cu rezervor, nasturi de blazer şi ace de cravată care puteau asculta, transmite, înregistra, ori toate acestea la un loc; şi, pentru fete, bijuterii.

— Care dintre acestea ţi s-ar potrivi, Gail? întrebase Ollie când îi venise rândul să fie înzestrată cu o bijuterie. Iar când ea răspunsese: „Dacă vrei un răspuns sincer, Ollie, nu vreau să apar nici moartă purtând vreuna din cele pe care mi le-ai arătat”, plecaseră imediat la Liberty’s pentru a căuta ceva care să-i convină.

Cu toate acestea, după cum a ţinut el să le spună, şansele ca ei să-i folosească vreodată jucăriile erau aproape zero:

— Hector nici nu se gândeşte să vă lase în apropierea lor când va avea loc marele eveniment, draga mea. Asta este doar „pentru orice eventualitate”. Pentru situaţia când, pe neaşteptate, o să auzi ceva minunat ce nimeni nu anticipa, şi nu va exista vreun risc pentru viaţa sau proprietatea cuiva. Vrem doar să fim siguri că veţi avea cunoştinţele necesare pentru a le pune în funcţiune.

Gândind în perspectivă inversă, Gail avea îndoieli serioase. Bănuia că jucăriile lui Ollie erau în realitate elemente ajutătoare ale procesului de învăţământ, menite să le inducă o dependenţă psihologică oamenilor care erau instruiţi să se joace cu ele.

— Cursul vostru de familiarizare se va desfăşura în ritmul dorit de voi, nu de noi, îi informase Hector, adresându-se proaspeţilor recruţi în prima seară, cu o voce pompoasă pe care nu o mai folosise după aceea - prin urmare, şi el era agitat. Perry, dacă te trezeşti prins la Oxford în vreo şedinţă neplanificată sau în cine ştie ce activitate, rămâi acolo, şi ne dai un telefon. Gail, orice ai avea de lucru la Chambers, nu-ţi forţa norocul. Mesajul meu este să vă comportaţi firesc şi să vă vedeţi de treabă. Orice modificare a stilului de viaţă al oricăruia din voi va stârni curiozitatea unora şi va deveni contraproductivă. Sunteţi atenţi la ce spun?

Apoi i-a repetat lui Gail promisiunea pe care i-o făcuse lui Perry:

— Vă vom spune cât de puţin posibil, însă tot ce vă vom comunica va fi adevărul. Sunteţi o pereche de tineri nevinovaţi printre străini. Aşa vă vrea Dima, şi aşa vă vreau şi eu, la fel şi Luke sau Ollie, aici de faţă. Lucrurile despre care nu aveţi habar nu le puteţi rasoli. Fiecare chip nou trebuie să fie o faţă nouă pentru voi. Fiecare lucru ce se întâmplă pentru prima oară trebuie să fie aşa. Planul lui Dima este să vă spele tot aşa cum spală bani. Să vă facă una cu peisajul lui social, să vă transforme într-o monedă

respectabilă. Efectiv, oriunde s-ar duce, el se va afla în arest la domiciliu, şi aşa va fi după cele petrecute la Moscova. Asta e problema lui, şi s-a gândit îndelung şi intens cum să o rezolve. Ca întotdeauna, iniţiativa trebuie să-i aparţină sărmanului agent operativ de pe teren. Treaba lui Dima este să ne demonstreze de ce este în stare, când şi cum. Şi, ca o revenire tipică pentru Hector: Sunt spurcat la gură. Asta mă relaxează, mă readuce cu picioarele pe pământ. Luke şi Ollie, aici de faţă, sunt nişte mironosiţe, aşa că se restabileşte echilibrul.

Iar apoi, din nou predica:

— Asta nu este, repet, nu este o şedinţă de pregătire. Din păcate, nu avem doi ani la dispoziţie, ci doar câteva ore dispersate pe parcursul a două săptămâni. Deci, e vorba de o familiarizare, de a clădi încrederea în voi înşivă, şi între voi şi noi, indiferent de situaţie. Voi să aveţi încredere în noi, iar noi să avem încredere în voi. Însă voi nu sunteţi spioni. De aceea, pentru numele lui Dumnezeu, nici să nu încercaţi să fiţi aşa ceva. Nici măcar să nu vă gândiţi la supraveghere. Voi nu sunteţi oameni care să simtă că se află sub supraveghere. Sunteţi doi tineri care se bucură de o aventură la Paris. De aceea, la naiba, vă rog, nu începeţi să vă holbaţi în vitrine, uitându-vă de fapt peste umăr, şi să nu ţâşniţi brusc pe străzi lăturalnice sau pe alei. Telefoanele mobile reprezintă o chestiune oarecum diferită, continuă el, fără să clipească. A folosit vreunul din voi telefonul mobil în faţa lui Dima sau a cuiva din banda lui?

Îşi utilizaseră mobilele în balconul bungalow-ului, Gail ca să telefoneze la Chambers pentru a se interesa de situaţia cazului *Samson contra Samson,* iar Perry ca să-şi sune menajera de la Oxford.

— A auzit cineva din hoarda lui Dima soneria telefoanelor voastre?

— Nu. Sigur nu.

— Dima sau Tamara vă cunosc numerele?

— Nu, spuse Perry.

— Nu, repetă Gail, chiar dacă era mai puţin sigură.

Nataşa avea numărul lui Gail, iar Gail îl avea pe al Nataşei. Însă, în sensul întrebării, răspunsul ei reflecta adevărul.

— Atunci, Ollie, pot să beneficieze de criptare, decretă Hector. Albastru pentru Gail, argintiu pentru el. Iar voi doi, vă rog să-i predaţi cardurile SIM lui Ollie, iar el va face tot ce trebuie. Noile voastre telefoane vor fi criptate doar pentru convorbirile dintre noi cinci. Ne veţi găsi pe noi trei sub numele presetate de Tom, Dick şi Harry. Tom sunt eu. Luke este Dick. Iar Ollie e Harry. Perry, tu eşti Milton, ca poetul. Gail va fi Doolittle, după Eliza[1]. Totul e presetat. În rest, telefoanele vor funcţiona ca de obicei. Ai înţeles, Gail?

Iar Gail, avocata, replică:

— Ne vei asculta convorbirile de acum înainte, dacă nu cumva ai făcut-o deja?

Râsete.

— Vom asculta doar convorbirile pe liniile presetate.

— Altele, nu? Sigur?

— Sigur nu. Serios.

— Nici măcar când îmi sun amanţii secreţi?

— Nici măcar acele convorbiri, din păcate.

— Dar ce se întâmplă cu mesajele noastre personale?

— Nu ne atingem de ele. Ar fi o pierdere de vreme, şi nu ne ocupăm de aşa ceva.

— Din moment ce convorbirile pe liniile presetate sunt criptate, de ce mai avem nevoie de numele acelea comice?

— Pentru că oamenii din autobuz mai trag cu urechea. Mai sunt întrebări din partea acuzării? Ollie, unde naiba e whisky-ul acela?

---

[1] Eliza Doolittle, personaj din piesa *Pygmalion* (1912), de George Bernard Shaw (n. tr.)

— Chiar aici, şefu'. De fapt, am cumpărat încă o sticlă - afirmaţie făcută cu glasul acela supărător prin faptul că nu putea fi plasat nicăieri.

— Şi, familia ta, Luke? întrebase Gail într-o seară, înainte de a pleca acasă, când erau în bucătărie şi mâncau supă, având pe masă o sticlă de vin roşu.

O mira că nu-i adresase acea întrebare mai de mult. Probabil - un gând întunecat - nu voise, preferând să-l ţină pe Luke prins în cârlig. Asta l-a descumpănit evident, deoarece ridică brusc mâna spre frunte ca să frece o cicatrice mică şi lividă, care părea să devină mai pronunţată când avea ea chef. O lovitură cu patul pistolului, administrată de vreun alt spion? Ori cu tigaia mânuită de soţia furioasă?

— Doar un copil, Gail, îmi pare rău, oftă el, ca şi cum ar fi fost cazul să se scuze că nu avea mai mulţi. Un băiat. Un flăcău grozav. Ben, aşa îi spunem. M-a învăţat tot ce ştiu despre viaţă. Mă bate şi la şah, sunt mândru să spun asta. Serios. (O tremurătură a unei pleoape.) Din nefericire, nu prea ajungem să încheiem vreo partidă. Prea mult din asta.

Asta? Se referea la băutură? La activitatea de spion? Sau la faptul că se îndrăgostea cu una, cu două?

Preţ de câteva clipe îl bănui că avea o aventură cu Yvonne, concluzie la care ajunsese după modul în care aceasta îl dirija cu discreţie, ca o mamă. Apoi decise că el şi Yvonne erau două persoane care lucrau cot la cot: asta până într-o seară, când i-a surprins ochii privind ba la Yvonne, ba la ea, ca şi cum amândouă ar fi fost nişte fiinţe superioare, şi atunci Gail s-a gândit că nu mai văzuse niciodată în viaţă un chip atât de întristat.

Ultima noapte. Sfârşit de trimestru. Încheierea şcolarizării. Nu vor mai exista niciodată două săptămâni

care să semene cu acestea. În bucătărie, Yvonne şi Ollie gătesc un biban de mare în crustă de sare. Ollie cântă ceva din *Traviata,* destul de bine, iar Luke îi apreciază pe ceilalţi, zâmbind la fiecare şi clătinând din cap, minunându-se exagerat. Hector a adus o sticlă mare de Meursault - de fapt, două. Întâi de toate însă, trebuie să discute cu Perry şi cu Gail în sufrageria Dirigintelui, încărcată prin prezenţa huselor de creton. Stăm jos sau în picioare? Hector rămâne în picioare, astfel că Perry, întotdeauna formalist împotriva voinţei lui, îl imită. Gail alege un scaun cu spetează dreaptă aflat sub o gravură de Roberts, înfăţişând Damascul.

— Aşadar, ia Hector cuvântul.

— Aşadar, îl aprobă ei.

— Deci, ultimele indicaţii. Fără martori. Treaba e periculoasă. V-am spus-o şi până acum, dar v-o spun din nou. E al naibii de periculoasă. Dacă vă angajaţi să o faceţi, vă vom alăpta cât putem, dar sprijinul logistic pe care îl avem nu face nici cât o ceapă degerată. Ori, cum zicem noi, cei din branşă, mergem desculţi. Nu trebuie să spuneţi la revedere. Uitaţi de peştele lui Ollie. Luaţi-vă pardesiurile din hol, ieşiţi pe uşă şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Ultima strigare.

Ultima dintre multele strigări, dacă ar şti el. Perry şi Gail au discutat aceeaşi chestiune în fiecare seară din ultimele paisprezece. Perry voia ca ea să răspundă pentru amândoi, ceea ce Gail şi face:

— Ne simţim în stare. Am decis. Îi dăm drumul, declamă ea, pe un ton mai eroic decât ar dori, iar Perry înclină teatral din cap şi adaugă:

— Da, absolut, de parcă n-ar fi vorbele lui - un lucru pe care sigur îl ştie, pentru că-i întoarce imediat întrebarea lui Hector: Dar voi, domnilor? vrea el să afle. Voi nu aveţi îndoieli?

— A, noi suntem terminaţi oricum, îi răspunde Hector

nepăsător. Asta-i ideea, nu? Dacă e să o încasezi, măcar să o faci pentru o cauză bună.

Ceea ce, în cazul lui Perry, este ca un balsam pentru urechea lui puritană.

Şi, dacă se putea judeca după expresia de pe faţa lui Perry când au ajuns în Gare du Nord, acelaşi balsam încă îşi făcea efectul, pentru că el avea o înfăţişare reţinută care spunea „sunt britanic”, lucru cu totul nou pentru Gail. Înţelesul deplin al hotărârii pe care o luaseră i-a şocat abia după ce au ajuns la Hôtel des Quinze Anges - o alegere tipică pentru Perry: sărăcăcios, strâmtorat, cu cinci etaje ce păreau şubrede, camere minuscule, cu paturi gemene de mărimea unor mese de călcat şi situat la o aruncătură de băţ de rue du Bac. Era ca şi cum şedinţele lor din casa din Bloomsbury, cu atmosfera ei prietenoasă şi familială - o oră plăcută cu Ollie, o alta cu Luke, Yvonne a trecut pe acolo, Hector e pe drum ca să bea un păhărel de seară -, le instilase un sentiment de imunitate care acum, când rămăseseră singuri, se destrămase.

Au mai descoperit că îşi pierduseră capacitatea de exprimare firească şi îşi vorbeau ca o pereche ideală dintr-o reclamă de la televizor:

— Aştept cu nerăbdare ziua de mâine, tu nu? îi declară Doolittle lui Milton. Nu l-am văzut niciodată pe Federer în carne şi oase. Sunt de-a dreptul emoţionată.

— Sper ca vremea să rămână frumoasă, îi răspunde Milton lui Doolittle, cu o privire îngrijorată aruncată pe fereastră.

— Şi eu sper la fel, îl aprobă Doolittle neîntârziat.

— Atunci, ce-ar fi să despachetăm bagajele şi să ne găsim un locşor unde să mâncăm ceva? propune Milton.

— Bună idee, încuviinţă Doolittle.

De fapt, amândoi gândesc aşa: „Dacă plouă la meci, ce

Dumnezeu va face Dima?”

Telefonul mobil al lui Perry sună. Hector.

— Bună, Tom, spune Perry, ca un idiot.

— V-aţi cazat cu bine, Milton?

— Da, bine. Călătoria a fost plăcută. Totul a mers perfect, se entuziasmează Perry cât pentru amândoi.

— Sunteţi singuri în noaptea asta, e bine?

— Tu ai spus-o.

— Doolittle e în roz?

— Şi înfloritoare.

— Să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Serviciu non-stop.

La plecare, în holul minuscul al hotelului, Perry discută despre temerile lui referitoare la vreme cu o doamnă formidabilă pe nume Madame Mère, după mama lui Napoleon. O cunoaşte de pe vremea studenţiei, iar Madame Mère, dacă e să i se dea crezare, îl iubeşte pe Perry ca pe un fiu. Încălţată în papuci de casă, are cel mult un metru şi douăzeci şi nimeni, după cum spune Perry, nu a văzut-o vreodată fără eşarfa pe deasupra bigudiurilor. Gail se bucură să-l audă vorbind repede în franceză, dar fluenţa lui a constituit întotdeauna o provocare pentru ea, probabil pentru că nu este întru totul sincer cu privire la primii săi instructori.

La un *tabac* din rue de l’Université, Milton şi Doolittle mănâncă ceva anost, friptură cu cartofi prăjiţi şi o salată obosită, şi convin că e cea mai bună mâncare din lume. Nu-şi termină litrul de vin roşu al casei, astfel că iau sticla la hotel.

— Comportaţi-vă ca de obicei, le spusese Hector cu un gest aerian. Dacă aveţi amici care locuiesc în Paris şi vreţi să ieşiţi cu ei, de ce nu?

„Pentru că acum nu facem ceva normal, de aceea. Pentru că nu vrem să ne întâlnim la o vorbă cu prietenii noştri într-

o cafenea din Saint Germain când avem pe cap un elefant numit Dima. Şi pentru că nu vrem să-i minţim în legătură cu modul în care am ajuns în posesia biletelor pentru finala de mâine.”

Reveniţi în cameră, beau restul de vin din paharele pentru periuţa de dinţi şi fac amor profund şi plin de adoraţie fără să scoată un cuvânt, cum e mai bine. Când soseşte dimineaţa, Gail doarme până târziu din nervozitate, şi la trezire îl vede pe Perry urmărind picăturile de ploaie care pătează geamul murdar al ferestrei şi gândindu-se îngrijorat ce va face Dima dacă meciul se anulează. Iar dacă se amână pe luni - acum calculează Gail - va trebui să telefoneze la Chambers minţind că are roşu în gât, ceea ce reprezintă limbajul codificat pentru un ciclu cu dureri.

Brusc, totul devine liniar. După cafeaua şi cornurile aduse la pat de Madame Mère - cu un murmur de apreciere spre Gail care sună „Quel titan, alors” - şi cu un apel fără rost al lui Luke pentru a întreba dacă au avut o noapte plăcută şi dacă au chef de tenis, Perry şi Gail stau întinşi în pat şi încearcă să găsească ceva de făcut până la ora trei după-amiază, lăsându-şi suficient timp ca să ajungă la stadion şi să-şi găsească locurile.

Răspunsul este să folosească pe rând lavoarul minuscul şi să se îmbrace, pentru ca apoi să meargă în ritmul paşilor lui Perry până la Musée Rodin, unde se aşază la rând în urma unor copii de şcoală, reuşesc să ajungă în grădină la timp ca să fie plouaţi, se adăpostesc sub copaci, îşi găsesc refugiu în cafeneaua muzeului şi se uită cu ochii mijiţi prin uşă, încercând în acelaşi timp să intuiască încotro se mişcă norii.

Abandonându-şi ceştile de cafea prin înţelegere mutuală, dar dintr-un motiv pe care nici unul dintre ei nu îl ghiceşte, convin să exploreze grădinile de la Champs Elysées, dar

descoperă că acestea sunt închise din raţiuni de securitate. Din câte ştie Madame Mère, în oraş se află Michelle Obama cu fetele, dar acesta este un secret de stat, astfel că el este cunoscut doar de Madame Mère şi de tot Parisul.

Grădina de la teatrul Marigny se dovedeşte a fi deschisă şi pustie, cu excepţia a doi bărbaţi vârstnici de origine arabă, cu costume negre şi pantofi albi. Doolittle alege o bancă, Milton aprobă alegerea făcută de ea. Doolittle se uită la castani, Milton, la o hartă.

Perry cunoaşte bine Parisul şi bineînţeles că ştie exact cum vor ajunge la stadionul Roland Garros - metroul până aici, autobuzul până dincolo, o marjă generoasă de timp ca să fie siguri că vor respecta termenul stabilit de Tamara.

Cu toate acestea, i se pare firesc să-şi îngroape capul în hartă, pentru că ce altceva au de făcut doi tineri care, aflaţi într-o scurtă escapadă la Paris, au hotărât, ca o pereche de idioţi, să stea pe o bancă dintr-un parc sub picăturile ploii?

— Totul merge normal, Doolittle? Nu e nici o mică problemă pe care să v-o rezolvăm? o întreabă Luke direct pe Gail de data asta, amintind de doctorul familiei Perkins când ea era mică: „A, ai roşu în gât? De ce nu te dezbraci ca să aruncăm o privire?”

— Nu sunt probleme, nimic cu care să ne ajuţi, mulţumim, răspunde ea. Milton mi-a spus că pornim la drum peste jumătate de oră. „Şi nu mă doare deloc în gât.”

Perry împătureşte harta. Discuţia cu Luke a înfuriat-o pe Gail şi a făcut-o să bată la ochi. I s-a uscat gura, de aceea îşi suge buzele şi le linge pe dinăuntru. Se poate înfuria şi mai rău? Se întorc pe trotuarul pustiu şi pornesc să urce dealul spre Arc de Triomphe, Perry mergând în faţa ei, aşa cum procedează de obicei când vrea să fie singur şi nu poate.

— Ce mama dracului faci? îi şuieră ea la ureche.

El s-a ascuns într-un centru comercial în care răsună

muzică rock. Priveşte într-o vitrină întunecată ca şi cum întregul lui viitor ar fi expus acolo. Se joacă de-a spionii? Şi, întâmplător, încalcă una dintre dispoziţiile date de Hector, aceea de a nu căuta urmăritori imaginari?

Nu. Perry râde. Şi, un moment mai târziu, slavă Cerului, la fel face şi Gail, şi stă fiecare cu braţele atârnate pe după umerii celuilalt, se uită, şi nu le vine să creadă, la un adevărat arsenal de jucării folosite de spioni: ceasuri de mână-cameră foto de marcă, la zece mii de euro bucata, truse de înregistrare audio încorporate în genţi diplomat şi codificatoare de telefon, tocuri de pistol cu barete aderente drept opţiuni suplimentare şi gloanţe de toate tipurile şi dimensiunile, cu piper, vopsea sau cauciuc: bun venit la muzeul clandestin al lui Ollie pentru directorul paranoic care nu are nimic.

Nu luaseră nici un autobuz ca să ajungă acolo.

Nu călătoriseră cu metroul.

Pişcătura de fund pe care o primise de la un pasager care pleca, suficient de vârstnic să-i fie bunic, nu făcea parte din acţiunea operativă.

Ajunseseră purtaţi ca de vânt, şi aşa s-au trezit aşezaţi la o coadă alcătuită din cetăţeni francezi curtenitori, în partea stângă a porţii de vest a stadionului Roland Garros, exact cu douăsprezece minute înainte de ora stabilită de Tamara.

Gail a trecut zâmbind, parcă imponderabilă, pe lângă binevoitorii portari în uniformă, care erau fericiţi doar să-i răspundă la zâmbet; apoi au mers odată cu mulţimea de-a lungul unui adevărat bulevard de corturi adăpostind magazine, în ritmul metalic al unei fanfare nevăzute, al mugetului de tulnic elveţian şi al recomandărilor neinteligibile făcute de o voce masculină prin intermediul megafoanelor.

Însă Gail, avocata cu stăpânire de sine, a fost aceea care

a trecut în revistă numele sponsorilor de pe frontoanele magazinelor. Lacoste, Slazenger, Nike, Head, Reebok - şi pe care îl menţionase Tamara în scrisoarea ei? Nu te preface că ai uitat.

— Perry - trăgându-l tare de mânecă -, mi-ai promis din inimă că o să-mi cumperi nişte pantofi sport. Uite.

— A, serios? Da, aşa e, confirmă Perry, alias Milton, în timp ce o inscripţie îi apare deasupra capului, ca în caricaturi: N-A UITAT!

Şi, cu mai multă convingere decât s-ar fi aşteptat Gail din partea lui, Perry se apleacă în faţă să examineze ultima creaţie a firmei Adidas.

— Şi ar fi vremea să-ţi cumperi şi tu unii, şi să-i arunci pe puturoşii aceia vechi, cu dungă verde-gri în jurul căputei, îi spune autoritar Doolittle lui Milton.

— Profesore! Ei, pe Dumnezeul meu! Prietene! Nu mă mai ţii minte?

Vocea s-a auzit pe neaşteptate: glasul insulei Antigua ridicându-se peste cele trei vânturi.

„Da, îmi aduc aminte, dar eu *nu* sunt Profesorul.

Perry este.

De aceea, o să mă uit în continuare la adidaşii din vitrină şi o să-l las pe Perry să reacţioneze primul, după care o să întorc şi eu capul cu o mirare corespunzătoare, amestec de încântare şi uimire extremă, după cum s-ar exprima Ollie."

Perry reacţionează primul. Gail îl simte desprinzându-se de lângă ea şi răsucindu-se. Măsoară timpul cât îi trebuie să creadă ceea ce îi văd ochii.

— Isuse, Dima! Dima din Antigua! Incredibil!

„Nu forţa nota, Perry, mai domol..."

— Ce Dumnezeu faci aici? Gail, ia te uită!

„Dar eu nu mă voi uita. Nu chiar imediat. Eu compar pantofi sport, sau ai uitat? Şi când examinez pantofi, sunt întotdeauna absentă, mă aflu de fapt pe o altă planetă,

chiar dacă e vorba de nişte adidaşi.” Paradoxal, aşa cum li se păruse la acea dată, exersaseră acest moment în faţa unui magazin cu articole sportive din Camden Town care era specializat în încălţăminte de atletism, şi apoi din nou în Golders Green, întâi cu Ollie pe post de Dima care îl bătea pe spate pe Perry, şi Hector în rol de martor nevinovat, apoi inversând rolurile. Însă acum era bucuroasă că făcuseră asta: învăţase replicile.

„Aşadar, pauză, îl auzi, te trezeşti şi te întorci. Apoi eşti încântată şi extrem de uimită.”

— Dima! O, Doamne! Minune ce eşti! Asta este cu totul... a, extraordinar! urmat de un chiţăit subţire şi extaziat, cel pe care îl foloseşte când deschide cadourile de Crăciun, în timp ce îl urmăreşte pe Perry cum se dizolvă în torsul uriaş al lui Dima, a cărui manifestare de încântare şi uimire este aproape la fel de spontană ca şi a ei:

— Ce faci aici, Profesore, jucător de tenis de două parale ce eşti!

— Dar, tu, Dima, ce cauţi aici? îl întreabă Perry şi Gail, de data asta împreună, un cor de exclamaţii în chei diferite, în timp ce Dima răcneşte.

S-a schimbat? E mai palid. Bronzul Caraibelor s-a cam dus. Semiluni gălbui sub ochii căprui şi sexy. Riduri mai pronunţate care pornesc în jos de la colţurile gurii. Însă aceeaşi postură, aceeaşi aplecare puţin pe spate care pare să spună: „Hai, dă-te la mine, dacă îndrăzneşti”. Aceeaşi aşezare a picioarelor mici, la fel ca la Henry al VIII-lea. Iar omul dovedeşte calităţi înnăscute de actor; lui Gail îi ajunge să-l asculte:

— Crezi că Federer o să-l spulbere pe acest Soderling aşa cum m-ai bătut tu? Crezi că el o să piardă intenţionat meciul pentru că iubeşte fairplay-ul? Gail, Dumnezeule, vino aici! Profesore, trebuie să o strâng în braţe pe fata asta! Te-ai însurat cu ea? Nu? Eşti nebun! şi o trage la

pieptul lui enorm, împingându-şi tot corpul spre ea, începând cu un obraz lipicios, ud de lacrimi, apoi pieptul, apoi umflătura dintre picioare, până când li se ating chiar şi genunchii; apoi o îndepărtează puţin ca să îi administreze cele trei săruturi obligatorii ale Sfintei Treimi pe obraji, stângul, dreptul şi iar stângul, în timp ce Perry spune: „Ei, trebuie să recunosc că asta este cea mai ridicolă, cea mai extraordinară coincidenţă”, cu o detaşare ceva mai academică decât socoteşte Gail că s-ar cuveni: o uşoară lipsă de spontaneitate, după părerea ei, şi ea trebuie să compenseze acel neajuns cu o sporovăială încărcată de emoţie, care se materializează prin prea multe întrebări adresate în acelaşi timp:

— Dima, dragule, ce mai fac Irina şi Katia, pentru Dumnezeu? Mă gândesc tot timpul la ele! - lucru adevărat - gemenii s-au apucat de jucat crichet? Ce mai face Nataşa? Unde aţi fost toţi? Ambrose spunea că o să plecaţi cu toţii la Moscova. Acolo v-aţi dus? La înmormântare? Arăţi tare bine. Ce mai face Tamara? Şi ce mai fac prietenii şi rudele acelea ciudate şi simpatice pe care le aveai acolo?

Ea a rostit *cu adevărat* ultima întrebare? Da, ea. Şi dacă tot a făcut asta, şi primeşte în mod intermitent frânturi de răspuns, devine conştientă, chiar dacă nu-şi poate concentra privirea prea bine, de prezenţa unor bărbaţi şi femei, toţi îmbrăcaţi elegant, care s-au oprit să urmărească spectacolul: alt grup de suporteri de-ai lui Dima, din câte se pare, dar aparţinând unei generaţii mai tinere, mai suple, oameni cu totul diferiţi de adunătura bizară pe care o văzuse în Antigua. Şi acolo, printre ei, se află şi Niki Faţă-de-Copil? Dacă da, înseamnă că şi-a cumpărat un costum de vară Armani, bej, cu manşete fistichii. Iar brăţara cu zale şi ceasul de scufundător sunt ascunse acum de haine?

Dima încă vorbeşte, iar ea aude ceea ce nu vrea să audă: de la Moscova, Tamara şi copiii au mers direct la Zürich -

„Da, şi Nataşa, ei nu-i place tenisul, vrea să stea acasă, la Berna, să citească şi să călărească puţin. Răceală.” Deduce şi faptul că Nataşa nu s-a simţit prea bine în ultima vreme, ori e doar imaginaţia ei? Fiecare poartă trei conversaţii în acelaşi timp:

— Nu-i mai educi pe puşti, Profesore? - o revoltă mimată - o să-i înveţi pe puştii francezi să devină cândva gentlemeni englezi? Ascultă, unde ai locuri? Undeva la cucurigu, pe rândurile de sus, am dreptate?

Replică urmată, probabil, de traducerea aceleiaşi sugestii spirituale peste umăr, în ruseşte. Însă hazul pare să se fi pierdut la trecerea dintr-o limbă în alta, pentru că puţini din grupul de bărbaţi îmbrăcaţi elegant zâmbesc, cu excepţia unui tip scund, spilcuit, cu aer de dansator, aflat în mijloc. La prima vedere, Gail îl socoteşte un fel de ghid turistic, pentru că poartă un sacou foarte vizibil, de culoare crem, cu o ancoră din fir de aur brodată pe buzunar, şi având o umbrelă stacojie care, împreună cu părul argintiu, pieptănat pe spate, îl făceau să iasă în evidenţă într-o mulţime. Ea remarcă zâmbetul lui, apoi îi prinde privirea. Şi când se întoarce spre Dima, îşi dă seama că individul a rămas cu ochii aţintiţi la ea.

Dima a cerut să le vadă biletele. Perry are prostul obicei de a rătăci bilete de orice fel, de aceea le păstrează ea. Gail ştie locurile pe de rost, la fel şi Perry, dar asta nu o împiedică să se prefacă acum că nu are habar ori să pară nesigură şi adorabilă când i le întinde lui Dima, care pufneşte în derâdere:

— Profesore, ţi-ai adus telescopul? Dacă stai aşa de sus o să ai nevoie şi de un tub cu oxigen!

Repetă din nou gluma în ruseşte, dar grupul care stă în spatele lui lasă iarăşi impresia că mai mult aşteaptă decât ascultă. „Precipitarea aceasta este ceva nou după Antigua? Ori se manifestă numai azi? E ceva ce ţine de inimă? Sau de

votcă?”

— Noi avem o lojă de favoare, auziţi? Chestie de corporaţie. Băieţii ăştia tineri de la Moscova, cu care lucrez. Îmbrăcaţi în costume Armani. Au fete frumoase. Ia uitaţi-vă la ele!

Adevărat, două fete îi reţin atenţia lui Gail: haine de piele, fuste scurte şi cizme până la gleznă. Soţii frumoase? Ori prostituate frumoase? Dacă aşa stau lucrurile, sunt de înaltă clasă. Iar tinerii în Armani sunt doar o imagine neclară şi ostilă de costume negre-albăstrui şi priviri nătângi.

— Treizeci de locuri clasa întâi, pentru care unii sunt în stare să şi ucidă, răcneşte Dima. Vrei să faci asta, Gail? Vii să stai cu noi? Să vezi meciul ca o doamnă? Să bei şampanie? Avem din belşug. Hei, vino şi tu, Profesore. De ce nu?

Pentru că Hector i-a spus să nu se lase convins chiar atât de uşor, de aceea. Deoarece, cu cât sunt mai greu de convins, cu atât te vei chinui mai greu să ne aduci în loja ta, şi cu atât mai mare va fi credibilitatea noastră faţă de oaspeţii tăi de la Moscova. Prins în corzi, Perry reuşeşte să joace rolul lui Perry: se încruntă, îşi etalează porţia de stângăcie şi jenă. Pentru un începător absolut în arta disimulării, se descurcă de minune. E timpul totuşi să primească puţin ajutor:

— Dima, te rog să înţelegi, am primit biletele cadou, se confesează ea cu glas dulce, atingând braţul uriaşului. Ni le-a dat un bun prieten, un gentleman în vârstă. Din iubire. Nu cred că ar dori ca noi să lăsăm goale acele locuri, ce zici? Dacă ar afla, i s-ar frânge inima - acesta fiind răspunsul pe care l-au clocit împreună cu Luke şi Ollie la un păhărel de whisky băut noaptea târziu.

Dima se uită de la unul la altul dezamăgit şi îşi reorganizează gândurile.

Nelinişte în rândul celor din urma lui: „Nu putem sări peste asta?”

Iniţiativa vine din partea sărmanului om de pe teren...

Soluţia!

— Atunci, ascultă, Profesore. Ascultă-mă doar o dată - şi îl împunge cu degetul în piept pe Perry - bine, repetă el, dând din cap ameninţător. După meci. Auzi? Imediat ce se termină meciul, vii să ne vizitezi la loja de protocol. Se roteşte spre Gail, prevenind-o să nu-i dea planul peste cap. M-auzi, Gail? Să-l aduci pe Profesor la loja noastră. Şi-o să bei şampanie cu noi. Meciul nu se încheie când se termină. Trebuie să facă prezentări, să ţină cuvântări, o mulţime de rahaturi. Federer va câştiga uşor. Profesore, vrei să pariezi cu mine pe cinci mii de dolari că nu câştigă el? Îţi dau o cotă de trei la unu. Ba nu, de patru la unu.

Perry râde. Dacă ar crede în vreun zeu, acela ar fi Federer.

— Nu pariez, Dima, spune el. Nici măcar la cota de o sută la unu.

Dar sceneta încă nu s-a terminat:

— Profesore, mâine o să joci tenis, auzi? O revanşă - şi degetul împunge iarăşi pieptul lui Perry -, o să trimit pe cineva să te găsească după meci, o să vii în vizită la noi în lojă şi o să stabilim o partidă, fără să te prefaci că joci, ai auzit? Şi o să te bat cum n-ai pomenit, şi o să-ţi plătesc masajul de după. O să ai nevoie de aşa ceva, mă auzi?

Perry nu are timp să mai protesteze. Din colţul ochiului, Gail îl observă pe ghidul turistic, bărbatul cu păr argintiu, desprinzându-se din grup şi înaintând spre spatele neprotejat al lui Dima.

— Dima, nu ai de gând să ne prezinţi prietenilor tăi? Nu se poate să ţii o doamnă atât de frumoasă doar pentru tine, să ştii, îi reproşează bărbatul cu un glas catifelat, într-o engleză perfectă ca intonaţie, dar având un vag accent

italienesc. Dell Oro, se prezintă el, Emilio dell Oro. Un vechi prieten de-al lui Dima, de demult. Încântat să vă cunosc.

Şi apoi le ia mâinile, întâi pe a lui Gail, cu o înclinare galantă a capului, apoi pe a lui Perry, fără să se încline, prin asta amintindu-i lui Gail de un Lothario de bal, pe nume Percy, care a despărţit-o de prietenul ei cel mai bun când avea şaptesprezece ani, şi a fost cât pe ce să o violeze pe ringul de dans.

— Eu sunt Perry Makepiece şi ea, Gail Perkins, spune Perry. Şi, ca o notă de subsol rostită cu bună dispoziţie, ceea ce o impresionează cu adevărat: Nu sunt chiar profesor, aşa că nu vă alarmaţi. Aşa procedează Dima ca să mă facă să uit cum să joc tenis.

— Atunci, bun venit la stadionul Roland Garros, Gail Perkins şi Perry Makepiece, răspunde dell Oro, cu un zâmbet radios despre care Gail bănuieşte că are un caracter permanent. Vom fi încântaţi să avem plăcerea de a ne revedea după acest meci istoric. Dacă va fi un meci, adaugă el, ridicând mâinile într-un gest dramatic şi aruncând o privire încărcată de reproş către cerul cenuşiu.

Însă Dima este cel care are ultimul cuvânt:

— O să trimit pe cineva să vă aducă, e bine, Profesore? Să nu fugi cumva. Mâine vreau să te bat la scor. Îl iubesc pe omul ăsta, auziţi? strigă el spre tinerii înfumuraţi în costume Armani care, cu zâmbete searbede, s-au strâns în spatele lui, şi, după ce îl mai strânge o dată pe Perry în braţe, li se alătură şi cu toţii îşi reiau drumul spre tribune.

12

Aşezându-se alături de Perry pe rândul al doisprezecelea de la tribuna vestică a stadionului Roland Garros, Gail se uită cu uimire nemăsurată la trupa de soldaţi din Garda Republicană a lui Napoleon, cu căşti de alamă, cocarde roşii, pantaloni albi strânşi pe picior şi cizme înalte până la pulpe, care bat sacadat în tobiţele de la brâu şi dau un ultim semnal din trâmbiţe, după care dirijorul lor îşi ţine mâinile cu mănuşi albe deasupra capului, îşi desface degetele şi le flutură ca un designer de modă. Perry îi vorbeşte, dar trebuie să repete fiecare cuvânt. Ea întoarce capul spre el, apoi se apleacă peste umărul lui ca să se calmeze, deoarece tremură. În felul lui, tremură şi Perry, pentru că ea aude cum îi pulsează corpul - bum, bum, bum.

— Asta este finala la simplu bărbaţi ori bătălia de la Borodino? strigă el amuzat, arătând spre trupele lui Napoleon.

Ea îi cere să spună totul încă o dată, scapă un hohot de râs şi îl strânge de mână ca să coboare amândoi înapoi pe pământ.

— E în regulă! răcneşte ea în urechea lui. Te-ai descurcat grozav! Ai fost o stea! Şi locurile sunt excelente! Bună treabă!

— Şi tu la fel! Dima arăta bine.

— Da. Dar copiii sunt deja la Berna!

— Poftim?

— Tamara şi copiii mici sunt deja la Berna! Şi Nataşa!

Credeam că sunt cu toţii aici!

— Şi eu.

Însă dezamăgirea lui are un grad mai redus decât a ei.

Trupa napoleoniană este foarte zgomotoasă. Pe ritmul ei ar putea mărşălui nenumărate regimente, fără să se mai întoarcă vreodată.

— Ţine foarte mult să joace din nou tenis cu tine, bietul de el! strigă Doolittle.

— Am băgat de seamă!

Mişcări ample din cap şi zâmbete din partea lui Milton.

— Mâine ai timp?

— Sub nici o formă. Prea multe întâlniri, îi răspunde Milton, clătinând neînduplecat din cap.

— De asta mă temeam. E riscant.

— Foarte, întăreşte Milton.

Au redevenit copii, ori teama s-a strecurat în sufletele lor? Ducându-i mâna spre buze, Gail i-o sărută, iar apoi o lipeşte de obraz pentru că, fără să-şi dea seama, el a făcut-o să se emoţioneze până la lacrimi.

O asemenea zi, în care ar trebui să fie liber ca să se bucure, şi nu are şansa asta! Pentru Perry, a-l urmări pe Federer în finala de la Open-ul francez este totuna cu a-l vedea pe Nijinski dansând în *După-amiaza unui faun.* Ghemuită alături de el în faţa televizorului, în apartamentul din Primrose Hill, de câte ori nu a ascultat Gail cu încântare nenumărate prelegeri despre Federer, atletul perfect pe care Perry ar dori să-l egaleze? Federer ca bărbat format, Federer, alergătorul ca dansator, scurtând sau lungind pasul ca să îmblânzească mingea zburătoare pentru a-şi oferi minuscula fracţiune de secundă de care are nevoie pentru a găsi ritmul şi unghiul - siguranţa torsului când se deplasează înapoi, înainte, în lateral -, puterea lui supranaturală de a anticipa, lucruri care nu sunt deloc supranaturale, ci culmea coordonării dintre ochi, corp şi

creier.

— Vreau tare mult să te bucuri de ziua de azi! îi strigă ea la ureche drept mesaj final. Alungă-ţi orice altceva din minte. Te iubesc: am spus te iubesc, nătângule!

Gail desfăşoară o verificare nevinovată a spectatorilor din preajmă. „Ai cui sunt aceştia? Ai lui Dima? Sunt duşmanii lui Dima? Ai lui Hector? *Mergem desculţi*."

În stânga ei, o femeie blondă cu maxilarul ca de fier, având o cruce naţională elveţiană pe coiful de hârtie şi o alta pe bluza largă.

Spre dreapta, un bărbat cu aer pesimist, de vârstă mijlocie, cu pălărie şi pardesiu impermeabil, adăpostindu-se de ploaia pe care restul spectatorilor încearcă să nu o bage în seamă.

În rândul din spatele lor, o franţuzoaică îşi dirijează copiii să cânte cu patos *La Marseillaise,* probabil trăind cu falsa impresie că Federer este francez.

Cu aceeaşi nerăbdare, Gail îşi plimbă ochii peste gradenele din faţa lor.

— Ai văzut pe cineva deosebit? strigă Perry la urechea ei.

— Nu chiar. Mi s-a părut că Barry ar fi aici.

— Barry?

— Unul dintre avocaţii noştri!

Vorbeşte prostii. Există un avocat pe nume Barry la Chambers, însă el urăşte tenisul şi îi detestă pe francezi. Lui Gail îi este foame. Nu numai că şi-au lăsat cafeaua aproape neatinsă la Muzeul Rodin, dar au uitat cu totul de masa de prânz. Asta îi aduce aminte de un roman de Beryl Bainbridge, în care gazda unei cine festive uită unde a pus pudingul. Îi strigă lui Perry, vrând ca şi el să împărtăşească gluma:

— Cât a trecut de când am sărit peste prânz?

Însă de data asta Perry nu pricepe aluzia literară. Se uită

concentrat la un şir de ferestre panoramice aflate la jumătatea tribunei de pe cealaltă latură a terenului. Prin geamurile fumurii se văd feţe de masă albe şi chelneri care se agită, şi se întreabă unde se găseşte precis loja de protocol pe care o ocupă Dima. Gail simte presiunea braţelor lui Dima în jurul ei şi părţile lui intime apăsate de coapsa ei cu o nevinovăţie de copil.

— Acela era mirosul de votcă din seara precedentă ori din această dimineaţă? îl întreabă ea pe Perry.

— A vrut doar să fie în formă, îi răspunde Perry.

— În ce?

— În formă!

Trupele napoleoniene au părăsit terenul de luptă. Deasupra arenei coboară o tăcere fragilă. O cameră de televiziune alunecă pe un cablu, profilându-se pe cerul întunecat şi urât. „*Nataşa.* O fi gravidă? De ce nu mi-a răspuns la SMS? Tamara ştie? De aceea a expediat-o înapoi la Berna? Nu. Nataşa ia singură decizii. Nataşa nu este copilul Tamarei. Şi Tamara, Dumnezeu mi-e martor, nu este mama ideală. SMS către Nataşa?”

> Tocmai l-am întâlnit pe tatăl tău. Îl urmărim pe Federer. Eşti însărcinată? xox, Gail

„Să nu faci asta.”

Stadionul erupe. Apar întâi Robin Soderling, apoi Roger Federer, arătând fermecător de modest şi de sigur de sine, cum doar Dumnezeu ar putea să fie. Cu buzele strânse şi încordat, Perry se apleacă în faţă. E copleşit de prezenţa jucătorului.

Încălzirea. Federer ratează câteva lovituri de rever: retururile de forehand ale lui Soderling sunt cam veninoase pentru un schimb amical de mingi. Federer exersează câteva serve, singur. Soderling procedează la fel, tot singur. Încălzirea s-a terminat. Jachetele cad de pe ei ca tecile de

pe săbii. În colţul bleu, Federer, cu o idee de roşu pe interiorul gulerului şi cu un semn roşu asortat pe banda de pe frunte. În colţul lui, Soderling, cu sclipiri fosforescente de culoare galbenă pe mâneci şi şort.

Privirea lui Perry se îndreaptă din nou spre ferestrele cu geam fumuriu, şi Gail face la fel. Ceea ce vede este oare un sacou de culoare crem, cu o ancoră aurie pe buzunar, parcă plutind în ceaţa cafenie de dincolo de geam? Dacă există vreun om cu care nu ar vrea să stea alături pe bancheta din spate a unui taxi, acela este Signor Emilio dell Oro, vrea ea să-i spună lui Perry.

Însă păstrează tăcerea: meciul a început şi, spre bucuria spectatorilor, dar prea brusc pentru Gail, Federer l-a învins în primul ghem pe Soderling pe serviciul lui şi apoi a câştigat pe serviciul propriu. Acum Soderling e din nou la serviciu. O fată de mingi drăguţă, cu coadă de cal, îi dă mingile, îşi scutură părul şi se retrage în fugă elastică. Arbitrul de tuşă urlă de parcă ar fi fost înţepat de o viespe. Ploaia revine. Soderling a comis o dublă greşeală; marşul triumfal al lui Federer către glorie a început. Faţa lui Perry este iluminată de smerenie, iar Gail descoperă că îl iubeşte din nou, ca la început: curajul lui sincer, hotărârea de a face ceea ce este corect, chiar dacă este greşit, nevoia lui de a fi loial şi refuzul de a-i părea rău pentru sine. Ea îi este soră, prietenă, protectoare.

Probabil că un sentiment asemănător l-a cuprins şi pe el, pentru că o prinde strâns de mână şi nu-i dă drumul. Soderling vrea să învingă în Open-ul francez. Federer vrea să intre în istorie, şi Perry merge alături de el. Federer a câştigat primul set cu 6-1. Pentru asta i-a trebuit ceva mai puţin de jumătate de oră.

Comportarea spectatorilor francezi este cu adevărat frumoasă, socoteşte Gail. Federer este eroul lor, dar şi al lui

Perry. Însă ei sunt atenţi să-i aducă laude şi lui Soderling, atunci când le merită. Şi Soderling este recunoscător, şi arată acest lucru. Îşi asumă riscuri, ceea ce înseamnă că îşi forţează adversarul să comită erori, şi Federer tocmai a făcut una. Ca să compenseze, dă un shot ucigător de la aproape trei metri în spatele liniei de fund.

Când urmăreşte un meci mare de tenis, Perry pătrunde într-un tărâm superior, mai pur. După câteva schimburi de mingi, el poate spune încotro merge meciul şi cine îl controlează. Gail nu este la fel. Ea este o fată cu picioarele pe pământ: loveşte şi vezi ce se întâmplă, acesta îi este motoul. La nivelul la care joacă ea, asta îi slujeşte de minune.

Însă, brusc, Perry nu mai urmăreşte partida. Nu se uită nici la ferestrele fumurii. A sărit în picioare şi s-a pus în faţa ei, ca şi cum ar vrea să o apere, şi răcneşte: „Ce dracu'!" fără speranţa de a primi răspuns.

Se ridică odată cu el, ceea ce nu este uşor, deoarece acum toţi spectatorii se ridică şi strigă „Ce dracu'!" în franceză, elveţiană, germană, engleză şi orice altă limbă le mai este la îndemână, şi primul gând care îi vine lui Gail este că va vedea probabil o pereche de fazani morţi la picioarele lui Roger Federer: la stânga şi la dreapta. Asta pentru că ea confundă zgomotul produs de ridicarea spectatorilor în picioare cu fluturarea nebună de aripi a unor păsări speriate şi înălţarea lor în aer ca nişte avioane de epocă, pentru a fi doborâte de fratele ei şi de prietenii lui bogaţi. Următorul gând, la fel de nebunesc, este că Dima a fost împuşcat, probabil de Niki, şi azvârlit prin fereastra fumurie.

Însă bărbatul cu membre subţiri ca de păianjen care a apărut ca o pasăre roşie, jumulită, la capătul de teren unde se află Federer nu este Dima, şi nu e nicidecum mort. Poartă pe cap pălăria roşie preferată de Madame Guillotine

şi şosete lungi, de un roşu sângeriu. Are o robă roşie drapată peste umeri şi stă de vorbă cu Federer în spatele liniei de fund de la care acesta trebuia să servească.

Jucătorul este puţin descumpănit şi nu ştie ce să spună - este limpede că cei doi nu s-au mai văzut vreodată -, însă îşi păstrează bunele maniere de sportiv, deşi pare oarecum iritat într-un mod elveţian, ursuz, care ne aminteşte că şi celebra lui armură are fisuri. La urma urmelor, el se află aici ca să facă istorie, nu să-şi piardă timpul cu un om-păianjen îmbrăcat în roşu, care a năvălit pe teren ca să se prezinte.

Însă indiferent ce s-a petrecut între ei, acum totul s-a terminat, şi omul înveşmântat în roşu o şterge în goană spre fileu, într-o fâlfâire de eşarfe şi fluturând din coate. Cam tardiv, deoarece câţiva domni îmbrăcaţi în costume negre apar în grup şi pornesc într-o urmărire comică, timp în care publicul nu scoate nici un sunet: avem de-a face cu spectatori sportivi, care asistă la un eveniment sportiv, chiar dacă nu de cea mai bună calitate. Bărbatul în roşu dă să sară peste fileu, dar nu se înalţă suficient: se agaţă în corzi. Straiul purtat de el nu mai este un strai. Nici nu a fost vreodată. E un drapel. De cealaltă parte a fileului au apărut alţi doi costumaţi în negru. Şi drapelul este cel al Spaniei - *L'Espagne* -, dar asta doar după părerea femeii care cânta *La Marseillaise,* iar opinia ei este contestată de un bărbat cu glas răguşit aflat cu câteva rânduri mai sus faţă de ea, care susţine că este *le drapeau du Club Football de Barcelone.*

Cu un placaj ca la rugby, un bărbat în negru îl trânteşte la pământ pe omul cu steagul. Alţii doi se aruncă asupra lui şi îl duc târâş spre intrarea întunecată a unui tunel. Gail se uită direct la faţa lui Perry, care este mai palidă decât a văzut-o ea vreodată.

— Isuse, era cât pe ce, şopteşte ea.

Ce vrea să spună? Perry este de acord. Da, a fost cât pe ce.

Dumnezeu nu transpiră. Tricoul bleu al lui Federer a rămas nepătat, cu excepţia unei dâre mici între omoplaţi. Mişcările lui par ceva mai puţin fluide, dar nu se ştie dacă asta este din cauza ploii ori a zgurii care se aglomerează în bulgăraşi, ori a impactului nervos. Soarele a dispărut, umbrelele se deschid pe întregul stadion, s-a ajuns cumva la 3-4 în setul al doilea, Soderling este pe val şi Federer pare puţin deprimat. Vrea doar să facă istorie şi să plece acasă, în iubita lui Elveţie. Şi, vai, se face de tie-break - însă nu e chiar aşa, pentru că primele serve ale lui Federer zboară una după alta, aşa cum îi ies şi lui Perry câteodată, dar cu o viteză de două ori mai mare. Este cel de-al treilea set, iar Federer a câştigat pe serviciul lui Soderling, a revenit la ritmul perfect şi omul-drapel a pierdut până la urmă.

Federer plânge chiar înainte de a câştiga?

Nu face nimic. Acum a câştigat. E cât se poate de simplu şi de previzibil. Federer a învins şi poate plânge pe săturate, iar Perry îşi alungă o lacrimă din ochi, clipind bărbăteşte. Idolul a făcut istoria pentru care venise, iar publicul se ridică în picioare pentru făuritorul de istorie, şi Niki, bodyguardul cu faţă de copil, îşi croieşte drum spre ei de-a lungul rândului de oameni fericiţi; aplauzele au devenit o bătaie coordonată de tobe.

— Sunt cel care v-a condus înapoi la hotelul vostru, în Antigua, mai ţineţi minte? se prezintă el, fără să zâmbească aproape deloc.

— Bună, Niki, spune Perry.

— V-a plăcut meciul?

— Foarte mult, declară Perry.

— Foarte bun, nu? Federer, de el vorbeam.

— Superb.

— Vreţi să veniţi în vizită la Dima?

Perry se uită nehotărât la Gail: „E rândul tău.”
— Niki, suntem cam presaţi de timp. Trebuie să ne vedem cu foarte mulţi prieteni din Paris, care vor să...
— Ştii ceva, Gail? spune Niki cu tristeţe. Nu vii să bei ceva cu Dima, şi el o să-mi ia boaşele.
Gail îl lasă pe Perry să audă asta în locul ei.
— De tine depinde, tergiversează Perry, tot către Gail.
— Ei, dacă e vorba doar de un păhărel... acceptă Gail, predându-se, dar nu fără luptă.
Niki îi pune să meargă în faţa lui şi vine din urmă, ceea ce o face să presupună că toţi bodyguarzii învaţă să procedeze astfel. Însă Perry şi Gail nu plănuiesc să fugă. Pe peronul principal al arenei, tulnicele elveţiene scot sunete tânguitoare care frâng inimile de sub marea de umbrele. Cu Niki dirijându-i din spate, Perry şi Gail urcă o scară de piatră şi pătrund într-un coridor de-a dreptul psihedelic, unde fiecare uşă este vopsită în altă culoare, ca dulăpioarele de la sala de gimnastică a şcolii unde învăţase Gail, numai că, în locul numelor de fete, acestea poartă nume de corporaţii: uşa albastră pentru MEYER AMBROSINI GMBH, roz pentru SEGURA-HELLENIKA & CIE, galben pentru EROS VACANCLA SRL. Şi stacojiu pentru FIRST ARENA CYPRUS, unde Niki ridică apărătoarea unei cutii negre montate pe tocul uşii şi formează un număr, apoi aşteaptă ca ea să-i fie deschisă pe dinăuntru de mâini prietenoase.

„După orgie”: aceasta a fost impresia ireverenţioasă a lui Gail când a păşit în loja lungă şi scundă, cu peretele de sticlă înclinat şi cu terenul de zgură roşie atât de aproape şi de sclipitor de cealaltă parte, încât, dacă dell Oro s-ar fi dat la o parte, ar fi putut să întindă mâna şi să-l atingă.
O duzină de mese erau aranjate în faţa ei, la fiecare dintre ele aflându-se între patru şi şase persoane. Încălcând cu desăvârşire regulile stadionului, bărbaţii şi-au aprins

ţigările post coitus, şi acum se gândeau la bărbăţia lor sau la lipsa ei; câţiva o priviră apreciativ, parcă întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost o parteneră mai bună de sex. Şi fetele frumoase din încăpere, care nu mai erau chiar atât de frumoase după cât fuseseră silite să bea - ei, bine, unele mai şi mimaseră, probabil. În meseria lor, asta era calea normală de urmat.

Masa cea mai apropiată era şi cea mai mare, iar ocupanţii ei şi cei mai tineri, şi era aşezată ceva mai sus faţă de celelalte, ca să le dea puştilor lui Dima, îmbrăcaţi în Armani, o poziţie aparte faţă de cei de la mesele mai umile din jur - fapt evidenţiat de dell Oro, care îi împinse pe Gail şi pe Perry în faţă ca să aibă plăcerea de a face cunoştinţă cu cei şapte manageri cu trupuri tari, ochi duri şi feţe care nu spuneau nimic, având sticle în faţă, fete alături şi interzisele ţigări în mână.

— Profesorul. Gail. Salutaţi-le, vă rog, pe gazdele noastre, domnii care fac parte din consiliul de conducere, şi pe doamnele lor, le propune dell Oro, cu un farmec de curtean, şi repetă totul şi în rusă.

Din jurul mesei se aleg cu câteva gesturi de salut din cap şi vorbe seci. Fetele arborează zâmbete de stewardese.

— Tu! O, prietene!

Cine răcneşte? Către cine? E cel cu gâtul gros, părul tuns foarte scurt şi trabuc, care urlă spre Perry.

— Tu eşti Profesorul?

— Da, aşa-mi spune Dima.

— Ţi-a plăcut jocul de azi?

— Foarte mult. Un meci mare. M-am simţit privilegiat urmărindu-l.

— Şi tu joci bine, nu? Mai bine ca Federer! ţipă cel cu gâtul gros, făcând paradă de engleza pe care o ştie.

— Ei, nici chiar aşa.

— O zi bună îţi doresc. Bine? Bucură-te de ea.

Dell Oro îi îndrumă înainte pe interval. De cealaltă parte a peretelui înclinat din sticlă, demnitari suedezi cu pălării de pai şi panglici albastre coboară treptele măturate de ploaie ca să înfrunte ceremonia de încheiere. Perry a prins-o pe Gail de mână. Le trebuie ceva îndemânare ca să-l urmeze pe Emilio dell Oro printre mese, să se strecoare peste capetele plecate ale unor meseni şi să spună: „Scuze, pardon, salutăm, da, *minunat* meci!” în trecere mai ales pe lângă bărbaţi, când arabi, când indieni, apoi iarăşi albi.

Ajung apoi la o masă ocupată de britanici, din clasa celor care vorbesc mult, şi care trebuie să se ridice, fiecare pe rând: „Sunt Bunny, sunteţi de-a dreptul adorabili” - „Sunt Giles, salut, tu eşti norocosul Profesor!” - ceea ce înseamnă mult prea mult, dar Gail face toate eforturile.

Urmează doi bărbaţi cu pălării de hârtie cu drapelul elveţian, unul gras şi mulţumit, celălalt slăbănog, care ţin să le strângă mâinile: „Petrică şi Lupul”, gândeşte ea în mod absurd, însă amintirea nu-i dă pace.

— L-ai zărit? strigă Gail spre Perry, şi în acelaşi moment îl descoperă chiar ea: Dima, la cel mai îndepărtat capăt al încăperii, singur-singurel, adâncit în gânduri la o masă de patru persoane, având o sticlă de Stolichnaia în faţă; şi, impozant în spatele lui, un filozof cadaveric, cu mâini lungi şi pomeţi înalţi, păzind după toate probabilităţile intrarea în bucătărie. Emilio dell Oro îi murmură lui Gail ceva la ureche, ca şi cum ar cunoaşte-o de o viaţă:

— Prietenul nostru Dima este puţin deprimat, Gail. Ai aflat probabil de tragedie, desigur, înmormântarea dublă de la Moscova - scumpii lui prieteni au fost măcelăriţi de maniaci... Asta are preţul său. Vei vedea.

Vedea, desigur. Şi se întreba cât de mult din asta era real: un Dima care nu zâmbeşte şi care abia de salută, un Dima scufundat în melancolia alimentată de votcă, fără să se deranjeze să se ridice când ei se apropie, dar

străpungându-i cu privirea din colţul unde a fost surghiunit împreună cu cei doi bodyguarzi ai lui. Pentru că acum Niki s-a instalat de pază alături de cel cu faţă de filozof cadaveric şi există ceva care le dă fiori în modul în care cei doi bărbaţi se ignoră unul pe celălalt, în timp ce-şi îndreaptă atenţia asupra prizonierului lor.

— Vino şi stai aici, Profesore! Nu te încrede în ticălosul acela de Emilio! Gail! Te iubesc. Stai jos. Garçon! Şampanie. Vită Kobe. *Ici.*

Afară, pe teren, oamenii din Garda Republicană napoleoniană au revenit la post. Federer şi Soderling urcă pe un podium de salut, însoţiţi de André Agassi, în costum de oraş.

— Ai vorbit cu băieţii ăia în Armani, de la masa de sus? întreabă Dima cu un aer îmbufnat. Vrei să cunoşti nişte bancheri, avocaţi, contabili? Toţi indivizii care distrug lumea? Avem francezi, avem nemţi, avem elveţieni. Înalţă capul şi strigă să se audă în toată încăperea: Hei, domnilor, salutaţi-l pe Profesor! Individul m-a bătut la tenis! Şi ea e Gail. El o să se însoare cu fata asta. Dacă nu, o s-o ia de nevastă Roger Federer. Adevărat, Gail?

— Cred că o să mă mulţumesc cu Perry, spune Gail.

Oare asculta cineva ce bolborosea el? Tinerii cu ochi duri de la masa cea mare şi fetele lor, sigur nu, pentru că, în mod demonstrativ, s-au apropiat unii de alţii când Dima a ridicat glasul. La mesele mai apropiate predomina indiferenţa, ca şi la cea mare.

— Avem şi englezi. Tipi care ştiu ce este fairplay-ul. Hei, Bunny! Aubrey! Bunny, vino aici! Bunny! Nici un răspuns. Ştii ce înseamnă Bunny! Iepuraş. Să-l f...!

Întorcându-se brusc pentru a cunoaşte sursa amuzamentului, Gail identifică un gentleman bucălat, cu barbă şi favoriţi, iar dacă porecla lui nu era Bunny, atunci i

se potrivea. Dar se uită zadarnic în jur după Aubrey, numai dacă nu cumva era bărbatul înalt, pe cale de a cheli, inteligent după înfăţişare, având ochelari fără rame şi umerii puţin încovoiaţi, care mergea pe interval cu pas vioi spre uşă, cu haina de ploaie drapată pe braţ, ca un om care şi-a adus brusc aminte că are de prins un tren.

Onctuosul Emilio dell Oro, cu extraordinarul lui păr gri-argintiu, ocupă scaunul liber aflat alături de Dima. „Să fie părul lui adevărat ori o perucă? se întrebă Gail. În ziua de azi le fac atât de bine, că nici nu mai ştii.”

Dima propune un meci mâine. Perry caută să se scuze, rugându-l pe Dima ca pe un vechi prieten, ceea ce a cam devenit în cele trei săptămâni de când s-au cunoscut.

— Dima, sincer, nu văd cum aş putea, protestează Perry. Le-am promis multor prieteni din oraş că îi vom vedea. Şi nici nu am rachetele la mine. Şi i-am jurat lui Gail că de data asta o să ne ducem să vedem nuferii pictaţi de Monet. Serios.

Dima trage o gură de votcă, apoi se şterge la gură.

— Ba jucăm, proclamă el, afirmând ceva deja stabilit. La Club des Rois. Mâine la ora douăsprezece. Am făcut deja rezervarea. O să ai parte după aceea de un masaj.

— Un masaj pe ploaie, Dima? întreabă Gail cu prefăcătorie. Să nu-mi spui că ai descoperit un nou viciu.

Dima nu o bagă în seamă:

— Mâine am întâlnire la o nenorocită de bancă, la ora nouă, semnez un maldăr de hârtii pentru tinerii ăia în costume Armani. La ora douăsprezece o să-mi iau revanşa, m-auzi? Perry dă să protesteze din nou. Dima îl reduce la tăcere. Terenul 6. Cel mai bun. Jucăm o oră, facem un masaj, şi după aia luăm prânzul. Eu plătesc.

Intervenind cu suavitate, dell Oro încearcă să deturneze discuţia:

— Şi unde stai la Paris, Profesore, dacă îmi dai voie să te întreb? La Ritz? Sper că nu. Au aici hoteluri de nişă minunate, dacă ştii unde să cauţi. Dacă aş fi ştiut, vă puteam recomanda vreo cinci, şase.

„Dacă şi-o caută, nu o lua pe ocolite, trânteşte-le-o direct în faţă, îl sfătuise Hector. Dacă e o întrebare nevinovată, merită un răspuns la fel.”

După toate aparenţele, Perry acceptase din toată inima acea recomandare, pentru că deja hohotea:

— Stau într-un hotel atât de prăpădit, că nici nu-ţi închipui, exclamă el.

Însă Emilio chiar îl crezu şi îi plăcu numele atât de mult, încât îl notă într-un minilaptop îmbrăcat în piele de crocodil, pe care îl ţinea în căptuşeala de un albastru regal al sacoului său crem cu ecuson. Apoi i se adresă lui Dima cu toată forţa farmecului său convingător:

— Dima, dacă vrei să joci mâine un meci de tenis, cred că Gail are dreptate. Ai uitat cu totul de ploaie. Nici măcar prietenul nostru, Profesorul, nu-ţi poate da satisfacţie pe ploaie. Prognoza pentru mâine este şi mai proastă decât pentru azi.

— Nu mă bate la cap!

Şi Dima trânti atât de tare cu pumnul în faţă, că paharele alunecară de-a curmezişul ei, iar o sticlă de vin roşu fu gata să se verse pe mochetă, dar Perry se aplecă imediat şi o prinse cu o mişcare îndemânatică. De-a lungul încăperii cu peretele înclinat din geam, toţi cei aflaţi la mese lăsau impresia că asurziseră ca după o comoţie produsă de o explozie prea apropiată.

Rugămintea blândă a lui Perry readuse aparenţa stării de calm.

— Dima, te rog să mă înţelegi. Nu am nici o rachetă la mine, ce Dumnezeu!

— Dell Oro are douăzeci, ce naiba!
— Treizeci, îl corectă dell Oro cu răceală.
— În regulă.
Ce e în regulă? În regulă că Dima va lovi din nou cu pumnul în masă? Faţa lui asudată este rigidă, maxilarul împins în faţă când se ridică nesigur în picioare, îşi înclină torsul spre spate, îl prinde pe Perry de încheietura mâinii şi îl trage alături de el.
— Ascultaţi cu toţii aici! răcneşte el. Eu şi Profesorul o să jucăm mâine o revanşă, şi eu o să-l bat de o să facă pe el. La douăsprezece la Club des Rois. Cine vrea să vină să vadă, să-şi aducă naibii o umbrelă, şi o să mâncăm de prânz după aceea. Câştigătorul plăteşte. Adică Dima. M-aţi auzit?
Câţiva îl aud. Unul ori doi zâmbesc, iar o pereche bate din palme. De la Masa de Sus, la început nimic, apoi un singur comentariu discret în rusă, urmat de râsete neprietenoase.
Gail şi Perry se uită unul la celălalt, zâmbesc şi ridică din umeri. În faţa unei forţe atât de irezistibile, şi într-un moment atât de stânjenitor, cum ar putea să spună nu? Anticipând înfrângerea lor, dell Oro încearcă să o împiedice:
— Dima. Cred că eşti cam rău cu prietenii tăi. Poate stabiliţi o partidă cu altă ocazie, anul acesta, bine?
Însă este prea târziu, iar Gail şi Perry se arată miloşi.
— Serios, Emilio, spune Gail. Dacă Dima moare din dorinţa de a juca, şi Perry e dispus să accepte, ce-ar fi să-i lăsăm pe băieţi să se distreze? Eu sunt de acord, dacă eşti şi tu. Dragule?
Treaba cu „dragule” este nouă, mai mult pentru Milton şi Doolittle decât pentru ei doi.
— Bine, atunci. Dar cu o condiţie - intervine din nou dell Oro, zbătându-se să preia el conducerea -, în seara asta veniţi la petrecerea mea. Am o casă superbă în Neuilly, o să vă placă. Dima e încântat de ea, el este oaspete acolo. Îi

avem cu noi pe onoraţii colegi de la Moscova. În aceste momente, soţia mea, sărmana de ea, supraveghează pregătirile. Ce ziceţi dacă trimit o maşină la hotelul vostru la ora opt? Vă rog să vă îmbrăcaţi exact cum doriţi. Nu suntem deloc scorţoşi.

Însă invitaţia lui dell Oro a căzut în afara terenului. Perry râde - şi spune că asta e „de-a dreptul imposibil, Emilio”. Gail susţine că prietenii ei din Paris nu-i vor ierta în veci, şi nu, nu-i poate aduce şi pe ei, pentru că şi ei dau o petrecere, iar Gail şi Perry sunt oaspeţi de onoare.

Convin în cele din urmă ca maşina lui Emilio să-i ia de la hotel la ora unsprezece, mâine, pentru un meci de tenis pe ploaie, iar dacă privirile ar putea ucide, dell Oro ar fi în stare să-l omoare pe Dima, dar în opinia lui Hector nu va putea face asta decât după întâlnirea de la Berna.

— Voi doi v-aţi jucat rolurile pur şi simplu magistral, exclamă Hector. Nu-i aşa, Luke? Gail, ce intuiţie minunată! Şi tu, Perry, cu mintea ta extraordinar de britanică. Nu vreau să spun că Gail ar fi încuiată. Va mulţumesc imens că aţi ajuns atât de departe. Pentru că aţi fost atât de curajoşi în bârlogul lupului. Vorbesc cumva ca un instructor de cercetaşi?

— Aşa mi se pare, spuse Perry, întins extrem de comod pe un şezlong sub marea fereastră arcuită care dădea spre Sena.

— Bine, conchise Hector, mulţumit de sine şi râzând încântat.

Doar Gail, aşezată pe un taburet la capul lui Perry şi plimbându-şi mâna gânditoare prin părul lui, părea ceva mai distanţată de acea sărbătorire.

Era după cina luată pe Île Saint-Louis. Splendidul apartament de la ultimul etaj al vechii fortăreţe aparţinea mătuşii lui Luke, o femeie cu preocupări artistice. Operele

ei, pe care nu se coborâse să le vândă, erau stivuite de-a lungul pereţilor. Era o femeie frumoasă şi amuzantă, trecută de şaptezeci de ani. Cum în tinereţe luptase în Rezistenţă împotriva germanilor, acum accepta cu uşurinţă rolul pe care i-l destinase Luke în mica lui intrigă:

— Înţeleg că suntem prieteni vechi, de multă vreme, îi spusese ea lui Perry cu câteva ore în urmă, atingându-i mâna cu delicateţe drept salut, apoi dându-i drumul. Ne-am întâlnit în salonul unei prietene dragi mie când erai student şi aveai o dorinţă insaţiabilă de a picta. Numele ei, dacă doreşti să-l ştii, era Michelle de la Tour, dar, vai, a murit între timp. Ţi-am îngăduit să stai în umbra mea. Erai prea tânăr ca să-mi fii amant. Îţi ajunge atât ori vrei mai mult?

— Este suficient, mulţumesc! zisese Perry râzând.

— Pentru mine nu este suficient. Nimeni nu e prea tânăr ca să-mi fie amant. Luke vă va oferi *confit de canard* şi Camembert. Vă doresc o seară plăcută. Iar tu, draga mea, eşti mirifică - pentru Gail - şi mult prea bună pentru acest artist ratat al tău. Glumesc, Luke, să nu uiţi de Sheeba.

Sheeba, pisica ei siameză, stătea acum în poala lui Gail.

La masa de seară, Perry - încă extrem de sclipitor - fusese sufletul petrecerii, fie că îl preamărea pe nerăsuflate pe Federer, fie că retrăia întâlnirea urzită cu Dima, ori turul de forţă al lui Dima în camera de protocol. Pentru Gail, era ca şi cum l-ar fi ascultat cum după o ascensiune periculoasă ori după o cursă de cros umăr la umăr. Iar Luke şi Hector au fost ascultători ideali: Hector admirativ şi neobişnuit de tăcut, întrerupându-i doar ca să mai stoarcă o frântură de descriere de la ei - posibilul Aubrey, cam cât de înalt părea a fi, după aprecierea lor? Bunny era cherchelit? - Luke repezindu-se ca săgeata până la bucătăria enormă şi înapoi sau turnându-le în pahare, acordându-i o atenţie specială lui Gail ori primind două telefoane de la Ollie, dar rămânând mereu membru al echipei.

Abia acum, după ce masa şi vinul îşi făcuseră efectul terapeutic, iar dispoziţia lui Perry pentru aventuri primejdioase lăsase loc unei tăceri sobre, Hector reveni la modul precis în care Dima îşi formulase invitaţia la meciul de tenis de la Club des Rois.

— Aşadar, presupunem că mesajul este în masaj, spuse el. Vrea cineva să adauge ceva la asta?

— Masajul era practic o parte a provocării, încuviinţă Perry.

— Luke?

— După mine, miroase de la o poştă. De câte ori a zis asta?

— De trei ori, răspunse Perry.

— Gail? întrebă Hector.

Trezindu-se din preocupările care îi distrăgeau atenţia, Gail se arătă mai puţin încrezătoare decât bărbaţii:

— Mă întreb dacă întâlnirea nu le-a mirosit de la o poştă lui Emilio şi tinerilor cu costume Armani, opină ea, evitând privirea lui Luke.

Şi Hector îşi pusese aceeaşi întrebare.

— Da, bine, cred că dacă dell Oro a mirosit ceva necurat, va anula imediat meciul de tenis, şi atunci suntem terminaţi. Jocul s-a sfârşit. Cu toate astea, potrivit ultimelor rapoarte ale lui Ollie, semnalele nu sunt rele, adevărat, Luke?

— Ollie a participat la o şedinţă neoficială a şoferilor din faţa castelului pe care îl deţine dell Oro, explică Luke, cu zâmbetul lui sclivisit. Meciul de mâine este plătit de Emilio ca mulţumire după semnare. Domnii lui din Moscova au vizitat Turnul Eiffel şi nu-i interesează Luvrul, astfel că stau cam mult pe capul lui Emilio.

— Şi mesajul despre masaj? vru Hector să ştie.

— Este că Dima a programat două sesiuni în paralel pentru el şi Perry, imediat după meci. Ollie a aflat, de

asemenea, că, deşi oferă terenuri de tenis pentru unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume, Club des Rois se mândreşte cu faptul că este un loc foarte tihnit şi ferit. Bodyguarzii nu sunt lăsaţi să intre după oamenii lor în vestiare, saune ori camerele de masaj. Sunt invitaţi să aştepte în foaierul clubului sau în limuzinele lor blindate.

— Şi maseurii clubului? întrebă Gail. Ei ce fac în timp ce voi, băieţii, staţi la sfat?

Luke avea deja răspunsul, însoţit de zâmbetul lui special.

— Lunea, aceştia sunt liberi, Gail. Nu vin decât dacă au vreo programare. Nici măcar Emilio nu va afla că mâine oamenii aceia nu vin.

În Hôtel des Quinze Anges, Perry reuşi să adoarmă abia după ora unu dimineaţa. Mergând pe vârfuri pe coridor spre baie, Gail încuie uşa, iar la lumina slabă a becului cu puterea cea mai mică din câte există pe lume, reciti mesajul pe care îl primise la ora şapte în acea seară, chiar înainte de a pleca la cina de pe Île Saint-Louis.

> Tata spune că eşti la Paris. Un doctor elveţian mă informează că sunt însărcinată în şapte săptămâni. Max urcă în munţi şi nu răspunde. Gail

„*Gail?* Nataşa a semnat cu numele meu? E atât de dementă că şi-a uitat numele? Ori vrea să spună: «Gail, te rog, te implor?» De o astfel de Gail e vorba?”

Pe jumătate adormită, căută numărul şi, iară să-şi dea seama ce face, apăsă butonul verde şi auzi sunetul de apel în Elveţia. Panicată, închise şi, acum trează de-a binelea, scrise următorul text:

> Nu face absolut nimic până nu discutăm. Trebuie să ne întâlnim ca să stăm de vorbă. Cu dragoste, Gail

Reveni în dormitor şi se urcă înapoi în pat, vârându-se

sub pătura din păr de cal. Perry dormea ca lemnul.

„Să-i spun sau nu? Are şi aşa prea multe pe cap. Mâine e ziua cea mare pentru el. Ori trebuie să păstrez jurământul de tăcere faţă de Nataşa?”

13

În timp ce urca în Mercedes-ul cu şofer trimis de Emilio dell Oro, care, spre furia lui Madame Mère, blocase strada în dreptul hotelului ei vreme de zece minute - iar idiotul de la volan refuzase chiar şi să coboare geamul ca să asculte insultele ei! -, Perry Makepiece era măcinat de nişte temeri mult mai mari decât dorea să recunoască faţă de Gail. Aceasta se dichisise îmbrăcând taiorul Vivienne Westwood cu pantaloni gen şalvari, pe care îl cumpărase în ziua în care câştigase primul ei caz:

— Dacă prostituatele alea de înaltă clasă vor fi pe acolo, trebuie să fac eforturi pentru a arăta bine, îi spusese ea lui Perry în timp ce făcea o echilibristică periculoasă în pat, ca să se poată vedea în oglinda aflată deasupra lavoarului.

În noaptea precedentă, când se întorseseră de la cină, Perry surprinsese ochii ca nişte nasturi negri uitându-se la el din spatele recepţiei.

— Te las să te duci sus ca să te foloseşti prima de baie, şi vin şi eu imediat, sugeră el, iar Gail, cu un căscat recunoscător, acceptă.

— Doi arabi, îi şopti Madame Mère.

— Arabi?

— Poliţie arabă. Au vorbit arabă între ei, şi franceză cu mine. Franceză arabă.

— Ce-au vrut să ştie?

— Totul. Unde sunteţi. Ce faceţi. Paşaportul tău. Adresa

ta de la Oxford. Adresa din Londra a doamnei. Totul despre voi.

— Şi ce le-ai spus?

— Nimic. Că eşti client vechi, că plăteşti, eşti politicos, nu te îmbeţi, aduci doar câte o femeie o dată, că ai fost invitat de o artistă din Île şi că vei reveni târziu, dar ai cheie, fiindcă eşti om de încredere.

— Şi adresele noastre din Anglia?

Madame Mère era o femeie scundă, astfel că ridicarea ei din umeri a fost cu atât mai elocventă.

— Ce ai scris în fişă, asta au luat. Dacă nu voiai să-ţi ştie adresa, trebuia să scrii una falsă.

Smulgându-i promisiunea că nu-i va spune nimic despre asta lui Gail - Dumnezeule, nicicând nu i-ar trece aşa ceva prin cap, doar e şi ea femeie! - Perry se gândi să-l sune imediat pe Hector, dar, fiind Perry, şi după ce băuse cam mult calvados, decise, din motive pragmatice, că nimeni nu putea face nimic la ora aceea şi că era mai bine să o lase pe dimineaţă, astfel că se duse la culcare. Trezit de mirosul de cafea proaspăt făcută şi de cornuri, rămase surprins văzând-o pe Gail în pătura ei, stând pe marginea patului şi verificându-şi mesajele de pe mobil.

— Ceva rău? întrebă el.

— Doar cei de la Chambers. Au confirmat.

— Ce au confirmat?

— Aveai de gând să mă expediezi acasă în seara asta, mai ţii minte?

— Sigur că ţin minte!

— Ei bine, nu mai plec. Le-am transmis un mesaj celor de la Chambers, iar ei îi dau Helgăi *Samson contra Samson* ca să-l facă ea praf.

Helga, acea *bête noire*[1] a ei? Helga, femeia care purta ciorapi de plasă, mâncătoarea de bărbaţi, care îi întorcea

[1] „Oaie neagră“ (în lb. franceză, în orig.)

cum voia pe masculii de la Chambers?

— Ce Dumnezeu te-a îndemnat să faci asta?

— În parte, tu. Din anumite motive, nu am chef să te las atârnat de un fir de păr pe un vârf periculos. Şi mâine te voi însoţi la Berna, care presupun că este următoarea ta destinaţie, deşi mie nu mi-ai spus asta.

— Asta e tot?

— De ce să nu fie? Dacă m-aş duce la Londra, tot ai fi îngrijorat în privinţa mea. Aşa că aş putea să mă aflu într-un loc unde să mă ai sub observaţie.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că aş fi mai îngrijorat ştiindu-te lângă mine, nu?

Asta era o răutate din partea lui, de care îşi dădură amândoi seama. În compensaţie, se simţi ispitit să-i povestească despre discuţia purtată cu Madame Mère, dar se temu că asta avea să-i întărească hotărârea de a rămâne alături de el.

— S-ar părea că ai uitat de copiii care se află în mijlocul acelor afaceri de adulţi, spuse ea, moderându-şi tonul până la nivelul unui reproş.

— Gail, dar e de-a dreptul absurd! Fac tot ce se poate, la fel şi prietenii noştri, ca să aducem... Era preferabil să nu termine fraza. Era mai bine să vorbească în aluzii. După cele două săptămâni de familiarizare, Dumnezeu ştia cine îi asculta şi când. Copiii sunt prima mea grijă şi au fost mereu, adăugă el, deşi nu rostea chiar adevărul, şi de aceea simţi că roşeşte. Tocmai pentru ei ne aflăm aici, insistă el. Amândoi. Nu doar tu. Da, îmi pasă de prietenul nostru şi vreau să văd treaba asta rezolvată. Şi da, mă fascinează. Totul. Se opri, jenat de ceea ce spusese. Asta înseamnă să păstrezi legătura cu realitatea. Copiii fac parte din ea. Reprezintă o parte importantă. Şi acum, şi după ce te întorci tu la Londra.

Dar dacă Perry se aştepta ca ea să se lase convinsă de

afirmaţiile lui grandilocvente, însemna că-şi judeca greşit auditoriul.

— Dar copiii nu sunt aici, adevărat? Şi nici la Londra, răspunse ea, pe un ton implacabil. Sunt la Berna. Şi, după cum zice Nataşa, ţin doliu după Mişa şi Olga. Băieţii stau toată ziua pe terenul de fotbal, Tamara e cu Dumnezeu al ei, toată lumea simte că urmează să se petreacă ceva important, dar nimeni nu ştie ce anume.

— După cum zice Nataşa? Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

— Ţinem legătura prin mesaje.

— Tu şi Nataşa?

— Corect.

— Şi nu mi-ai spus asta!

— Nici tu nu mi-ai spus de aranjamentele făcute pentru plecarea la Berna. Sau mi-ai spus? - îl sărută - Da? Ca să mă protejezi. Aşadar, de acum înainte, ne vom proteja reciproc. Unde merge unul, merge şi celălalt. De acord?

De acord, în măsura în care ea avea să-şi termine pregătirile cât el se ducea pe ploaie până la Printemps ca să-şi cumpere pantofi de sport. Restul discuţiei, în ceea ce îl privea pe Perry, *nu* era aprobat.

Nu îl sâcâia doar ideea vizitatorilor nocturni pe care îi primise Madame Mère. Îl preocupa şi sentimentul de risc iminent şi imprevizibil care înlocuise euforia din seara precedentă. Din foaierul de la Printemps, leoarcă de apă, îi telefonă lui Hector, însă acesta vorbea cu altcineva. Zece minute mai târziu, cu o geantă de tenis nou-nouţă, în care avea un tricou, şort, şosete şi o pereche de pantofi şi - pesemne că era nebun când îl cumpărase - un cozoroc, încercă din nou, iar de această dată avu succes.

— Ai descrierea lor? întrebă Hector, prea apatic, după aprecierea lui Perry, după ce îi ascultă relatarea.

— Arabi.

— Da, poate erau arabi. Dar poate chiar erau de la poliţia franceză. Şi-au arătat legitimaţiile?

— Nu mi-a zis.

— Dar n-ai întrebat?

— N-am făcut-o. Eram cam iritat.

— Te superi dacă îl trimit pe Harry să stea de vorbă cu femeia?

„*Harry?* A, da, Ollie."

— Îţi mulţumesc, dar cred că am dramatizat de ajuns, se răsti Perry, destul de iritat.

Nu era sigur cum să continue. Probabil că nici Hector.

— În rest, nici o bălălăneală? se interesă Hector.

— Bălălăneală?

— Îndoială. Răzgândeală. Nervi legaţi de ziua cea mare. Tremurici, pentru numele lui Hristos, mormăi Hector, care îşi pierduse răbdarea.

— Din partea mea, nici o bălălăneală. Doar aşteptam să plătesc cu cartea asta de credit.

Nu era adevărat. Minţea şi nu-şi dădea seama de ce Dumnezeu vorbise astfel, decât dacă nu cumva cerea înţelegerea pe care nu o primea.

— Doolittle e bine-mersi?

— Aşa crede ea. Eu, nu. Insistă să meargă şi ea la Berna. Sunt absolut convins că nu ar trebui. Şi-a jucat rolul - chiar minunat, după cum ai spus chiar tu seara trecută. Aş vrea să se potolească, să revină la Londra în seara asta, aşa cum am stabilit de la început, şi să rămână acolo până ce mă întorc eu.

— Şi nu vrea, aşa e?

— De ce nu vrea?

— Pentru că m-a sunat acum zece minute şi a zis că o să mă suni şi că nimic pe lume nu o va face să se răzgândească. De aceea, aş lua asta drept ceva de neschimbat şi ţi-aş sugera să procedezi la fel. Dacă nu poţi

învinge, împacă-te cu situaţia. Mai eşti atent la mine?

— Nu întru totul. Şi ce răspuns i-ai dat?

— M-am arătat încântat în numele ei. I-am spus că era o componentă esenţială a echipei. Având în vedere că e alegerea ei şi că nimic pe lume nu o poate face să se răzgândească, te sfătuiesc să adopţi aceeaşi atitudine. Vrei să auzi ultimele ştiri de pe front?

— Te ascult.

— Suntem în grafic. Banda celor şapte a ieşit de la şedinţa de semnare cu băiatul nostru, toţi arătând trăsnet, dar asta poate şi din cauza mahmurelii. În aceste momente este în drum spre Neuilly sub pază armată. Masă de prânz rezervată pentru douăzeci de persoane la Club des Rois. Maseurii în aşteptare. Aşa că nu există nici o schimbare de plan decât că, după ce vă întoarceţi *ce soir* la Londra, mâine veţi zbura amândoi din City până la Berna, cu bilete cumpărate pe cale electronică de la aeroport. Luke vă va prelua de acasă. Nu doar pe tine, aşa cum se planificase iniţial. Pe amândoi. Mai eşti acolo?

— Aşa cred.

— Îmi pari cu ţâfna pusă. Te legeni cumva după excesele de seara trecută?

— Nu.

— Bine, aşa să fie. Băiatul nostru te vrea în formă maximă. Şi noi la fel.

Perry stătu în cumpănă dacă să-i spună lui Hector despre schimbul de mesaje dintre Gail şi Nataşa, dar parcă sfătuit de cineva înţelept, dacă aşa va fi fost, evită să deschidă subiectul.

Mercedes-ul puţea a fum stătut de ţigară. O sticlă cu apă minerală, pe jumătate plină, era vârâtă în buzunarul de pe spătarul scaunului din dreapta şoferului. La volan se afla un gigant cu capul în formă de glonţ. Nu avea gât, ci doar

câteva cicatrice laterale pe ceafă, părând a fi tăieturi de brici. Gail era îmbrăcată cu taiorul din mătase care arăta gata să pice de pe ea dintr-o clipă în alta. Perry nu o văzuse niciodată emanând mai multă strălucire. Impermeabilul lung - o altă extravaganţă, ceva mai veche, cumpărată de la Bergdorf Goodman din New York - stătea pliat alături de ea. Picăturile de ploaie răpăiau ca grindina pe capota maşinii. Ştergătoarele scrâşneau şi suspinau în încercarea de a face faţă ploii.

Uriaşul cu capul ca un glonţ viră, iar Mercedes-ul pătrunse pe o stradă laterală, unde opri în faţa unui bloc modern de apartamente şi claxonă. În spatele lor frână o maşină. „Una de escortă? Nici măcar să nu te gândeşti la asta.” Un bărbat rotunjor, jovial, cu un impermeabil matlasat şi o pălărie cu boruri late ieşi repede şi săltăreţ din holul de intrare, se aruncă pe scaunul din dreapta şoferului şi se întoarse, punându-şi antebraţul pe spătar şi bărbia dublă pe antebraţ.

— Aşa, cine este asul tenisului, măi, măi, rosti el cu glas tărăgănat şi scârţâitor. *Monsieur le Professeur,* nimeni altul. Iar dumneata eşti jumătatea lui, draga mea, bineînţeles. Arăţi chiar mai bine decât ieri, dacă-mi permiţi s-o spun. Îmi propun să te acaparez pe toată durata meciului.

— Gail Perkins, logodnica mea, interveni Perry sec.

Logodnica lui? Chiar asta era? Nu discutaseră pe această temă. Poate o făcuseră Milton şi Doolittle.

— Aşa, sunt doctor Popham, Bunny pentru mai toată lumea, specialist în chichiţe avocăţeşti pentru tipii revoltător de bogaţi, continuă el, în timp ce ochii lui mici şi rozalii alunecau lacom de la unul la celălalt, ca şi cum ar fi vrut să decidă pe care din ei să-l devoreze primul. Poate vă amintiţi că ursul de Dima a avut obrăznicia să mă insulte în faţa atâtor oameni, dar l-am alungat cu batista mea de mătase.

Perry nu avea chef să-i răspundă, astfel că Gail îi sări în ajutor.

— Dar care este legătura dumitale cu el, Bunny? îl întrebă ea veselă, când maşina reintră în trafic.

— Vai, inimioara mea, abia dacă există vreo legătură între noi, slavă bunului Dumnezeu. Să spunem că sunt un vechi amic de-al lui Emilio, care îşi oferă sprijinul. Şi-o va face cu mâna lui, bietul mieluşel. Ultima oară a fost vorba de o turmă de prinţi arabi înapoiaţi, veniţi într-o expediţie de cumpărături. De data asta, se ocupă de un pluton de bancheri ruşi, groaznici oameni, puşti în Armani, ca să vezi! Şi scumpele lor doamne - şi coboară glasul ca pentru a face o confidenţă -, şi n-am mai văzut vreodată doamne mai scumpe ca astea. Ochii lui mici şi lacomi zăboviră iubitor asupra lui Perry. Dar cel mai mult îmi pare rău pentru sărmanul tău domn Profesor, aici de faţă - Ce act caritabil! Vei fi răsplătit în rai, mă voi îngriji de asta. Dar cum i-ai fi putut rezista amărâtului urs, când este atât de zdrobit de crimele acelea oribile? Revenind la Gail: Domnişoară Gail Perkins, staţi mult la Paris?

— Vai, aş vrea să putem. Îmi pare rău, dar trebuie să ne întoarcem la salahorie, de e vânt sau vreme rea - şi aruncă o privire supărată spre şuvoaiele de apă care curgeau pe parbriz. Dar dumneata, Bunny?

— A, eu mă fâţâi. Sunt un fâţâit. Un cuibuşor aici, unul dincolo. Cobor în el, dar nu pentru multă vreme.

Un indicator către CENTRE HIPPIQUE DU TOURING, un altul către PAVILLON DES OISEAUX. Ploaia s-a mai domolit. Maşina însoţitoare rămase în urma lor. În partea dreaptă apăru o poartă foarte frumos ornamentată. Vizavi de poartă era un refugiu, unde şoferul parcă Mercedes-ul. Maşina ameninţătoare gară alături. Cu geamuri de culoare închisă. Perry aşteptă ca portierele ei să se deschidă. Încet, se deschise doar una. Din maşină coborî o femeie vârstnică,

urmată de câinele ei, un alsacian.

— *Cent mètres,* mârâi şoferul, arătând cu un deget murdar spre poartă.

— Ştim, nătărăule, spuse Bunny.

Umăr la umăr, străbătură acei *cent mètres,* Gail adăpostindu-se sub umbrela lui Bunny Popham, iar Perry strângând geanta nouă de tenis la piept şi lăsând ca ploaia să-i şiroiască pe faţă. Ajunseră la o clădire albă şi scundă.

Pe treapta cea mai de sus, sub copertină, aştepta Emilio dell Oro, îmbrăcat cu un pardesiu lung până la genunchi şi având guler de blană. Separat stăteau trei dintre membrii grupului de tineri directori cu feţe acre. Două fete trăgeau neconsolate din ţigările pe care nu aveau voie să le fumeze în incinta clubului. Alături de dell Oro, purtând pantaloni de flanel şi un sacou, se afla un britanic înalt, cu părul cărunt şi cu o atitudine agresivă, aparţinând clasei aristocratice, care le întinse o mână cu pete maronii, semn că avea o afecţiune a ficatului.

— Giles, se prezentă el. Ne-am întâlnit ieri, în sala aceea aglomerată. Nu cred că vă mai amintiţi de mine. Eram în trecere prin Paris şi m-a răpit Emilio. Asta stă drept dovadă că uneori nu trebuie să-ţi suni amicii. Cu toate astea, am avut un bairam pe cinste noaptea trecută, trebuie să recunosc. Păcat că voi doi nu aţi reuşit să veniţi - acum adresându-se lui Perry - vorbeşti ruseşte? Din fericire, eu ştiu câte ceva. Regret, dar onoraţii oaspeţi nu au prea multe de oferit în materie de limbi străine.

Având-l pe dell Oro în frunte, intrară în club. O zi de luni umedă - nu una grozavă pentru membri. În stânga lui Perry, Luke, purtând ochelari, stătea la o masă dintr-un colţ. Purta un dispozitiv Bluetooth la o ureche şi era aplecat asupra unui laptop subţire, argintiu, părând pentru oricine îl vedea un om de afaceri care verifică nişte date.

„Dacă vedeţi întâmplător pe cineva care seamănă vag cu

vreunul dintre noi, sunteţi victimele unui miraj”, îi prevenise Hector cu o seară în urmă.

Panică. Un val straniu în piept. „Unde Dumnezeu e Gail?” Simţind greaţa urcând, Perry privi roată după ea şi o descoperi în mijlocul camerei, flecărind cu Giles, Bunny Popham şi dell Oro. „Păstrează-ţi calmul şi rămâi la vedere, o sfătui el în gând. Stai cuminte, nu te aprinde, rămâi calmă.” Dell Oro îl întreba pe Bunny dacă era prea devreme pentru şampanie, iar acesta spunea că totul depindea de anul îmbutelierii. Toată lumea izbucni în râsete explozive, dar Gail era cea mai sonoră. Cât pe ce să pornească în ajutorul ei, Perry auzi deja familiarul răcnet „Profesore, jur pe Dumnezeu!” şi, întorcându-se, văzu trei bărbaţi cu umbrele urcând pe scară.

Sub cea din mijloc era Dima, având o geantă de tenis Gucci.

În stânga şi în dreapta lui, Niki şi bărbatul pe care Gail îl botezase pe vecie filozoful cadaveric.

Ajunseseră pe ultima treaptă.

Cu un pocnet, Dima îşi închise umbrela, i-o întinse lui Niki şi trecu singur pe uşile batante.

— Aţi văzut ploaia? întrebă el bătăios, adresându-se tuturor celor din încăpere. Vedeţi cerul? Peste zece minute o să avem soare! Şi către Perry: Vrei să te schimbi în echipament de tenis, Profesore, sau trebuie să te bat măr în costumul acela?

Râsete slabe din partea publicului. Pantomima suprarealistă din ziua precedentă era pe cale să se bucure de o reluare.

Cu genţile de tenis în mână, Perry şi Dima coborâră o scară din lemn închis la culoare. Membru al clubului, Dima porneşte în frunte. Vestiarul miroase. Esenţă de pin, abur stătut, haine transpirate.

— Am adus rachete, Profesore! răcneşte Dima în susul scării.
— Grozav! strigă şi Perry, la fel de tare.
— Şase! Din rachetele lui Emilio. Individul joacă prost ca o cizmă, dar are rachete bune.
— Deci, şase din cele treizeci ale lui!
— Ai înţeles bine, Profesore! Ai priceput!
Dima le spune că ei coboară. Nu are nevoie să ştie că Luke le-a vândut deja pontul. Ajuns la poalele scării, Perry se uită peste umăr.
Nici urmă de Niki, de filozoful cadaveric, de Emilio, nimeni. Intră într-un vestiar întunecos, lambrisat, în stil suedez. Fără ferestre. Iluminare economică. Prin sticla mată se văd doi bărbaţi în vârstă care fac duş. O uşă de lemn pe care scrie TOILETTES. Altele două pe care scrie MASSAGE. Anunţuri pe care scrie *occupé* pe clanţele ambelor uşi. „Baţi la cea din dreapta, dar numai când este el gata. Acum repetă să te aud."
— Ai dormit bine, Profesore? întreabă Dima, în timp ce se dezbracă.
— Grozav. Dar tu?
— Ca dracu.
Perry îşi aruncă geanta pe o bancă, trage fermoarul şi începe să se schimbe. Dima stă cu spatele la el. Torsul lui este ca o placă de Nu-te-supăra-frate în albastru, începând de la ceafă şi până la fese, inclusiv. Pe porţiunea centrală, o fată într-un costum de baie din anii '40 este atacată de fiare care rânjesc. Coapsele îi sunt încolăcite în jurul unui pom al vieţii care îşi are rădăcinile înfipte în fundul lui Dima, iar ramurile se întind până pe omoplaţi.
— Trebuie să urinez, anunţă Dima.
— Eşti invitatul meu, spune Perry în glumă.
Dima intră în toaletă şi încuie uşa. Iese câteva momente după aceea, ţinând un obiect tubular în mână. E un

prezervativ înnodat în interiorul căruia se află un stick de memorie. Văzut din faţă, Dima are un corp ca de minotaur. Părul pubian îi ajunge până la buric. Restul este mare, aşa cum era de anticipat. Ajuns la lavoar, spală prezervativul sub un jet de apă, se duce cu el la geanta Gucci şi, cu un foarfece, îi taie capătul, îl eliberează şi îi întinde cele două părţi lui Perry, ca să le ascundă. Perry le pune într-un buzunar lateral al hainei şi în minte îi vine o imagine a lui Gail găsindu-l cam peste vreun an şi întrebând: „Pe când copilul?”

Cu viteza luminii de care este capabil numai un deţinut, Dima îşi trage chiloţii şi apoi un şort albastru şi lung, vâră stick-ul de memorie în buzunarul drept al şortului şi se echipează cu un tricou cu mânecă lungă, şosete, adidaşi. Totul nu i-a luat decât câteva secunde. Uşa unei cabine de duş se deschide. Un bărbat vârstnic şi gras iese cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— *Bonjour tout le monde!*

— *Bonjour.*

Bărbatul vârstnic şi gras deschide uşa dulapului de haine, lasă prosopul să cadă la podea şi scoate un umeraş. Se deschide şi uşa celei de-a doua cabine de duş. Din ea iese un alt bărbat în vârstă.

— *Quelle horreur, la pluie!* se plânge acesta. Perry este de acord. Ploaia - o oroare. Bate tare în uşa celei de-a doua cabine de masaj. Trei ciocănituri scurte, dar bune şi viguroase. Dima stă în spatele lui.

— *C’est occupé*[1], spune primul bărbat vârstnic.

— *Pour mois, alors*[2], explică Perry.

— *Lundi, c’est tout fermé*[3], observă cel de-al doilea bărbat vârstnic.

Ollie deschide uşa din interior. Ceilalţi trec pe lângă el.

[1] E ocupat. (în lb. franceză, în orig.)

[2] Atunci, pentru mine. (în lb. franceză, în orig.)

[3] Luni totul e închis. (în lb. franceză, în orig.)

Ollie închide uşa şi îl bate liniştitor pe braţ. Şi-a scos cercelul şi are părul pieptănat drept peste cap. Poartă un halat alb, de medic. E ca şi cum ar fi înlocuit un Ollie cu altul. Hector poartă tot un halat alb, dar şi l-a lăsat descheiat, având un aer neglijent. El este maseurul-şef.

Ollie introduce nişte pene de lemn în cadrul uşii, două la bază şi două în lateral. Ca întotdeauna în cazul lui Ollie, Perry are senzaţia că a mai făcut aşa ceva şi cu alte ocazii. Hector şi Dima se văd pentru prima oară, Dima, aplecat puţin pe spate, Hector în faţă, primul înaintând, al doilea retrăgându-se. Dima este un condamnat care îşi aşteaptă următoarea pedeapsă, iar Hector este directorul închisorii. Hector întinde mâna. Dima i-o strânge, apoi i-o reţine cu stânga, în timp ce bagă mâna dreaptă în buzunarul şortului. Hector îi pasează stick-ul de memorie lui Ollie, care îl duce spre o masă dintr-o parte a încăperii, deschide fermoarul genţii de masaj, scoate un laptop argintiu, îi deschide capacul şi introduce stick-ul, totul dintr-o singură mişcare. Cu haina lui albă, Ollie este mai masiv ca oricând, însă de două ori mai iscusit.

Dima şi Hector nu au schimbat nici un cuvânt. Momentul deţinut - director a trecut. Dima şi-a recăpătat înclinarea pe spate, iar Hector, postura încovoiată. Ochii lui cenuşii sunt larg deschişi şi neclintiţi, dar şi întrebători. Nu există nici o sugestie de posesie în ei, nici de cucerire, nici de triumf. Ar putea fi un chirurg care hotărăşte cum să opereze, ori dacă e cazul să înceapă operaţia.

— Dima?

— Da.

— Sunt Tom. Birocratul tău britanic.

— Numărul Unu?

— Numărul Unu îţi transmite salutări. Am venit în locul lui. El este Harry - făcând semn spre Ollie -, vorbim englezeşte, şi Profesorul va constata fairplay-ul.

— Bine.

— Atunci să ne aşezăm.

Se aşază. Faţă în faţă. Perry, omul care asigură fairplay-ul, stă în dreapta lui Dima.

— Avem sus un coleg, continuă Hector. Stă singur în bar şi are în faţă un laptop argintiu ca ăsta al lui Harry. Îl cheamă Dick. Poartă ochelari şi o cravată roşie de membru de partid. La sfârşitul zilei, când părăseşti clubul, Dick se va ridica şi va traversa încet holul prin faţa ta, ducând laptopul şi îmbrăcându-şi haina de ploaie bleumarin. Te rog să-l ţii minte pe viitor. Dick vorbeşte în numele meu şi este autorizat de Numărul Unu. Ai înţeles?

— Înţeleg, Tom.

— Vorbeşte rusa, dacă e nevoie. Ca şi mine.

Hector aruncă o privire la ceas, apoi Ollie face acelaşi lucru.

— Avem şapte minute până când tu şi Profesorul o să mergeţi sus. Dick ne va informa dacă e nevoie de voi acolo mai devreme. Asta te face să te simţi confortabil?

— Confortabil? Ai înnebunit sau ce naiba?

Începu ritualul. Perry nu ar fi bănuit existenţa unui ritual nici măcar în vis. Însă ambii bărbaţi lăsau impresia că acesta era necesar.

Întâi Hector:

— Eşti sau ai fost în legătură cu vreun alt serviciu străin de informaţii?

Rândul lui Dima:

— Jur pe Dumnezeul meu, nu.

— Nici măcar rusesc?

— Nu.

— Ştii pe cineva din cercul tău de cunoştinţe care ţine legătura cu vreun alt serviciu de informaţii străin?

— Nu.

— Nimeni nu vinde aceleaşi informaţii în altă parte?

Oricui - poliţiei, vreunei corporaţii, unui individ, cuiva din lumea asta?

— Nu ştiu pe nimeni. Vreau să-mi văd copiii în Anglia. Acum. Vreau să închei târgul.

— Şi eu vreau să închei târgul. Dick şi Harry vor să realizezi înţelegerea. La fel şi Profesorul, aici de faţă. Suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei. Dar întâi trebuie să ne convingi pe noi, şi eu trebuie să-i conving pe colegii mei birocraţi din Londra.

— Prinţul are să mă ucidă, pentru numele...

— Ţi-a spus asta?

— Sigur. La înmormântare: „Nu fi trist, Dima. Curând o să fii alături de Mişa”. Ca o glumă. Una proastă.

— Cum a decurs semnarea de azi-dimineaţă?

— Grozav. Jumătate din viaţa mea s-a dus deja.

— Atunci, ne aflăm aici ca să rezolvăm cealaltă jumătate, nu?

Luke ştie exact cine este şi de ce se află acolo. La fel şi conducerea clubului. Este Monsieur Michel Despard, un om cu dare de mână, şi o aşteaptă pe excentrica lui mătuşă pentru a lua masa de prânz cu ea, o artistă faimoasă despre care nimeni nu a auzit, şi care locuieşte pe Île Saint-Louis. Secretarul ei a rezervat o masă, dar, cum e o mătuşă excentrică, s-ar putea să nu apară. Michel Despard o ştie în stare de aşa ceva; la fel şi clubul, pentru că un chelner înţelegător l-a îndrumat într-un colţ discret al barului, unde, fiind o zi ploioasă de luni, şi dacă tot stă degeaba, poate aştepta şi rezolva o mică afacere - şi, „Mulţumesc pentru amabilitate, domnule, mulţumesc foarte mult”, cu o sută de euro, viaţa devine ceva mai uşoară.

Mătuşa lui Luke este cu adevărat membră la Club des Rois? Sigur că da! Ori protectorul ei, regretatul conte, a fost membru, ce importanţă are? Cel puţin aşa le-a spus Ollie, în

rolul de secretar al mătuşii lui Luke. Iar Ollie, aşa cum bine remarcă Hector, este cel mai bun om de sprijin din branşă, iar mătuşa va confirma tot ce trebuie confirmat.

Şi Luke este mulţumit. Este calm, în forma operativă de vârf. S-ar putea să fie doar un oaspete tolerat, lăsat să stea discret într-un colţ îndepărtat al salonului. Cu ochelarii având ramă de baga, cu Bluetooth-ul la ureche şi cu laptopul deschis, ar putea arăta ca orice director hărţuit luni dimineaţa, care încearcă să recupereze ceea ce nu a reuşit să termine în weekend.

Însă lăuntric se simte sigur, în elementul lui: cât se poate de împlinit şi eliberat. El reprezintă vocea stăpânită în toiul vuietului neauzit al bătăliei. Este avanpostul de observaţie, care raportează direct la cartierul general. Este micromanagerul, cel care se îngrijorează în mod constructiv, adjutantul cu ochiul format pentru a descoperi elementul vital pe care comandantul lui împresurat l-a trecut cu vederea sau nu vrea să-l vadă. Pentru Hector, cei doi „poliţişti arabi" constituiau rodul grijilor prea mari pe care şi le făcea Perry pentru siguranţa lui Gail. Dacă aceştia au existat cu adevărat, atunci erau „doi poliţişti care nu aveau altceva mai bun de făcut într-o duminică noaptea". Însă pentru Luke, aceia fuseseră agenţi operativi, lucru ce nu se putea nici confirma, nici ignora, ci trebuia păstrat în memorie pentru a fi verificat când aveau să deţină mai multe informaţii.

Îşi consultă scurt ceasul de la mână, apoi pe cel de pe ecran. Au trecut şase minute de când Perry şi Dima au luat-o pe scara ce duce la vestiar. Patru minute şi douăzeci de secunde de când Ollie l-a anunţat că au intrat în sala de masaj.

Ridicând ochii, evaluează scena care se desfăşoară în faţa lui: întâi Emisarii curaţi, cunoscuţi mai curând sub numele de puşti Armani, îmbufnaţi, vârând în ei fursecuri şi

dând peste cap şampanie, care nu se deranjează prea mult să stea de vorbă cu însoţitoarele lor scumpe. Ziua lor de muncă aproape că s-a terminat. Au semnat. Sunt deja în drum spre Berna, următoarea escală. Sunt plictisiţi, mahmuri şi neliniştiţi. Noaptea trecută, femeile lor au fost dezamăgitoare: cel puţin aşa şi le imaginează Luke. Şi cum le spune Gail celor doi bancheri elveţieni care stau singuri cuc într-un colţ, bând apă minerală? Petrică şi Lupul.

„Perfect, Gail. În ceea ce te priveşte, totul e perfect.” Uite-o acum, străbătând încăperea ca un tăvălug. Trup fluid, coapse dulci, picioare care nu se mai termină şi farmec ciudat de matern. Gail cu Bunny Popham. Gail cu Giles de Salis. Gail cu amândoi. Emilio dell Oro, atras ca un fluture de lumină, se lipeşte de grupul lor. La fel face şi un rus rătăcit, care nu reuşeşte să-şi dezlipească ochii de la ea. A renunţat la şampanie şi a trecut la votcă. Emilio ridică din sprâncene în timp ce pune o întrebare comică, pe care Luke nu o poate auzi. Gail ripostează cu o replică glumeaţă. Luke o iubeşte fără speranţă, pentru că aşa iubeşte el. Întotdeauna.

Emilio se uită peste umărul lui Gail către uşa ce duce la vestiar. Despre asta să fi fost gluma? Emilio spune: „Ce fac oare cei doi băieţi acolo jos? Să mă duc să-i despart?” Şi Gail îi răspunde: „Să nu îndrăzneşti, Emilio, sunt sigură că se distrează de minune”.

Luke în microfon:

— Timpul a expirat.

„Ben, dacă m-ai vedea acum. Să vezi şi ce e bun la mine, nu doar ceea ce este rău.” În urmă cu o săptămână, Ben îl silise să ia o carte din seria Harry Potter. Şi Luke se străduise să o citească, se chinuise chiar. Venind acasă la ora unsprezece seara, obosit ca un câine, ori stând întins, treaz, alături de soţia lui irecuperabilă, încercase. Şi căzuse de la primul obstacol. Fanteziile din carte i se păreau

absurde - lucru de înţeles, putea să susţină el, având în vedere că întreaga lui viaţă era o fantezie, până şi eroismul lui. Care era bravura dacă erai prins şi ţi se permitea să evadezi?

— Deci e bună, nu? spusese Ben, sătul să tot aştepte răspunsul tatălui său. Ţi-a plăcut, tată. Recunoaşte.

— Da, mi s-a părut extraordinară, admisese Luke politicos.

Încă o minciună, de care erau amândoi conştienţi. Încă un pas mai departe de persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume.

— Nu mai vorbiţi, alo, toată lumea, vă rog. Va mulţumesc! Bunny Popham, regina coteţului, se adresează nespălaţilor. Bravii noştri gladiatori au catadicsit până la urmă să ne onoreze cu prezenţa lor. Să ne deplasăm imediat la Arenă. Hohote de râs ale celor ce ştiu ce înseamnă Arenă. Azi, în afară de Dima, nu avem lei. Nici creştini, decât dacă Profesorul este creştin, lucru pentru care nu bag mâna în foc. Alte râsete. Gail, draga mea, te rog să ne arăţi drumul. Am văzut multe haine minunate la viaţa mea, dar nici unele nu aveau asemenea forme, dacă-mi dai voie să spun asta.

Perry şi Dima merg în faţă. Gail, Bunny Popham şi Emilio dell Oro îi urmează. După ei, doi emisari curaţi şi fetele lor. „Cât de curat poţi deveni?” Apoi băiatul bondoc însoţit doar de paharul lui de votcă. Luke îi urmăreşte pătrunzând într-un pâlc de copaci până dispar. O rază de soare luminează poteca mărginită de flori, apoi se stinge.

Era la fel ca la Roland Garros: fie şi doar în sensul că Gail nu fusese nici atunci, după cum nu era nici acum, conştientă că urmărea cu atenţie un mare meci de tenis desfăşurat pe ploaie. Câteodată se întreba dacă şi jucătorii îşi dădeau seama de asta.

Ştia că Dima avea să câştige tragerea la sorţi a terenului, pentru că întotdeauna câştiga. Ştia că va prefera să stea cu spatele spre norii ce înaintau decât să fie primul la serviciu.

Îşi aduse aminte că, la început, jucătorii păruseră destul de combativi, iar apoi, ca nişte actori a căror putere de concentrare scade, au uitat că trebuiau să fie prinşi într-un duel pe viaţă şi pe moarte pentru onoarea lui Dima.

Îşi aminti că îşi făcea griji ca nu cumva Perry să alunece pe banda umedă şi alunecoasă care delimita terenul. Avea oare să facă ceva atât de prostesc încât să-şi luxeze glezna? Apoi se temu că Dima ar fi putut păţi acelaşi lucru.

Şi cu toate că, la fel ca spectatorii francezi cu spirit sportiv, a aplaudat meticulos loviturile lui Dima, dar şi pe ale lui Perry, ea stătea cu ochii aţintiţi la Perry: în parte ca să-l protejeze, în parte pentru că spera să-şi dea seama din limbajul trupului său cât de mult noroc avuseseră în vestiar, la discuţia cu Hector.

Îşi mai aduse aminte de plescăitul slab al mingii încetinite când cădea pe zgura udă şi de felul în care, din când în când, se lăsa transportată la ultima fază a finalei din ziua precedentă, forţându-se să se reîntoarcă în timpul prezent.

Şi cum mingile în sine deveneau tot mai grele pe măsură ce meciul se târa spre sfârşit. Şi cum Perry, distrat, continua să lovească mingea lentă prea devreme, fie trimiţând-o afară, fie - asta întâmplându-se de două ori, spre ruşinea lui - ratând lovitura cu totul.

Şi cum, la un moment dat în desfăşurarea meciului, Bunny Popham s-a aplecat peste umărul ei ca să o întrebe dacă prefera să fugă acum, înainte de următoarea descărcare a unui nor, ori să rămână alături de omul ei şi să se scufunde odată cu nava.

Şi cum ea luase acea invitaţie drept scuză ca să dispară până la toaletă şi să-şi verifice mobilul, ca să vadă dacă Nataşa îi mai trimisese vreun mesaj. Însă Nataşa nu făcuse

asta. Ceea ce însemna că problemele stăteau la fel ca la ora nouă din acea dimineaţă, în cuvintele ameninţătoare pe care le învăţase pe de rost:

> Casa asta e insuportabilă Tamara se gândeşte doar la Dumnezeu Katia şi Irina sunt tragice fraţii mei joacă fotbal toată ziua ştim că ne aşteaptă o soartă rea pe toţi nu îl voi mai vedea pe tata Nataşa

Apasă butonul verde, ascultă apelul în gol, închide.

Era, de asemenea, conştientă că, după a doua izbucnire a ploii - ori era a treia? -, în zgura înmuiată, care ajunsese să nu mai poată absorbi apa, începuseră să se formeze gropi. Şi de aceea, curând a apărut un angajat al clubului, care a discutat aprins cu Emilio dell Oro, arătând în acelaşi timp spre terenul desfundat şi făcând gesturi din mâini prin care sugera că partida trebuia întreruptă.

Însă se părea că Emilio dell Oro avea o putere deosebită de convingere, pentru că l-a luat pe domnul respectiv de braţ cu multă siguranţă şi l-a condus până sub un fag, iar la încheierea discuţiei, ca un şcolar mustrat, omul s-a retras cu paşi iuţi în club.

Şi printre aceste observaţii şi amintiri disparate rămânea avocata mereu prezentă din ea, acţionând din nou, necăjită de *pojghiţa de plauzibilitate* care părea să fie pe punctul de a se destrăma încă de la început, ceea ce nu însemna în mod necesar şi sfârşitul lumii libere aşa cum o cunoaştem, atâta vreme cât reuşea să ajungă la Nataşa şi la fete.

Şi apoi, cât îi trec prin minte aceste gânduri aleatorii, să vezi şi să nu crezi, Dima şi Perry îşi strâng mâinile peste fileu şi consideră că este de ajuns: o strângere de mână care, după opinia ei, nu este una de împăcare între adversari, ci între complici, într-o înşelătorie atât de bătătoare la ochi, încât şi puţinii supravieţuitori fideli,

ghemuiţi în tribune, ar trebui să huiduie, în loc să aplaude.

Şi undeva pe la mijlocul acestei confuzii - pentru că nu există limite în ceea ce priveşte contrastele acelei zile - hop, apare şi rusul bondoc, cel care a urmărit-o aproape peste tot, şi îi spune că ar dori s-o aibă. Exprimat chiar aşa de el: „Aş vrea să te...”, după care aşteaptă să audă un da sau un nu: un băiat de la oraş, de treizeci şi ceva de ani, mai mult decât serios, cu tenul acneic, cu un pahar gol de votcă în mână şi cu ochii injectaţi de băutură. În prima fază, a crezut că nu l-a auzit bine. În mintea ei era un adevărat tumult, la fel ca şi afară. De fapt, l-a rugat să repete ce spusese, pe Dumnezeul ei. Însă el deja îşi pierduse curajul şi s-a mulţumit să o urmărească de la cinci metri depărtare, motiv pentru care ea a acceptat să se aşeze sub aripa lui Bunny Popham, următoarea opţiune, ceva mai puţin nefericită, care i se oferea.

Şi aşa, la rândul ei, a ajuns să îi mărturisească lui Bunny că şi ea era avocat, un moment de care se temuse mereu, pentru că asta dădea naştere unor comparaţii reciproce stânjenitoare. Însă pentru Bunny Popham asta a reprezentat doar un prilej de a mai spune ceva şocant:

— Vai, draga mea - şi ridică ochii spre cer -, sunt copleşit. Ei, tot ce pot spune este că ai acces la mine oricând. A întrebat-o în care Chambers era, iar Gail i-a spus, lucru ce i s-a părut firesc. Ce altceva putea face?

Se gândise mult cum să facă bagajele. Şi de asta îşi aducea aminte. Ideea de a folosi noua geantă de tenis a lui Perry pentru a pune în ea lucrurile murdare şi chestiuni la fel de serioase privind plecarea din Paris şi drumul până la Nataşa. Perry păstrase camera şi pentru acea noapte, astfel că puteau împacheta târziu, înainte de a prinde trenul pentru Londra, ceea ce, în lumea în care pătrunseseră, era modul în care oamenii normali călătoreau spre Berna când erau probabil urmăriţi şi nu ar fi trebuit să se deplaseze

acolo.

Sala de masaj punea halate de baie la dispoziţia membrilor clubului. Perry şi Dima îşi luară câte unul. Se aşezaseră din nou toţi trei la masă, în acelaşi loc în care stătuseră în ultimele douăsprezece minute, după ceasul lui Perry. Într-un colţ, purtând halatul lui alb, Ollie stătea aplecat asupra laptopului; cu geanta de masaj la picioare; când şi când scria câte un bilet pe care i-l întindea lui Hector, iar acesta îl adăuga la teancul din faţa lui. Atmosfera de claustrare amintea de subsolul din Bloomsbury, lipsind doar mirosul de vin, iar zgomotele vieţii reale din jur, susurul ţevilor, vocile din vestiar, tragerea apei la o toaletă sau vibraţia unei instalaţii de aer condiţionat creau o senzaţie asemănătoare de calm.

— Cât primeşte Longrigg? întreabă Hector, după ce se uită la unul dintre biletele lui Ollie.

— Unu şi jumătate la sută, răspunde Dima cu glas monoton. În ziua când Arena primeşte licenţa ca bancă, Longrigg primeşte primii bani. După un an, următorii bani. Un an mai târziu, gata.

— Unde se face plata?

— Elveţia.

— Ştii numărul de cont?

— Până nu ajung la Berna, nu-l ştiu. Uneori primesc doar numele. Câteodată numai numărul.

— Şi Giles de Salis?

— Comision special. Doar atât am auzit, nu am confirmare. Emilio mi-a spus că de Salis primeşte comision special. Dar poate că Emilio ţine pentru el. După Berna ştiu sigur.

— Comision special, de cât?

— Cinci milioane curat. Poate nu e adevărat. Emilio e vulpoi bătrân. Fură tot.

— Dolari americani?
— Sigur.
— Plătibili, când?
— La fel ca Longrigg, dar bani gheaţă, fără condiţii, în doi ani, nu în trei. Jumătate prin fundaţia oficială Arena Bank, jumătate după un an de activitate. Tom.
— Ce e?
— Ascultă-mă, te rog. Vocea lui capătă din nou viaţă. După Berna am tot. Pentru semnare, trebuie să îmi exprim voinţa, auzi? Nu semnez nimic dacă nu accept din proprie voinţă, am dreptul ăsta. Îmi duci familia în Anglia, da? Eu merg la Berna, semnez, tu îmi scoţi familia, îţi dau şi inima, şi viaţa mea! Se răsuci către Perry. Mi-ai văzut copiii, Profesore! Isuse, Dumnezeule, ce cred ei că am ajuns? Îţi închipui că sunt cumva orbi? Nataşa mea a înnebunit, nu mai mănâncă nimic. Se întoarce spre Hector. Tom, îmi duci copiii în Anglia acum. După aia facem târgul. Imediat ce familia mea e în Anglia, ştiu totul. Nu mă interesează altceva!
Dacă Perry este mişcat de acest apel, Hector rămâne neclintit, iar trăsăturile lui acviline sugerează un refuz hotărât.
— Nu se poate aşa, răspunde el. Şi continuând fără milă, în ciuda protestelor lui Dima: Soţia şi familia ta rămân unde sunt până după semnarea de miercuri. Dacă dispar din casa ta înainte de semnarea de la Berna, ei sunt în primejdie, tu, la fel, şi contractul este periclitat. Ai un bodyguard acasă, ori Prinţul l-a îndepărtat?
— Igor. Într-o zi, o să-l fac *vor.* Îl iubesc pe omul ăsta. Şi Tamara îl iubeşte. Dar şi copiii.
„Îl *facem vor?* repetă Perry în gând. Când Dima va sta în palatul lui din Surrey, având-o pe Nataşa la Roedean, pe băieţi la Eton, noi o să-l facem *vor* pe Igor?”
— În prezent te păzesc doi oameni. Niki şi unul nou.

— Pentru Prinţ. Ei o să mă omoare.

— La ce oră are loc semnarea miercuri?

— La zece. Dimineaţă. Bundesplatz.

— Azi-dimineaţă, Niki şi prietenul lui au fost prezenţi la semnare?

— Nu. Au aşteptat afară. Indivizii ăştia sunt nişte proşti.

— Şi nici la Berna nu vor participa la semnare?

— Nici gând. Poate vor sta în sala de aşteptare. Isuse, Tom...

— Iar după semnare, banca va da o recepţie în cinstea acestei ocazii. La Bellevue Palace Hotel, nici mai mult, nici mai puţin.

— La unsprezece şi jumătate. Recepţie mare. Toată lumea sărbătoreşte.

— Ai reţinut asta, Harry? strigă Hector către Ollie, aflat în colţul lui, iar acesta ridică mâna în semn de confirmare. Niki şi prietenul lui vin la recepţie?

În vreme ce siguranţa de sine îl părăseşte pe Dima, Hector a căpătat o forţă îndârjită.

— Nenorociţii care mă păzesc? spune Dima, uimit la culme. Să vrea să vină la recepţie? Ai înnebunit? Prinţul n-o să mă lichideze chiar în Bellevue Hotel. O să aştepte vreo săptămână. Poate două. Poate că întâi o omoară pe Tamara sau copiii. De unde dracu’ să ştiu?

Privirea furioasă a lui Hector rămâne neschimbată.

— Ca să am confirmarea, insistă el. Eşti sigur că cei doi - Niki şi amicul lui - nu vor participa la recepţia de la Bellevue?

Cu umerii uriaşi prăbuşiţi, Dima ajunge într-o stare de disperare fizică.

— Sigur? Nu mai sunt sigur de nimic. S-ar putea să vină la recepţie. Doamne, Tom.

— Să presupunem că vin. Doar de dragul discuţiei. Doar n-o să te urmărească dacă te duci să urinezi.

Nici un răspuns, dar Hector nici nu aşteaptă aşa ceva. Îndreptându-se către colţul încăperii, se aşază în spatele lui Ollie şi se uită peste umărul lui la ecranul computerului.

— Spune-mi cum ţi se pare următorul plan. Indiferent dacă Niki şi amicul lui te însoţesc la Bellevue Palace, pe la jumătatea petrecerii - să zicem la douăsprezece, cât mai aproape poţi de ora asta - te duci să urinezi. Arată-mi parterul - către Ollie -, Bellevue are două grupuri sanitare pentru oaspeţii de la parter. Un grup sanitar este pe dreapta cum intri în lobby, de cealaltă parte a pupitrului de la recepţie. Am dreptate, Harry?

— Perfectă, Tom.

— Ştii grupul sanitar la care mă refer?

— Sigur că îl ştiu.

— Ei, tocmai pe acela nu-l foloseşti. Pentru celălalt, faci stânga şi cobori scara. E în subsol, şi nu prea e frecventat, pentru că nu e la îndemână. Scara este alături de bar. Între bar şi lift. Ştii scara de care vorbesc? La jumătatea scării există o uşă care se deschide prin împingere când nu este încuiată.

— Am băut de multe ori în barul acela. Dar uşa aceea se încuie noaptea. Poate şi ziua, câteodată.

Hector îşi reia locul pe scaun.

— Miercuri dimineaţă, uşa nu va fi încuiată. Cobori scara. Dick, aflat sus, te va urma. Din subsol există o ieşire laterală care dă în stradă. Dick va fi cu maşina. De aranjamentele pe care le reuşesc eu în seara asta la Londra depinde unde vei fi dus.

Dima apelează din nou la Perry, de astă dată cu lacrimi în ochi.

— Profesore, vreau ca familia mea să ajungă în Anglia. Spune-i politrucului ăsta: doar i-ai văzut. Trimiteţi întâi copiii, şi pe mine după aceea. Mă mulţumesc şi aşa. Dacă Prinţul vrea să mă elimine după ce familia mea e în Anglia,

cui îi mai pasă?

— Nouă, îi răspunde Hector, cu vehemenţă în glas. Vă vrem pe tine şi familia ta. Vrem să te vedem în siguranţă în Anglia, ca să cânţi ca o privighetoare. Te vrem fericit. Suntem la jumătatea trimestrului şcolar în Elveţia. Ţi-ai făcut planuri pentru copii?

— După înmormântarea de la Moscova, le-am spus, la naiba cu şcoala, poate luăm o vacanţă. Ne întoarcem în Antigua, poate la Soci, ne distrăm, suntem fericiţi. După Moscova, le-am spus numai prostii. Isuse!

Hector rămâne neclintit.

— Deci, sunt acasă, nu merg la şcoală, aşteptând întoarcerea ta, gândindu-se că vei face o mutare, dar nu ştiu încotro.

— O vacanţă misterioasă, aşa le-am zis. Ca un secret. Poate mă cred. Nu mai ştiu ce să născocesc.

— Miercuri dimineaţă, cât eşti la bancă şi sărbătoriţi la Bellevue, Igor ce face?

Dima se freacă la nas cu degetul mare.

— Poate merge la cumpărături în Berna. Poate o duce pe Tamara la biserică. Poate o duce pe Nataşa la şcoala de călărie. Dacă nu cumva o să prefere cititul.

— Miercuri dimineaţă, Igor trebuie să se ducă la cumpărături în Berna. Poţi să-i spui asta Tamarei la telefon fără să sune neobişnuit? Trebuie să-i dea lui Igor o listă de cumpărături. Să aveţi provizii când vă întoarceţi din vacanţa misterioasă.

— Bine. Poate.

— Doar poate?

— E în regulă. Îi spun Tamarei. E puţin nebună. Dar nu-i nimic. Sigur.

— Cât Igor e plecat, Harry şi Profesorul îi vor lua pe membrii familiei tale ca să-i ducă în vacanţa misterioasă.

— La Londra.

— Sau într-un loc sigur. Una sau alta, în funcţie cât de repede se pot face aranjamentele pentru aducerea voastră în Anglia. Dacă, în baza informaţiilor pe care ni le-ai dat până în prezent, îi pot convinge pe birocraţii de deasupra mea să ia restul pe încredere - în special informaţiile pe care urmează să le obţii la Berna -, vă vom transporta pe tine şi familia ta la Londra, miercuri noaptea, cu un avion special. Îţi promit asta. Martor mi-e Profesorul, aici de faţă. Dacă nu, vă vom duce într-un loc sigur şi vă vom proteja până când Numărul Unu de la mine va spune: „Veniţi în Anglia”. Asta este situaţia reală, aşa cum o înţeleg eu. Perry, poţi confirma.

— Aşa este.

— La a doua semnare din Berna, cum vei înregistra noile informaţii pe care le vei primi?

— Nu e nici o problemă. Întâi voi fi singur cu directorul băncii. Am dreptul ăsta. Poate-i spun, fă-mi şi mie nişte copii după porcăriile astea. Am nevoie de copii înainte de a le semna. Mi-e prieten. Dacă nu vrea, dă-l dracu’. Am o memorie bună.

— Imediat ce te scoate din Bellevue Palace Hotel, Dick o să-ţi dea un casetofon ca să înregistrezi tot ce ai văzut şi auzit.

— Fără frontiere.

— Până ajungi în Anglia, nu ai de traversat frontiere. Îţi promit şi asta. Perry, m-ai auzit, da?

Perry l-a auzit, dar, preţ de un moment, rămâne pierdut în gânduri, iar degetele lui lungi stau strânse la frunte, în timp ce el priveşte înainte, fără să vadă nimic.

— Dima, Tom spune adevărul, recunoaşte el în cele din urmă. Mi-a făcut şi mie aceeaşi promisiune. Şi îl cred.

14

Luke i-a luat pe Gail şi pe Perry de la aeroportul Zürich-Kloten la ora patru, în după-amiaza zilei următoare, marţi, după ce petrecuseră o noapte de nelinişti în apartamentul din Primrose Hill, amândoi treji, fiecare îngrijorat în legătură cu altceva: Gail, în principal în privinţa Nataşei - „De ce, brusc, acea tăcere?” - dar şi a fetiţelor. Perry îşi făcuse griji pentru Dima şi la ideea că, din acel moment, Hector avea să dirijeze operaţiunea de la Londra, iar Luke prelua comanda şi controlul pe teren, cu sprijinul lui Ollie şi, prin definiţie, al lui.

De la aeroport, Luke i-a dus într-un vechi han sătesc, aflat într-o vale la câţiva kilometri spre vest de centrul oraşului Berna. Gasthof-ul era fermecător. Valea, cândva idilică, devenise o zonă deprimantă prin prezenţa unor blocuri de locuinţe lipsite de orice personalitate, a reclamelor de neon, a antenelor înalte şi a unui magazin ce vindea articole porno. Luke a aşteptat ca Perry şi Gail să se cazeze, apoi a stat cu ei la o bere într-un colţ discret din Gaststube. Curând li s-a alăturat Ollie, fără beretă, purtând însă o pălărie din fetru cu borurile largi şi moi pe care şi-o pusese şmechereşte pe o ureche, însă în rest rămânând acelaşi individ inimitabil.

Cu glas scăzut, Luke le-a prezentat ultimele veşti. Purtarea lui faţă de Gail era tot încordată şi distantă, şi nu a încercat în nici un fel să flirteze cu ea. Soluţia preferată de

Hector, i-a informat el pe cei strânşi acolo, era să nu se întreprindă nimic. După ce sondase situaţia la Londra - Luke nu a menţionat numele lui Matlock în faţa lui Perry şi al lui Gail -, Hector nu vedea nici o şansă de a obţine aprobarea să-i aducă pe Dima şi familia lui în Anglia imediat după semnarea, în cursul zilei următoare, a acelui contract, şi de aceea pusese în aplicare planul de rezervă, cu alte cuvinte, o casă conspirativă din Elveţia până primea undă verde. Hector şi Luke analizaseră îndelung unde ar fi trebuit să se afle această casă şi ajunseseră la concluzia că, având în vedere numărul membrilor familiei, departe nu era totuna cu secret.

— Ollie, să cred că eşti de aceeaşi părere?

— Complet şi fără rezerve, Luke, spuse Ollie, cu accentul lui cockney în care se strecurau şi alte influenţe străine.

În Elveţia se înregistra o vară timpurie, continuă Luke. În acea situaţie, în baza unui principiu maoist, era preferabil să te ascunzi în mulţime decât să apari pe neaşteptate într-un sătuc în care orice faţă necunoscută devine subiect al curiozităţii şi întrebărilor - cu atât mai mult cu cât faţa este aceea a unui rus chel, masiv, însoţit de două fetiţe, doi băieţi vioi, o fiică la vârsta adolescenţei, ameţitor de frumoasă, şi o soţie pe jumătate înstrăinată de sine şi de ceilalţi.

Nici depărtarea nu putea oferi protecţie, în opinia oamenilor de teren: dimpotrivă, având în vedere că micul aeroport de la Berna-Belp era cât se putea de potrivit pentru decolarea discretă a unui avion privat.

După Luke veni rândul lui Ollie, iar acesta, ca şi Luke, era în elementul lui, stilul său de prezentare dovedindu-se limpede şi grijuliu. După ce examinase o serie de posibilităţi, spuse el, alesese o cabană modernă construită pentru închiriere, pe pantele din afara cunoscutului sat

turistic Wengen, din valea Lauterbrunnen, la o oră de mers cu maşina şi la cincisprezece minute de mers cu trenul de locul unde stăteau în acele momente.

— Şi, cinstit, sunt gata să pariez pe orice că nimeni nu se va uita la bungalow-ul acela prea atent, încheie el sfidător, trăgând de borurile pălăriei negre.

Eficientul Luke înmână apoi fiecăruia câte o carte de vizită, pe care erau trecute numele cabanei şi adresa ei, precum şi numărul de telefon fix pentru apeluri esenţiale şi nevinovate, care se puteau face în eventualitatea că apăreau probleme cu telefoanele mobile, deşi Ollie se informase că în sat recepţia era fără cusur.

— Şi cât va sta familia lui Dima blocată acolo? întrebă Perry, în rolul lui de prieten al prizonierilor.

Nu se aşteptase la un răspuns foarte precis, însă Luke se arătă uimitor de direct - mult mai deschis decât ar fi fost Hector în circumstanţe similare. Existau o serie de obstacole ce trebuiau depăşite la Whitehall, explică el: Imigrările, Ministerul de Justiţie, cel de Interne, asta pentru a numi doar câteva. În prezent, Hector făcea eforturi pentru a depăşi cât mai multe obstacole, până când Dima şi familia lui aveau să se stabilească în siguranţă în Anglia.

— După aprecierea mea, fără pretenţii, cred că va fi nevoie de trei sau patru zile. Mai puţin, dacă avem noroc, ceva mai mult, dacă nu avem. După aceea, logistica va începe să plesnească puţin.

— Să plesnească? repetă Gail, care nu putea crede ce auzea. Ca o ţeavă de apă?

Luke roşi, apoi râse împreună cu ei, după care se strădui să explice. Operaţiuni ca aceea - iar asta nu însemna că existau două la fel - trebuiau revizuite în mod continuu, spuse el. Din clipa în care Dima ieşea din circulaţie - aşadar, de la miezul zilei următoare, dacă dădea bunul Dumnezeu - avea să se pornească vânătoarea pe urmele lui, deşi era

greu de anticipat în ce putea să constea.

— Gail, vreau să spun, pur şi simplu, că de mâine de la amiază, cronometrul va începe să meargă, iar noi trebuie să fim pregătiţi să ne adaptăm din mers, în funcţie de nevoi. Putem realiza asta. Suntem din branşă. Pentru asta suntem plătiţi.

Îndemnându-i pe cei trei să se culce devreme şi să-l sune la orice oră dacă simţeau nevoia, Luke se întoarse la Berna.

— Iar dacă vorbiţi prin centrala hotelului, nu uitaţi că mă cheamă John Brabazon, le aminti el cu un zâmbet crispat.

Aflat singur în dormitorul de la etajul întâi al minunatului Bellevue Palace Hotel din Berna, având râul Aare sub fereastră şi piscurile îndepărtate şi întunecate ale Oberlandului profilate pe cerul oranj, Luke a încercat să dea de Hector, însă a auzit vocea lui criptată spunându-i să lase un „mesaj nenorocit dacă nu cădea cerul”, situaţie în care părerea lui Luke conta la fel de mult ca aceea a lui Hector, „deci dă-i înainte şi nu te mai văicări”, ceea ce l-a făcut să râdă nestăvilit şi i-a confirmat bănuiala: faptul că Hector era prins într-un duel birocratic pe viaţă şi pe moarte, care nu mai respecta orele de program.

Îi dăduse încă un număr la care putea suna în caz de urgenţă, însă cum nu avea deocamdată nici o problemă stringentă, a lăsat un mesaj ironic prin care spunea că cerul era la locul lui, Milton şi Doolittle se găseau la posturile lor, bine-mersi, iar Harry făcea o treabă de milioane, şi ruga să i se transmită lui Yvonne toată dragostea lui. A stat apoi mult la duş, a îmbrăcat cel mai bun costum, după care a coborât la parter pentru a începe operaţiunea de recunoaştere a hotelului. Sentimentul de libertate era mult mai pronunţat decât cel simţit la Club des Rois. Era Luke cel desculţ, călătorind pe un nor: fără instrucţiuni de panică primite de la etajul patru, fără suprasarcina greu de gestionat a

supraveghetorilor, a ascultătorilor, a elicopterelor care survolau şi a tuturor celorlalte ingrediente îndoielnice ale operaţiunilor secrete moderne; şi fără vreo căpetenie războinică mânată de cocaină care să-l înlănţuie într-o redută din junglă. Doar Luke cel desculţ şi mica lui trupă de soldaţi credincioşi - fiind îndrăgostit de unul dintre ei, ca de obicei - şi Hector, aflat la Londra, ducând o luptă dreaptă şi pregătit să-l ajute până la capăt.

— Dacă ai îndoieli, alungă-le. Asta e un ordin. Nu şovăi, ci fă ce trebuie, îl îndemnase Hector la un păhărel de rămas-bun băut în grabă în seara precedentă, la aeroportul Charles de Gaulle. Nu am de gând să trag toate ponoasele. Eu sunt ponosul. În aventura asta nu există premiul al doilea. Noroc, şi Dumnezeu să ne ajute!

În acel moment, ceva s-a trezit în Luke: un sentiment mistic de apropiere, de înrudire cu Hector, ceva care trecea dincolo de colegialitate.

— Cum merg lucrurile cu Adrian? întrebase el, amintindu-şi intruziunea gratuită a lui Matlock şi dorind să îndrepte lucrurile.

— A, mai bine, mulţumesc. Mult mai bine, răspunsese Hector. Psihiatrii consideră că acum au înţeles situaţia şi pot interveni. Dacă se comportă cum se cuvine, în şase luni ar putea fi liber. Ce face Ben?

— Grozav. Da, grozav. Şi Eloise la fel, afirmase Luke, regretând deschiderea subiectului.

În hol, recepţionera imposibil de şic l-a informat pe Luke că Herr Direcktor le oferea oaspeţilor obişnuitul tur al hotelului. Luke s-a dus drept la el. Când era nevoie, se pricepea la asta ca nimeni altul. Nu era maestrul sprijinului discret, ca Ollie, probabil, ci mai curând cel care ataca făţiş, ca un britanic mic şi băgăreţ.

— Domnule? Mă numesc Brabazon. John Brabazon. E prima oară când stau la acest hotel. Îmi daţi voie să vă

spun ceva?

I se dădu voie, iar Herr Direktor, bănuind că era vorba de o veste proastă, şi-a făcut curaj ca să o primească.

— Acesta este unul dintre cele mai minunate hoteluri ce s-au construit în stilul Art Nouveau - probabil că nu folosiţi termenul de eduardian! - pe care l-am văzut în cursul călătoriilor mele.

— Lucraţi în domeniul hotelier?

— Regret, dar nu. Sunt un simplu ziarist. Ziarul *Times,* din Londra. Secţiunea călătorii. Am sosit neanunţat, îmi pare rău, dar mă aflu aici într-o vizită personală...

Apoi a început turul.

— Aici avem sala de bal, căreia îi spunem Salon Royal, îşi porni directorul monologul pe un ton îndelung exersat. Aici se află mica sală de banchete care se numeşte Salon du Palais, iar aici este Salon d'Honneur, unde organizăm cocktailurile. Iar aici este restaurantul nostru La Terrasse, locul obligatoriu de întâlnire al personalităţilor din Berna, dar şi al oaspeţilor noştri străini. Aici au cinat multe persoane de renume, între care şi stele de film, vă pot pune la dispoziţie o listă completă, dar şi meniul.

— Şi bucătăria? întrebă Luke, pentru că nu dorea să lase nimic la voia întâmplării. Pot să arunc o privire, asta dacă bucătarul-şef nu are obiecţii?

Iar după ce Herr Direktor îi arătă aproape tot ce putea fi văzut şi după ce Luke se extazie în mod corespunzător, luă notiţe ample şi, pentru propria plăcere, făcu nişte fotografii cu telefonul mobil, dacă Herr Direktor nu se supăra, dar bineînţeles că ziarul va trimite un fotograf profesionist dacă acest lucru este acceptat - şi era - se întoarse la bar şi, după ce se regală cu un sendviş-club de-a dreptul minunat, dar şi cu un pahar de vin de Dôle, adăugă tuşele finale obligatorii pentru un tur jurnalistic, care au inclus câteva amănunte banale precum grupurile sanitare, ieşirile de

incendiu, facilităţile de parcare şi sala de gimnastică de la ultimul etaj, în momentul respectiv în construcţie, după care se retrase în cameră şi îl sună pe Perry ca să se asigure că totul era bine în ceea ce îi privea. Gail dormea. Perry spera să fie gata în orice clipă. După ce închise, Luke gândi că tocmai se aflase în pat cu Gail mai aproape ca niciodată. Apoi îl sună pe Ollie.

— Dick, totul este perfect. Şi transportul e splendid pus la punct, în caz că-ţi făceai griji din pricina asta. Apropo, ce ai aflat de poliţaii aceia arabi?

— Nimic, Harry.

— Nici eu. Dar să nu ai niciodată încredere în poliţai, aşa zic eu. Şi, în rest, toate bune?

— Până mâine.

În cele din urmă, îi telefonă Eloisei.

— Te simţi bine, Luke?

— Da, foarte bine, mulţumesc. Berna e un oraş cu adevărat frumos. Ar trebui să venim aici o dată împreună. Să-l aducem şi pe Ben.

„Aşa vorbim întotdeauna: de dragul lui Ben. Ca să beneficieze de avantajul deplin oferit de părinţii lui heterosexuali, fericiţi.”

— Vrei să vorbeşti cu el? întrebă ea.

— E treaz? Să nu-mi spui că încă îşi face temele la spaniolă.

— Noi suntem cu o oră în urmă faţă de tine, Luke.

— A, da, aşa e. Atunci, da, te rog. Dacă se poate. Bună, Ben.

— Bună.

— Sunt la Berna, ca să-mi ispăşesc păcatele. Berna, Elveţia. Capitala. Aici există un muzeu de-a dreptul fantastic. Muzeul Einstein, unul dintre cele mai bune muzee pe care le-am văzut vreodată.

— Ai fost la un muzeu?

— Doar o oră şi jumătate. Seara trecută, când am sosit. Aveau deschis până târziu. E peste drum de hotel. De aceea m-am dus.

— De ce?

— Aşa am simţit eu. Mi l-a recomandat recepţionerul, aşa că m-am dus.

— Doar aşa?

— Da. Doar aşa.

— Ce altceva ţi-a mai recomandat omul?

— La ce te referi?

— Ai mâncat *fondue* cu coniac?

— Nu prea are haz dacă eşti singur. Am nevoie de tine şi de mama. Am nevoie de amândoi.

— A, am înţeles.

— Cu puţin noroc, s-ar putea să mă întorc în weekend. O să mergem la un film, sau vedem noi.

— Am de scris un eseu la spaniolă, dacă nu te superi.

— Sigur că nu. Succes. Pe ce temă e?

— Încă nu ştiu. Chestii spanioleşti. Pe curând.

— Pe curând.

„Ce altceva ţi-a mai recomandat omul? Am auzit bine? Ceva de genul: recepţionerul îţi trimite o prostituată în cameră? Ce i-o fi spus Eloise? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce i-am zis că am fost la Muzeul Einstein doar pentru că am văzut broşura pusă pe tejgheaua recepţiei?”

Se aşeză în pat, porni televizorul pe canalul BBC World News şi îl opri. Jumătăţi de adevăruri. Lumea nu îndrăzneşte să spună ceea ce ştie despre sine. După episodul Bogotá, descoperise că nu mai avea întotdeauna curajul de a face faţă singurătăţii. Poate păstrase prea multe frânturi din sine laolaltă şi un timp prea îndelungat, iar acum acestea începuseră să se destrame. Se duse la minibar, îşi turnă un

scotch cu apă minerală şi aşeză paharul pe noptieră. Doar unul, şi gata. I se făcu dor de Gail, apoi de Yvonne. Oare Yvonne lucra până târziu în noapte la mostrele trimise de Dima ori stătea în braţele soţului ei perfect? - dacă avea unul, lucru de care uneori se îndoia. Poate îl inventase ca să scape de el. Şi Perry era perfect? Probabil că da. În afară de Eloise, toate femeile aveau soţi perfecţi. Se gândi la Hector, tatăl lui Adrian. Hector, care îşi vizita fiul în fiecare miercuri şi sâmbătă, continuând asta încă şase luni, cu puţin noroc. Hector, un Savonarola secret, aşa cum îl caracterizase cineva în mod inteligent, fanatic în ceea ce privea reformarea Serviciului pe care îl iubea, ştiind că avea să piardă bătălia, chiar dacă ar fi câştigat-o.

Auzise că în prezent Comisia de Împuternicire avea propria cameră de comandă. Părea ceva normal: într-un loc ultra-ultrasecret, suspendată de cabluri sau îngropată la treizeci de metri sub pământ. Da, intrase în asemenea camere: la Miami şi Washington, când schimba informaţii cu ai lui *chers collègues* din CIA sau Agenţia pentru Combaterea Traficului de Droguri sau Agenţia pentru Controlul Traficului de Tutun, Arme de Foc şi Alcool şi Dumnezeu mai ştie ce alte agenţii. Şi părerea lui avizată era că acelea erau locuri care garantau o nebunie colectivă. Urmărise cu atenţie cum limbajul corporal se modifica pe măsură ce îndoctrinaţii se abandonau pe ei înşişi, dar renunţau şi la bunul-simţ, lăsându-se îmbrăţişaţi de lumea lor virtuală.

Se gândi la Matlock, care îşi petrecea concediile în Madeira, dar nu ştia ce era acela un hotel negru. Matlock, încolţit de Hector, scoţând din buzunar numele lui Adrian şi lansându-l ca pe un proiectil de la mică distanţă. Matlock stând la fereastra panoramică dinspre Tamisa şi revărsându-şi subtilităţile elefantine, întâi băţul, după aceea morcovul, apoi ambele. Ei, bine, Luke nu muşcase din

morcov şi nici nu se ploconise. Nu că ar fi fost apăsat de o mare vină, lucru pe care l-ar fi recunoscut singur. Unul dintre calificativele anuale sunase: „insuficient de bun la manipularea oamenilor”, şi, în secret, era destul de mândru de asta. Calitatea lui mai importantă era încăpăţânarea. Rezistenţa. Faptul că se agăţa de o idee şi la bine, şi la rău: ba nu - fie că eşti înlănţuit într-o redută din junglă ori stai în celălalt fotoliu din confortabilul birou al lui Matlock de la *Lubianka-sur-Tamise,* şi bei din whisky-ul lui şi îi ocoleşti întrebările. Cineva ar putea aluneca în propriile gânduri doar ascultându-i:

— Un contract de trei până la cinci ani la şcoala de instruire, Luke, cazare elegantă pentru soţie, ceea ce te-ar ajuta după necazurile la care nu ţin să mă refer, o indemnizaţie de detaşare, aer de mare foarte plăcut, şcoli bune în apropiere... Nu ai fi obligat să-ţi vinzi casa din Londra dacă vrei să o păstrezi, mai ales acum, când preţurile au scăzut... Sfatul meu este să o închiriezi, să te bucuri de venit. Stai puţin de vorbă cu cei de la Conturi, sunt la parter, le spui că te-am sfătuit eu să mergi la ei... Deşi asta nu înseamnă că în privinţa proprietăţii suntem egalii lui Hector, puţini sunt aşa. O pauză pentru a spori sentimentul de anxietate. Luke, sper că Hector nu-ţi dă de făcut lucruri care să depăşească posibilităţile tale, pentru că uneori tu eşti credincios până la orbire, dacă m-aş putea exprima astfel... Apropo, mi s-a spus că Ollie Devereaux a căzut pradă farmecului său, lucru ce nu mi s-a părut a fi prudent din partea lui. Îţi vine să crezi că Ollie lucrează cu normă întreagă? Eu ştiam că prefera să participe doar ocazional la diverse acţiuni, nu?

Apoi, după jumătate de oră, repetând toate acestea spre beneficiul lui Hector.

— Billy Boy este cu noi sau împotriva noastră? îl întrebase Luke pe Hector la acelaşi păhărel de rămas-bun

de pe aeroportul Charles de Gaulle, când, din fericire, trecuseră la subiecte mai puţin personale.

— Billy Boy este în favoarea oricărei acţiuni care să-l apropie de rangul de cavaler. Dacă ar trebui să aleagă între paznici de vânătoare şi braconieri, el l-ar alege pe Matlock. Cu toate astea, un om care îl urăşte atât de mult pe Aubrey Longrigg nu poate fi chiar atât de rău, adăugase Hector, după ce stătuse puţin pe gânduri.

În alte circumstanţe, Luke ar fi pus la îndoială acea afirmaţie fericită, dar nu acum, în ajunul bătăliei hotărâtoare pe care Hector o dădea cu forţele întunericului.

Cum-necum, a sosit şi dimineaţa zilei de miercuri. Gail şi Perry dormiseră puţin, dar se sculaseră strălucitori şi pregătiţi pentru dejunul cu Ollie, care apoi plecase în căutarea caleştii regale, cum o numea el, în timp ce ei au alcătuit o listă cu lucruri necesare copiilor şi s-au dus la supermarketul local pentru a face cumpărăturile. Lucru deloc surprinzător, şi-au adus aminte de o expediţie similară pe care o făcuseră în St. John, în după-amiaza când Ambrose îi dusese pe poteca din pădure năpădită de vegetaţie până la Trei Hornuri, însă de data aceasta articolele cumpărate au fost mai prozaice: apă minerală şi plată, băuturi răcoritoare - „şi, da, corect, să le oferim şi Coca-Cola” (Perry) - mâncare de picnic - „copiii preferă alimentele savuroase celor dulci, chiar dacă nu-şi dau seama de asta” (Gail) - mici rucsacuri pentru fiecare, chiar dacă acestea nu poartă eticheta comerţului echitabil; două mingi de cauciuc şi o bâtă de baseball, despre care sperau că va putea fi folosită şi la crichet, „dacă e nevoie, o să-i învăţăm s-o folosească şi pe aceea - ori, mai probabil, cum băieţii sunt jucători de baseball, ne vor învăţa ei pe noi”.

Caleaşca regală a lui Ollie era de fapt o maşină de transportat cai, lungă de şase metri, cu laturile din lemn, acoperişul din pânză şi spaţii pentru doi cai în spate, cu o

despărţitură între ele, şi perne şi pături pe podea pentru fiinţe umane. Gail se aşează cu precauţie pe perne. Perry, încântat de ideea de a călători în condiţii mai dure, a sărit înăuntru după ea. Ollie a ridicat rampa şi a fixat-o. Scopul pălăriei lui negre, cu boruri late, devenise clar: era Ollie ţiganul, care pleca la târgul de cai.

Au mers cincisprezece minute, după ceasul lui Perry, şi s-au oprit cu o zguduitură pe teren moale. „Fără prostioare sau tras cu ochiul în jur”, îi prevenise Ollie. Bătea un vânt încins, iar acoperişul din pânză de deasupra lor se umfla ca o velă triunghiulară. După calculele lui Ollie, mai aveau zece minute până să ajungă la ţintă.

Luke Singuraticul, aşa îl porecliseră profesorii la şcoala pregătitoare, după numele eroului temerar dintr-un roman de aventuri de mult uitat. I se părea puţin nedrept că, la vârsta de opt ani, manifestase acelaşi sentiment al singurătăţii care îl urmărea nemilos la patruzeci şi trei de ani.

Însă el rămăsese Luke Singuraticul, şi tot aşa era şi acum, când purta ochelari cu ramă de baga şi o cravată roşie, rusească, tastând pe laptop în timp ce stătea sub cupola de sticlă, splendid iluminată, a lobby-ului spaţios al Hotelului Bellevue Palace, cu impermeabilul atârnat la vedere pe braţul unui fotoliu îmbrăcat în piele, aşezat la jumătatea drumului dintre uşile de intrare din sticlă şi Salon d’Honneur, scena mărginită de coloane a unui *apéro* oferit în acele momente de Arena Multiglobal Trading Conglomerate, după cum o indica semnul elegant din bronz ce le arăta invitaţilor drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Era Luke Singuraticul, care stătea cu ochii pe participanţi ajutându-se de numeroasele şi elegantele uşi-oglindă şi aştepta să scoată de acolo un foarte important trădător rus.

În ultimele zece minute privise cu un soi de respect pasiv

cum Emilio dell Oro şi cei doi bancheri elveţieni, imortalizaţi de Gail şi Perry drept Petrică şi Lupul, şi-au făcut intrarea, în mod voit discretă, urmaţi de un grup de bărbaţi în costume gri, apoi doi tineri saudiţi, după cum arătau, apoi o chinezoaică şi un bărbat cu umeri laţi şi ten măsliniu, pe care Luke l-a socotit în mod arbitrar a fi grec.

După aceea, într-un stol, plictisiţii puşti Armani, cei Şapte Emisari Curaţi, însoţiţi doar de Bunny Popham, care avea o garoafă la butonieră, şi fermecătorul languros Giles de Salis, purtând un baston cu măciulia de argint, care se asorta cu costumul revoltător de perfect.

‚Audrey Longrigg, unde eşti tocmai acum, când au nevoie de tine? ar fi vrut Luke să-l întrebe. Stai cu capul plecat? Înţelept individ. Un loc călduţ în Parlament şi un bilet gratis la Open-ul de la Roland Garros înseamnă una, la fel şi mita de milioane dintr-o bancă offshore şi câteva diamante în plus pentru neghioaba de nevastă-ta, fără a mai vorbi de funcţia de director ne-executiv la o nouă bancă frumoasă din City, care are miliarde de bani proaspăt spălaţi, cu care să te joci. Însă prezenţa ta în primul rând, îmbrăcat la patru ace, pentru a semna documente într-o bancă elveţiană, direct în lumina reflectoarelor, înseamnă deja prea mult în ce priveşte expunerea ta publică”, cel puţin aşa gândea Luke în momentul în care Aubrey Longrigg, chel, deşirat şi cu o expresie iritată pe faţă, urcă ţanţoş treptele - chiar Aubrey în persoană, nu doar imaginea lui - având-l alături pe Dima, cel mai mare specialist din lume în spălarea de bani.

Adâncindu-se ceva mai mult în fotoliul de piele şi ridicând puţin capacul laptopului, îşi dădu seama că dacă existase vreodată în viaţa lui ceva care să se numească momentul „evrica”, atunci el apăruse atunci şi acolo, şi nu avea să mai existe unul la fel, în timp ce, încă o dată, le mulţumi zeilor în care nu credea pentru că în toţi anii de activitate în

cadrul Serviciului nu îl văzuse niciodată pe Audrey Longrigg şi, din câte ştia el, nici Longrigg nu îl văzuse vreodată.

Chiar şi aşa, Luke îndrăzni să ridice capul şi să examineze oglinzile pentru a stabili o serie de elemente valoroase de informaţii abia când cei doi bărbaţi îl depăşiră în drum spre Salon d'Honneur, iar Dima aproape că îl ştersese în trecere.

Elementul unu: Dima şi Longrigg nu discutau unul cu celălalt. Şi probabil că nici nu discutaseră la sosire. Se întâmplase pur şi simplu ca ei să ajungă aproape unul de celălalt când urcaseră scările. Alţi doi bărbaţi veneau în urma lor - experţi-contabili serioşi, de vârstă medie, elveţieni după înfăţişare - şi, în opinia lui Luke, era posibil ca Longrigg să fi vorbit mai curând cu unul sau chiar cu amândoi decât cu Dima. Cu toate că ideea nu se susţinea prea bine - cei doi ar fi putut să stea de vorbă mai devreme -, Luke rămase precaut, pentru că niciodată nu îţi este comod să descoperi, chiar când operaţiunea la care participi este pe punctul de a da roade, că omul tău are o relaţie personală, despre care nu aveai ştiinţă, cu un actor important. În rest, privind subiectul Longrigg, încerca un sentiment de exaltare: „E aici! L-am văzut! Sunt gata să depun mărturie!"

Elementul doi: faptul că Dima a decis să dispară făcând valuri. Pentru această ocazie etalează un costum bleumarin la două rânduri dintr-o stofa reiată fin, făcut la comandă; iar în picioarele delicate, o pereche de pantofi negri italieneşti cu canafuri, din piele - care, după mintea lui plină de tot soiul de gânduri în aceste momente, nu sunt ideali pentru a fugi, dar nu va fi vorba de o fugă, ci de o retragere în ordine. Pentru un om care tocmai îşi semnase condamnarea la moarte, purtarea lui Dima i se părea lui Luke neobişnuit de degajată. Probabil era vorba de gustul anticipat al sentimentului de satisfacţie: pentru mândria unui bătrân *vor*, ce avea să fie restabilită curând, şi pentru răzbunarea

discipolului său ce fusese asasinat? Probabil că, în noianul de lucruri care îl îngrijorau, era fericit că termina cu minciuna, simularea şi ascunzişurile, şi se gândea deja la înverzita şi plăcuta Anglie care îi aştepta pe el şi familia lui. Luke cunoştea prea bine acel sentiment.

Apéro-ul e în plină desfăşurare. Din Salon d'Honneur răzbate un murmur baritonal scăzut ca volum, care creşte uneori, după care se stinge iar. Unul dintre oaspeţii salonului ţine o alocuţiune, întâi într-o rusă destul de neclară, apoi într-o engleză la fel de neclară. Petrică? Lupul? De Salis? Nu. E onorabilul Emilio dell Oro; Luke îi recunoaşte vocea; i-a auzit-o la clubul de tenis. Tăcere ca de biserică, în vreme ce se ţine un toast în cinstea cuiva. A lui Dima? Nu, în cea a onorabilului Bunny Popham, care răspunde; Luke ştie şi acea voce, iar hohotul de râs îi confirmă bănuiala. Se uită la ceas, îşi scoate telefonul mobil şi îl sună pe Ollie:

— Douăzeci de minute, dacă e punctual, spune el, după care revine din nou cu privirea la ecranul laptopului argintiu.

„Vai, Hector. Vai, Billy Boy. Aşteptaţi numai să auziţi peste cine am dat noi azi."

— Luke, înainte de a pleca, te superi dacă-ţi dau un sfat care mi-a venit cât se poate de spontan? întreabă Hector, în timp ce-şi goleşte paharul de whisky la aeroportul Charles de Gaulle.

Luke nu se supără deloc. Subiectele Adrian, Eloise şi Ben au rămas în uitare. Hector tocmai a emis o judecată privindu-l pe Billy Boy Matlock. Este anunţat zborul lui.

— În planificarea unei acţiuni operative există doar două prilejuri în care te întâlneşti cu flexibilitatea - eşti pe fază, Luke?

— Sunt pe fază, Hector.

— Întâi, când alcătuieşti planul. Noi am făcut asta. Doi, când planul este dat cu roatele în sus. Până atunci însă, ţine-te cât mai aproape de ceea ce ai decis să faci, altfel o dai în bară. Acum dă mâna cu mine.

*

Aşadar, aceea era întrebarea care stăruia în mintea lui Luke în timp ce se uita la o mulţime de prostii pe ecranul laptopului argintiu şi, cum nu mai erau multe minute până la ora stabilită, aştepta ca Dima să iasă singur din Salon d'Honneur: predica ţinută de Hector la despărţire i-a venit oare în minte *înainte* de a-i vedea pe Niki Faţă-de-Copil şi pe filozoful cadaveric ocupându-şi poziţiile pe cele două scaune cu spătar înalt aflate de o parte şi de alta a uşilor de sticlă? Ori întrebarea aceea se născuse din şocul simţit când îi văzuse acolo?

Şi cine îl numise pe acel individ *filozof cadaveric?* Perry sau Hector? Ba nu, Gail făcuse asta. Merită să te încrezi în Gail. Ea dă replicile cele mai valoroase.

Şi cum de se întâmplase ca exact în momentul când i-a zărit, rumoarea din Salon d'Honneur să crească, ajungând la un zumzet supărător, iar uşile mari - de fapt, doar una dintre ele, a văzut el imediat după aceea - s-au deschis făcându-i loc lui Dima, singur?

Deruta lui Luke nu era cauzată doar de moment, ci şi de loc. În vreme ce Dima se apropia din spatele lui, Niki şi filozoful cadaveric s-au ridicat în picioare în faţa lui, lăsându-l pe Luke ghemuit la jumătatea distanţei dintre ei, neştiind în ce direcţie să se uite.

Un val de obscenităţi rostite furios în rusă, venind de peste umărul lui, l-a anunţat că Dima se oprise brusc lângă el:

— Ce mama dracului vreţi de la mine, furnici de căcat?

Vrei să ştiţi ce fac, Niki? Mă duc să mă piş. Vrei să te uiţi? Fugi de-aici. Du-te şi te pişă pe căţeaua aia de Prinţ.

Din spatele tejghelei lui, portarul îşi înălţă capul cu discreţie. Recepţionerul neamţ, teribil de dichisit, nu reuşi să se arate la fel de discret şi se răsuci ca să vadă cine vorbea. Hotărât să se dovedească surd la toate acestea, Luke tastă fără noimă pe laptopul lui argintiu. Niki şi filozoful cadaveric rămaseră în picioare. Nici unul dintre ei nu se clinti. Probabil că ei se aşteptau ca Dima să se repeadă drept spre uşile de sticlă şi să ajungă în stradă. Însă, rostind o înjurătură de mamă la adresa amândurora, Dima continuă să traverseze lobby-ul şi intră pe coridorul care ducea spre bar. Trecu pe lângă lift şi se îndreptă spre treptele de piatră care aveau la mijloc grupul sanitar de la subsol. Când ajunse acolo, nu mai era singur. Niki şi filozoful se aflau în spatele lui, iar la vreun metru în urma acestora venea, umil, micuţul şi nebăgatul în seamă Luke, având laptopul la subsuoară şi haina de ploaie drapată peste el, pentru că simţise şi el nevoia de a merge la toaletă.

Inima lui nu mai bate nebuneşte, îşi simte picioarele şi genunchii în formă şi gata de asalt. Aude şi gândeşte cu claritate. Ţine să-şi aducă aminte că el cunoaşte terenul, în vreme ce bodyguarzii nu, şi că şi Dima îl ştie, ceea ce îi incită şi mai mult pe cei doi indivizi, ca şi cum de asta ar avea nevoie acum, să se posteze în spatele lui Dima, nu în faţa lui.

Luke este uimit de apariţia lor neaşteptată, pe care, în mod evident, nici Dima nu o înţelege. Ca şi Dima, Luke nu pricepe de ce aceşti doi oameni îl hăituiesc pe un om care nu le mai este de folos, şi care, după bănuielile lui, dar şi ale lor, va trebui să moară curând. Numai că nu aici şi acum. Nu în miezul zilei şi în văzul întregului hotel, plus în prezenţa celor Şapte Emisari Curaţi, a unui distins membru

al Parlamentului britanic şi a altor demnitari, care bagă în ei şampanie şi pişcoturi la nici douăzeci de metri depărtare de acest loc. Pe de altă parte, după cum s-a dovedit deja, Prinţul este foarte pretenţios atunci când ucide. Îi plac accidentele ori actele absurde de terorism, comise de bandiţi ceceni puşi pe jaf.

Însă asta este o discuţie ce poate fi purtată cu altă ocazie. Dacă planul „este dat cu roatele în sus”, potrivit exprimării lui Hector, atunci a sosit momentul ca Luke să apeleze la flexibilitate, un moment în care să nu se joace de-a acţiunea, ci să acţioneze, pentru a-l cita din nou pe Hector, un moment în care să-şi aducă aminte de lucrurile ce i-au fost inoculate în cadrul numeroaselor cursuri de luptă fără folosirea armelor pe care le-a urmat de-a lungul anilor, însă până acum nu s-a văzut silit să pună în aplicare nimic din cele învăţate, cu excepţia aventurii din Bogotá, când performanţa lui fusese cel mult mediocră: câteva lovituri date în orb, după care, beznă.

Însă atunci fusese vorba de gorilele unui baron al drogurilor, care beneficiaseră de avantajul surprizei, iar acum surpriza venea din partea lui. Nu avea la îndemână un foarfece, şi nici un buzunar plin de mărunţiş, şi nici şireturi înnodate, ori alte obiecte casnice, destul de ridicole, care puteau ucide şi în privinţa cărora instructorii erau atât de entuziasmaţi, însă avea un laptop de ultimă generaţie şi, datorită lui Aubrey Longrigg, şi nu numai lui, o furie uriaşă. Laptopul i-a apărut ca un prieten de nădejde la nevoie, iar în acele momente era un prieten mai bun decât curajul.

Dima întinde mâna să împingă uşa din mijlocul scării cu trepte de piatră.

Niki şi filozoful cadaveric îi suflă în ceafa, iar Luke se află în spatele lor, dar nu atât de aproape pe cât stau ei lângă Dima.

Luke este sfios. Mersul la toaletă este treaba privată a unei persoane, iar Luke este o persoană privată. Cu toate acestea, trăieşte un moment de claritate spirituală. O dată în viaţă, iniţiativa îi aparţine lui, nu altcuiva. De această dată, el este agresorul.

Uşa în faţa căreia au ajuns este câteodată încuiată din motive de securitate, aşa cum a spus Dima, pe bună dreptate, când au discutat la Paris, însă astăzi ea este descuiată. Se va deschide în mod garantat, iar asta pentru că Luke are cheia în buzunar.

Aşadar, uşa se deschide, lăsând la vedere scara destul de slab luminată. Dima este încă în frunte, însă situaţia se schimbă radical când o lovitură foarte puternică dată cu laptopul de Luke îl azvârle pe filozoful cadaveric, iar acesta se rostogoleşte pe lângă Dima fără să scoată vreun sunet de protest, dezechilibrându-l pe Niki şi oferindu-i lui Dima şansa de a-l prinde pe detestatul şi trădătorul lui bodyguard de gât, exact aşa cum, potrivit lui Perry, îşi propusese să-l ucidă pe soţul regretatei mame a Nataşei.

Încă strângându-l de gât cu o mână, Dima îl izbeşte pe Niki, pe faţa căruia a apărut o expresie de stupefacţie, cu capul de zid, ba în stânga, ba în dreapta, până când corpul inutil şi sleit se lasă moale şi cade fără glas la picioarele lui Dima, invitându-l pe acesta să-l lovească în mod repetat şi foarte tare în vintre, iar apoi în tâmplă cu tocul pantofului italienesc, nu tocmai potrivit pentru aşa ceva.

Toate acestea se petrec foarte încet şi firesc pentru Luke, deşi oarecum defazat, dar având un efect de eliberare, ca un catharsis, şi stârnindu-i un sentiment misterios de triumf. Ţinerea laptopului în ambele mâini, ridicarea lui deasupra capului şi coborârea lui rapidă, ca securea călăului pe gâtul bodyguardului cadaveric, aflat foarte convenabil la câteva trepte mai jos pe scară, avea să răscumpere orice rău i se făcuse în ultimii patruzeci de ani,

începând cu copilăria trăită în umbra unui tată-soldat cu purtări tiranice, continuând cu numeroasele şcoli private pe care le detestase, zecile de femei cu care se culcase şi regreta că o făcuse, pădurea columbiană care îl ţinuse prizonier şi terminând cu ghetoul diplomatic din Bogotá, unde comisese cel mai idiot şi mai impulsiv păcat din viaţa lui.

Nu încăpea însă nici o îndoială că gândul de a-l răsplăti pe Audrey Longrigg pentru că trădase încrederea acordată de Serviciu a fost acela care, deşi complet iraţional, i-a dat imboldul decisiv, pentru că Luke, la fel ca Hector, iubea Serviciul. Serviciul îi era şi mamă, şi tată, dar şi bucăţica lui de Dumnezeu, chiar dacă metodele lui erau uneori imponderabile.

Ceea ce, dacă se gândea mai bine, era probabil şi modul în care-i privea Dima iubiţii lui *vori.*

Cineva ar fi trebuit să urle, dar nu a făcut-o nimeni. La poalele scării, cei doi bărbaţi stau prăbuşiţi unul peste celălalt, parcă sfidând codul homofob al *vori*-lor. Dima continuă să-i tragă şuturi lui Niki, iar filozoful cadaveric deschide şi închide gura ca un peşte scos pe uscat. Răsucindu-se pe călcâie, Luke începe să urce treptele şi încuie uşa batantă, repune cheia în buzunar, apoi se alătură scenei mute de jos.

Prinzându-l de braţ pe Dima - care ţine să mai dea o ultimă lovitură de picior înainte de plecare - Luke îl conduce prin dreptul toaletelor, în susul unei scări şi apoi pe lângă o zonă nefolosită din recepţie, până când ajung la o uşă dublată cu metal pe care scrie IEŞIRE DE URGENŢĂ. Uşa aceea nu se deschide cu cheia, însă are o cutie verde, metalică, prinsă pe perete, având faţada din geam, şi dedesubt un buton roşu pentru situaţii de urgenţă precum incendiile, inundaţiile sau actele de terorism.

În ultimele optsprezece ore, Luke a studiat serios acea casetă cu butonul ei de panică şi s-a deranjat să discute cu Ollie caracteristicile ei probabile. La sugestia lui Ollie, a slăbit dinainte şuruburile de alamă care ţineau prins geamul de carcasă şi a tăiat un fir roşu, cu aspect sinistru, care ducea spre măruntaiele hotelului, legând butonul de panică de sistemul central de alarmă. După părerea speculativă a lui Ollie, efectul tăierii firului roşu trebuia să fie deschiderea uşii fără a declanşa un exod de urgenţă al personalului şi al oaspeţilor hotelului.

Îndepărtând cu mâna stângă foaia de geam slăbită, Luke dă să apese butonul roşu cu mâna dreaptă, dar descoperă că ea este temporar nefolosibilă. De aceea se slujeşte din nou de cea stângă, după care, cu o eficienţă elveţiană, uşile se dau precis în lături, aşa cum a intuit Ollie, şi dincolo de ele se vede strada, iar ziua însorită îi îmbie să iasă.

Luke îl împinge pe Dima în faţa lui şi - fie din politeţe faţă de hotel, fie din dorinţa de a arăta ca doi cetăţeni onorabili din Berna, îmbrăcaţi în costum, care au ieşit întâmplător pe stradă - se opreşte doar cât să închidă uşa în urmă şi, în acelaşi timp, să constate, cu mulţumiri recunoscătoare lui Ollie, că dinăuntru nu se aude nici un urlet de sirenă care să ceară evacuarea generală a hotelului.

La cincizeci de metri, pe cealaltă parte a străzii, se află o parcare subterană care se numeşte, destul de ciudat, Parking Casino. La etajul întâi, direct cu faţa spre ieşire, aşteaptă BMW-ul pe care Luke l-a închiriat pentru acest moment, iar în mâna dreaptă, amorţită, a lui Luke stă cheia care deblochează portierele maşinii de la distanţă.

— Isuse, Doamne, Dick, te iubesc, auzi? şopteşte Dima printre gâfâieli.

Cu mâna dreaptă încă amorţită, Luke scotoceşte în interiorul hainei, a cărei căptuşeală s-a încins, scoate mobilul şi cu arătătorul mâinii stângi apasă butonul de apel

pentru Ollie.

— Momentul de intrare trebuie să fie acum, ordonă el cu un calm maiestuos.

Maşina pentru transportat cai cobora în marşarier o pantă pronunţată, şi Ollie îi preveni pe Gail şi pe Perry că urma să intre. După aşteptarea în zona de refugiu, urcaseră pe un drum sinuos, auziseră dangătele clopotelor purtate de vaci şi simţiseră miros de fân. Opriseră, întorseseră şi dăduseră cu spatele, iar acum aşteptau din nou, dar numai cât Ollie să scoată cuiul de blocare al oblonului din spate, ridicându-l încet, ca să nu facă zgomot, şi apărând în faţa ochilor lui Perry şi Gail treptat, dinspre picioare spre pălăria neagră cu boruri largi.

În spatele lui Ollie se înălţa un grajd, iar înapoia acestuia un padoc şi doi cai tineri şi arătoşi, murgi amândoi, care s-au apropiat la trap mărunt ca să se uite la ei, după care s-au îndepărtat. Alături de grajd se ridica, impresionantă, o casă mare şi modernă, din lemn de un roşu-închis, având cornişele ieşite în afară. Casa avea verandă în fată şi în lateral, ambele închise. Cea din faţă dădea spre stradă, iar cea laterală, nu, astfel că Perry o alese pe aceasta din urmă şi anunţă:

— Merg eu primul.

Conveniseră că Ollie, fiind străin familiei, trebuia să rămână în furgonetă până când avea să fie chemat.

În timp ce înaintau, Perry şi Gail observară două camere de televiziune cu circuit închis veghindu-i de sus, una plasată pe grajd, cealaltă pe casă. Probabil că asta intra în atribuţiile lui Igor, dar acesta fusese trimis la cumpărături.

Perry apăsă butonul soneriei, dar la început nu auzi nimic. Tăcerea i se păru nefirească lui Gail, îndemnând-o să apese şi ea butonul. Pesemne nu funcţiona. Sună apoi lung, şi scurt de câteva ori, ca să-i alerteze pe cei dinăuntru. Şi, până la urmă, asta dădu roade, pentru că auziră un lipăit

grăbit de tălpi, apoi răsucirea cheii în broască, şi în prag apăru unul dintre fiii cu părul ca inul ai lui Dima: Viktor.

Însă în loc să-i salute cu un zâmbet larg până la urechi, lucru pe care Gail şi Perry şi l-ar fi dorit, Viktor se uită fix la ei şi pe faţa plină de pistrui i se ivi o expresie de derută agitată.

— Aţi găsit-o? întrebă el în engleza americană învăţată la şcoala cu internat.

Întrebarea îi era adresată lui Perry, nu şi lui Gail, pentru că Irina şi Katia apăruseră deja la uşă, şi Katia se prinsese de un picior al lui Gail şi îşi lipise capul de el, iar Irina întinsese braţele în sus să o îmbrăţişeze.

— Sora mea. Nataşa! strigă Viktor nerăbdător la Perry, uitându-se bănuitor la furgoneta pentru cai, ca şi cum Nataşa s-ar fi putut ascunde în ea. Aţi văzut-o pe Nataşa, pentru Dumnezeu?

— Mama ta unde e? întrebă Gail, desprinzându-se de fete.

Îl urmară pe Viktor pe un coridor cu pereţii lambrisaţi care mirosea a camfor, până într-o cameră de zi cu grinzi aparente, înaltă cât două niveluri, cu uşi de sticlă care dădeau spre o grădină şi spre padocul de dincolo de ea. Ghemuită în cea mai întunecată parte a încăperii, între două valize din piele, stătea Tamara, purtând o pălărie neagră cu voaletă, înaintând spre ea, Gail văzu pe sub văl că femeia îşi vopsise părul în roşu şi se dăduse cu ruj de buze pe faţă. Prin tradiţie, ruşii se aşază înainte de a pleca într-o călătorie, aşa citise Gail undeva, şi probabil că de aceea şedea Tamara în acele momente, şi de aceea stătea şi acum, şi de aceea rămăsese aşezată când Gail s-a oprit în faţa ei şi i-a privit chipul rujat şi împietrit.

— Ce s-a întâmplat cu Nataşa?

— Nu ştim, răspunse Tamara spre vidul din faţa ei.

— De ce?

Gemenii preluară controlul, iar Tamara rămase pentru moment uitată.

— S-a dus la şcoala de călărie şi nu s-a întors! declară Viktor, pe când fratele lui Aleksei, intra cu zgomot în cameră.

— Ba nu, nu s-a dus, doar a zis că se duce la călărie. Doar a spus asta, prostule! Minte, ştii că minte! - Aleksei.

— Când a plecat la şcoala de călărie? stărui Gail.

— Azi-dimineaţă. Devreme! Cam la opt! răcni Viktor, înainte ca Aleksei să poată interveni. Are o întâlnire acolo. Un fel de lecţie demonstrativă de dresaj! Tata a telefonat acum zece minute şi a zis să fim pregătiţi pentru prânz! Nataşa a spus că are întâlnirea asta la şcoală. Trebuia să se ducă acolo, că avea o înţelegere de neîncălcat!

— Şi s-a dus?

— Sigur. Igor a dus-o cu Volvo-ul.

— Prostii! - din nou Aleksei. Igor a dus-o la Berna. Nu s-au dus la nici o şcoală de călărie, idiotule! Nataşa a minţit-o pe mama.

Gail, avocata, nu se dădu bătută:

— Igor a dus-o la Berna? Unde anume?

— La gară! strigă Aleksei.

— La care gară, Aleksei, rosti Perry cu severitate. Uşor, calm. La care gară din Berna a lăsat-o Igor pe Nataşa?

— La gara mare. Gara internaţională, Isuse. Pleacă trenuri oriunde. Merge la Paris! La Budapesta! La Moscova!

— Tata i-a spus să se ducă acolo, Profesore, explică apăsat Viktor, coborând vocea, în contrast faţă de purtarea isterică a lui Aleksei.

— Dima a spus asta, Viktor? întrebă Gail.

— Dima i-a zis să se ducă la gară. Aşa a spus Igor. Vrei să îl suni pe Igor ca să vorbeşti cu el?

— Nu poate, prostule! Profesorul nu vorbeşte ruseşte! rosti Aleksei, deja aproape în lacrimi.

Perry interveni din nou, la fel de ferm ca mai devreme:

— Viktor - o clipă, Aleksei - Viktor, spune-mi încă o dată, rar. Aleksei, vorbim imediat ce-l ascult pe Viktor. Hai, Viktor.

— Aşa a zis Igor că a vrut ea, şi de aceea a lăsat-o la gara mare. Tata a spus, trebuie să mergi la gara mare.

— Şi Igor e un dobitoc! Nu a întrebat de ce! strigă Aleksei. E prea tâmpit. Îi e atât de frică de tata, că a lăsat-o pe Nataşa la gară, şi la revedere. Nu a întrebat de ce. A plecat la cumpărături. Dacă Nataşa nu se mai întoarce, nu e vina lui. Tata i-a spus să facă asta, şi el a ascultat, nu e vina lui!

— De unde ştii că nu s-a dus la demonstraţia de călărie? întrebă Gail, după ce a analizat mărturiile făcute până în acel moment.

— Viktor, te rog, spuse Perry repede, înainte ca Aleksei să intervină din nou.

— Întâi ne-au telefonat de la şcoala de călărie întrebând de Nataşa, povesti Viktor. Costă o sută şi douăzeci şi cinci ora, şi ea nu a anulat şedinţa. Trebuia să meargă la chestia aceea de dresaj. Cei de acolo aveau calul înşeuat şi în aşteptare. De aceea l-am sunat pe Igor pe mobil. Unde e Nataşa? La gară, a spus el, din ordinul tatei.

— Cu ce era îmbrăcată? vru Gail să ştie, întorcându-se spre Aleksei, care era disperat.

— Nişte blugi largi. Şi ceva ca o rubaşcă rusească. Ca o cămaşă de culac. Poartă numai lucruri lălăi. Spune că nu-i place ca băieţii să se uite după fundul ei.

— Are bani? - tot către Aleksei.

— Tata îi dă cât vrea ea. O răsfaţă total! Noi primim câte o sută pe lună, şi ea cam cinci sute. Pentru cărţi, haine, pantofi, după care e înnebunită; luna trecută, tata i-a cumpărat o vioară. Vioara aia costă milioane.

— Şi ai încercat să o suni? - Gail către Viktor.

— De multe ori, spuse Viktor, care reuşi să se calmeze ca un om în toată firea. Toată lumea a încercat. De pe telefonul lui Aleksei, al meu, al Katiei, al Irinei. Nici un răspuns.

Amintindu-şi de prezenţa ei, Gail o întrebă pe Tamara:

— Ai încercat să o suni?

Nici un răspuns din partea ei.

Gail, către cei patru copii:

— Cred că ar trebui să mergeţi în camera cealaltă cât eu discut discret cu Tamara. Dacă sună Nataşa, trebuie să vorbesc eu prima cu ea. De acord?

Cum în colţul întunecos unde stă Tamara nu mai exista nici un scaun, Perry trase o bancă sprijinită pe doi urşi sculptaţi în lemn, iar el şi Gail se aşezară pe ea, urmărind cum ochii mici şi negri ai femeii treceau de la unul la celălalt, fără să se oprească la vreunul.

— Tamara, zise Gail. De ce se teme Nataşa să se întâlnească cu tatăl ei?

— Va avea un copil.

— Ţi-a spus ea?

— Nu.

— Dar ai observat.

— Da.

— De cât timp ai băgat de seamă?

— Nu are importanţă.

— Din Antigua?

— Da.

— Ai discutat cu ea?

— Nu.

— Cu tatăl ei?

— Nu.

— De ce nu ai vorbit cu Nataşa?

— O urăsc.

— Ea te urăşte?

— Da. Mama ei a fost o târfă. Iar acum şi Nataşa. Nu e surprinzător.

— Ce se va întâmpla când va afla tatăl ei?

— Poate o va iubi mai mult. Poate o va ucide. Dumnezeu hotărăşte asta.

— Ştii cine e tatăl?

— Poate sunt mai mulţi. De la şcoala de călărie. De la şcoala de schi. Poate poştaşul, sau Igor.

— Şi nu ai idee unde este acum?

— Nataşa nu mi se confesează.

Afară începuse să plouă. În padoc, cei doi murgi frumoşi se loveau cap în cap, în joacă. Gail, Perry şi Ollie stăteau adăpostiţi după furgoneta pentru cai. Ollie vorbise cu Luke pe mobil. Luke nu putuse vorbi clar cu el, pentru că îl avea în maşină pe Dima. Însă mesajul pe care Ollie îl transmitea acum nu suporta nici o amânare. Glasul îi rămăsese calm, dar în exprimarea lui cockney apăruseră semne de încordare:

— Trebuie s-o ştergem de aici imediat. Au avut loc evenimente grave, şi nu putem reţine convoiul pentru o singură barcă. Nataşa are numerele lor de mobil, şi ei îl au pe al ei. Luke nu vrea să dăm nas în nas cu Igor, şi nici noi nu vrem asta. Spune să îi sui pe toţi imediat în maşină, te rog, Perry, şi să ne punem coada pe spinare, acum, ai înţeles?

Perry era la jumătatea drumului spre casă, când Gail îl trase într-o parte:

— Ştiu unde este, zise ea.

— Pari să ştii o mulţime de lucruri care mie-mi sunt străine.

— Nu chiar atât de multe. Suficiente. Mă duc să o găsesc. Vreau să mă ajuţi. Fără eroisme, fără chestii din acelea, că

sunt femeie şi altele. Tu şi Ollie duceţi familia de aici. Eu o să vin cu Nataşa, după ce o găsesc. Asta o să-i spun lui Ollie, şi trebuie să ştiu dacă am sprijinul tău.

Perry îşi duse amândouă mâinile la tâmple, ca şi cum ar fi uitat ceva, apoi le lăsă să cadă, exprimându-şi resemnarea.

— Unde e?

— Unde e Kandersteg?

— Mergi până la Spiez şi iei trenul Simplon în susul muntelui. Ai bani?

— Din belşug. Banii lui Luke.

Perry se uită neajutorat spre casă, apoi la Ollie cel mare, cu pălăria lui neagră, aşteptând agitat alături de furgoneta pentru cai. Apoi din nou la Gail.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şopti el uimit.

— Ştiu, murmură ea.

15

În situaţii de urgenţă, Perry Makepiece era cunoscut de tovarăşii de ascensiuni drept un om care gândea limpede şi manifesta hotărâre când trebuia să acţioneze, iar el se mândrea cu faptul că nu vedea o mare diferenţă între cele două calităţi. Se temea pentru Gail, fiind conştient de nesiguranţa ce pândea acea operaţiune, îngrozit de graviditatea Nataşei, de ideea că Gail socotise necesar să ascundă asta faţă de el. În acelaşi timp, el îi respecta motivele şi se învinuia pentru existenţa lor. Imaginea Tamarei, bolnavă de nervi din cauza geloziei ei faţă de Nataşa, la fel ca o zgripţuroaică desprinsă dintr-un roman dickensian, îl dezgusta şi mai aplana sentimentele de îngrijorare pentru Dima. Ultimele imagini care-i rămăseseră în minte cu Dima, cele văzute în sala de masaj, îl mişcaseră într-atât, încât nu se mai înţelegea pe sine: „Un infractor de-o viaţă întreagă ce refuza pocăinţa, un criminal după propriile mărturisiri şi un specialist neîntrecut în spălarea banilor este în răspunderea mea, îmi este prieten”. Deşi îl respecta mult pe Luke, regreta că Hector trebuise să-i cedeze comanda pe teren adjunctului său într-un moment în care operaţiunea se îndrepta fie spre rezultatul dorit, fie spre un eşec total.

Însă reacţia lui la acea furtună perfectă a fost aceeaşi pe care ar fi avut-o în cazul în care coarda s-ar fi rupt sub el pe un versant periculos de stâncă: „Stai calm, evaluează riscurile, ai grijă de căţărătorii cei mai slabi, găseşte o

cale”. Exact asta făcea acum, când stătea ghemuit în furgonetă, împreună cu copiii naturali şi adoptaţi ai lui Dima răspândiţi în jurul lui într-unul din compartimente, având umbra Tamarei în faţă, văzută în dungi, printre leaţurile din care era alcătuită despărţitura. „Ai două fetiţe rusoaice şi doi adolescenţi ruşi şi o rusoaică labilă mintal în grijă, şi sarcina ta este să-i duci pe vârful muntelui fără ca nimeni să bage de seamă. Ce faci? Răspuns: continui ce ai început.”

Într-un acces de galanterie, Viktor ceruse să o însoţească pe Gail unde se ducea, lui nu-i păsa, oriunde. Aleksei îl luase peste picior, spunând că Nataşa voia să fie băgată în seamă doar de tatăl ei, şi că Viktor voia să fie băgat în seamă doar de Gail. Fetiţele nu acceptau să plece nicăieri fără Gail. Voiau să rămână în casă şi să o apere până ea se întorcea cu Nataşa. Igor avea să le poarte de grijă în acel răstimp. La rugăminţile lor, Perry, lider de grup înnăscut, repetase acelaşi răspuns, răbdător, dar apăsat:

— Dima vrea ca voi să mergeţi cu noi imediat. Nu, este o călătorie misterioasă. Doar v-a spus asta. Veţi afla când ajungem, dar e un loc interesant, şi nu aţi mai fost acolo până acum. Da, el va veni la voi diseară. Viktor, ia valizele astea două, iar tu, Aleksei, pe acelea două. Nu e nevoie să încui, Katia, pentru că Igor s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta. Şi pisica rămâne. Pisicile ţin la anumite locuri mai mult decât oamenii. Viktor, unde sunt icoanele mamei tale? În valiză. Bine. Al cui este ursuleţul acela? Ei, şi el trebuie să meargă cu noi, nu? Igor nu are nevoie de ursuleţ, dar voi, da. Şi, toată lumea, vă rog să vă duceţi la toaletă acum, chiar dacă nu vi se pare necesar.

În furgonetă, fetele au stat la început mute, apoi au devenit brusc zgomotoase şi vesele, în mare măsură din cauza lui Ollie şi a pălăriei lui negre cu boruri late, pe care şi-a scos-o cu un aer solemn, după care a făcut o

plecăciune, poftindu-le în caleaşca lui regală. Toată lumea trebuia să strige ca să se facă auzită. Furgonetele pentru transportul cailor nu sunt izolate fonic.

— Unde mergem? - ţipară fetele.

— La Şcoala Eton - Viktor.

— Secret - Perry.

— Al cui secret? - fetele.

— Al lui Dima, proastelor! - Viktor.

— Cât o să lipsească Gail?

— Nu ştiu. Depinde de Nataşa - Perry.

— Vor ajunge acolo înaintea noastră?

— Nu cred. - Perry.

— De ce nu ne putem uita prin spate?

— Pentru că încălcaţi legile elveţiene! strigă Perry, dar fetele tot au trebuit să se aplece în faţă ca să-l audă. Elveţienii au legi pentru toate! Privitul prin partea din spate a unei furgonete pentru cai, aflate în mişcare, este o infracţiune foarte gravă! Cei care fac asta stau la închisoare multă vreme! Mai bine vedeţi ce v-a pus Gail în rucsacuri!

Băieţii se lăsară mai greu convinşi.

— Trebuie să ne jucăm cu chestiile astea pentru copii? exclamă cu uimire Viktor, strigând ca să acopere vâjâitul curentului de aer şi arătând spre un disc Frisbee care ieşea puţin dintr-o geantă de piele.

— Asta-i planul!

— Credeam că o să jucăm crichet - din nou Viktor.

— Ca să putem merge la Eton! - Aleksei.

— Vom încerca! - Perry.

— Înseamnă că nu mergem la munte!

— De ce?

— Nu poţi juca crichet la munte! Nu există suprafeţe plate! Fermierii se supără. Înseamnă că mergem undeva unde e teren plat, corect?

— V-a spus Dima că e vorba de un loc plat?

— Dima e ca tine! Misterios! Poate că are probleme mari! Poate are poliţia pe urmele lui! ţipă Viktor, evident atras de acea idee.

Însă Aleksei se înfierbântase:

— Nu trebuie să întrebi asta! Nu e frumos. E ruşine să întrebi aşa ceva despre tatăl tău, prostule. La Eton or să te ucidă pentru aşa ceva.

Viktor scoase discul Frisbee şi, hotărând să aibă o părere mai bună despre el, se apucă să-i testeze echilibrul în curentul format în maşină.

— Bine, retrag întrebarea! răcni el. Retrag tot ce-am spus! Tata nu e în rahat şi poliţiştii îl iubesc. Problema se revocă, bine? Nici nu am pus întrebarea asta. Este o fostă-întrebare! - ceea ce, în ciuda atmosferei glumeţe, îl făcu pe Perry să se gândească dacă nu cumva băieţii mai fuseseră transportaţi în secret cu altă ocazie: probabil pe vremea când stăteau la Perm, iar Dima îşi executa ascensiunea prin forţă.

— Domnilor, pot să vă întreb ceva? interveni el, făcându-le semn să se aplece până când ajunseră să se ghemuiască pe podea. O să petrecem ceva timp împreună, nu?

— Da.

— Atunci, poate nu mai folosiţi cuvinte urâte faţă de mama şi de fetiţe. Dar nici faţă de Gail.

Se consultară şi ridicară din umeri. „Bine. Fie şi aşa. Vei vedea dacă ne pasă.” Însă Viktor nu se lăsă. Îşi făcu palmele pâlnie la gură şi şopti tare la urechea lui Perry, astfel încât fetele să nu audă ce zicea el.

— Marea înmormântare, ştii? Cea la care am fost la Moscova? Tragedia. Mii de îndoliaţi, nu?

— Ce e cu ea?

— A început ca un accident rutier, da? Mişa şi Olga au murit într-un accident de maşină. Minciuni. Nu a fost nici un accident. Cineva a tras cu arma în ei. Cine i-a omorât? O

adunătură de ceceni demenţi care nu au furat nimic şi au cheltuit o avere pe gloanţe de Kalaşnikov. De ce? Pentru că-i urăsc pe ruşi. Prostii. Nu a fost vorba de nici un cecen!

Aleksei îl lovi cu pumnii, încercând să-i pună palma peste gură, dar Viktor îl împinse deoparte.

— Întreabă pe oricine din Moscova, oricine ştie câte ceva. Întreabă-l pe prietenul meu, Piotr. Mişa a fost eliminat. S-a pus cu mafia. De aceea l-au eliminat. Şi pe Olga la fel. Acum vor încerca să-l radă şi pe tata, înainte să-l ridice poliţia. Adevărat, mamă? strigă el la Tamara printre leaţuri. Acela a fost ceea ce ei numesc un mic avertisment, ca să le arate tuturor cine e şeful! Mama ştie toate astea. Ştie totul. A stat doi ani în închisoare la Perm pentru şantaj şi extorcare. Câteodată era interogată şi şaptezeci şi două de ore încontinuu. Au bătut-o de-a făcut pe ea. Piotr a văzu dosarul ei. S-au folosit metode dure. În mod oficial. Adevărat, mamă? De aceea nu mai vorbeşte cu nimeni, ci numai cu Dumnezeu. Au bătut-o până a uitat de toate. Alo, mamă! Te iubim!

Tamara se trage mai departe, în umbră. Telefonul lui Perry sună. Luke, crispat şi foarte precaut:

— Totul e în regulă? se interesează el.

— Deocamdată, da. Ce face amicul nostru? întreabă Perry, referindu-se la Dima.

— E fericit şi stă alături de mine în maşină. Vă transmite cele mai bune salutări.

— La fel şi noi, răspunde Perry cu fereală.

— De acum înainte, dacă există posibilitatea, trebuie să mergem în grupuri mici. Aşa e mai uşor să ne deplasăm şi suntem mai greu de identificat. Puteţi să-i deghizaţi puţin pe băieţi?

— Cum?

— Ca să pară diferiţi unul faţă de celălalt. Ca să nu arate ca nişte gemeni.

— Sigur.
— Şi să luaţi un tren care e aglomerat. Poate îi şi dispersaţi. Câte un băiat în fiecare vagon, tu şi fetele în altul. Pune-l pe Harry să cumpere bilete pentru voi din Interlaken, ca să nu staţi toţi la rând la acelaşi ghişeu. Ai înţeles?
— Înţeles.
— Vreo veste de la Doolittle?
— E prea curând. Abia a plecat.
Era prima oară că discutau direct despre dezertarea lui Gail.
— Procedează corect. Să nu o faci să creadă altceva. Să-i spui asta.
— Da.
— E un dar ceresc şi trebuie să reuşească. Luke vorbeşte în şarade. Nu are de ales. Dima stă chiar alături de mine în maşină.
Trecând cu grijă pe lângă fete, Perry îl bate pe Ollie pe umăr şi-i strigă în ureche instrucţiunile corespunzătoare.

Katia şi Irina şi-au găsit cornurile cu brânză şi stau cap în cap, mestecând şi murmurând una către cealaltă. Din când în când, se întorc să se uite la Ollie şi izbucnesc în râs sau chicotesc. La un moment dat, Katia întinde mâna să-i atingă pălăria, dar îşi pierde curajul. Gemenii s-au aşezat la un joc de şah de buzunar şi mănâncă banane.
— Fete şi băieţi, următoarea oprire la Interlaken! strigă Ollie peste umăr. O să parchez la gară şi o să ia primul tren cu doamna şi cu bagajele. Voi, drăguţilor, faceţi o plimbare şi mâncaţi câte un cârnat, poate, după care mă urmaţi la deal, dar de voie. Fericit şi de acord, Profesore?
— Toţi fericiţi şi de acord, confirmă Perry, după ce le-a consultat pe fete.
— Hei, noi nu suntem deloc fericiţi, strigă Aleksei în semn

de protest şi se lasă să cadă pe spate cu braţele în lături. Ne simţim mizerabil!

— Ai vreun motiv anume? întreabă Perry.

— Toate motivele din lume! Mergem la Kandersteg, ştiu asta! Nu mai merg niciodată la Kandersteg, niciodată! Nu vreau să urc stânci, nu sunt muscă, am ameţeli şi nu-mi place tovărăşia lui Max!

— Greşeşti din toate punctele de vedere, spune Perry.

— Vrei să spui că nu mergem la Kandersteg?

— Exact.

„Însă Gail acolo se duce”, gândeşte el, aruncând pe furiş o privire către ceas.

Pe la ora trei, graţie unei legături feroviare convenabile la Spietz, Gail găsise casa. Nu fusese greu. Întrebase la poştă: „Ştie cineva un instructor de schi pe nume Max, un instructor particular, nu de la şcoala de schi oficială, ai cărui părinţi au un hotel?” Doamna corpolentă de la *guichet* nu era sigură, astfel că l-a consultat pe un bărbat care sorta corespondenţa; el părea că ştie, dar pentru maximă certitudine l-a întrebat pe băiatul care încărca pachetele în căruciorul mare, vopsit în galben, şi răspunsul a venit ca la telefonul fără fir: „Hotelul Rössli, de pe strada principală, pe dreapta, sora lui lucrează acolo”.

Strada principală era ameţitoare din cauza soarelui neobişnuit de strălucitor şi a munţilor de o parte şi de alta, care erau împresuraţi de o ceaţă subţire. Câţiva câini de culoarea mierii se soreau pe trotuar, iar alţii se adăpostiseră sub copertinele magazinelor. Vilegiaturişti cu bastoane şi pălării se uitau prin vitrinele magazinelor de suvenire, iar pe terasa hotelului Rössli câţiva oameni stăteau la mese şi mâncau tort şi îngheţată ori beau frappé folosind paie pentru a sorbi din paharele înalte.

O fată cu păr roşcat, într-un costum naţional elveţian, era

singura persoană care servea la mese, iar când Gail a încercat să i se adreseze, ea i-a spus să ia loc şi să-şi aştepte rândul, astfel că în loc să plece indignată, cum ar fi reacţionat în mod normal, Gail se aşeză cuminte, iar când fata a venit, a comandat o cafea pe care de fapt nu o dorea, apoi a întrebat-o dacă nu cumva era sora lui Max, marele ghid montan, la care tânăra a arborat un zâmbet vesel, părând să se distreze copios.

— Ei, încă nu este ghid, nu oficial şi nu mare, nu ştiu! Întâi să treacă examenul, care este foarte greu, spuse ea, mândră de engleza ei şi încântată să o exerseze. Din păcate, Max a început cam târziu. Mai demult a vrut să se facă arhitect, dar nu i-a plăcut să plece din vale. De fapt, e un visător, dar să bat în lemn, acum s-a mai potolit, şi anul viitor va putea da examenul. Aşa sperăm! Probabil că azi este în munţi. Vreţi să o chem pe Barbara?

— Barbara?

— E foarte, foarte drăguţă. Noi am spus că l-a transformat cu totul. Era şi vremea, recunosc!

Blüemli. Sora lui Max scrise numele pe o pagină dublă, smulsă din blocnotesul ei.

— În elveţiană înseamnă floricică, dar poate însemna şi floare mare, pentru că elveţienilor le place să diminutiveze orice lucru la care ţin. Ultima cabană nouă de pe stânga, după ce treceţi de şcoală. Tatăl Barbarei a construit-o pentru ei. De fapt, cred că Max a fost foarte norocos.

Blüemli era casa idilică a oricărui cuplu de tineri, construită din pin, şi arăta nou-nouţă, cu jardiniere la ferestre, perdele din pânză roşie cu dungi şi un horn roşu, ca să se asorteze, plus o inscripţie scrijelită de mână sub acoperiş, cu litere gotice, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru bunătatea lui. Grădina din faţă era un petic de peluză proaspăt cosită, cu un leagăn nou, o piscină gonflabilă şi un grătar neatins, şi cu lemne de foc crăpate şi

stivuite impecabil alături de uşa pe care erau pictaţi cei şapte pitici.

Gail nu ar fi rămas surprinsă dacă acea casă ar fi fost una virtuală, nu reală, dar nimic nu o mai putea surprinde. Cazul nu luase o turnură proastă, ci pur şi simplu devenise extrem de nefericit: dar nu mai nefericit decât numeroasele cazuri pe care le analizase în timpul călătoriei cu trenul şi pe care le analiza şi acum, când apăsă butonul soneriei şi auzi o femeie strigând binedispusă: „*En Momänt, bitte, d'Barbara chunt grad!*” şi, deşi asta nu era nici germană, nici germană elveţiană, Gail înţelese că Barbara avea să iasă într-o clipă. Şi, respectându-şi cuvântul, Barbara apăru: o femeie înaltă, politicoasă, suplă, atrăgătoare, foarte plăcută, care era doar cu puţin mai în vârstă decât ea.

— *Grüessech,* spuse ea şi, după ce surprinse zâmbetul nedumerit al lui Gail, trecu pe nerăsuflate la engleză: Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Prin uşa deschisă, Gail auzi scâncetele plângăreţe ale unui sugar. Respiră adânc şi zâmbi.

— Sper. Eu sunt Gail. Eşti Barbara?

— Da. Da, eu sunt!

— Caut o fată înaltă cu părul negru, pe nume Nataşa, o rusoaică.

— E rusoaică? Ei, n-am ştiut asta. Poate că aşa se explică anumite lucruri. Eşti cumva doctoriţă?

— Îmi pare rău, dar nu sunt. De ce?

— Da, în fine, e aici. Nu ştiu de ce. Poţi intra, te rog? Trebuie să mă ocup de Anni. Îi ies dinţii.

Păşind iute înăuntru în urma femeii, Gail simţi imediat mirosul dulceag, curat, de copil dat cu pudră de talc. Un şir de papuci din pâslă, cu urechi de iepure, care atârnau de nişte cârlige de alamă, o invita să-şi scoată pantofii murdari de oraş. Barbara o aşteptă să-şi pună o pereche în picioare.

— De când e aici? vru Gail să ştie.

— De o oră. Poate ceva mai mult.

Gail o urmă într-o cameră de zi aerisită, cu uşi largi care dădeau spre o a doua grădină, nu prea mare. În mijlocul încăperii se afla un ţarc, iar în el stătea în şezut o fetiţă cu bucle aurii, molfăind o păpuşă de cârpă, în timp ce alte jucării, noi, erau împrăştiate în jurul ei. Şi, lipită de perete, pe un taburet scund, era Nataşa, ţinându-şi capul plecat, rezemat de braţele încrucişate, şi având faţa ascunsă de păr.

— Nataşa?

Gail îngenunche lângă ea şi îi puse o mână pe ceafă, cuprinzându-i-o. Nataşa se crispă, apoi lăsă mâna să rămână unde era. Gail îi rosti numele din nou. Fără nici un rezultat.

— E bine că ai venit, te asigur, spuse Barbara, vorbind cântat ca în elveţiană, după care ridică fetiţa şi o puse pe umăr ca s-o mai liniştească. Voiam să-l chem pe doctorul Stettler. Ori poate poliţia, nu ştiam exact. Era o problemă. Serios.

Gail continuă să o mângâie pe păr pe Nataşa.

— A sunat la uşă când o hrăneam pe Anni, nu la biberon, ci în cel mai bun mod. Acum avem vizor la uşă, pentru că în zilele astea nu se ştie niciodată. M-am uitat, o aveam pe Anni la sân, am zis: „Ei, bine, e o fată normală la uşa mea, foarte frumoasă, recunosc, şi care vrea să intre, poate să stabilească o întâlnire cu Max, el are multe cliente, mai ales tinere, pentru că arată foarte interesant, sigur”. Aşa că ea a intrat, s-a uitat în jur, a văzut-o pe Anni, m-a întrebat în engleză - nu ştiam că e rusoaică, nu te gândeşti la asta, deşi ar trebui în zilele noastre, eu am crezut că poate e evreică sau italiancă - „Eşti sora lui Max?” Şi eu i-am zis că nu, „Nu sunt sora lui, sunt Barbara, soţia lui, dar tu cine eşti şi cu ce te pot ajuta? Sunt o mamă ocupată, poţi vedea şi tu asta. Vrei să-ţi fac o programare la Max, eşti alpinistă? Cum

te cheamă?” Şi atunci mi-a spus că e Nataşa, dar începusem deja să-mi pun o serie de întrebări.

— Ce fel de întrebări?

Gail trase un scaun şi se aşeză alături de Nataşa. Cu braţul petrecut pe după umărul fetei cu blândeţe, o făcu să-şi apropie capul de al ei, până când tâmplele li se lipiră strâns.

— Păi, dacă nu cumva ar fi vorba de droguri. Cu tinerii de azi, nu ai cum să ştii, zise Barbara indignată, amintind de o persoană de două ori mai vârstnică. Şi, sinceră să fiu, în cazul străinilor, mai ales englezi, drogurile sunt pretutindeni, poţi să-l întrebi pe doctorul Stettler. Fetiţa scoase un ţipăt, şi ea o calmă. Şi cu Max de faţă, cei tineri care merg cu el, Dumnezeule, chiar şi în adăposturile de pe munte, tot iau droguri! Bine, înţeleg treaba cu alcoolul. Dar nu pe aceea cu ţigările, normal. I-am oferit cafea, ceai, apă minerală. Poate nu m-a auzit, nu mi-am dat seama. Poate a avut o experienţă nefericită, cum spun hipioţii. Însă cu copilul aici, mi-e jenă s-o spun, chiar m-am temut puţin.

— Nu l-ai sunat pe Max?

— Când e sus pe munte? Când are oaspeţi? Ar fi groaznic pentru el. Şi-ar închipui că ea este bolnavă şi ar coborî imediat.

— Ar crede că Anni e bolnavă?

— Păi, bineînţeles! Făcu o pauză şi analiză din nou întrebarea, lucru pe care, bănui Gail, nu-l făcea prea des. Crezi că Max ar fi coborât pentru Nataşa? Asta e cu totul ridicol!

Luând-o pe Nataşa de braţ, Gail o ridică delicat în picioare, iar când rămase dreaptă, o îmbrăţişă, apoi o conduse spre uşă, o ajută să-şi pună încălţămintea de stradă, făcu şi ea acelaşi lucru şi o sprijini să traverseze peluza impecabilă. Imediat ce a ieşiră pe poartă, îl sună pe Perry.

Îl mai sunase din tren şi încă o dată când ajunsese în sat. Promisese că îi va telefona pas cu pas pentru că Luke, având-ul pe Dima alături, nu putea vorbi cu ea, de aceea trebuia să-l folosească pe Perry drept intermediar. Din vocea lui îşi dădu seama că apăruseră probleme. Cu cât el era mai potolit, cu atât mai complicate erau în realitate lucrurile, motiv pentru care presupuse că se petrecea cine ştie ce. La rândul ei se exprimă cât putu de calm, ceea ce probabil că-i transmise lui un semnal diferit.

— E bine. Bine, ai înţeles? O am lângă mine, e vie şi sănătoasă, plecăm la drum. Acum mergem spre gară. Avem nevoie de ceva timp, atâta tot.

— Cât timp?

Acum Gail era aceea care trebuia să-şi controleze cuvintele, pentru că Nataşa stătea agăţată de braţul ei.

— Suficient ca să ne oblojim sufletele şi să ne aranjăm, ca să arătăm mai bine. Şi încă ceva.

— Ce anume?

— Să nu întrebe nimeni unde am fost amândouă, înţelegi? Am avut o criză minoră, am depăşit-o. Viaţa merge înainte. Nu contează când ajungem. Problema e de aici înainte: fără întrebări adresate părţii în suferinţă. Fetele vor fi bine. De băieţi nu sunt sigură.

— Şi ei vor fi. Mă ocup eu de asta. Dick va fi din cale-afară de încântat. O să-i povestesc chiar acum. Grăbeşte-te.

— Încercăm.

În trenul aglomerat care mergea spre vale nu avuseseră ocazia să stea de vorbă, lucru care nu conta, pentru că Nataşa nu se arătase dornică de sporovăială; era încă în stare de şoc, şi uneori părea să nu fie conştientă de prezenţa lui Gail lângă ea. Însă în trenul de la Spietz, după încercările lui Gail de a o convinge, Nataşa începu să se trezească. Stăteau alături într-un vagon clasa întâi şi se

uitau fiecare drept în faţă, aşa cum făcuseră în cortul de la Trei Hornuri. Seara cobora cu repeziciune, iar ele erau singurele pasagere din compartiment.

— Sunt aşa de..., izbucni fata, prinzând-o pe Gail de mână, dar fără a reuşi să încheie ce avea de spus.

— Mai aşteptăm, rosti Gail cu fermitate în glas către Nataşa, care stătea cu capul întors. Avem vreme. Agăţăm sentimentele în cui, ne bucurăm de viaţă şi aşteptăm. Asta e tot ce trebuie să facem. Mă auzi?

Semn din cap.

— Atunci, stai mai dreaptă. Nu-i nevoie să dai drumul mâinii mele, dar ascultă. Peste câteva zile o să ajungi în Anglia. Nu sunt sigură dacă fraţii tăi au idee de asta, dar ei ştiu că participă la o călătorie misterioasă, care urmează a începe în câteva zile. Însă mai întâi veţi face o scurtă escală la Wengen. Iar în Anglia îţi vom găsi o doctoriţă foarte bună - a mea - şi-ţi vei pune ideile în ordine, după care vei hotărî. În regulă?

Semn din cap.

— Până atunci însă, nici măcar nu ne gândim la asta. Ştergem totul din minte. Să scapi de rochia asta largă pe care o porţi acum - şi o trase cu afecţiune de mânecă - şi să te îmbraci în ceva frumos, ceva care să-ţi stea bine. Nu se vede nimic, te asigur. Vrei să faci asta?

Voia.

— Toate deciziile aşteaptă până ajungi în Anglia. Nu trebuie să fie decizii proaste, ci decizii de bun-simţ. Şi le vei lua cu calm. Când ajungi în Anglia, nu înainte. Pentru tatăl tău, dar şi pentru tine. Da?

— Da.

— Încă o dată.

— Da.

Oare Gail ar fi vorbit la fel dacă Perry nu i-ar fi spus că aşa voia Luke să se desfăşoare lucrurile? Că acela era cel

mai nepotrivit moment în care Dima să primească o ştire cutremurătoare?

Din fericire, da, aşa ar fi procedat. Ar fi avut acelaşi discurs, cuvânt cu cuvânt, fără să se prefacă. Ar fi fost ea însăşi. Ştia despre ce vorbea. Şi îşi spunea asta chiar în momentul în care trenul lor a intrat în gara Interlaken Ost, de unde aveau să ia altă garnitură, de-a lungul văii, spre Lauterbrunnen şi Wengen, când observă că un poliţist elveţian în uniformă de vară, elegantă, mergea pe peronul pustiu către ele, şi că alături de el păşea un bărbat cu o faţă cenuşie, purtând un costum gri şi pantofi cafenii, iar pe chipul poliţistului era înţepenit un zâmbet îndurerat care, în orice ţară civilizată, îţi dă de înţeles că tu nu prea ai multe motive să zâmbeşti.

— Vorbiţi englezeşte?

— Cum de-aţi ghicit? răspunzând la zâmbet.

— Probabil după ten, spuse el - lucru ce i s-a părut cam impertinent pentru un poliţist elveţian. Însă tânăra doamnă nu este englezoaică - aruncând o privire spre părul negru al Nataşei şi spre înfăţişarea ei uşor asiatică.

— Ei, de fapt, ar putea fi, înţelegeţi? În zilele acestea, putem fi orice, îi răspunse Gail pe un ton la fel de jovial.

— Aveţi paşapoarte britanice?

— Eu, da.

Şi bărbatul cu faţă cenuşie zâmbi, ceea ce o făcu să îngheţe. Vorbea cam prea bine englezeşte.

— De la Serviciul Elveţian de Imigrări, anunţă el. Efectuăm verificări la întâmplare. Îmi pare rău, dar în prezent, cu graniţele deschise, descoperim că anumite persoane, care ar trebui să aibă viză, nu au. Nu multe, dar destule.

Cel în uniformă reveni:

— Biletele şi paşapoartele, vă rog. Vă supăraţi? Dacă vă supăraţi, vă ducem până la secţia de poliţie şi facem

verificarea acolo.

— Sigur că nu ne supărăm. Aşa e, Nataşa? Ne dorim doar ca toţi poliţiştii să fie la fel de politicoşi ca dumneavoastră, spuse Gail cu vioiciune.

Scotocind în poşetă, îşi scoase la lumină paşaportul şi biletele şi le dădu poliţistului în uniformă, care le examină cu încetineala suplimentară pe care poliţiştii din întreaga lume sunt învăţaţi să o evidenţieze cu scopul de a mări nivelul de stres al cetăţenilor cinstiţi. Cel cu costum gri se uită peste umărul celui în uniformă, apoi luă şi el paşaportul în mână şi făcu acelaşi lucru, după care i-l înapoie şi se întoarse zâmbind spre Nataşa, care avea deja paşaportul pregătit.

„Iar ceea ce a făcut cel în costum a fost, după cum a spus Gail ulterior, când le-a povestit episodul lui Ollie, Perry şi Luke, fie o dovadă de incompetenţă, fie una de inteligenţă. S-a purtat ca şi cum paşaportul unei minore de origine rusă prezenta mai puţin interes pentru el decât acela al unei adulte din Anglia. A mers la pagina cu viza, a revenit la fotografie, a comparat-o cu chipul, a zâmbit cu o admiraţie evidentă, a zăbovit un moment la numele ei scris cu litere latine şi chirilice, şi i l-a restituit spunând binedispus: «Mulţumesc, doamnă».”

— Veţi sta mult în Wengen? întrebă poliţistul, înapoindu-i biletele lui Gail.

— Cam o săptămână.

— În funcţie de vreme, probabil, da?

— A, noi, englezii, suntem atât de obişnuiţi cu ploaia, că nici n-o mai băgăm în seamă.

Trenul următor le aştepta la peronul 2, cu plecare peste trei minute, ultima legătură din acea seară, „de aceea nu trebuie să-l scăpaţi, altfel va trebui să petreceţi noaptea în Lauterbrunnen”, le sfătui poliţistul politicos.

Nataşa vorbi din nou abia când acel ultim tren din zi

urcase deja jumătate de munte. Până atunci stătuse îngândurată, într-o stare de furie, din câte se părea, privind pe geamul întunecat, pe care îl făcea să se aburească, procedând ca un copil, după care îl ştergea cu gesturi nervoase. Însă Gail nu reuşi să ghicească dacă Nataşa era supărată pe Max, pe poliţist şi amicul lui în costum gri ori pe sine. Brusc, fata înălţă capul şi se uită drept în ochii lui Gail.

— Dima e criminal?

— Eu cred că e un om de afaceri care are un succes deosebit, tu nu? răspunse abilă avocata.

— De aceea o să mergem în Anglia? Asta înseamnă turul misterios? Brusc, ne spune că o să mergem la şcoli mari din Anglia. Şi, neprimind răspuns, continuă: Imediat după ce am fost la Moscova, toată familia s-a purtat - a fost criminală. Întreabă-i şi pe fraţii mei. E noua lor obsesie. Vorbesc doar de crime. Îl întreabă pe marele lor prieten Piotr, care spune că lucrează pentru KGB. Dar KGB-ul nu mai există. Adevărat?

— Nu ştiu.

— Acum e FSB. Dar Piotr continuă să spună KGB. De aceea cred că minte. Piotr ştie totul despre noi. A văzut cazierele noastre. Mama a fost infractoare, soţul ei a fost infractor, Tamara a fost infractoare, tatăl ei a fost împuşcat. Pentru fraţii mei, cine vine din Perm este infractor. Poate de aceea a vrut poliţistul să-mi vadă paşaportul. „Eşti din Perm, Nataşa?” „Da, domnule poliţist, sunt din Perm. Şi sunt şi însărcinată.” „Înseamnă că eşti foarte infractoare. Nu poţi merge la şcoală cu internat în Anglia, trebuie să vii imediat la puşcărie!”

După aceea, îşi lăsă capul pe umărul lui Gail şi continuă să vorbească în ruseşte.

Amurgul se lăsa peste terenurile cultivate cu porumb şi

coborâse şi în BMW-ul închiriat, pentru că, prin înţelegere mutuală, nu-şi permiteau nici o lumină, fie ea exterioară ori interioară. Luke avusese o sticlă de votcă pentru călătorie, iar Dima băuse jumătate din ea, în timp ce Luke nu-şi îngăduise decât să o miroasă. Îi oferise lui Dima un reportofon ca să înregistreze ce-şi amintea despre semnarea de la Berna cât totul era proaspăt în mintea lui, dar Dima refuzase.

— Ştiu totul. Am duplicate. Am memorie. La Londra o să-mi amintesc tot. Aşa să-i spui lui Tom.

De la plecarea din Berna, Luke folosise doar şosele secundare, conducând câte o bucată de drum şi apoi găsind un loc unde să staţioneze cât urmăritorii lui, dacă existau, să le-o ia înainte. Avea sigur ceva la mâna dreaptă, încă nu şi-o simţea bine, dar dacă se folosea de forţa braţului şi nu se gândea la palmă, nu întâmpina probleme la condus. Trebuie că se întâmplase ceva când îl lovise pe filozoful cadaveric.

Vorbeau în rusă cu glas scăzut, ca doi evadaţi. „Ce ne face să vorbim atât de încet?” se întrebă Luke. Parcă din nou la marginea unei păduri de pini şi îi dădu lui Dima o tunică albastră muncitorească şi o căciulă groasă de schior ca să-şi acopere capul chel. Pentru sine cumpărase blugi, hanorac şi un fes cu moţ. Împături costumul lui Dima şi îl puse într-o valiză din fundul portbagajului. Se făcuse deja ora opt şi se lăsa frigul. Apropiindu-se de satul Wilderswil, aflat la gura văii Lauterbrunnen, opri încă o dată cât să asculte ştirile unui post de radio elveţian şi, în semiîntuneric, încercă să citească reacţia de pe faţa lui Dima, pentru că, spre frustrarea lui, Luke nu ştia deloc germană.

— I-au găsit pe ticăloşi, mârâi Dima cu glas scăzut în ruseşte. Doi ruşi proşti şi beţi s-au încăierat în hotelul Bellevue Palace. Nimeni nu ştie de ce. Au căzut pe trepte şi

s-au rănit. Unul a ajuns la spital, celălalt e bine. Cel din spital e foarte grav. Acela e Niki. Poate se îneacă nenorocitul. Li s-a spus poliţiştilor elveţieni o grămadă de minciuni, pe care nu le crede nimeni, fiecare individ minte în felul lui. Ambasada rusă vrea să-i expedieze acasă. Dar poliţia elveţiană spune: „Ce e graba asta? Vrem să mai aflăm câteva lucruri despre aceşti tâmpiţi”. Ambasadorul rus e şucărit.

— Pe cei doi?

— Pe elveţieni. Rânji, mai luă o gură din sticla de votcă şi o flutură spre Luke, însă acesta făcu semn din cap că nu ţinea să bea. Vrei să ştii cum se face? Ambasadorul rus dă telefon la Kremlin: „Cine sunt idioţii ăştia?” Kremlinul îl sună pe javra aia de Prinţ. „Cine dracu’ sunt idioţii ăia care se bat într-un hotel de fiţe din Berna, Elveţia?”

— Şi Prinţul ce zice? se interesă Luke, fără să împărtăşească nepăsarea ironică a lui Dima.

— Prinţul îl sună pe Emilio. „Emilio. Prietene. Inteligentul meu consilier. Ce dracu’ e asta, cu doi tipi de treabă care se bat ca chiorii într-un hotel de fiţe din Berna?”

— Şi Emilio ce spune? insistă Luke.

Dima îşi schimbă dispoziţia, devenind mohorât.

— „Dobitocul acela de Dima, cel mai tare spălător de bani din lume, a dispărut de pe suprafaţa planetei.”

Cum nu era priceput la intrigi, Luke făcu o serie de raţionamente. „Întâi, cei doi aşa-zişi poliţişti arabi din Paris. Cine i-a trimis? De ce? Apoi, cei doi bodyguarzi de la Bellevue Palace: de ce veniseră la hotel după semnare? Cine îi trimisese? De ce? Cine ştia cât şi când?”

Îl sună pe Ollie.

— Totul e în regulă, Harry? vrând de fapt să ştie cine a ajuns la casa conspirativă, şi cine nu. Adică: va trebui să rezolv problema dispariţiei Natasei?

— Dick, cele două oiţe rătăcite ale noastre au telefonat

acum două minute şi sper că eşti încântat să auzi asta, spuse Ollie pe un ton liniştitor. Au găsit drumul încoace fără multe probleme, şi totul e perfect. Pe la zece ajungi şi tu de partea cealaltă a dealului? Atunci o să fie întuneric şi plăcut.

— Zece e bine.

— La parcarea de la gara Grund. Un Suzuki mic şi drăguţ. Sunt pe prima alee la dreapta cum intri, şi cât se poate de departe de trenuri.

— De acord. Şi, cum Ollie nu închisese, întrebă: Care e problema, Harry?

— Ei bine, a existat o prezenţă poliţienească la gara din Interlaken Ost, aşa am auzit.

— Să auzim şi noi.

Luke ascultă, nu spuse nimic, apoi vârî telefonul în buzunar.

Prin „partea cealaltă a dealului” Ollie făcea referire la satul Grindelwald, care se găsea la poalele versantului opus al masivului Eiger. Pentru a ajunge la Wengen dinspre Lauterbrunnen nu se putea folosi decât trenul, îl informase Ollie: drumul de vară putea fi destul de bun pentru caprele negre şi motocicliştii ciudaţi şi nesăbuiţi, dar nu pentru un vehicul cu patru roţi, având trei oameni la bord.

Însă, la fel ca Ollie, Luke era hotărât ca Dima, indiferent de felul în care ar fi fost îmbrăcat, să nu fie văzut de cineva dintre angajaţii gării, de controlorii de bilete sau de pasageri tocmai când se apropiaseră atât de mult de locul ascunzătorii: mai ales la acea oră târzie a serii, când călătorii erau mai puţini şi mai uşor de observat.

Ajungând în satul Zweilütschinen, la o răspântie, Luke viră stânga, pe un drum care mergea de-a lungul unui râu sinuos până la marginea satului Grindelwald. Parcarea de la gara Grund era plină de maşinile lăsate acolo de turiştii germani. Pătrunzând în ea, Luke văzu, spre uşurarea lui,

silueta lui Ollie într-un hanorac matlasat şi cu o căciulă cu urechi, aşezat la volanul unei maşini de teren Suzuki, de culoare roşie, staţionând doar cu luminile de poziţie aprinse.

— Şi uitaţi şi ţoale pentru când se va lăsa frigul, anunţă Ollie în timp ce îl invită pe Dima alături de el, iar Luke, după ce îi dădu bagajele, parcă BMW-ul sub un fag şi se aşeză pe bancheta din spate. Accesul în pădure este interzis, dar nu şi pentru localnicii care au treabă acolo, cum ar fi instalatorii, oamenii de la calea ferată şi alţii ca ei. Aşadar, dacă vă este totuna, în cazul în care ne verifică cineva, lăsaţi-mă pe mine să mă descurc. Nu c-aş fi localnic, dar jeepul este din sat. Şi proprietarul lui m-a învăţat ce să spun.

Doar Ollie ştie care este *proprietarul* şi ce *trebuie să spună.* Un om de sprijin nu este prea comunicativ când vine vorba de sursele lui de informaţii.

Un drum îngust, betonat, ducea spre întunericul muntelui. Două faruri coborâră spre ei, se opriră şi se retraseră printre copaci: camionul unor constructori, neîncărcat.

— Cine vine dinspre vârf, dă prioritate, rosti Perry, cu glas scăzut şi pe un ton aprobator. Regula locului.

Un poliţist în uniformă stătea singur în mijlocul drumului. Ollie încetini pentru ca omul să poată vedea abţibildul triunghiular de culoare galbenă de pe parbrizul maşinii Suzuki. Poliţistul se trase înapoi cu un semn degajat de încuviinţare. Mirosul de fum de lemn se amesteca cu acela al pinilor. Pe un semn fluorescent scria BRANDEGG. Şoseaua se reduse la un drum forestier neamenajat. Spre ei veneau mici albii de pâraie. Ollie aprinse farurile şi schimbă viteza. Motorul căpătă un sunet mai înalt, plângăreţ. Drumul era brăzdat de făgaşe făcute de camioanele grele,

iar Suzuki-ul avea suspensia foarte rigidă. Cocoţat pe bancheta din spate împreună cu bagajele, Luke se ţinea strâns de mânerul portierei în timp ce maşina se hurduca. În faţa lui se afla silueta masivă a lui Dima, cu căciula lui de lână, iar pătura înfăşurată în jurul umerilor îi flutura în vânt precum capa unui vizitiu de diligenţă. Alături de el, deloc mai mărunt, Ollie stătea aplecat şi încordat în faţă, făcând maşina să traverseze o poiană deschisă şi, cu această ocazie, speriind câteva capre negre care şi-au căutat adăpost între copaci.

Aerul devenea mai rarefiat şi mai rece. Luke respira tot mai precipitat. Pe obraji şi pe frunte i se forma o peliculă îngheţată de rouă. Îşi simţea ochii lucind, iar ritmul inimii îi crescu de la mirosul de pini şi de la emoţia urcuşului. Curând, pădurea îi înghiţi din nou. Din desiş, ochii roşii ai animalelor sclipeau scurt spre ei, dar Luke nu avea timp să-i descopere.

Trecuseră de liziera pădurii şi se treziră din nou într-o zonă liberă. Cerul înstelat era acoperit de nori subţiri, însă chiar în centru se ridica un vid negru, fără stele, strivindu-i de versantul muntelui, apoi împingându-i în afară, spre marginea lumii. Treceau pe sub o surplombă de pe faţada nordică a masivului Eiger.

— Dick, ai fost în Urali? strigă Dima către Luke în engleză, întorcându-se în acelaşi timp spre el.

Luke dădu vioi din cap şi zâmbi în semn că da.

— E ca la Perm! Perm are munţi ca ăsta! Dar în Caucaz ai fost?

— Doar în partea dinspre Georgia! răcni Luke drept răspuns.

— Îmi place asta, auzi, Dick? Sunt mort după asta! Şi tu, nu?

În treacăt - deşi încă îşi făcea griji din cauza poliţistului - şi Luke simţea că moare după aşa ceva: şi continuă să-i

placă în timp ce urcau spre şaua Micului Scheidegg şi se strecurau prin arcul de lumini oranj aruncat de marele hotel care îl stăpânea.

Apoi începură coborâşul. Spre stânga, înveşmântate în lumina lunii, se înălţau umbrele negre-albăstrii ale gheţarului. Departe, peste vale, zăriră luminile din Mürren, iar din când în când, prin desimea pădurii care îi însoţea la coborâre, licăririle tremurătoare ale satului Wengen.

16

Pentru Luke, zilele şi nopţile din micuţa staţiune alpină Wengen fuseseră orânduite dinainte în mod misterios, când imposibil de îndurat, când încărcate de calmul liric al unui grup extins de membri de familie şi prieteni aflaţi în concediu.

Cabana urâtă pe care o alesese Ollie se găsea la capătul liniştit al satului, pe un teren de formă triunghiulară situat între două poteci. În lunile de iarnă o închiria un club german de schi, însă vara era disponibilă pentru oricine putea plăti chiria, de la teozofîi sud-africani până la rastafarienii norvegieni sau copiii săraci din zona Ruhr-ului. O familie alcătuită din persoane de vârste şi origini diferite era prin urmare exact ce aştepta satul. Nimeni nu a întors capul spre grupul de turişti estivali care defila prin dreptul cabanei: cel puţin aşa spunea Ollie, care şi-a petrecut multe minute urmărindu-i din spatele perdelelor de la fereastra unei camere aflate la etaj.

Dinăuntru, lumea era aproape inimaginabil de frumoasă. De la ultimul nivel se putea vedea mult lăudata Vale Lauterbrunnen; privind în sus, masivul Jungfrau se înălţa sclipind umed dinaintea ochilor. În spate se întindeau păşunile nepoluate şi pădurile de la poalele munţilor. Din afară însă, clădirea era un vid arhitectural: ca o peşteră, lipsită de caracter, anonimă şi fără să se armonizeze cu nimic din jurul ei, având pereţi albi din stuc şi note de graţie rustică ce nu făceau decât să accentueze aspiraţiile ei

suburbane.

Şi Luke îi urmărise. Când Ollie mergea după provizii şi frânturi din bârfele locale, Luke, omul care era de obicei îngrijorat, stătea de pază ca să depisteze orice trecător dubios. Însă oricât ar fi vegheat, nu a văzut pe nimeni care să fi zăbovit mai îndelung cu ochii asupra celor două fetiţe care săreau coarda în grădină, folosindu-şi noile sfori sub îndrumarea lui Gail, ori culegând flori de ciuboţica-cucului de pe pajiştea din spatele casei, pentru a fi păstrate pe veci în borcane de gem de sago uscat cumpărate de Ollie de la supermarket.

Nici măcar doamna vârstnică, scundă, rujată şi pudrată, îmbrăcată în straie negre largi şi purtând ochelari negri, care stătea neclintită ca o păpuşă pe balcon, ţinându-şi mâinile în poală, nu stârnea vreun comentariu din partea cuiva. Staţiunile elveţiene primiseră astfel de oameni încă de când începuse turismul. Iar dacă vreun trecător reuşea, din întâmplare, să arunce o privire printre faldurile draperiilor ar fi zărit un bărbat masiv, cu o căciulă de schior pe cap, aplecat deasupra unei table de şah şi având ca adversari doi adolescenţi - arbitru era Perry, în timp ce Gail şi fetele stăteau în alt colţ şi urmăreau filme pe DVD cumpărate de la Photo Fritz - ei, chiar dacă acea casă nu avusese până atunci în ospeţie o familie împătimită de şah, ea găzduise tot soiul de vilegiaturişti. De ce trebuiau localnicii să ştie sau să le pese că, luptând împotriva forţei intelectuale combinate a celor doi fii precoce, cel mai mare specialist în spălare de bani tot reuşea să-i învingă?

Iar dacă aceiaşi adolescenţi erau văzuţi a doua zi în costumaţii diferite, atent alese, urcând poteca abruptă care ducea din grădina din spatele cabanei tocmai până pe culmea Männlichen, având-ul în frunte pe Perry, care îi îndemna să continue, timp în care Aleksei era convins că-şi va frânge gâtul dintr-o clipă în alta, iar Viktor spunea că

tocmai văzuse jos un cerb matur, cu toate că nu era decât o capră neagră - ei, ce era atât de neobişnuit în acea scenă? Perry a reuşit chiar să-i pună să facă puţin alpinism. A găsit o surplombă convenabilă, a închiriat bocanci şi a cumpărat coarde - coardele fiind pentru un muntean, le-a explicat el, deopotrivă personale şi sfinte - şi i-a învăţat cum să se legene deasupra unui hău, chiar dacă acesta avea doar patru metri.

În ceea ce le privea pe cele două tinere - una în jur de şaisprezece ani, şi cealaltă probabil cu zece ani mai vârstnică, amândouă frumoase - întinse pe şezlonguri şi citind câte o carte sub un arţar cu coroana bogată, care scăpase ca prin minune de buldozerul constructorilor - ei, bine, un bărbat, dacă ar fi fost elveţian, probabil că s-ar fi uitat, apoi ar fi pretins că nu a făcut-o, ori dacă ar fi fost italian, s-ar fi uitat şi ar fi aplaudat. Însă nu s-ar fi repezit la telefon ca să şoptească poliţiei că a văzut două femei dubioase care citeau la umbra unui arţar.

Cel puţin aşa îşi spunea Luke, şi la fel credea şi Ollie, la fel şi Perry şi Gail, ca membri cooptaţi ai gărzii de urmărire a activităţii vecinilor - cum se putea altfel? - ceea ce nu însemna că vreunul dintre ei, chiar şi fetiţele, reuşeau să alunge ideea că se ascundeau şi trăiau contracronometru. Când, la micul dejun pentru care Ollie pregătise clătite, şuncă şi sirop de arţar, Katia întreba: „Azi mergem în Anglia?” - ori Irina, ceva mai plângăreţ, zicea: „De ce nu suntem deja în Anglia?” - ele vorbeau în numele tuturor celor aflaţi în jurul mesei, începând cu Luke, eroul petrecerii, prin faptul că avea mâna dreaptă în ghips după căderea pe treptele hotelului din Berna.

— O să dai hotelul în judecată? îl întrebă Viktor pe un ton agresiv.

— O să-mi consult avocatul asupra acestui subiect, răspunse Luke, zâmbindu-i lui Gail.

În ce privea data precisă când aveau să plece la Londra:

— Ei, probabil că nu plecăm azi, Katia, ci mâine sau în ziua următoare, o asigură Luke. Totul depinde când se primesc vizele. Şi noi ştim cum sunt birocraţii, chiar şi cei englezi, nu?

„Dar când, vai, când?”

Luke îşi repeta întrebarea în orice oră din zi sau din noapte, când era treaz sau pe jumătate adormit, pe măsură ce buletinele de ştiri spuse pe nerăsuflate de Hector se acumulau: când arunca două propoziţii criptice între două întâlniri, când o întreagă ieremiadă la orele mici ale altei zile nesfârşite. Deconcertat de barajul de veşti contradictorii, la început, Luke a recurs la păcatul, de neiertat în mod oficial, de a ţine un jurnal pe hârtie al acestor anunţuri, pe măsură ce ele îi soseau. Cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă având un aspect palid, de mort, ieşind din carapacea de ghips, scria chinuit, stenografic, pe foile de format A4 cumpărate de Ollie de la magazinul sătesc de papetărie.

În maniera deprinsă la şcoala de instruire, scoase geamul unei rame pentru fotografii ca să ţină foile presate, ştergând sticla după fiecare pagină vârâtă dedesubt şi ascunzând totul în spatele rezervorului de apă, pentru a fi la adăpost în eventualitatea că lui Viktor, Aleksei, Tamara sau Dima le-ar fi trecut prin minte să-i percheziţioneze camera.

Însă când frecvenţa şi complexitatea mesajelor transmise de Hector de pe front au început să-l copleşească, l-a convins cu greu pe Ollie să-i cumpere un reportofon, foarte asemănător cu acela al lui Dima, pe care l-a conectat la mobilul lui criptat - un alt păcat de moarte în ochii celor de la Departamentul de Instruire, însă un dar ceresc atunci când stătea treaz în pat, aşteptând următoarele buletine

pline de expresii profesionale şi nu numai:

— E o chestie pe muchie de cuţit, Lukie, dar câştigăm teren.

Trec peste Billy Boy şi merg direct la şeful.

Am spus că trebuie să se rezolve în ore, nu zile.

Şeful spune să discut cu adjunctul.

Adjunctul spune că dacă Billy Boy nu semnează, nici el n-o face. Nu vrea să semneze singur. Trebuie să aibă sprijinul tuturor celor de la etajul patru, altfel nu face târgul. Am spus să-i ia naiba.

N-o să-ţi vină a crede, dar Billy Boy s-a dat pe brazdă. Se zbate ca naiba, dar nici el nu e capabil să stea departe de adevăr când îi este vârât pe gât.

Toate acestea, în decursul primelor douăzeci şi patru de ore după ce Luke l-a făcut pe filozoful cadaveric să se ducă învârtindu-se pe trepte în jos, o lovitură de maestru pe care Hector a salutat-o iniţial, dar, după ce s-a mai gândit, a spus că deocamdată nu avea să-l deranjeze pe adjunct ca să-i povestească despre asta.

— Luke, băiatul nostru chiar l-a ucis pe Niki? a întrebat Hector, pe tonul cel mai relaxat din lume.

— Ei aşa speră.

— Da. Ei, bine, nu cred că am auzit ceva despre asta, dar tu?

— Nimic-nimic.

— Au fost alţi doi indivizi, şi orice asemănare este pur întâmplătoare. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

La amiaza celei de-a doua zile, Hector părea frustrat, dar nu cu totul deprimat. Cabinetul hotărâse că, până la urmă, trebuia convocată Comisia de Împuternicire, a relatat el.

Cei de acolo susţineau că Billy Boy Matlock trebuia informat exact - dar exact - cu privire la toate amănuntele operative pe care, până în acel moment, Hector le ţinuse doar pentru el. Comisia avea să stabilească înfiinţarea unui grup de lucru alcătuit din patru persoane, care să cuprindă câte un reprezentant de la ministerele de Externe şi Interne, de la Trezorerie şi Imigraţie. Membrii excluşi urmau să fie invitaţi să ratifice recomandările post factum, chestiune despre care cei de la Cabinet anticipau că va fi o formalitate. Cu foarte multe rezerve, Hector acceptase condiţiile impuse. Apoi, pe neaşteptate - în seara aceleiaşi zile -, vremea s-a schimbat, iar vocea lui Hector a crescut destul de mult ca tonalitate. Reportofonul clandestin păstra discuţia în memoria lui Luke:

> H: Nu ştiu cum se face, dar indivizii ne-au luat-o înainte. Billy Boy a primit un pont de la surse din City.

— Ne-au luat-o înainte, în ce sens? Cum se poate asta? Doar nu am întreprins încă nici o mişcare.

— Potrivit surselor lui Billy Boy, Autoritatea pentru Servicii Financiare se pregăteşte să blocheze cererea celor de la Arena de a deschide o bancă mare, iar noi suntem băieţii care au înfipt cuţitul în ei.

— Noi?

— Serviciul. De sus până jos. Marile instituţii din City urlă ca din gură de şarpe că e ceva necurat la mijloc. Treizeci de membri ai Parlamentului, neafiliaţi politic, aflaţi pe statele de plată ale oligarhilor, pregătesc o scrisoare de protest către secretarul Trezoreriei, acuzând Autoritatea pentru Servicii Financiare de prejudecăţi antiruseşti şi cerând ca toate obstacolele absurde puse în calea cererii să fie îndepărtate neîntârziat. Şi obişnuiţii suspecţi din Camera Lorzilor s-au ridicat cu arma în mână.

L: Dar asta e o prostie fără seamăn!

H: Ia încearcă să le spui asta celor de la Autoritatea pentru Servicii Financiare. Ei nu ştiu decât că băncile centrale refuză să se împrumute între ele, în ciuda faptului că li s-au dat miliarde din bani publici pentru a face exact asta. Iar acum, să vezi şi să te minunezi, apare Arena, călare pe un cal alb, ca să salveze situaţia, oferindu-se să lase sute de miliarde în mânuţele lor lacome. Cui îi pasă de unde vin banii? *(Asta este o întrebare? Dacă da, Luke nu are răspuns la ea.)*

H *(izbucnire bruscă):* Nu există nici un *obstacol absurd,* ce mama naibii! Nici nu s-a apucat cineva să *ridice* vreun obstacol absurd! Seara trecută, cererea celor de la Arena zăcea încă pe lista de aşteptare de la Autoritatea pentru Servicii Financiare. Membrii ei nu s-au întrunit, nu au analizat, abia dacă au declanşat verificările lor de reglementare. Însă nimic din toate astea nu i-a împiedicat pe oligarhii din Surrey să duruie în tobele lor de război sau pe editorii de la publicaţiile financiare să fie informaţi că dacă solicitarea celor de la Arena este respinsă, City-ul londonez va ajunge ca un sărăntoc, pe locul patru, după Wall Street, Frankfurt şi Hong Kong. Şi, mă rog, a cui va fi vina? A Serviciului, dezinformat de un anume Hector Meredith!

Au urmat alte momente de tăcere - atât de lungi, încât Luke se văzu obligat să îl întrebe pe Hector dacă mai era în legătură cu el, la care primi un răspuns răstit:

— Dar unde naiba credeai că sunt?

— Bine măcar că Billy Boy e de partea ta, sugeră Luke, în ideea de a-i oferi lui Hector puţină consolare, deşi nu împărtăşea întru totul acea părere.

— O răsturnare totală de atitudine, slavă Domnului, îi răspunse Hector cu pioşenie. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

Nici Luke nu ştia.

Billy Boy Matlock să ajungă peste noapte *aliatul* lui Hector? Să se fi lăsat atras ca susţinător al cauzei lui Hector? Noul lui camarad de arme? O întoarcere de o sută optzeci de grade? *Billy?*

Ori Billy Boy îşi cumpăra o micuţă poliţă de asigurare, pentru orice eventualitate? Asta nu pentru că Billy Boy era rău, rău ca oamenii cu adevărat răi, şi nici la fel de rău ca Aubrey Longrigg, Luke nu-l văzuse niciodată astfel - nu era un păpuşar alunecos, agent dublu sau triplu, strecurându-se printre puterile aflate în conflict. Nu acela era Billy Boy. Atitudinea lui sărea prea mult în ochi.

Aşadar, când se produsese acea convertire, şi de ce? se întrebă Luke. Sau era posibil ca Billy Boy să-şi fi acoperit spatele în altă parte, iar acum era dispus să-i ofere lui Hector un câmp vast de acţiune, căpătând astfel acces la cufărul cu secretele sale cele mai bine păzite?

De exemplu, ce fusese în mintea lui Billy în acea duminică după-amiază, când plecase din casa conspirativă din Bloomsbury, suferind cumplit după umilitoarea punere la colţ? Iubire faţă de Hector? Ori o îngrijorare serioasă privind propria lui poziţie în viitoarea schemă a lucrurilor?

În zilele în care rumegase îndurerat ceea ce aflase în cursul acelei vizite, oare ce grangur din City fusese invitat de Billy la prânz - deşi era unanim recunoscut pentru zgârcenia lui - şi pus să jure că va păstra secretul, ştiind că în carneţelul acelui grangur rămânea secret doar ceea ce-i spunea el unei persoane la un moment dat? Ştiind că şi-a câştigat un prieten, pentru cazul în care evenimentele ar fi luat o întorsătură neplăcută?

Şi din numeroasele cerculeţe care puteau fi stârnite de acea pietricică azvârlită în apele tulburi ale lumii din City, cine era în stare să prevadă care avea să clipocească la urechea extrem de ascuţită a distinsului cunoscător intim al vieţii din City şi a parlamentarului în ascensiune, Aubrey

Longrigg?

Ori a lui Bunny Popham?

Ori a lui Giles de Salis, mare maestru de ceremonii al circului mediatic?

Şi a altor Longriggi, Pophami şi de Salis cu urechile ciulite, care aşteptau să sară în caruselul companiei Arena chiar în clipa când acesta urma să se pună în mişcare?

Numai că, potrivit lui Hector, caruselul încă nu începuse să se învârtă. Şi atunci, de ce să sară în el?

Luke regreta enorm că nu avea cui să-i împărtăşească reflecţiile sale, dar, ca de obicei, nu exista nimeni. Perry şi Gail erau din afara cercului. Yvonne era intangibilă. Iar Ollie era - ei, bine, Ollie era cel mai bun om de sprijin din branşă, dar în nici un caz un Einstein când venea vorba de împunsăturile de care erau presărate intrigile de la cel mai înalt nivel.

Câtă vreme Gail şi Perry desfăşurau o activitate de milioane ca părinţi de împrumut, lideri de grup, jucători de Monopoly şi ghizi turistici pentru copii, Ollie şi Luke număraseră semnele de avertisment şi fie le ignoraseră, fie le adăugaseră pe lista de îngrijorări tot mai lungă pe care o ţinea Luke.

În cursul unei dimineţi, Ollie observase aceeaşi pereche trecând prin dreptul cabanei de două ori pe latura ei nordică, apoi de două ori pe cea de sud-vest. O dată, femeia purta o eşarfă galbenă şi un loden verde, iar după aceea, o pălărie de soare cu boruri moi şi pantaloni, însă bărbatul avusese de fiecare dată aceleaşi ghete şi şosete, dar şi acelaşi baston alpin. Purtase şort prima oară şi pantaloni largi cu pete ca de leopard a doua oară, dar aceeaşi şapcă albastră, având partea din faţă a calotei foarte înaltă, şi acelaşi stil de mers, cu braţele atârnate pe lângă corp, abia mişcându-le în ritmul paşilor.

Iar Ollie predase la şcoala de instruire un curs de atenţie şi observaţie, astfel că ar fi fost greu să-l contrazică cineva.

Pe de altă parte, după întâlnirea lui Gail şi a Nataşei cu autorităţile elveţiene la Interlaken Ost, Ollie supraveghease atent gara din Wengen. Potrivit unui lucrător de la calea ferată, cu care Ollie băuse o bere tihnită în barul Eiger, prezenţa poliţiei în Wengen, de obicei limitându-se la rezolvarea câte unei încăierări, lucru rar, sau la efectuarea, fără multă tragere de inimă, de investigaţii în căutarea traficanţilor de droguri, sporise în ultimele zile. Fuseseră verificate registrele hotelurilor, iar funcţionarilor de la ghişeele de bilete de la gară şi de la staţiile de teleferic li se arătase în mod discret fotografia unui bărbat cu faţa lată, aproape chel şi purtând barbă.

— Crezi că Dima a purtat vreodată barbă pe vremea când şi-a deschis prima spălătorie de bani în Brighton Beach? îl întrebă el pe Luke în timpul unei plimbări liniştite prin grădină.

— Şi barbă, şi mustaţă, recunoscu Luke cu o expresie sumbră. Acestea făceau parte din noua identitate pe care şi-o crease ca să ajungă în Statele Unite. Nu şi le-a dat jos decât în urmă cu cinci ani.

Şi - putea fi socotită o coincidenţă, dar Ollie a văzut lucrurile altfel - când era la chioşcul de ziare din gară, ca să cumpere *International Herald Tribune* şi presa locală, depistase aceeaşi pereche dubioasă pe care o văzuse dând târcoale casei. Cei doi stăteau în sala de aşteptare şi se uitau la pereţi. După două ore, timp în care prin gară trecuseră câteva trenuri în ambele direcţii, cuplul era tot acolo. Ollie nu putea găsi o altă explicaţie pentru purtarea lor decât că se produsese o harababură - echipa de schimb pierduse trenul, astfel că bărbatul şi femeia aşteptau până când superiorii lor hotărau ce ordine să le dea, sau - ţinând seama de poziţia pe care şi-o aleseseră, de unde vedeau

peronul 1 - voiau să vadă cine cobora din trenurile care soseau de la Lauterbrunnen.

— Pe de altă parte, doamna aceea drăguţă de la magazinul de brânzeturi m-a întrebat câţi oameni hrănesc, lucru ce nu mi-a plăcut, dar probabil că se referea la burta mea supradimensionată, a încheiat el, ca şi cum ar fi vrut să uşureze povara care îl apăsa pe Luke, însă nu le prea venea să se amuze de situaţie.

Pe Luke îl mai rodea faptul că în familia lărgită existau patru copii de vârstă şcolară. Anul şcolar elveţian era în plină desfăşurare, atunci de ce nu mergeau la şcoală şi copiii *noştri?* Asistenta medicală îi pusese aceeaşi întrebare când se dusese la cabinetul medical din sat ca să vadă ce păţise la mână. Răspunzând neconvingător, mormăise că şcolile internaţionale aveau o vacanţă şi la jumătatea trimestrului, lucru care i-a sunat şi lui improbabil.

Luke insistase ca Dima să fie închis în casă, iar acesta, simţindu-se dator, se supusese în silă. Încă sub impresia încăierării de pe scara hotelului Bellevue Palace, Dima era convins că Luke nu putea greşi cu nimic. Însă pe măsură ce trecea timpul, iar Luke s-a văzut silit să găsească o scuză după alta pentru birocraţii din Londra, starea de spirit a lui Dima s-a schimbat, trecând treptat de la opoziţie la revoltă. Sătul să-l asculte pe Luke, şi-a prezentat nemulţumirile lui Perry fără nici un menajament, în stilul lui caracteristic.

— Dacă vreau să o duc pe Tamara la plimbare, o s-o duc, a mârâit el. Dacă văd un munte frumos, vreau să i-l arăt. Aici nu suntem la Kolîma. Spune-i asta lui Dick, auzi, Profesore?

Pentru urcuşul lin pe aleea betonată, până la băncile cu vedere spre vale, Tamara a decis că avea nevoie de un scaun cu rotile. Ollie a fost trimis să găsească unul. Cu părul vopsit în roşu, mânjită cu ruj de buze şi purtând

ochelari negri, semăna cu un artefact din recuzita unui necromant, iar Dima, în salopetă şi cu căciula de schior, nu arăta cu nimic mai breaz. Însă într-o comunitate obişnuită să vadă tot felul de aberaţii umane, cei doi alcătuiau un fel de pereche ideală de vârstnici, cu Dima împingând scaunul Tamarei încet, la deal, prin spatele cabanei, ca să-i arate cascada Staubach şi valea Lauterbrunnen în toată splendoarea lor.

Iar dacă Nataşa îi însoţea, lucru pe care îl făcea câteodată, ea nu mai era detestatul copil născut din iubirea lui Dima şi aruncat în cârca Tamarei după ce aceasta ieşise pe jumătate nebună din închisoare, ci fiica lor iubitoare şi supusă, naturală sau adoptată, nu prezenta nici o importanţă. Însă de cele mai multe ori Nataşa îşi citea cărţile ori se lipea de tatăl ei când era singur, dezmierdându-l, mângâindu-l pe capul chel şi sărutându-l de parcă el ar fi fost copilul ei.

Iar Perry şi Gail făceau parte integrantă din această familie recent constituită, care se întărea: Gail concepea mereu noi activităţi pentru fete, arătându-le de aproape vacile de pe pajişte, ducându-le să vadă cum se prepara Hobelkäse[1] la magazinul de brânzeturi sau să caute căprioare şi veveriţe în pădure; în vreme ce Perry făcea pe liderul de echipă admirat de băieţi şi îndeplinea funcţia de paratrăsnet pentru energia lor în exces. Doar când Gail propunea un meci de tenis în patru la o oră foarte matinală, împreună cu băieţii, Perry se codea, lucru ce nu-i stătea de obicei în fire. După meciul de iad de la Paris avea nevoie de timp ca să-şi revină, s-a confesat el.

Ascunderea lui Dima şi a trupei lui era doar una dintre temerile ce se acumulau în mintea lui Luke. Aşteptând noaptea în camera lui să primească buletinele informative

---

[1] Varietate de brânză asemănătoare cu parmezanul, dar mai aromată. (n. tr.)

de la Hector, avea mult timp la dispoziţie pentru a pune cap la cap dovezile că prezenţa lor în sat atrăgea o atenţie nedorită şi, în numeroasele lui ore de nesomn, elabora teorii ale conspiraţiei care, atunci când sosea dimineaţa, căpătau o aură supărătoare de realitate.

Îl îngrijorau identitatea lui ca Brabazon şi faptul că amabilul Herr Direktor al hotelului Bellevue făcuse probabil legătura între inspecţia lui în locuri de obicei nevizitate de oaspeţi şi cei doi ruşi stâlciţi în bătaie de la poalele scării; şi se întreba dacă de acolo, cu sprijinul poliţiei, investigaţiile nu ajunseseră cumva până la un anumit BMW parcat acum sub un fag din apropierea gării Grindelwald Grund.

Scenariul lui cel mai dramatic, pornind în parte de la reconstituirea degajată făcută de Dima în maşină, suna cam aşa:

„Unul din bodyguarzi - probabil filozoful cadaveric - reuşeşte să se târâie în susul scării şi să bată la uşa încuiată”.

Ori poate că modul ingenios în care Ollie descifrase sistemul electronic al uşii de urgenţă fusese până la urmă prea ingenios.

În orice caz, s-a dat alarma şi ştirea referitoare la încăierare a ajuns la urechile oaspeţilor mai bine informaţi de la *apéro*-ul dat de Arena în Salon d'Honneur: bodyguarzii lui Dima au fost atacaţi, iar Dima a dispărut.

Totul se pune în mişcare neîntârziat. Emilio dell Oro îi alertează pe cei Şapte Emisari Curaţi care, la rândul lor, îl alertează pe Prinţ în castelul lui.

Emilio îi alertează pe prietenii lui, bancherii elveţieni, care, la rândul lor, îşi alertează propriii prieteni de la vârful administraţiei elveţiene, fără a exclude poliţia şi serviciile de securitate, a căror primă datorie în viaţă este să păstreze integritatea veneraţilor bancheri ai Elveţiei şi să-i aresteze pe aceia care i-au adus atingere.

Emilio dell Oro îi alertează apoi pe Aubrey Longrigg, Bunny Popham şi de Salis, care alertează pe cine trebuie, a se vedea mai departe.

Pornind de la Prinţ, ambasadorul rus de la Berna primeşte instrucţiuni de urgenţă de la Moscova să ceară eliberarea bodyguarzilor înainte ca aceştia să înceapă a ciripi şi, mai specific, să îl depisteze pe Dima şi să-l expedieze cât mai urgent în ţara lui de origine.

Autorităţile elveţiene, care până atunci au fost încântate să-i ofere adăpost lui Dima, bogatul investitor, declanşează o vânătoare pe plan naţional pentru prinderea infractorului fugar.

Însă există un punct neclar până şi în această poveste lugubră şi, oricât de mult s-ar strădui, Luke nu-l poate scoate la lumină. „Prin ce şir de circumstanţe, suspiciuni sau investigaţii informative au ajuns cei doi bodyguarzi la Bellevue Palace după cea de-a doua semnare? Şi de ce?”

Cu alte cuvinte: „Prinţul şi fraţii lui au deja motive să ştie, la data celei de-a doua semnări, că Dima şi-a propus să încalce jurământul solemn de *vor*, şi să devină *javra* cea mai mare din toate timpurile?”

Însă când Luke îndrăzneşte să-i împărtăşească aceste motive de îngrijorare lui Dima - chiar şi într-o formă diluată - le vede respinse cu nepăsare. Nici măcar Hector nu se arată receptiv.

— Dacă mergem pe drumul ăsta, suntem raşi din prima clipă, spune el nervos.

Să schimbe casa conspirativă? Să o şteargă în toiul nopţii la Zürich, Basel, Geneva? Pentru ce, până la urmă? Ca să lase în urmă un cuib de viespi? - negustori nedumeriţi, proprietari, agenţi de închirieri, meliţa de bârfe a satului?

— V-aş putea procura nişte pistoale, dacă vă interesează, sugeră Ollie, într-un alt efort inutil de a-i readuce lui Luke

buna dispoziţie. Din câte am auzit eu, nu există nici o casă în sat care să nu fie doldora de arme, indiferent ce spun noile reglementări. Ele sunt ţinute pentru cazul că vin ruşii. Oamenii ăştia nu ştiu pe cine au printre ei, nu-i aşa?

— Ei, să sperăm că nu va fi cazul, răspunse Luke, arborând un zâmbet curajos.

Pentru Perry şi Gail exista ceva idilic în existenţa de zi cu zi, ceva ce Dima ar fi calificat pe un ton gânditor drept pur. Era ca şi cum s-ar fi trezit aruncaţi într-un avanpost îndepărtat al umanităţii, cu misiunea de a-şi face datoria faţă de cei care le fuseseră daţi în grijă.

Dacă nu ieşea afară cu băieţii - după ce Luke îl sfătuise să aleagă drumuri mai puţin umblate, şi după ce Aleksei descoperise că, până la urmă, nu suferea de vertij, ci era vorba doar de faptul că nu-l plăcea pe Max - Perry mergea la plimbare în amurg cu Dima sau şedea alături de el pe o bancă la marginea pădurii, urmărindu-l cum se uita încruntat spre vale, cu aceeaşi încordare ca atunci când, stând îngrămădiţi în minusculul turn de veghe de la Trei Hornuri, el îşi întrerupsese monologul şi privise cu intensitate în întuneric, îşi trecuse dosul mâinii peste gură, trăsese o duşcă de votcă şi apoi continuase să scruteze obscuritatea cu o expresie ursuză. Câteodată cerea să fie lăsat singur în pădure cu reportofonul, în timp ce Ollie şi Luke îl urmăreau în secret de la distanţă. Însă Dima păstra casetele pentru sine, drept parte a poliţei lui de asigurare.

Indiferent câte fuseseră până atunci, zilele scurse îl îmbătrâniseră, remarcă Perry. Probabil că i se revelaseră proporţiile trădării. Poate că, aşa cum privea lung spre eternitate, ori cum murmura secretos în reportofon, căuta un soi de reconciliere lăuntrică. Tandreţea lui demonstrativă faţă de Tamara părea să sugereze acest lucru. Probabil că era vorba de un instinct renăscut faţă de

religie, care îi pregătise drumul spre ea:

— Când Tamara mea o să moară, Dumnezeu o să fie surd de tot, atât de mult i s-a rugat până acum, proclamă el cu mândrie, lăsându-i lui Perry impresia că era mai puţin încrezător în ceea ce privea propria lui izbăvire.

Perry se mira de îngăduinţa pe care i-o arăta Dima, sentiment ce părea să sporească invers proporţional cu dispreţul pe care îl manifesta faţă de jumătăţile de promisiune făcute de Luke, acestea fiind retrase imediat ce fuseseră rostite.

— Nu te îngrijora, Profesore. Într-o zi, vom fi cu toţii fericiţi, auzi? Dumnezeu va îndrepta toate porcăriile, afirmă el în timp ce mergea pe potecă, ţinându-şi mâna cu autoritate pe umărul lui Perry. Viktor şi Aleksei te socotesc un mare erou. Poate că într-o zi te vor face *vor*-ul lor.

Perry nu se lăsă amăgit de hohotul puternic de râs care a urmat acestei sugestii. De zile întregi se văzuse tot mai mult în postura de moştenitor al şirului de prietenii profunde pe care le avusese Dima: cu decedatul Nikita, care îl ajutase să devină bărbat; cu ucisul Mişa, discipolul său, pe care, spre ruşinea lui, nu reuşise să-l protejeze; şi cu toţi acei luptători şi bărbaţi de fier care îl dominaseră în cursul întemniţării sale la Kolîma şi după aceea.

În contrast cu această relaţie ţesută migălos, ciudata alegere a lui Perry drept confesor nocturn al lui Hector a venit din senin. Ştia, la fel ca şi Gail - nu era nevoie ca Luke să le spună, pentru că vorbele evazive rostite zilnic de el erau de ajuns - că lucrurile nu mergeau chiar atât de lin la Londra precum anticipase Hector. Îşi dădeau seama din limbajul corporal al lui Luke că, indiferent cât de mult ar fi încercat să ascundă asta, încordarea emoţională îşi cerea preţul.

De aceea, la ora unu dimineaţa, când din telefonul mobil

al lui Perry se auzi melodia pe care primea apeluri criptate, făcându-l să sară imediat în şezut, iar Gail, fără a mai aştepta să afle cine era apelantul, se grăbi pe coridor ca să le verifice pe fetele care dormeau, Perry, auzindu-l pe Hector, gândi în prima clipă că voia să-i ceară să-l mai încurajeze pe Luke sau - lucru mai de dorit - să joace un rol mai activ în transferul familiei lui Dima în Anglia.

— Milton, te superi dacă stăm puţin de vorbă?

Chiar era vocea lui Hector, ori o înregistrare, iar bateriile erau pe ducă?

— Te rog.

— E dintr-un filozof polonez din care citesc din când în când.

— Cum îl cheamă?

— Kolakowski. Cred că ai auzit de el.

Perry auzise, dar nu simţea nevoia să spună asta.

— Ce-i cu el?

Era Hector beat, cumva? Băuse prea mult whisky de malţ din Isle of Skye?

— Păreri foarte ferme asupra binelui şi a răului - pe care am tendinţa să le împărtăşesc în aceste zile aşa gândea Kolakowski. Răul e rău, punct. Nu este înrădăcinat în condiţia socială. Nu se referă la privaţiune sau la dependenţa de droguri ori ceva de genul ăsta. Răul este o forţă umană absolut şi întru totul separată. (O tăcere lungă.) Te-ai întrebat dacă ai cumva vreo interpretare pentru asta?

— Tom, ai păţit ceva?

— M-am cufundat în el, înţelegi? În momente sumbre. Kolakowski. Mă surprinde că nu ai citit nimic scris de el. Avea o lege. Foarte potrivită în condiţiile de faţă.

— Ce este sumbru în acest moment?

— El o numea Legea de abundenţă infinită. Nu că polonezii ar avea articolul definit în limbă. Nici nedefinit,

ceea ce-ţi spune ceva, dar asta este. Miezul acestei legi este că există un număr infinit de explicaţii pentru orice eveniment unic. Nelimitat. Ori, exprimat într-un limbaj pe care îl înţelegem amândoi, nu vei afla niciodată care ticălos te loveşte, şi de ce. Cuvinte foarte liniştitoare, am socotit eu, în aceste condiţii, nu crezi?

Gail se întorsese şi se oprise în uşă, de unde asculta.

— Dacă aş cunoaşte circumstanţele, probabil că mi-aş face o părere mai clară, spuse Perry, adresându-i-se acum şi lui Gail. Te pot ajuta cu ceva, Tom? Pari puţin doborât.

— Cred că ai şi reuşit să mă ajuţi, Milton, prietene. Mulţumesc pentru sfat. Ne vedem dimineaţă.

„Ne vedem?"

— Era cineva cu el? întrebă Gail, întorcându-se în pat.

— Nu a zis.

Potrivit lui Ollie, după cele întâmplate cu Adrian, Emily, soţia lui Hector, nu mai locuia cu el la Londra. Prefera casa din Norfolk, deoarece era mai aproape de închisoare.

Luke stă rigid alături de pat, ţinând la ureche telefonul criptat pe care cablul special îl leagă de reportofonul aşezat pe marginea lavoarului. Este patru şi jumătate după-amiază. Hector nu a sunat deloc în cursul zilei, şi Luke nu a primit nici un răspuns la mesajele lui. Ollie este plecat să cumpere păstrăv proaspăt, şi Wienerschnitzel pentru Katia, căreia nu-i place peştele. Şi cartofi prăjiţi de casă pentru toată lumea. Mâncarea este un subiect deosebit în aceste zile. Mesele se desfăşoară într-o atmosferă ceremonioasă, deoarece fiecare dintre ele ar putea fi şi ultima luată împreună. Unele sunt precedate de o rugăciune lungă în rusă, şoptită de Tamara, şi însoţită de multe cruci peste piept. Alteori, când îi aruncă o privire în semn că poate să-şi facă numărul, ea refuză, vrând astfel să arate că toată acea companie nu intră în graţiile divinităţii. În această după-

amiază, pentru a umple orele pustii de dinaintea cinei, Gail a decis să ducă fetiţele la Trümmelbach, pentru a vedea cascadele înspăimântătoare care se aruncă înspre pântecul versantului. Perry este mai puţin încântat de acest plan. De acord, va lua telefonul mobil cu ea, dar în creierul munţilor ce semnal ar putea să aibă?

Lui Gail nu-i pasă. Oricum vor pleca. Clopotele de la gâturile vacilor scot sunete molcome pe pajişte. Nataşa citeşte sub arţar.

— Uite cum stau lucrurile, spune Hector, cu voce hotărâtă. Toată povestea asta sinistră. Mă asculţi?

17

Luke ascultă. Treizeci de minute, care se fac patruzeci. Şi povestea este într-adevăr sinistră.

Apoi, pentru că nu are nici un rost să se grăbească, ascultă încă o dată, vreme de alte patruzeci de minute, stând întins în pat. Povestea este scurtă. Este o piesă complexă în sine, doar timpul va dezvălui dacă e vorba de o comedie sau de o tragedie. La ora opt în această dimineaţă, Hector Meredith şi Billy Matlock au fost citaţi în faţa unui simulacru de complet de judecată alcătuit din colegi, care s-a reunit în sala de şedinţe a adjunctului, la etajul patru. Acuzaţia lansată împotriva lui a fost apoi citită cu glas tare. Hector a parafrazat-o, condimentând-o cu propriile lui caracterizări şi cuvinte suculente:

— Adjunctul a spus că şeful de cabinet al premierului îl convocase şi îi ţinuse ditamai predica: mai precis, că un anume Billy Matlock şi un oarecare Hector Meredith conspiraseră mână în mână să mânjească cu noroi reputaţia impecabilă a unui anume Aubrey Longrigg, membru al Parlamentului, mogul din City şi pupincurist al oligarhilor din Surrey, ca răspuns la nişte presupuse daune pe care numitul Longrigg le-ar fi adus celor doi acuzaţi: adică, Billy, răzbunându-se pentru tot rahatul pe care Aubrey l-a silit să-l înghită pe vremea când cei doi lucrau la etajul patru şi erau la cuţite; şi eu, pentru momentul când Aubrey a încercat să falimenteze firma familiei mele, pentru ca apoi să o cumpere pe nimica toată. În mintea şefului de

cabinet persista ideea că „implicarea noastră personală ne afecta judecata de specialişti operativi”. Mai eşti acolo?

Luke continuă să asculte. Ba chiar mai bine, pentru că acum stă pe marginea patului, cu capul între mâini. Iar reportofonul aflat pe pilotă, alături de el, derulează povestea.

— Şi atunci eu, în calitate de instigator-şef al acestei conspiraţii cu rolul de a-l desfiinţa pe Aubrey, sunt invitat să-mi explic poziţia.

— Tom?

— Da, Dick?

— Ce legătură are „desfiinţarea” lui Aubrey - chiar dacă până la urmă asta voiaţi voi - cu aducerea băiatului nostru şi a familiei lui la Londra?

— Bună întrebare. Îţi voi răspunde în acelaşi spirit.

Luke nu-i auzise niciodată glasul atât de furios.

— Din spusele adjunctului, s-a dus vestea că Serviciul nostru şi-a propus să pună în scenă publică o făcătură care va discredita practic aspiraţiile bancare ale Arena Conglomerate. E nevoie să mai dezvolt ceea ce adjunctul a ţinut cu încântare să numească legături? O bancă rusească sclipitoare, apărută pe un cal alb, cu miliarde de dolari pe masă şi multe altele în seifurile din ţara de origine, cu promisiunea, nu doar de a elibera multe alte miliarde pe o piaţă care duce lipsă de lichidităţi, ci şi de a investi în câţiva dintre dinozaurii industriei britanice? Şi tocmai când bunăvoinţa numiţilor Cavaleri Albi este pe cale să dea roade, uite că vin labagii de la Informaţii să strice toate ploile azvârlind idei moralizatoare despre profiturile obţinute prin metode infracţionale şi criminale.

— Dar ai spus că erai invitat să-ţi explici poziţia, se aude Luke amintindu-i lui Hector.

— Lucru pe care l-am şi făcut. Destul de bine, trebuie s-o recunosc. Le-am trântit-o cu toată convingerea. Şi ceea ce

nu le-am zis eu, le-a zis Billy. Şi, picătură cu picătură - ai rămâne cu gura căscată de mirare -, adjunctul a început să ciulească urechile. Nu e uşor să priveşti când şeful îşi vâră capul în nisip, dar până la urmă a salvat situaţia. I-a trimis pe toţi la treburile lor şi ne-a reţinut pe amândoi, după care ne-a ascultat de la cap la coadă.

— Pe tine şi pe Billy?

— Billy fiind acum de partea noastră şi atacând pe oricine nu e cu noi. O convertire ca aceea a lui Saul pe drumul Damascului, dar, oricum, mai bine mai târziu decât niciodată.

Luke se îndoieşte de asta, dar, generos, decide să nu-şi exprime îndoielile.

— Şi în ce situaţie ne aflăm acum? întreabă el.

— În cea de la început. Oficial, dar neoficial, avându-l pe Billy alături şi cu un avion charter pe socoteala mea. Ai un pix la îndemână?

— Sigur că nu!

— Atunci, ascultă. Uite cum procedăm de aici încolo, fără să ne mai uităm în urmă.

Ascultă de două ori, apoi îşi dă seama că aşteaptă să capete curaj pentru a o suna pe Eloise, lucru pe care îl şi face. S-ar părea că ar putea ajunge acasă destul de curând, poate mâine-seară, târziu, o anunţă el. Eloise spune că Luke trebuie să procedeze aşa cum socoteşte el corect. Luke se interesează de Ben. Eloise declară că Ben este bine-mersi. Luke descoperă că are o sângerare nazală şi revine în pat până la ora cinei, apoi îi face un semn discret lui Perry, care se află în solar, unde exersează cu Aleksei şi Viktor căţărarea pe o frânghie cu noduri.

— Ai o clipă liberă?

Luke îl conduce pe Perry până la bucătărie, unde Ollie se luptă cu o friteuză încăpăţânată, care nu vrea să ajungă la

temperatura dorită pentru a face cartofi prăjiţi de casă.

— Harry, te superi dacă ne laşi singuri câteva clipe?

— Nici o problemă, Dick.

— În sfârşit, avem veşti grozave, slavă Cerului, începu Luke după plecarea lui Ollie. Hector va avea un mic avion în aşteptare, mâine dimineaţă, la ora unsprezece, care va zbura de la Belp la Northolt. Cu aprobare de decolare şi aterizare, fără probleme, nici la plecare, nici la sosire. O să-l transferăm pe Dima peste munte, până la Grund, imediat ce se întunecă, după care mergem direct până la Belp. Imediat ce ajunge la Northolt, îl vor duce la o casă conspirativă, iar dacă el va preda informaţiile promise, îi vor obţine naturalizarea, iar restul familiei îl poate urma.

— Dacă predă informaţiile? repetă Perry înclinându-şi întrebător capul lung într-o parte, într-un mod care lui Luke i se părea deosebit de iritant.

— Da, exact aşa, nu? Ştim cu toţii asta. Este singura înţelegere valabilă, continuă Luke, după ce văzu că Perry nu scoase nici o vorbă. Stăpânii noştri de la Whitehall nu vor să se lege la cap aducând familia decât după ce află dacă Dima îşi merită banii. Iar după ce constată că Perry nu are nici o reacţie: Doar atât a reuşit Hector să obţină fără procedurile de rigoare. Îmi pare rău, dar asta este.

— Proceduri de rigoare, rosti Perry, după o vreme.

— Îmi pare rău, dar cu asta ne confruntăm.

— Credeam că era vorba de oameni.

— Aşa este, îi răspunse Luke, înfierbântându-se. Tocmai de aceea vrea Hector să fii tu cel care îi dă ştirea lui Dima. El crede că este mai bine să vină de la tine decât de la mine. Sunt întru totul de acord. Îţi sugerez să nu o faci acum. Mâine, spre seară, e momentul potrivit. N-am vrea să stea pe gânduri toată noaptea. Propun să-l anunţi pe la şase, ca să aibă timp să-şi facă pregătirile.

„Omul ăsta nu se *schimbă* deloc? se întrebă Luke. Câtă

vreme va trebui să-i înfrunt privirea asta fixă şi strâmbă?”

— Şi dacă el nu înghite asta? vru Perry să ştie.

— Nimeni nu a mers atât de departe. Este ceva pas cu pas. Regret, dar aşa se desfăşoară astfel lucruri. Nimic nu urmează o linie dreaptă. Şi îşi îngădui un uşor derapaj, pe care îl regretă instantaneu: Nu suntem universitari. Noi acţionăm.

— Vreau să stau de vorbă cu Hector.

— A fost sigur că aşa vei spune. Aşteaptă telefonul tău.

Rămas singur, Perry urcă pe poteca ce pătrundea în pădure, pe unde se plimbase cu Dima. Ajungând la o bancă, şterse roua de seară cu palma, se aşeză şi aşteptă să-şi limpezească gândurile. În casa luminată, aflată dedesubt, îi vedea pe Gail, pe cei patru copii şi pe Nataşa stând jos în cerc pe podeaua solariului, având tabla de Monopoly la mijloc. Auzi o exclamaţie ascuţită de revoltă scoasă de Katia, urmată de o izbucnire de protest din partea lui Aleksei. Scoţându-şi mobilul din buzunar, se uită lung la el în lumina crepusculară, după care apăsă butonul pentru apelarea lui Hector, şi legătura se făcu imediat.

— Vrei o versiune înfrumuseţată ori adevărul dur?

Acesta era vechiul Hector, cel pe care îl agrea, cel care îl luase la refec în casa conspirativă din Bloomsbury.

— Adevărul dur este preferabil.

— Iată-l. Dacă îl aduc pe băiatul nostru aici, îl vor asculta şi-şi vor forma o părere. E tot ce pot smulge de la ei. Ieri, oamenii nu erau dispuşi să accepte nici măcar atât.

— Oamenii?

— Autorităţile. Ei. La cine dracu’ credeai că mă refer? Dacă nu va corespunde aşteptărilor, îl vor arunca înapoi în apă.

— Care apă?

— Rusească, probabil. Ce importanţă are? Treaba este că

va corespunde. Ştiu sigur că da, şi la fel gândeşti şi tu. După ce vor hotărî să-l păstreze, vor accepta catastrofa întreagă: soţia, copiii şi chiar câinele, dacă ar avea vreunul.

— Nu are.

— Ideea este că, în principiu, au acceptat tot pachetul.

— Ce principiu?

— Ştii ceva? Toată dimineaţa i-am ascultat pe greţoşii ăia supereducaţi de la Whitehall despicând firul în patru, şi nu vreau să-l mai ascult pe încă unul. Avem o înţelegere. Atâta vreme cât băiatul nostru le dă marfa, restul familiei va veni cu următorul transport. Aşa au promis, şi trebuie să-i cred.

Perry închise ochii şi inspirară aerul de munte.

— Şi ce-mi ceri mie să fac?

— Nimic mai mult decât ce ai făcut încă din prima zi. Fă un compromis cu principiile tale nobile, pentru binele superior. Dacă îi spui că acceptăm condiţiile lui fără comentarii, dar că va exista o mică întârziere până să fie alături de cei dragi, va fi de acord. Mai eşti acolo?

— În parte.

— Spune-i adevărul, dar selectiv. Dacă-i oferi un prilej, oricât de mic, să creadă că jucăm murdar cu el, atunci nu-şi va mai schimba părerea. S-ar putea să fim nişte gentlemeni englezi animaţi de fairplay, dar suntem şi nişte rahaţi din perfidul Albion. Ai auzit asta sau vorbesc la pereţi?

— Am auzit.

— Atunci spune-mi că greşesc. Spune-mi că am înţeles eu greşit. Spune-mi că ai un plan mai bun. Asta e ceasul tău de glorie. Dacă nu te crede pe tine, nu va crede pe nimeni.

Stăteau întinşi în pat. Era după miezul nopţii. Pe jumătate adormită, Gail abia dacă scosese câteva vorbe.

— Într-un fel sau altul, acţiunea i-a fost smulsă, spuse Perry.

— Lui Hector?

— Asta e senzaţia mea.

— Probabil nici n-a fost vreodată a lui, sugeră Gail. Iar după o vreme: Tu te-ai hotărât?

— Nu.

— Atunci, cred că ai şi făcut-o. Cred că refuzul de a hotărî e tot hotărâre. Cred că ai decis, şi de aceea nu poţi dormi.

Seara următoare, ora şase fără un sfert. Toată lumea apreciase brânza topită pregătită de Ollie, apoi fiecare se dusese la ale lui. Dima şi Perry au rămas singuri în sufragerie, faţă în faţă sub un candelabru multicolor din aliaj metalic. Luke făcea o plimbare tactică prin sat. Îndemnate de Gail, fetele revedeau *Mary Poppins.* Tamara se retrăsese în camera de zi.

— E tot ce pot oferi birocraţii, spuse Perry. Pleci la Londra în seara asta, familia va veni peste două zile. Aşa insistă birocraţii. Trebuie să respecte aceste reguli. Au reguli pentru orice. Până şi pentru asta.

Folosea propoziţii simple, căutând să descopere până şi cele mai mici schimbări ale expresiei de pe faţa lui Dima, o sugestie de moliciune ori un licăr de înţelegere, chiar de opoziţie, dar chipul din faţa lui rămăsese impenetrabil.

— Vor să plec singur?

— Nu singur. Dick te va însoţi până la Londra. Imediat ce se încheie formalităţile şi birocraţii respectă regulile, vă urmăm şi noi. Iar Gail va avea grijă de Nataşa, adăugă el, sperând să lămurească de la început ceea ce îşi imagina că era prima grijă a lui Dima.

— Nataşa e bolnavă?

— Doamne Dumnezeule, nu. Nu este bolnavă! E tânără. E frumoasă. Temperamentală. Pură. Va avea nevoie de multă atenţie într-o ţară străină, asta e tot.

— Sigur, îl aprobă Dima, dând din cap spre confirmare. Sigur. E frumoasă ca mama ei.

Îşi smuci capul brusc într-o parte, apoi în jos, şi privi fix spre un abis întunecat, populat de îngrijorări sau de amintiri la care lui Perry nu-i era îngăduit accesul. „Ştie? Să-i fi spus Tamara, într-o izbucnire de sfidare, de intimitate sau de uitare? Iar Dima, contrar aşteptărilor Nataşei, luase asupra lui secretul ei şi durerea, în loc să pornească în căutarea lui Max?" Lui Perry îi era limpede că explozia de furie şi de refuz pe care o anticipase făcea loc unui sentiment de resemnare, tipic deţinuţilor, în faţa autorităţii birocratice; iar această descoperire l-a tulburat mai mult decât ar fi făcut-o o izbucnire violentă.

— Două zile, spui? repetă Dima, făcând vorbele să sune ca o condamnare la moarte.

— Două zile, aşa au zis.

— Tom a zis asta? Două zile.

— Da.

— Tom e un om de treabă, nu?

— Cred că da.

— Şi Dick. Aproape că l-a omorât pe nenorocitul ăla.

Rumegară împreună acel gând.

— Şi Gail, o să aibă grijă de Tamara mea?

— Gail va avea mare grijă de Tamara. Şi băieţii o vor ajuta. Voi fi şi eu aici. Vom avea grijă de familie până toţi vor ajunge acolo. Apoi vom avea grijă de voi în Anglia.

Dima reflectă câteva clipe, şi în mintea lui păru să se formeze o idee.

— Nataşa mea o să meargă la Şcoala Roedean?

— Poate nu acolo. Asta nu se poate promite. Poate va merge în altă parte, unde să fie şi mai bine. Vom găsi şcoli pentru toţi. Va fi bine.

Pictau împreună un orizont fals. Perry era conştient de asta, iar Dima părea să ştie la fel de bine, pentru că îşi arcui spatele, apoi îşi umflă pieptul, şi pe faţa lui apăru acel zâmbet de delfin pe care Perry şi-l amintea de la prima lor

întâlnire pe terenul de tenis din Antigua.

— Fă bine şi însoară-te cât mai repede cu fata aceea frumoasă, Profesore, auzi?

— O să-ţi trimitem o invitaţie.

— Valorează cât o mulţime de cămile, mormăi el, şi zâmbi la propria glumă - nu un zâmbet de înfrânt, în ochii lui Perry, ci unul pentru timpul care se scursese, ca şi cum s-ar fi cunoscut toată viaţa, lucru pe care Perry începea să-l creadă cu adevărat.

— O să joci cu mine la Wimbledon o dată?

— Sigur. Sau în Cupa Reginei. Încă sunt membru acolo.

— Fără să mai mimezi jocul, da?

— Fără.

— Vrei să pariem? Să facem meciul mai interesant?

— Nu-mi pot permite. Aş putea pierde.

— Eşti laş, bine?

— Mă tem că da.

Apoi îmbrăţişarea care îl îngrozea, strivirea prelungă de torsul uriaş, umed şi tremurător, şi asta de câteva ori. Însă când se despărţiră, Perry văzu că viaţa se mistuise de pe faţa lui Dima, la fel şi lumina din ochii lui căprui. Apoi, ca la un ordin, Dima se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre sufragerie, unde Tamara şi restul familiei stăteau în aşteptare.

Nu se vorbise niciodată despre posibilitatea ca Perry să zboare spre Londra împreună cu Dima, în acea seară sau în oricare alta. Luke ştiuse asta încă de la început, şi nici nu fusese nevoie să discute acea chestiune cu Hector, doar ca să primească un refuz sec. Dacă, din cine ştie ce motiv imprevizibil, răspunsul ar fi fost afirmativ, Luke l-ar fi contestat: ideea prezenţei amatorilor entuziaşti, dar neinstruiţi, la escortarea unui trădător extrem de valoros nu era conformă cu o operaţiune profesionistă.

Aşadar, Luke a acceptat ca Perry să-i însoţească în călătoria până la Berna-Belp mai curând din raţiuni operative sănătoase decât dintr-un sentiment de înţelegere miloasă faţă de el. „Când expediezi un informator important, gândi el cu neplăcere, smulgându-l din sânul familiei şi încredinţându-l fără nici o garanţie Serviciului tău, da, este prudent să-i asiguri mângâiere din partea mentorului pe care singur şi l-a ales."

Însă chiar dacă anticipase scenele sfâşietoare ale despărţirii, Luke a fost scutit de ele. Curând s-a făcut întuneric. În casă se lăsase liniştea. Dima i-a chemat pe Tamara şi pe cei doi fii în seră şi li s-a adresat cât Perry şi Luke au rămas departe, tocmai în holul din faţă, iar Gail continua dinadins să se uite la *Mary Poppins* împreună cu fetele. Pentru întâlnirea cu domnii spioni din Londra, Dima îşi îmbrăcase costumul albastru din stofa reiată fin. Nataşa îi călcase cea mai bună cămaşă, Viktor îi lustruise pantofii italieneşti, iar Dima îşi făcuse griji pentru ei: dacă se murdăreau cât mergea până în locul unde Ollie parcase jeepul? Însă el nu avea habar că Ollie, pe lângă pături, mănuşi şi căciuli groase de lână pentru traversarea muntelui, pregătise şi nişte galoşi din cauciuc pe măsura piciorului lui Dima, care îl aşteptau în hol. Şi probabil că Dima le spusese celor din familie să nu iasă după el, pentru că a apărut singur, părând la fel de vioi şi degajat ca atunci când trecuse de uşile batante de la hotelul Bellevue Palace, având-l pe Aubrey Longrigg alături.

Văzându-l, Luke şi-a simţit inima tresăltând mai tare decât i se întâmplase după aventura de la Bogotá. Uite-l pe martorul nostru principal - şi Luke va fi al doilea. Luke va fi martorul A, aflat în spatele unui ecran, ori simplu, Luke Weaver, în faţa lui. Va fi un paria, la fel ca şi Hector. Şi va da o mână de ajutor la ţintuirea de catarg a lui Aubrey Longrigg şi a tuturor camarazilor lui fericiţi, şi ducă-se

dracului contractul pe cinci ani la o şcoală de instruire şi casa elegantă din apropiere, şi pensia crescută la încheierea activităţii, şi închirierea, nu vânzarea casei lui din Londra. Va înceta să confunde promiscuitatea sexuală cu libertatea. Va încerca neobosit cu Eloise, până când ea va crede din nou în el. Va încheia toate partidele de şah cu Ben şi îşi va găsi o slujbă care să-i permită să ajungă acasă la ore decente şi să aibă weekenduri adevărate pentru a petrece mai mult timp cu familia şi, pentru numele Domnului, avea doar patruzeci şi trei de ani, iar Eloise nu împlinise încă patruzeci.

Aşadar, stând alături de Dima, Luke a trăit deopotrivă sentimente de sfârşit şi început, şi toţi trei au rămas în urma lui Ollie, pentru a coborî pe jos până la ferma unde era jeepul.

Pe drum, Perry, iubitorul pătimaş al munţilor, văzu doar frânturi din aventura lor: urcuşul furiş la lumina lunii, prin pădure, până la Kleine Scheidegg, avându-l pe Ollie la volan şi pe Luke alături de el pe scaunul din dreapta, şi trupul mare al lui Dima hurducăindu-se umed şi lovindu-l în umăr de fiecare dată când Ollie lua curbele în ac de păr, iar Dima nu se deranja să se ţină locului decât atunci când chiar trebuia, preferând să se lase în voia inerţiei. Şi, da, bineînţeles, umbra întunecată şi spectrală a versantului nordic al masivului Eiger de care se apropiau reprezenta o privelişte emblematică pentru Perry: trecând pe lângă mica staţie din Alpiglen, a privit în sus cu o admiraţie mută spre piscul numit Păianjenul Alb, luminat de lună, şi a calculat o rută, promiţându-şi că, drept ultim act de independenţă înainte de a se căsători cu Gail, va încerca să-l escaladeze.

Când erau pe punctul de a trece creasta muntelui Scheidegg, Ollie stinse toate luminile jeepului şi se furişară ca hoţii prin dreptul celor două aripi masive ale hotelului.

Dedesubtul lor apărură luminile satului Grindelwald. Începură coborâşul, pătrunseră în pădure şi văzură luminile din Brandegg licărind spre ei printre copaci.

— De aici, drumul este greu, strigă Luke peste umăr, în caz că Dima simţea efectele hurducăturilor.

Însă Dima nu-l auzi ori nu se sinchisi. Îşi zvârlise capul pe spate şi îşi vârâse o mână la piept, sub haină, în timp ce-şi ţinea celălalt braţ întins de-a lungul spătarului lui Perry.

Doi bărbaţi aflaţi în mijlocul drumului şi semne făcute cu lumina unei lanterne.

Cel fără lanternă stă cu mâna înmănuşată ridicată, într-o atitudine de comandă.

E îmbrăcat de oraş, cu un palton lung şi fular, însă are capul descoperit, deşi e pe jumătate chel. Cel cu lanterna poartă uniformă de poliţist şi o manta. Când opreşte, Ollie strigă deja amuzat:

— Hei, băieţi, ce se petrece aici? întreabă el în argoul elveţiano-francez cântat pe care Perry nu l-a mai auzit până acum. A căzut cineva de pe Eiger? Noi n-am văzut nici măcar un iepure.

Dima e un turc bogat, îi instruise Luke la şedinţa dinaintea plecării. Stă la Park Hotel, dar soţia lui, rămasă la Istanbul, e grav bolnavă. Şi-a lăsat maşina la Grindelwald, iar noi suntem doi englezi care facem pe bunii samariteni. Legenda nu ar rezista la o verificare, dar pentru unică folosinţă, merge.

— De ce nu ar lua turcul cel bogat trenul de la Wengen la Lauterbrunnen ca să ajungă la Grindelwald cu taxiul? întrebase Perry.

— Nu se poate sta raţional de vorbă cu el, îi răspunsese Luke. Aşa crede el, că luând-o peste munte cu jeepul, economiseşte o oră. Are un zbor la miezul nopţii spre Ankara, cu plecare din Kloten.

— Există?

Poliţistul îndreaptă fasciculul lanternei spre un triunghi violet lipit de parbrizul maşinii. Pe el este imprimată litera G. Bărbatul în haine de oraş se fâţâie în spatele lui, rămânând aproape nevăzut din cauza luminii puternice. Însă Perry are senzaţia foarte acută că omul se uită atent la şoferul cel jovial şi la cei trei pasageri.

— Al cui este jeepul? vrea poliţistul să ştie, reluând verificarea triunghiului violet.

— Al lui Ami Steuri. Instalatorul. Prieten de-al meu. Nu-mi spune că nu-l cunoşti pe Arni Steuri din Grindelwald. Stă pe strada principală, alături de electrician.

— Ai coborât din Scheidegg în seara asta? întreabă poliţistul.

— De la Wengen.

— Ai urcat de la Wengen la Scheidegg?

— Dar ce crezi că am făcut? Am zburat?

— Dacă ai urcat de la Wengen la Scheidegg trebuie să ai o a doua vinietă, emisă la Lauterbrunnen. Vinieta de pe parbriz este exclusiv pentru Scheidegg-Grindelwald.

— Tu pe care parte eşti? spune Ollie, încă insistând să fie glumeţ.

— De fapt, eu vin din Müren, răspunde poliţistul cu stoicism.

Urmează o tăcere. Ollie începe să fredoneze o melodie, un alt lucru pe care Perry nu l-a remarcat vreodată la el. Fredonează şi, cu ajutorul lanternei poliţistului, scotoceşte prin hârtiile îngrămădite în buzunarul aflat pe portiera şoferului. Pe spinarea lui Perry se rostogolesc picături de sudoare, deşi stă nemişcat alături de Dima. Nici un vârf dificil şi nici o ascensiune serioasă nu l-au făcut să transpire atât. Ollie continuă să fredoneze cât caută, însă melodia şi-a pierdut din precizie. „Sunt cazat la Park Hotel, îşi repetă

Perry. Luke, la fel. Facem pe bunii samariteni pentru un turc dement care nu ştie englezeşte, şi a cărui soţie e pe moarte.” Ar putea merge o singură dată. Bărbatul în civil a făcut un pas în faţă şi s-a aplecat puţin peste o latură a maşinii. Cântecelul lui Ollie a devenit tot mai puţin convingător. În cele din urmă, se reazemă de spătar, ca şi cum s-ar da bătut, dar are ceva mototolit în mână.

— Ei, poate asta e ceea ce trebuie, sugerează el, şi îi întinde poliţistului cea de-a doua vinietă, aceasta având un triunghi galben în loc de violet, şi fără litera G imprimată pe ea.

— Data viitoare să ai amândouă vinietele pe parbriz, îl mustră poliţistul.

Lanterna se stinge. Pornesc din nou la drum.

Pentru ochiul neformat al lui Perry, BMW-ul pare să stea liniştit, aşa cum l-a lăsat Luke - fără vreun dispozitiv de blocare a roţilor, fără înştiinţări nepoliticoase vârâte sub lama ştergătorului, doar o maşină parcată - iar Luke şi Ollie nu au găsit nimic după ce i-au dat roată cu mare atenţie, timp în care Perry şi Dima au rămas pe bancheta din spate a jeepului, aşa cum primiseră instrucţiuni, pentru că acum Ollie a deschis portiera şoferului, iar Luke le-a făcut semn să se grăbească, şi apoi şi-au reluat formaţia: Ollie la volan, Luke alături de el, iar Perry şi Dima, în spate. Cât au durat oprirea şi verificarea, Dima nu a făcut nici o mişcare şi nici un semn, şi-a dat seama Perry. Îl transferă de la o închisoare la alta, şi detaliile nu sunt în răspunderea lui.

Aruncă priviri în oglinzi, căutând luminile vreunei maşini urmăritoare, dar nu văzu nici una. În câteva rânduri avură impresia că erau urmăriţi, dar de fiecare dată când Ollie încetini, maşina respectivă îi depăşi. Se uită spre Dima, aflat alături de el. Moţăia. Încă purta căciula neagră din lână care îi ascundea chelia. Luke insistase asupra acestui lucru, indiferent cum era îmbrăcat în rest. Când şi când,

capul lui Dima cădea pe umărul lui Perry, gâdilându-l la nas cu lâna uleioasă a căciulii.

Ajunseseră pe autostradă. La lumina lămpilor cu sodiu, faţa lui Dima deveni o mască mortuară iluminată intermitent. Perry îşi consultă ceasul, fără să-şi dea seama de ce, dar având nevoie de efectul liniştitor al timpului ştiut. Un indicator albastru arăta direcţia pentru aeroportul Belp. Trei linii, două, viraj dreapta *acum,* pe drumul de acces.

Pe aeroport era mai întuneric decât se cuvenea. Acesta a fost primul lucru care l-a surprins pe Perry. De acord, trecuse de miezul nopţii, dar ar fi fost de aşteptat să existe mai multe lumini, chiar pe un aeroport mic şi neînsemnat ca Belp, care nu obţinuse încă statutul de aeroport internaţional.

Şi nu s-au desfăşurat nici un fel de formalităţi: decât dacă se putea socoti formalitate discuţia personală pe care Luke a purtat-o cu un bărbat cu o figură ostenită şi cenuşie, cu o salopetă albastră, singurul angajat al aeroportului pe care Perry îl văzuse prin preajmă. Apoi Luke i-a arătat omului un fel de document - de dimensiuni prea mici ca să fie paşaport, astfel că putea fi o cartelă, un permis de conducere ori poate un plic mic şi îndesat?

Indiferent ce ar fi fost, omul cu faţă cenuşie, îmbrăcat în salopetă, a ţinut să vadă acel obiect într-o lumină mai puternică, pentru că s-a întors spre becul unei lămpi aflate deasupra capului, iar când s-a răsucit înapoi spre Luke, ceea ce avusese în mână nu mai exista, deci ori îl păstrase, ori i-l strecurase înapoi lui Luke, iar Perry nu reuşise să-l observe făcând asta.

Şi după omul cenuşiu - care dispăruse fără nici o vorbă scoasă în vreo limbă - a urmat o şicană de paravane cenuşii, dar nimeni care să urmărească felul în care s-au

deplasat pe acolo. Iar după şicană, o bandă pentru bagaje nemişcată, şi o pereche de uşi grele, batante, acţionate electric, care s-au deschis înainte ca ei să ajungă la ele – „Am ajuns deja în zona de zbor? Imposibil!” - apoi un salon de plecări, pustiu, cu patru uşi de sticlă care dădeau direct spre pistă; şi nu a apărut nimeni care să le controleze bagajele ori pe ei, care să-i pună să-şi scoată pantofii şi hainele, care să se holbeze la ei printr-o fereastră de sticlă incasabilă, să pocnească din degete spre ei pentru a le cere paşapoartele ori să le pună în mod deliberat întrebări enervante despre perioada petrecută în ţară şi motivul vizitei.

Aşadar, acea lipsă de atenţie privilegiată de care beneficiau era rezultatul intervenţiei private a lui Hector - lucru pe care Luke i-l sugerase lui Perry, şi pe care chiar Hector îl confirmase -, caz în care Perry nu putea spune decât: „Jos pălăria în faţa lui Hector”.

Din câte vedea Perry, cele patru uşi de sticlă care dădeau spre pistă erau închise şi încuiate, dar Luke, omul priceput să tragă sforile, ştia mai bine. S-a dus fără nici o ezitare spre prima uşă din dreapta, a tras puţin de ea şi - să vezi, şi să nu crezi! - ea a glisat ascultătoare pe canal, permiţând unui curent rece de aer să pătrundă în sală şi să adie peste faţa lui Perry, lucru pentru care el s-a arătat recunoscător, deoarece se simţea inexplicabil de înfierbântat şi transpirat.

După ce a deschis uşa, cum noaptea părea că-i cheamă afară, Luke a pus o mână - delicat, fără să dea impresia că este un gest de stăpân - pe braţul lui Dima şi, îndepărtându-l de Perry, l-a condus fără proteste pe uşă apoi şi pe pistă, unde, ca şi cum ar fi fost înştiinţat dinainte, a cotit brusc stânga, luându-l pe Dima cu el şi lăsându-l pe Perry să păşească în urma lor cu un aer stânjenit, ca o persoană care nu ştie sigur dacă a fost invitată. Trecând pragul, Dima îşi scosese căciula de lână şi o lăsase să cadă

într-un coş de gunoi.

Când a cotit după ei, Perry a văzut ceea ce Luke şi Dima văzuseră deja: un avion bimotor, fără lumini aprinse, cu elicele rotindu-se încet, parcat la cincizeci de metri depărtare, şi siluetele fantomatice a doi piloţi în botul conic al aparatului.

Nu şi-au luat la revedere.

Perry nu şi-a dat seama nici atunci, nici mai târziu, dacă despărţirea fusese plăcută sau întristătoare. Schimbaseră atâtea îmbrăţişări, atâtea saluturi, sincere sau mimate, făcuseră o asemenea risipă de declaraţii de dragoste, încât, una peste alta, întâlnirile şi despărţirile lor erau desăvârşite, şi probabil că nici nu mai era loc pentru încă o efuziune.

Ori poate - întotdeauna există câte un poate - Dima era prea copleşit ca să vorbească ori să privească înapoi, ori să se uite la el, pur şi simplu. Probabil că lacrimile i se scurgeau pe faţă în timp ce se îndrepta spre avion, adăugând un pas după altul cu picioarele lui mici, de parcă ar fi mers pe un podeţ îngust.

Iar Luke, aflat cu un pas sau doi în spate şi în lateral faţă de Dima, ca şi cum l-ar fi lăsat să se bucure de absenţa camerelor de filmat şi a luminilor scenei, a procedat la fel, adică nu i-a adresat nici un cuvânt lui Perry: Luke stătea cu ochii aţintiţi la silueta bărbatului din faţa lui, nu la Perry, care rămăsese singur în urmă. Iar Dima îşi etala toată demnitatea: cu capul descoperit, uşoara înclinare pe spate şi şchiopătatul controlat, dar semeţ.

Şi bineînţeles că era şi o tactică în felul cum Luke se poziţionase faţă de Dima. Luke nu ar fi fost el însuşi dacă nu ar fi aplicat permanent o tactică. El era păstorul isteţ, iute, de pe dealurile din Cumbria, unde Perry făcuse ascensiuni când era tânăr, îndemnându-şi oaia preţioasă în susul treptelor, spre gaura întunecată a cabinei, folosindu-şi

până şi ultima picătură de concentrare mentală şi fizică de care dispunea şi anticipând în orice clipă ca Dima să o rupă la fugă sau să sară, ori să se oprească brusc şi să refuze.

Dar Dima nu a rupt-o la fugă, nici nu a sărit, nici nu s-a oprit. A urcat treptele fără ezitare şi a dispărut în întuneric, iar imediat ce întunericul l-a înghiţit, micuţul Luke a urcat treptele câte două ca să i se alăture. Şi fie că era cineva înăuntru care a închis uşa, fie a făcut-o chiar Luke: un suspin brusc al balamalelor, o pocnitură metalică dublă, când uşa a fost blocată pe dinăuntru, iar gaura neagră din fuzelajul avionului a dispărut.

Despre decolare, Perry nu avea nici o amintire aparte: doar că se gândise să-i telefoneze lui Gail ca să-i spună că Vulturul plecase, ori vreo exprimare asemănătoare, pentru ca apoi să caute un autobuz sau un taxi, sau pur şi simplu să meargă până în oraş. Era cam confuz în privinţa poziţiei aeroportului faţă de centrul oraşului Belp, dacă exista aşa ceva. Apoi se trezi alături de Ollie, şi atunci îşi aduse aminte că avea cu ce să se întoarcă la Gail şi la familia fără tată din Wengen.

Avionul decolă, iar Perry nu flutură mâna. Îl urmări înălţându-se şi ridicându-şi botul abrupt, pentru că aeroportul Belp are în jur o mulţime de dealuri şi munţi puţin înalţi, iar piloţii trebuie să fie abili. Aceşti piloţi erau. Un charter comercial, după cum arăta aparatul.

Şi nu se auzi nici o explozie. Ori zgomotul ei nu ajunse până la urechile lui Perry. Mai târziu, şi-a dorit să fi auzit. Doar sunetul înfundat ca al unui pumn tras într-un sac de antrenament şi o flacără lungă şi albă, care a făcut ca dealurile întunecate să se apropie brusc de el, apoi absolut nimic, nici pentru văz, nici pentru auz, până când au răsunat vaierele sirenelor de poliţie, de ambulanţe şi de pompieri, ale căror lumini intermitente răspundeau luminii ce se stinsese.

Verdictul semioficial face referire la o eroare instrumentală. O altă ipoteză este pana de motor. Se vorbeşte insistent de neglijenţă din partea personalului de întreţinere, fără a se da nume. Micuţul şi bietul aeroport Belp este de multă vreme calul de bătaie al experţilor, iar criticii nu se feresc să folosească nuiaua. Ar putea fi şi vina controlorului de zbor de la sol. Cele două comisii de experţi care au anchetat accidentul nu s-au pus de acord. Este posibil ca asigurătorii să amâne plata până la anunţarea oficială a cauzei. Cadavrele carbonizate continuă să stârnească nedumeriri. După toate probabilităţile, cei doi piloţi nu se fac vinovaţi de nimic: adevărat, amândoi piloţi de avioane charter, dar având experienţă din belşug, oameni serioşi, ambii căsătoriţi, nici o urmă de substanţe interzise sau de alcool, nimic criticabil în trecutul lor, iar soţiile lor sunt în relaţii de vecinătate la Harrow, unde locuiesc. Aşadar, două tragedii, însă, în ce priveşte mass-media, ele nu pot ţine paginile ziarelor decât o zi. Nici măcar tabloidele cu frontispiciul roşu nu au reuşit să explice de ce Dumnezeu un fost funcţionar al ambasadei britanice de la Bogotá călătorea împreună cu un „minioligarh rus dubios, care locuia în Elveţia”. Să fi fost vorba de sex? De droguri? Arme? Cum nu existau probe, nu putea fi vorba de nici una dintre aceste variante. S-a luat în calcul şi posibilitatea unui atac terorist, dar ideea a fost respinsă imediat.

Acţiunea nu a fost revendicată de nici o grupare.

Mulţumiri

Mulţumiri din suflet lui Federico Varese, profesor de criminalistică la Oxford University şi autor al unor lucrări de importanţă deosebită despre mafia rusă, pentru recomandările creatoare şi întotdeauna răbdătoare; lui Bérengère Rieu, care m-a dus în culisele de la Roland Garros; lui Eric Deblicker, care m-a însoţit într-un tur al unui club de tenis exclusivist din Bois de Boulogne, care nu se deosebeşte prea mult de Club des Rois pe care l-am inventat eu; lui Buzz Berger pentru corectarea loviturilor mele de tenis; lui Anne Freyer, înţeleapta şi credincioasa mea editoare franţuzoaică; lui Chris Bryans, pentru sfaturile lui despre piaţa acţiunilor din Mumbai; lui Charles Lucas şi Johny Rolley, bancheri renumiţi prin probitate care, deosebit de amabili, mi-au oferit lămuriri privind practicile unor reprezentanţi mai puţin cinstiţi ai profesiunii lor; lui Ruth Halter-Schmid, care m-a scutit de multe viraje greşite în cursul călătoriei mele prin Elveţia; lui Urs von Almen, care m-a îndrumat prin locurile mai puţin cunoscute din Oberland-ul Bernez; lui Urs Bührer, Direktor la Bellevue Palace Hotel din Berna, pentru că mi-a îngăduit să plasez un episod jenant în acel loc nepereche; şi lui Vicki Phillips, nepreţuita mea secretară, pentru că şi-a adăugat lectura critică la nenumăratele ei calităţi.

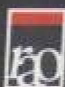
Iar prietenului meu Al Alvarez, cel mai generos şi mai pătrunzător cititor care există, un sincer omagiu.

JOHN LE CARRÉ, 2010

Marea Britanie este cufundată într-o recesiune profundă. Un tânăr profesor de la Oxford și prietena lui avocată pleacă într-o vacanță în Caraibe, pe insula Antigua. Prin ceea ce pare o simplă întâmplare, cei doi fac cunoștință cu Dima, un milionar rus, proprietarul unei peninsule, care se descrie pe sine drept „numărul 1 în spălările de bani din lume".

Ceea ce însă dorește acesta îi face pe cei doi tineri să pornească într-o chinuitoare călătorie prin Paris, spre o casă conspirativă din Alpii elvețieni, spre cele mai întunecate locuri din Londra și o alianță sinistră cu eșaloanele serviciilor de spionaj britanice.

ISBN 978-606-609-098-8

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com